„Linda Lael Miller, cea mai remarcabilă scriitoare de romane de dragoste, țese o poveste emoționantă, dînd viață acestei ispititoare povești de dragoste și dorință."

ROMANTIC TIMES

Răpită și închisă într-un harem - nu acesta a fost scenariul imaginat de Charlotte Quade, atunci cînd s-a rugat pentru o singură, mare aventură, înainte de a pleca din Europa spre casă. În timp ce explora insula veche, exotică a Ritz-ului, Charlotte s-a rătăcit prosteşte. A fost prinsă, legată și aruncată brutal - complet dezbrăcată - în cabina vasului aceluiași bărbat care îi aprinsese fantezia, adolescentă fiind, în Seattle: căpitanul Patrick Trevarren.

L110.78

Lei 8900 + 178

LINDA LAEL MILLER

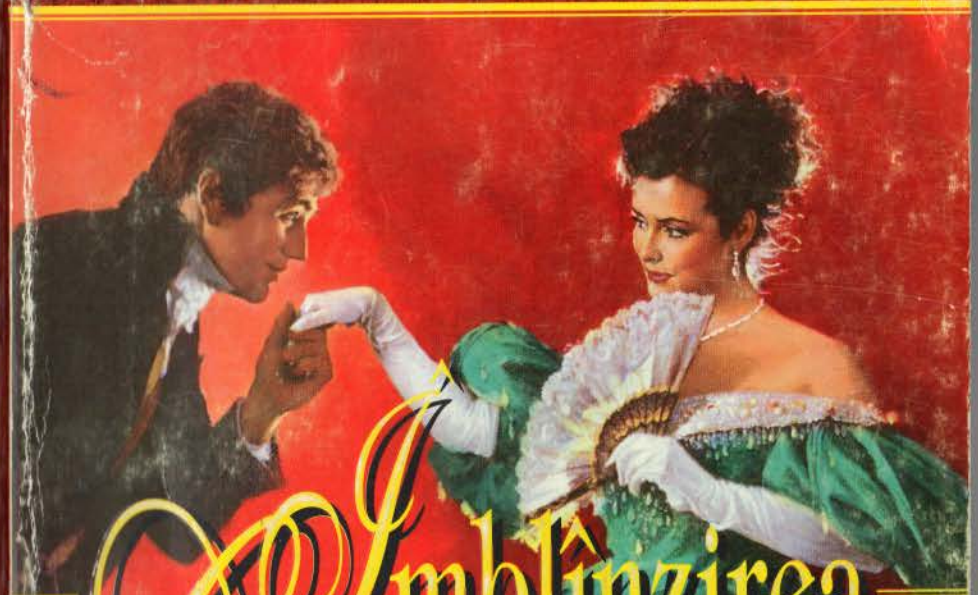

Îmblînzirea Charlottei

„Senzualitatea, emoția... sînt calitățile doamnei Miller..."

ROMANTIC TIMES

EDITURA MIRON

Tehnoredactor: CLAUDIA FETICU
Corectori: GEORGETA TOMA
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95060-3-6

Prolog

10 iunie 1867 – Paris, Franţa.

Draga mea soră,

Sper ca această scrisoare să te găsească sănătoasă şi fericită. Desigur, nu am motive să mă îndoiesc de aceasta, de vreme ce tu ai fost întotdeauna sănătoasă tun precum cel mai viguros taur al tatei. Cît despre fericirea ta în privinţa apropiatei căsătorii cu tînărul pastor, ei bine, nici nu poate fi pusă la îndoială, chiar şi de la o distanţă aşa de mare. Îţi dai seama, Millicent Quade, că fiecare cuvînt pe care mi l-ai scris anul trecut a fost o serenadă continuă adresată minunilor dragostei în general şi lui Lucas Bradley în particular? Nici măcar Lydia nu îşi poate ridica bărbatul în slăvi îndeajuns, deşi, din fericire pentru mine, iubita noastră mamă vitregă de-abia se osteneşte să-mi spună că tata şi cu băieţii sînt bine şi că unchiul Devon şi mătuşa Polly, împreună cu progeniturile lor, sînt prosperi, ca de obicei. Dacă ar fi să depind de tine ca să înţeleg complet evenimentele din Quade, aş afla o mulţime de lucruri despre intenţiile tale şi absolut nimic despre familia şi prietenii noştri.

Nu, draga mea, desigur că nu te mustru. Dacă nu de altceva, măcar sînt geloasă pe Marea Pasiune.

(Mărturisesc că mă întreb cît este de permisă pasiunea în cazul unui slujitor al Evangheliei. *Te voi întreba despre acest lucru cînd mă voi întoarce acasă şi voi şti răspunsul după roşeaţa ta.) În orice caz, nu trebuie să alergi drept la tata şi să-i spui că doresc să mă căsătoresc, fiindcă nu este aşa.*

Millicent, dacă ai fi aici lîngă mine, m-ai auzi oftînd trist în privinţa aceasta. Acum am douăzeci şi trei de ani, după cum ştii, şi mi-am terminat demult educaţia aici, în Europa. De prisos să mai spun că sînt în mod oficial o fată bătrînă, cel puţin după standardele statului Washington. Şi sînt destul de conştientă că nu-mi mai pot amîna venirea acasă; cît de curînd mă voi întoarce în acel cadru familial şi tata mă va aştepta cu un şir de prezumtivi soţi aliniaţi pe platformă. M-am resemnat să devin soţie şi să am copii, şi sînt sigură că voi fi destul de fericită odată ce-mi voi îngropa visurile spulberate. Nu trebuie să uit, de asemenea, că voi avea drept consolare pictatul, cînd şi dacă voi avea timp liber.

O, Millie, iartă-mă că sînt atît de mîhnită de toate astea. Nu am obiecţii la ideea de a fi soţie şi mamă, sincer nu am, dar doream aşa de mult să am o aventură splendidă, glorioasă, înainte să mă aşez la casa mea. S-ar părea deci că trebuie să mă mulţumesc cu un scurt voiaj pe tărîmul sudului Spaniei, şi cu o posibilă călătorie spre insulele Riz, împreună cu Richardsonii, prietenii aceia ai tatei şi ai Lydiei, care acum cutreieră Europa. După cum deja ştii, călătoresc împreună cu ei de acasă pînă la Seattle. Sînt sigură că ţi-o mai aminteşti pe fiica lor, Bettina, este timidă ca o căprioară şi probabil că va dori să stea într-un colţ şi să croşeteze

dantelă pentru perne, mai degrabă decît să facă vreo explorare.

Cît aş vrea să fii aici, în locul ei!

M-am pomenit oftînd din nou, Millicent, şi continuu să-ţi scriu doar după ce privesc lung în depărtare pentru cîtva timp.

Sincer, crezi că cer prea mult ca înainte de a deveni o matroană supusă aburilor şi spălatului şi îngrăşării, să fac o ispravă pe cinste? Ceva atît de fabulos, încît să mă pot gîndi la asta întotdeauna, atunci cînd spiritul meu va fi sterp?

Mă tem că într-adevăr mă aştept la prea mult şi mă întristez pentru ultima mea speranţă, deşi mă arăt bravă mereu şi aşa voi face în continuare.

Te voi vedea curînd, draga mea, şi voi privi mîndră cum tata te va conduce ca să i te alături mirelui tău la altar. Te rog, după luna de miere, lasă totul deoparte, pentru mine. Avem atîtea să ne spunem.

Transmite-le dragostea mea veşnică tatei, Lydiei, tribului nostru de frăţiori gălăgioşi şi unchiului Devon, mătuşii Polly şi tuturor numeroşilor noştri veri. Nu uita să-i saluţi şi pe doctorul Joe şi pe Etta, cu micuţii lor. Şi mai sărută-ţi încă o dată, pentru mine, frumosul pastor, dacă se cuvine – nu contează dacă se cuvine. Fă-o oricum!

Te iubesc.

Aceeaşi a ta, Charlotte

Capitolul 1

Chiar şi la acea oră a prînzului aerul pieţei – al souk-ului – lucea şi se unduia de căldură. Puii cîrîiau, vînzătorii ţipau şi se certau, maimuţe ce purtau veste micuţe şi fesuri ţipau ca să atragă atenţia şi o muzică stranie, permanentă, răzbătea printre prăvălii, în locul brizei. Mirosurile de condimente şi de carne nespălată concurau cu fumul înţepător de la focurile cuptoarelor, iar cutele de mătase strălucitoare ale rochiei împrumutate a lui Charlotte se lipeau de pielea ei transpirată.

Ea era captivată.

Însoţitoarea ei, Bettina Richardson, care era cu cîţiva ani mai tînără decît Charlotte şi înveşmîntată la fel de dezgustător, nu-i împărtăşea entuziasmul.

– Tata ne va omorî dacă va afla că am venit într-un asemenea loc îngrozitor! şuieră ea, vălul care-i acoperea faţa tremurînd sub respiraţia ei precipitată. Ei, am putea sfîrşi prin a fi duse în deşert de vreun şeic.

Charlotte oftă.

– Tocmai asta e păcat, că n-o să fim! spuse ea doar ca să o necăjească pe Bettina.

– Charlotte! ţipă Bettina, şocată.

Charlotte zîmbi dindărătul vălurilor ei. Familia Richardson navigase spre regatul insular al Riz-ului, care se întindea între Spania şi coasta Moroc-ului, ca să viziteze nişte vechi prieteni, negustori bogaţi pe care îi cunoscuseră la Boston. Bettina dorise să rămînă la Paris pînă cînd venea vremea să navigheze spre Londra şi apoi spre Statele Unite, dar Charlotte dusese muncă de lămurire împotriva acestei idei. Nu avea de gînd să piardă şansa vizitării unui asemenea loc exotic precum Riz-ul, de vreme ce exista vreo posibilitate pentru aventură.

Asta, desigur, era ceva ce o vizase pe Bettina în mod special. Trebuise constrînsă să împrumute rochii şi voaluri din garderoba gazdei lor, să se strecoare afară pe o portiţă lăturalnică şi să se aventureze pe străzile înguste, prăfuite, urmărind mirosurile şi vacarmul sunetelor spre *souk.*

Stînd în faţa unei prăvălioare din piaţă, Charlotte atinse uşor un coş făcut de mînă. Îşi va aminti ziua aceasta pentru tot restul vieţii şi, din cauza plictiselii disperate, fără îndoială că o va mai înflori pe ici-pe colo. Ar putea adăuga un şeic măreţ urcat pe un splendid armăsar arăbesc călărind spre bazar ca să cumpere sclavi, sau poate chiar şi o bandă de piraţi, împrăştiind puii şi negustorii în toate părţile cu săbiile lor...

Meditaţia plină de fantezie îi fu întreruptă de agitaţia de la capătul şirului de tarabe colorate ai căror pereţi antici erau fisuraţi. Bettina înhăţă antebraţul lui Char-

lotte cu o forţă surprinzătoare şi murmură:

– Să ne întoarcem la casa familiei Vincent, Charlotte, *te rog.*

Charlotte rămase în picioare uitîndu-se lung la bărbatul care mergea cu paşi mari prin mulţime, aproape necrezîndu-şi ochilor. Ţinîndu-şi respiraţia timp de cîteva clipe se simţi din nou ca o şcolăriţă în Seattle. Se urcase pe greementul unei nave, pe *Enchantress,* şi sus, la înălţime, curajul îi pierise. Se ţinuse strîns de sfori, fiind prea îngrozită ca să coboare singură.

Patrick Trevarren urcase să o aducă. Bettina tremură uşor.

– Charlotte! se rugă ea mîhnită. Nu-mi plac privirile omului ăluia! Probabil că e un tîlhar de drumul mare.

Charlotte nu se putu mişca şi fu recunoscătoare în special voalurilor ei, fiindcă ştia că zîmbetul uşor care îi tremura pe buze era unul idiot. Patrick nu se schimbase foarte mult în zece ani, deşi pieptul şi umerii i se lăţiseră, iar trăsăturile feţei erau mai ascuţite; încă îşi purta părul negru un pic cam prea lung, prins la spate în coadă cu o fundă subţire, neagră, şi privirea-i violentă era la fel de tăioasă ca şi înainte. Păşea cu o siguranţă arogantă care o înfurie pe Charlotte şi totuşi inima îi pulsa în gît, dar era tot ceea ce putea face ca să nu alerge spre el şi să-l întrebe dacă îşi mai amintea de ea.

N-ar fi recunoscut-o, firește, şi chiar de ar fi recunoscut-o, fusese doar o fetiţă cînd se întîlniseră ultima dată. Visase la el în toţi aceşti zece ani, ţesînd fantezie după fantezie în jurul tînărului marinar, dar probabil că el nu se mai gîndea la ea.

El se apropie şi chiar dacă faţa puternic bronzată şi

aristocratică îi era luminată de un zîmbet, privirea lui era rece. Luă o portocală coaptă de pe o tejghea de fructe, folosind vîrful unui hanger prins la cingătoare şi îi aruncă o monedă vînzătorului aplecat servil.

Charlotte nici nu se mai mişcă, nici nu scoase vreun sunet în afară de respiraţie, dar ceva din ea îl făcu să se oprească. El veni şi se învîrti în jurul ei şi al Bettinei care tremura, uitîndu-se în ochii ca de chihlimbar ai lui Charlotte cu o expresie îngrozită.

„Spune ceva", îşi ordonă Charlotte cu frenezie, dar nu putu. Gura îi era lipită.

Patrick o cîntări pentru încă o clipă, îşi trecu privirea peste rochia strîmtă pe care o purta, apoi o ocoli ridicînd din umeri. Curăţă portocala în timp ce mergea, aruncînd resturile unei maimuţe gălăgioase.

– Asta e, spuse Bettina ferm. Plecăm, Charlotte Quade, chiar în clipa asta. Ăla a fost un pirat, dacă am văzut bine.

Charlotte privi cum Patrick se opri ca să se uite la o fiinţă bine făcută şi acoperită de voaluri care dansa pe o scenă improvizată între două butoaie şi simţi o gelozie atît de intensă, încît deschise gura şi începu să gîfîie.

– Şi ştim cu toţii că ţi-ai văzut suma de piraţi, replică ea cu un sarcasm neobişnuit. Se simţi pe loc cuprinsă de remuşcări pentru faptul că fusese tăioasă. Fiindcă dacă ea şi Bettina nu se potriveau perfect ca prietene, Bettina era decentă şi destul de sensibilă, nemeritînd un asemenea tratament.

Lacrimile deja umpluseră ochii verzi ai Bettinei. Era singură la părinţi, crescută cu blîndeţe şi nu-i fusese

uşor să nu le dea ascultare acestora, strecurîndu-se afară din casa familiei Vincent ca să exploreze o piaţă străină.

– Iartă-mă, spuse Charlotte blînd, simţindu-se distrusă privindu-l pe zîmbitorul Patrick, care o ridică pe dansatoare de pe scena improvizată şi aruncă o monedă bărbatului înveşmîntat şi prăbuşit în apropiere. Vom... vom pleca acum.

Hotărîtă să nu mai privească înapoi, Charlotte se îndreptă de umeri şi o porni în direcţia locuinţei familiei Vincent. Simţurile îi erau răvăşite de şocul revederii atît de neaşteptate a lui Patrick Trevarren şi nu suporta nici măcar să se gîndească unde s-ar putea s-o ducă pe dansatoare.

Era zăpăcită şi conştientă de nervozitatea orescîndă a Bettinei şi drumul pe care veniseră doar cu o oră mai devreme era greu de găsit, fără zgomotul şi vînzoleala din piaţă după care să te ghidezi. Toate imposibilele străduţe înguste arătau la fel şi fiecare din cele douăsprezece putea duce la locuinţa liniştită pe care o părăsiseră atît de curajoase.

Bettina se smiorcăia şi îşi şterse ochii cu voalul.

– Ştiam eu, se agită ea, ne-am rătăcit.

– Taci, se răsti Charlotte nervoasă. Ne întoarcem în bazar şi întrebăm în ce direcţie o luăm.

– Dar nu ştim limba, îi reaminti Bettina cu o precizie înnebunitoare.

– Atunci o luăm pur şi simplu de la capăt, încercînd fiecare rută pînă cînd o găsim pe cea bună, răspunse Charlotte. Vorbea ceva mai optimist decît se simţea.

Bettina se smiorcăi alarmată.

– N-ar fi trebuit să te ascult, ţipă ea furioasă. Ştiam că se va întîmpla ceva îngrozitor dacă nu-l vom asculta pe tata şi am avut dreptate.

Charlotte îşi muşcă buza de jos ca să nu-i spună Bettinei să tacă.

– O să ne întoarcem cu bine, răspunse ea pe o voce voit blîndă, cînd se putu controla. Îţi promit. Dar trebuie să fii calmă, Bettina.

Tînăra fată respiră adînc şi lung şi privi în jur la strada pustie. Era ciudat cît de liniştit părea locul după vînzoleala şi agitaţia din *souk.*

– O să trebuiască să beau otravă dacă ne iau prizoniere şi ne forţează să trăim în harem, ameninţă Bettina, ca fapt divers, după ce-şi mai revenise un pic.

Charlotte poate că ar fi rîs în alte circumstanţe. Fapt era că, probabil se aflau în mare pericol, hoinărind aşa neescortate într-un oraş în care cultura diferea atît de mult de a lor.

Nu aveau altă soluţie decît să se întoarcă la bazar, să încerce să-l găsească pe domnul Trevarren şi să-l roage s-o salveze pentru a doua oară. Ar fi fost o umilire insuportabilă, mai ales de vreme ce era pe cale să se ocupe de dansatoare într-un mod cît se poate de scandalos, dar Charlotte nu vedea altă posibilitate. Ea şi cu Patrick nu se despărţiseră în termeni cordiali în ziua aceea în Seattle, dar probabil că era singura persoană din *souk* care vorbea engleza.

Îşi strecură braţul pe sub cel al Bettinei.

– Vino. O să ne întoarcem acolo unde ne e locul, o să bem ceai şi o să mîncăm ciocolată, înainte ca părinţii tăi să ne simtă lipsa.

Bazarul, aglomerat înainte, se umpluse acum de oameni şi de măgari. Charlotte se ridică pe vîrfuri, căutînd să zărească capul descoperit al domnului Trevarren printre celelalte acoperite ale negustorilor şi clienţilor, dar nu dădu de el.

Bettina scoase un scîncet sugrumat şi Charlotte îşi controlă iritarea.

Atunci oamenii se îmbulziră în jurul lor. O cîrpă murdară, unsă cu o substanţă chimică, fu dusă la nasul şi gura lui Charlotte, iar braţele îi fură ţintuite pe lîngă corp. O auzi pe Bettina ţipînd isteric şi atunci lumea se reduse la un vîrf de ac şi dispăru. Nu mai era nimeni, decît pustiul fără de sfîrşit.

Patrick Trevarren o apucă pe dansatoare de şolduri şi o urcă înapoi pe scenă. Simţindu-se generos, o măguli cu un surîs şi cu o monedă, pe furiş, iar în acel moment atmosfera densă a *souk*-ului fu străbătută de un ţipăt ascuţit de femeie.

În Riz, ca peste tot în lumea arabă, femeile erau obiect de comerţ, dar Patrick crescuse în Boston şi îşi făcuse studiile în Anglia. Drept urmare, era blestemat cu o origine aristocratică şi, chiar dacă simţea că ar fi o greşeală să răspundă suferinţei acelei femei gălăgioase, nu putu să nu se ducă să o caute.

Îşi croi drum prin mulţime şi o găsi pe una dintre cele două femei pe care le întîlnise mai devreme. Vălul îi alunecase şi după sunetul nazal al nărilor ei care

curgeau neîncetat, Patrick o identifică drept americancă.

Exasperat, o cuprinse cu mîinile de umeri şi o zgîlţîi.

Arabii curioşi se mai retraseră un pic.

– P...prietena mea! hohoti fata. P...prietena mea a fost r...răpită de piraţi.

Patrick îşi încordă maxilarul în timp ce îşi aminti cum se uitase mai devreme în ochii aurii ai femeii. Avea în ea ceva tulburător de familiar.

– Unde s-a întîmplat asta? întrebă el, luptîndu-se să nu-şi piardă cumpătul. Cîţi bărbaţi erau? Ai văzut în ce direcţie au luat-o?

Fata se lamentă din nou cu voce tare.

– Erau cel puţin o sută, reuşi ea să spună în cele din urmă. Ochii ei verzi erau roşii şi umflaţi, iar vîrful nasului deja arăta jupuit. Şi cum aş putea şti pe unde au luat-o? Eu nici măcar nu pot găsi drumul spre locuinţa familiei Vincent.

Patrick alese o figură familiară din mulţime, un băieţel onest care îi mai făcea uneori comisioane şi îi dădu cîteva piese de argint. Cunoştea familia Vincent şi chiar îi vizitase cu mai multe ocazii. Într-o arabă rapidă îi dădu instrucţiuni băiatului să o ducă pe doamna acasă – evident, nu va fi de nici un ajutor în găsirea prietenei ei. Apoi începu să-i chestioneze pe spectatori.

În ciuda faptului că Patrick vorbea limba locală cu uşurinţă, că era binecunoscut în regat şi că era primit în case de toate nivelele sociale, rămînea totuşi un străin. Oamenii care frecventau piaţa ar fi simpatizat cu răpitorii, nu cu fata. Pentru ei, vînzarea fetelor inocente la tîrgul de sclavi reprezenta un comerţ cinstit.

Totuşi, Patrick cercetă aleile care porneau din *souk* în fiecare direcţie, fiind cuprins de un sentiment de panică în timp ce se lupta să accepte inutilitatea căutărilor lui. Fata era pierdută; nu putea fi salvată de la destinul care o aştepta.

După-amiaza tîrziu, cînd soarele lumina vechiul oraş prăfuit, Patrick se întoarse în port unde *Enchantress*, nava lui, era ancorată.

Ea se afla într-o văgăună întunecată, îngustă, un loc care mirosea a şoareci, a mucegai şi a cocleală. Capul o durea de parcă fusese lovit cu un ciomag şi greaţaa îi invadase stomacul. Pete întinse pe tot corpul îi spuneau că era vînătă şi unde nu avea julituri, pielea părea raşchetată.

Charlotte vru să se ridice, dar era legată şi cînd se mişcă să-şi dezlege gura, descoperi că şi mîinile îi erau legate. Lacrimi de frustrare şi de teamă îi ardeau ochii.

„Ai vrut o aventură, se dojeni ea. O ai!"

O ameninţa isteria, dar Charlotte nu se predă. Ştia că era crucial să nu intre în panică; trebuia să mediteze calm şi să încropească un plan de evadare.

Oricum, în loc să se gîndească la o strategie, se gîndi la Bettina. O luaseră piraţii şi pe ea? Charlotte se cutremură gîndindu-se la cît de îngrozită era fata – dacă aşa se întîmplase – şi remuşcările o năpădiră. Dacă Bettinei i se va întîmpla ceva, va fi doar din vina lui

Charlotte şi a nimănui altcuiva. Îşi bătuse la cap tovarăşa să viziteze *souk*-ul şi rezultatul ar putea fi tragic. O altă avalanşă de furie umplu gîtul lui Charlotte şi înghiţi. Dacă îşi păstra cumpătul, putea fi în stare să o găsească pe Bettina. Pe de altă parte, s-ar putea să nu-şi mai vadă prietena niciodată. Mintea lui Charlotte se umplu de imagini colorate şi oribile. Pretinsese adesea, în intimitatea minţii ei, că era o cadînă, avîndu-l drept sultan pe Patrick Trevarren. Era un joc nevinovat care îi încălzea coapsele şi îi aducea o roşeaţă frustrată în obraji, dar să înfrunte în realitate sclavia albă, ăsta nu mai era un vis de şcolăriţă. Desigur, nu va fi vîndută bărbatului la care visase în toţi aceşti ani – o, nu. Va deveni, cu siguranţă, proprietatea unui proxenet sau concubina unui mizerabil transpirat şi soios, care o va evalua la valoarea unui cal sau a unui cîine.

Charlotte se gîndi la căminul ei din Quade Harbor, de pe malurile verzi ale lui Puget Sound, unde tatăl ei deţinea şi conducea cea mai mare fabrică de cherestea de pe teritoriul statului Washington. Brigham Quade era un bărbat cu păreri foarte ferme, cu nici o înclinaţie spre fleacuri, dar Charlotte nu se îndoise niciodată de dragostea lui, nici măcar pentru o clipă. Ea şi sora ei, Millie, ştiuseră întotdeauna că şi-ar fi dat viaţa numai ca să nu li se întîmple ceva vreuneia dintre ele, şi, din cauza acestei certitudini, crescuseră încrezătoare şi sigure.

Lydia, mama lor vitregă, le învăţase să fie femei puternice, să nu se teamă să rişte şi să-şi lase inteligenţa la vedere şi, în cea mai mare parte, aceste trăsături o ţinuseră pe Charlotte în formă. Pînă în acea dimineaţă,

dacă într-adevăr existase acea dimineaţă, cînd se trezise cu ideea de a-şi pune rochie lungă şi văluri, ca să cerceteze interzisul *souk*.

Charlotte şi-o imagina pe Millie, frumoasa şi spirituala ei soră, îmbrăcată în rochia albă şi dantelată de mireasă, cu ochii strălucind de dragoste şi de emoţie. Şi-i imagină pe rînd pe cei cinci fraţi ai ei şi îi duse dorul fiecăruia în parte. Numele lor erau înscrise în inima ei: Devon, Seth, Gideon, Jacob, Matthew.

Existau şanse mari să nu-i mai vadă niciodată pe membrii familiei ei. Chiar şi mai rău, cei dragi ar suferi după dispariţia ei, iar părinţii Bettinei vor fi distruşi. Fiica lor însemna totul pentru ei şi, din cauza acţiunilor impulsive ale lui Charlotte, îşi pierduseră copila.

Disperarea ar fi năpădit-o cu siguranţă pe Charlotte, dacă în acel moment nu s-ar fi ivit ceva la care să se gîndească.

Balamalele uşii scîrţîiră şi o dîră de lumină apăru în întunecime. Apoi, un bărbat micuţ intră în cameră. Purta un veşmînt arăbesc, dar asta fu tot ceea ce Charlotte putu să vadă în beznă.

Inima îi bătu de teamă şi de furie neajutorată cînd acesta se apropie de ea, smulgînd-o de la podea şi scoţîndu-i legăturile. El aduse o cană cu apă călduţă şi i-o apăsă nervos la gură.

Charlotte îşi înghiţi vorbele incendiare, toate acele întrebări nebuneşti pe care voise să le pună şi bău cu lăcomie. Căldura era mare şi îşi dădu seama că era udă de transpiraţie.

– Cine eşti tu? întrebă ea răguşit, după ce îşi potoli setea.

Bărbatul murmură ceva în arabă şi, în timp ce Charlotte pierdu sensul cuvintelor, îi surprinse atitudinea. Răpitorul ei nu era aspru sau ostil; era indiferent.

– Ce e locul ăsta? izbucni ea, mai mult în efortul de a-l face pe arab să nu o mai lege, decît de a obţine o replică pe care nu o putea înţelege. De ce mă ţii aici?

Vizitatorul lui Charlotte ţipă ceva la ea; ca şi în conversaţia lor precedentă, remarcă faptul că nu avusese nevoie de traducere. Voia ca ea să tacă.

Ca să demonstreze acest lucru, el o legă la loc puţin mai strîns decît înainte, astfel ca zdreanţa murdară să-i taie colţurile gurii. Apoi o trînti cu duritate, trimiţînd-o direct pe podea. Pentru prima dată, o senzaţie uşoară, imperceptibilă, de legănare penetră ceaţa fricii şi a furiei care o înconjura şi îşi dădu seama că era în cabina unui vas. Faptul că identificase închisoarea îi aduse o uşurare, dar trebui, de asemenea, să înfrunte realitatea că evadarea va fi şi mai dificilă.

Cum Charlotte îşi privea gardianul părăsind celula improvizată, era bucuroasă, de fapt, să poarte căluş. Cîrpa ţinea în frîu invectivele grele şi foarte colorate pe care le învăţase în taberele tatălui ei. Chiar dacă nu vorbea englezeşte, arabul şi-ar fi dat seama că era insultat crunt şi puţina lui răbdare s-ar fi spulberat.

Charlotte se forţă să tragă adînc aerul pe nas şi să-i dea drumul uşor prin cîrpă. Orice s-ar întîmpla, trebuia să rămînă calmă, să aibă grijă să nu-şi piardă cumpătul sau să-şi arate teama.

Căldura din spaţiul întunecos era densă şi acum, că Charlotte ştia că locul era o cabină, auzi zgomotul şobolanilor alergînd deasupra capului ei şi forînd în

alimentele depozitate în jur. Se cutremură şi se rugă în tăcere să se întîmple un miracol.

Patrick oftă şi se întoarse de lîngă parapetul lui *Enchantress*. De obicei, îi plăcea să privească ultima suflare a luminei zilei răsfrîngîndu-se pe suprafaţa strălucitoare a apei, dar în seara asta era preocupat.

Prietenul şi primul lui ofiţer, Tom Cochran, stătea în spatele lui.

– Navigăm în timpul fluxului de seară, căpitane? întrebă el.

Era un bărbat cu o constituţie robustă, de înălţime medie, cu un cioc de barbă sură, care îi acoperea jumătatea de jos a feţei.

– Îmi închipui că tipul ăla, Khalif, aşteaptă să ajungem la destinaţie cîndva, diseară.

Patrick aprobă distrat. Fusese la şcoală cu sultanul în Anglia şi Khalif îi era bun prieten, dar în acea noapte, perspectiva de a-i vizita luxosul palat nu-i surîdea ca de obicei.

– Da, spuse el cumva răguşit. Dă ordin să ridicăm ancora.

Cu asta, Patrick coborî pe puntea inferioară şi intră în cabina lui personală, o cameră relativ mică, ce conţinea un pat, un dulap, un scaun, şi mai multe rafturi cu cărţi. Nu făcu nici o mişcare să aprindă lumina, ci se lăsă să cadă într-un scaun, oftînd lung.

Auzi ţipetele membrilor echipajului deasupra, pe

punte şi pe greement, dar mintea îi stăruia asupra fetei răpite astăzi în *souk*. Ce avea de îl preocupa într-atît? Din nefericire, multe femei tinere şi naive erau răpite adesea din bazaruri, de pe vapoare şi de la colţuri de stradă în această parte de lume, şi cele mai multe n-au mai fost văzute niciodată.

Se auzi o bătaie în uşă.

– Intră, spuse Patrick în silă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, spuse bătrînul marinar, aprinde o lumină. E întuneric ca-n iad aici.

Patrick se întinse să ia lampa atîrnată deasupra biroului său, înlătură sticla şi aprinse un chibrit. Ştia că expresia feţei lui arăta în mod evident că fusese deranjat.

– Ce te frămîntă? întrebă Cochran, punînd o tavă cu mîncare pe birou, cu o bufnitură. N-ai găsit-o pe micuţa dansatoare din *souk*, cea pe care ai pus ochii încă de cînd am ancorat?

Un val de neaşteptată ruşine îl trecu pe Patrick, deşi nu-şi putea imagina de ce. Era celibatar, la urma urmei, şi nu trăda pe nimeni urmînd-o pe fată în cortul ei ca să se bucure de farmecele-i feminine.

– Am găsit-o, recunoscu el, uitîndu-se în tavă. Stufat de miel, pîine neagră şi ceai slab – din nou.

Cochran chicoti şi se făcu lejer, încrucişîndu-şi braţele şi sprijinindu-se de uşa încuiată, deşi nu fusese invitat să rămînă.

– Nu-mi spune că nu te-a avut. Patrick refuză să onoreze afirmaţia aceasta cu un răspuns. Doar îl privi pe Cochran timp îndelungat, apoi rupse o bucată de pîine neagră şi începu să mănînce.

– Cred că mi-am pierdut capul.

Cochran rîse.

– Uită pentru o clipă că nici o doamnă nu l-a refuzat vreodată pe Patrick Trevarren. Dacă nu e dansatoarea, atunci ce te frămîntă aşa de rău?

Patrick înlătură tava, şi azvîrli pîinea lîngă farfurie.

– Asta e o lume fără milă, spuse el grav.

Primul ofiţer se prefăcu a fi complet şocat.

– Ei, asta e deducţia ta, răspunse el ironic.

– Şi eu credeam că aici sînt numai petale de trandafiri şi aripi de îngeri. Cochran, spre deosebire de cei mai mulţi din echipaj, era un om cu şcoală. De fapt, Patrick ştia că odată fusese tutore la o şcoală de băieţi din New York, deşi prietenul lui nu vorbea prea mult de zilele de dinaintea aventurării sale pe mare.

Masîndu-şi cu o mînă muşchii încordaţi de la ceafă, Patrick îi povesti lui Cochran despre răpire. Nu menţionase cum ochii aceia îl urmăreau.

– Nu le poţi salva pe toate, Patrick, spuse Cochran, cînd povestea tristă se încheie. În afară de asta, unele fete sfîrşesc prin a trăi ca nişte regine, doar ştii asta. Cele mai frumoase primesc servitori, haine frumoase şi toată mîncarea dorită.

Patrick îşi muşcă interiorul buzei ca să nu lase şuvoiul de furie disperată să se reverse într-un răcnet.

Cochran îşi puse o mînă pe umărul căpitanului.

– Era frumoasă? întrebă el încet.

– Da.

Tonul lui Patrick era aspru.

– Atunci va fi bine, îi spuse marinarul. Cu aceasta, Cochran deschise uşa şi ieşi.

Patrick îşi propti picioarele pe birou lîngă tavă şi îşi dădu capul pe spate cu un oftat. Durerea de cap i se accentua, şi pînă şi cu pleoapele închise forţat, putea vedea acei ochi aurii privindu-l în piaţă.

În momentul următor, Patrick îşi aminti. El şi cu unchiul său acostaseră cu *Enchantress* în îndepărtatul Seattle, prin anii '66 sau '67 şi rămăseseră să se bucure cîteva zile de ospitalitatea localnicilor şi să descarce nişte bunuri aduse atît din California, cît şi din Orient.

Se întorsese la vas într-o după-amiază, după ce-şi petrecuse ziua cu un negustor localnic şi, uitîndu-se în sus, văzuse o zgîtie de fată balansîndu-se pe velatură.

Ţipase la ea să coboare, iar ea strigase la rîndul ei pe un ton rezonabil că nu se putea mişca. El urcase să o salveze, desigur, şi schimbaseră cîteva cuvinte.

Patrick nu-şi amintea numele ei, dar acei ochi de ambră îi erau gravaţi în memorie. Aşa imposibil cum părea, acea tînără aventurieră şi cea pe care o întîlnise în piaţă, co ocazia răpirii ei, erau una şi aceeaşi persoană.

Strînse pumnul şi îl apăsă pe birou cu o asemenea forţă, încît tacîmurile de argint zornăiră pe tavă.

După trei zile, Charlotte pierdu noţiunea timpului. I se dăduse foarte puţin să mănînce sau să bea şi îi fu permis să se uşureze cam o dată la douăzeci şi patru de ore. Vălul îi dispăruse demult, iar rochia împrumutată era răsucită, ruptă şi murdară. Pielea îi ardea de

febră, iar juliturile şi tăieturile o dureau mai tare cu trecerea timpului, în loc să o mai lase.

Nimeni nu venise să o violeze. Asta era o consolare. Putea îndura foamea, setea, disconfortul şi o băşică ce stătea să se spargă, dar perspectiva unui viol o înfiora.

Cînd gardianul irascibil veni să o ia într-o noapte, trăgînd-o ca să o ridice cu obişnuita-i lipsă de ceremonie, crezu că, în sfîrşit, norocul ei se spulberase precum rumeguşul. Se lupta cu disperare, deşi ştia că nu avea nici o şansă să cîştige, iar arabul o plesni în final peste faţă. Lovitura fu atît de puternică, încît leşină.

Se trezi – cîteva minute sau ore? – mai tîrziu, ca să se pomenească băgată în ceea ce părea să fie un sac. Putea vedea lumina prin găurile largi ale acestuia, apoi reuşi să desluşească vag contururile mai multor bărbaţi.

Rîdeau antrenaţi într-un joc de cărţi, iar Charlotte se convulsionă de furie. Încercă să ţipe că erau cu toţii nişte bestii, dar se pomeni că mai avea căluşul la gură. O secundă mai tîrziu, rămase stupefiată, dîndu-şi seama că era dezbrăcată în sacul aspru.

Jocul de cărţi continuă şi Charlotte moţăi, deschise ochii, aţipi din nou. În cele din urmă simţi că sacul în care era băgată se leagănă pe umărul unui bărbat, ca un sac cu hrană pentru păsări. Se zbătu, dar asta îl făcu pe cel care o căra să rîdă mai tare.

– Asta e una aprigă, în regulă, spuse o voce într-o engleză americană perfectă.

– Raheem n-o să se bucure cînd o să afle că ai pierdut la poker, dar ea ar putea îmbunătăţi starea căpitanului. A mormăit toată ziua.

„Un american", îşi zise Charlotte, aproape leşinînd de uşurare. Acum va putea explica tot ce se întîmplase, cărţile citite acasă, în Statele Unite, traiul acela monoton...

După o serie de zguduieli, Charlotte auzi o bătaie puternică. Simţi din nou vibraţia vasului sub ea.

– Da? răspunse cineva pe un ton răstit.

– Ţi-am adus ceva, căpitane, zise bărbatul care o căra. Eu şi restul echipajului căutam ceva care să te mai înveselească un pic.

Balamalele uşii scîrţîiră şi Charlotte simţi o combinaţie ciudată de emoţie şi teamă. La urma urmei, fusese dezbrăcată de fiecare zdreanţă şi avea nevoie disperată de o baie şi de şampon.

Sacul ateriză pe podea cu o bufnitură; se simţea trasă în timp ce sfoara sau legătura de la gura sacului era dezlegată. Sacul căzu de jur-împrejurul ei, dar şi-l trase la piept atît cît să se acopere.

Cînd, în cele din urmă, găsi curaj să-şi ridice privirea, se pomeni uitîndu-se lung în ochii albaştri, uimiţi, ai lui Patrick Trevarren.

Capitolul 2

Deşi Charlotte era dezbrăcată, cu pielea zgîriată şi iritată de la sacul de pînză, iar muşchii o dureau, se simţi plină de speranţă aşa cum se uita la faţa chipeşă a lui Patrick Trevarren.

În camera mică, o lampă atîrna de un fir jos şi pe pupitrul solid se afla un talmeş-balmeş de cărţi şi hărţi marine. Ea zîmbi, deşi încercarea grea îi luase şi bruma de curaj pe care îl mai avea.

– Pot explica totul, spuse ea.

Domnul Trevarren dădu brusc din cap spre marinar concediindu-l şi, după ce se închise uşa, se duse spre pat şi smulse o pătură albă.

– Aşa sper şi eu, replică el distant, oferindu-i pătura.

Charlotte o acceptă recunoscătoare, dar era prea slăbită şi prea copleşită de durere ca să se poată ridica din umila ei poziţie de pe jos.

– Am fost luată prizonieră în timp ce eu şi prietena mea, Bettina, încercam să găsim drumul spre casă din

souk...

Binecuvîntat să fie, Patrick turnase vin într-un pocal de lemn şi i-l întinse lui Charlotte, apoi se cufundă în scaunul său ca să o asculte atent.

Charlotte nu era obişnuită cu băuturile tari, dar strînse pocalul în mîinile-i tremurînde, îl ridică la gură şi savură fiecare strop în parte.

– A fost o experienţă destul de devastatoare, vă pot asigura, domnule Trevarren...

El se încruntă, luă pocalul şi turnă din nou dintr-o carafă elegantă.

– De unde îmi ştii numele?

Charlotte roşi, apoi dădu pe gît cel de-al doilea pahar cu vin. Era şi încurcată şi uşurată de faptul că el nu părea să-şi amintească de întîlnirea lor de acum zece ani, pe velatura înaltă a ambarcaţiunii *Enchantress*.

– Ne-am întîlnit odată, zise ea, apoi sughiţă. Îmi mai dai vin, te rog?

– Bineînţeles că nu, spuse el ferm dezaprobator, aşezîndu-se la loc în scaunul său care scîrţîia, cu siguranţa unui bărbat care primea în fiecare zi în dar o femeie dezbrăcată.

– Deja te-ai îmbătat. Ai nevoie de mîncare şi, după cîte se vede, de o baie.

În toate fanteziile ei despre Patrick Trevarren de-a lungul anilor, Charlotte nu prevăzuse să fie primită aşa de neglijent.

– Nici măcar nu vrei să afli cum mă cheamă? întrebă ea pe un ton jos, impulsionată brusc de formidabila ei mîndrie Quade.

Domnul Trevarren oftă. Acum trecuse de la nonşa-

lanţă la o atitudine de plictiseală mohorîtă, de parcă îi găsea prezenţa obositoare.

– Bine atunci, încuviinţă el gesticulînd. Cine eşti?

Charlotte fu izbită de lipsa lui de amabilitate, dar nu-l va lăsa să vadă asta nici măcar pentru un bilet spre America. Se îndreptă în interiorul păturii de lînă moale, se înveli mai bine şi îl privi.

– Nu intenţionez să-ţi spun.

El îşi frecă nervos ceafa cu o mînă, exact la fel cum Charlotte îl văzuse făcînd pe tatăl ei atunci cînd Lydia, mama ei vitregă, îl aducea la exasperare. Apoi Patrick se ridică brusc din scaunul său, o prinse de umerii acoperiţi cu pătura şi o ridică în picioare.

– Nu avem timp de jocuri de şcolăriţe, se răsti el, privind-o.

În momentul în care el slăbi strînsoarea, genunchii lui Charlotte se îndoiră şi, spre umilinţa ei jalnică, se lăsă din nou să alunece pe podea.

Patrick înjură în barbă, o prinse şi o luă în braţe. O duse cu tot cu pătură pe pat şi o aşeză brutal pe saltea. Moliciunea pufoasă o înghiţi cu totul.

Charlotte deschise ochii mari. Îşi imaginase acest moment de nenumărate ori, dar se pomeni înfruntînd o realitate total diferită. Gîtul i se încleştă de teamă.

Comportamentul lui Patrick se mai îmblînzi un pic, deşi statura şi masculinitatea lui încă o copleşeau. Se aplecă peste Charlotte, afundîndu-şi mîinile adînc în saltea pe lîngă ea şi zîmbi.

– N-am să-ţi fac nici un rău, spuse el. Vocea îi era joasă, fermecătoare. Acum spune-mi cum te cheamă.

Vinul se răspîndise în fiecare venă subţire a lui

Charlotte, în fiecare por şi celulă. Frica i se risipi în spatele unui zid întunecat şi căscă.

– Afrodita, replică ea. Fiica lui Zeus. Imaginîndu-şi tatăl îmbrăcat într-o togă, stînd pe tronul său de pe muntele Olimp şi privind la biata umanitate, chicoti. Fereşte-te de trăsnetele lui Zeus, îl ameninţă ea pe Patrick făcînd pe deşteapta timp de o clipă. Dacă tata află despre asta se va dezlănţui.

Patrick oftă şi se îndepărtă de Charlotte şi de saltea.

– Nu se poate discuta cu tine acum. Du-te şi dormi, micuţă zeiţă.

Ea îşi trase pătura pînă sub bărbie şi se uită la el.

– Să nu îndrăzneşti să mă violezi, spuse ea.

El zîmbi, iar Charlotte fu năucită de figura lui luminoasă.

– Odihneşte-te liniştită, draga mea. Gusturile mele nu tind spre mucoase bogate.

– Mucoase? Charlotte încercă să se ridice, vrînd să protesteze vehement, dar pur şi simplu nu mai avea nici un strop de putere să facă asta. Căzu pe perne, închise ochii şi adormi.

Patrick îl trimise pe un marinar care era în trecere pe acolo după Cochran, care, nu peste mult timp, apăru ducînd o cadă cu apă caldă, nişte alifii şi un vraf de haine curate. Primul ofiţer o privi lung pe fată şi apoi exclamă:

– Biata micuţă! Mi-e teamă că a fost folosită cam rău zilele astea...

Patrick se uită la faţa ei murdară şi palidă. Părul ei era de culoarea siropului de portocale şi ar fi strălucit în lumina lanternei odată spălat şi pieptănat cum trebuie.

– Ce vrei să spui? întrebă el. Ştia că se încruntă la Cochran de parcă acesta s-ar fi folosit personal de ea, dar nu se putea abţine.

Cochran zîmbi şi aşeză lucrurile pe care le adusese pe raftul de lîngă patul lui Patrick.

– Nu vorbeam de virtutea ei, spuse el. Răpitorii nu i-ar fi diminuat valoarea bucurîndu-se de farmecele ei, deşi Dumnezeu ştie că trebuie să fi fost tentaţi.

Patrick înghiţi cu greu. Era uşurat, dar în acelaşi timp, din motive de neînţeles, dorea să-şi apuce prietenul de cămaşă şi să-l trimită în peretele opus. Cu eforturi, reuşi să-şi controleze şi temperamentul şi, spera el, expresia feţei.

– Nu mi-a spus cum o cheamă.

– Probabil că nu te crede mai bun decît pe ageamiii ăia care au furat-o din piaţă, spuse Cochran, ridicînd uşor din umeri. Nu e de mirare că e puţin capricioasă, nu-i aşa?

– Cred că nu, încuviinţă Patrick cumva brutal.

Fata se agită în somn, se întoarse pe o parte şi gemu uşor din pricina durerii cauzate de jolituri.

Falca lui Patrick se înroşi de furie.

– Au lovit-o destul de tare, comentă Cochran pe un ton jos, privind urmele vinete şi albastre de pe braţul şi umerii ei goi. Poate că ar fi bine să-l aducem pe Ness aici să o controleze şi să-i mai vindece unele răni.

– Mă ocup eu de ea, spuse Patrick. Odată ce termină de vorbit se simţi jenat, fiindcă aruncase cuvintele prietenului său ca pe nişte cărbuni încinşi. Făcu un efort vizibil să-şi calmeze emoţiile care-l trădau.

– O să aflăm noi în curînd cine e – ştiu că e din Seattle sau din împrejurimi – şi o trimit acasă.

– Da, încuviinţă Cochran cu greutate. Nu avea convingere în voce.

– Adu-ţi aminte că unii oameni sînt de o încăpăţînare puternică într-o situaţie ca asta.

– Ce dracu' vrei să spui cu asta? Cochran ajunsese la uşa cabinei şi se opri acolo, cu o mînă pe clanţă.

– Fie că tînăra doamnă a fost... aaa... deflorată, fie nu, o mulţime de taţi şi de mame o vor vedea ca pe o marfă folosită, o ruşine pentru familie.

Uitîndu-se la fata rătăcită, fără nume, Patrick văzu copilul pe care-l salvase de pe velatură cu mult timp în urmă şi nu femeia care devenise. Simţea o durere acută doar imaginîndu-şi-o respinsă de oamenii care o iubeau şi o protejau.

– Du-te acum, spuse el pe un ton înfrînt şi auzi uşa închizîndu-se în urma lui Cochran.

Cu o grijă pe care nu avusese ocazia să o mai arate de la vîrsta de zece ani, cînd cîinele îi fusese călcat de o trăsură şi luase spanielul din stradă, Patrick trase pătura la o parte. Întîi spălă pielea lovită, prăfuită a doamnei şi tratã cele mai rele zgîrieturi cu coniac bun. Ea tresări de cîteva ori, dar nu se trezi, nici măcar cînd o ridică şi o îmbrăcă într-una din cămăşile lui.

În mod evident era istovită şi Patrick nu simţi nici un pic de tandreţe faţă de ea cît stătu acolo, privind-o cum

dormea. După cîtva timp, micşoră lampa pînă cînd de-abia mai pîlpîia, apoi urcă pe punte ca să se asigure că vasul era în regulă.

Cînd se întoarse, încîntătoarea lui musafiră dormea pe o parte. Se dezvelise şi îşi ţinea picioarele ei lungi, unduioase, la fel de albe ca transparenţa celui mai fin porţelan, într-o poziţie de parcă ar fi alergat.

Patrick se aşeză pe marginea patului, se descălţă de cizme, apoi se ridică să-şi desfacă butonii pantalonilor. Îşi trase peste cap cămaşa, azvîrlind-o pe scaunul pupitrului său.

Se strecură în pat, la perete, se întinse şi căscă tare şi mult ca de obicei, apoi se întoarse cu spatele la hoinară.

Ea scînci în somn, se întoarse şi-şi puse o mînă pe fesa dreaptă a lui Patrick.

El se încordă din cap pînă în picioare şi membrul său fu la fel de drept precum catargul. Patrick murmură o înjurătură şi se mută fără nici o tragere de inimă departe de ea, dar sus, pe punte, paza se schimba iar şi iar înainte ca el să poată adormi.

Cînd Charlotte se trezi, soarele puternic pătrundea înăuntru printr-un hublou şi era singură în cabina căpitanului. Cel puţin deduse că domnul Trevarren era căpitanul, de vreme ce avea un asemenea adăpost plăcut numai pentru el şi era obişnuit să-i comande pe cei din jur.

Se răsuci pe pernele îngrămădite la perete care serveau drept căpătîi de pat şi se întinse. Abia atunci îşi dădu seama că purta una din cămăşile lui Patrick, că trebuie să o fi dezvelit din pătură şi să o fi echipat în timp ce dormea.

Ideea o ofensă pe Charlotte, dar nu va lăsa ca acest lucru să-i ia prea mult din energie. Primul ei gînd, acela de a-i fi fost livrată lui Patrick precum un sac de nuci, se transformase în ideea că acum era în siguranţă în mîinile unui compatriot. Acum, în timp ce se mira de faptul că pernele de alături purtau urma unui cap, se gîndi.

Groaza făcu inima lui Charlotte să palpite. Noaptea trecută băuse vin şi fusese copleşită de lucrurile care i se întîmplaseră. Fusese oare mînjită?

Întinse picioarele pe sub pături şi se pipăi într-o doară cu degetele de la o mînă, dar nu simţea nici o durere, nici o schimbare.

Era doar uşoara remuşcare la gîndul că Patrick o atinsese aşa de intim.

Charlotte îşi lăsă mîinile să cadă peste pătură şi îşi alătură picioarele cu atîta forţă, încît genunchii îi trosniră.

O bătaie răsună în uşă şi înainte ca Charlotte să poată striga că prefera să rămînă singură, balamalele scîrţîiră şi Patrick păşi înăuntru surîzînd.

Charlotte se uită urît la el.

– Nu se cade să fii aici, spuse ea.

El rîse.

– Greşit. Nu se cade ca tu să fii aici, zeiţă. La urma urmei, ăsta este sediul meu.

Ea îşi trase pătura pînă sub bărbie.

– Ai dormit în patul ăsta, îl acuză cu o voce înăbuşită.

– Dorm adesea, încuviinţă Patrick voios. Te simţi mai bine în dimineaţa asta?

Charlotte îşi aminti emoţia tulburătoare pe care o simţise cu cîteva minute înainte şi se îmbujoră la faţă.

– Mă simt bine. Acum, dacă m-ai trimite acasă...

– Bucuros. Charlotte observă că pe birou se afla o tavă şi Patrick era ocupat cu turnatul cafelei turceşti, aromate, într-o ceaşcă. Tot ce trebuie să faci este să-mi spui cum te cheamă.

Încă o chinuia faptul că el nu-şi amintea acest lucru, dar nu i-l putea ascunde o veşnicie.

– Charlotte, spuse ea. Instinctul o opri să-şi adauge numele de familie. Numele Quade însemna bogăţie şi putere în statul Washington şi era posibil ca Patrick să nu fie un simplu căpitan al unei nave transoceanice, ci un negustor de sclavi sau un vînător de recompense.

Dacă şi-ar fi dat seama ce recompensă straşnică însemna ea, acesta ar fi fost începutul necazurilor şi nicidecum sfîrşitul.

El veni cu ceaşca aburindă lîngă pat şi i-o oferi, iar Charlotte se întinse să o ia de toartă, grijulie în acelaşi timp să ţină pătura pe ea.

– Charlotte, spuse Patrick, meditînd asupra numelui de parcă era vreo hieroglifă pe care era nerăbdător să o descifreze. Charlote şi mai cum?

– Doar Charlotte, răspunse ea, după ce sorbi atent din lichidul fierbinte cu care o servise.

El îşi îngustă ochii violeţi spre ea timp de o clipă şi

ea crezu că el dorea să protesteze, dar că, probabil, se răzgîndise. O tratã cu încă unul din zîmbetele lui fermecătoare.

– Îngreunezi situaţia foarte mult, spuse el curtenitor. Îmi dă prin cap să te vînd cînd ancorăm sau să i te dau prietenului meu, Khalif, pentru haremul lui.

Charlotte aproape că scăpă cafeaua.

– Este reprobabil din partea ta să glumeşti cu astfel de lucruri. Nu crezi că deja am trecut prin prea multe încercări?

Patrick îşi dădu ochii peste cap.

– Nu numai că eşti o fetişcană obraznică şi prea prietenoasă pentru o noapte, cînd omul îşi dă silinţa să doarmă...

– Poftim?

El rîse şi îşi împreună cu graţie braţele musculoase.

– Am crezut că asta îţi va atrage atenţia. Eu şi cu tine am dormit împreună noaptea trecută, Charlotte, şi al naibii să fiu dacă nu te-ai întins şi mi-ai apucat una dintre rotunjimile anatomice.

Pentru prima dată în viaţă, şi spera că şi pentru ultima, Charlotte roşi atît de tare, că o ardea faţa.

– N-aş face niciodată una ca asta! şuieră ea.

Patrick zîmbi.

– Ba ai face. Ai făcut. Ai noroc doar că sînt un gentleman, asta-i tot.

Charlotte nu-şi putea crede urechilor; evident, nu avea limite. Domnul Patrick Trevarren nu era în mod sigur bărbatul în jurul căruia ţesuse atîtea fantezii timp de zece ani. Vocabularul lui de bădăran îi zgîria auzul.

– Să nu îndrăzneşti să-ţi spui gentleman în prezenţa

mea, neruşinat mizerabil ce eşti, diavol împieliţat...

Patrick scoase din nou o cascadă de hohote şi făcu o plecăciune.

– O, eşti binevenită, domnişoară Charlotte Fără-Nume. Nu-i nevoie să mă răsplăteşti cu mulţumirile tale!

– Ieşi afară! ţipă Charlotte.

– Asta e cabina mea, replică Patrick fără ranchiună. Dacă cineva iese afară, atunci tu vei fi aceea, zeiţă.

– Bucuroasă! Dă-mi doar nişte haine şi o s-o şterg aşa de repede, încît o să crezi că am fost o fantasmă.

Furia ei păru să-l amuze pe Patrick, care o înfuria şi mai tare. Fluierînd, deschise un cufăr dintr-un colţ al camerei şi scoase o pereche de pantaloni sport şi o centură lată din piele. Îi aruncă accesoriile şi acestea aterizară în pat.

– Pantaloni? întrebă ea.

Patrick zîmbi.

– Îmi pare rău dacă nu merg, draga mea Charlotte. Dar de vreme ce nu port rochii, nu văd motivul pentru care le-aş fi cărat în cufărul meu.

Charlotte închise ochii şi respiră adînc înainte să se calmeze îndeajuns cît să discute cu căpitanul pe un ton civilizat.

– Dacă m-ai lăsa singură cîteva minute...

– Desigur, încuviinţă el galant, dar nu părăsi cabina, ci îşi întoarse spatele lui lat şi impunător.

Folosind pătura drept paravan, Charlotte sări în pantalonii care erau largi în talie şi strîmţi peste fund, vîrî înăuntru poalele cămăşii în care dormise şi se încinse cu centura peste mijloc. Avea nevoie stringentă să folosească oala de noapte, dar nu va face asta cu

domnul Trevarren în cameră.

– Unde sîntem? întrebă ea în schimb, ducîndu-se spre hublou şi privind afară. Văzu apa turcoise, plajele atît de albe încît o orbeau, un palat impunător înconjurat de un deşert de nisip argintiu. Aici e vreo ambasadă americană?

Patrick îi răspunse la întrebări în ordine inversă.

– Mi-e teamă că nu, zeiţă. Cît despre localizarea noastră, sîntem la o aruncătură de băţ de palatul sultanului Riz-ului. Nu ţi-aş recomanda să sari în apă şi să pleoscăi pînă la ţărm, de vreme ce probabil există cel puţin o sută de rechini prin jur aşteptînd ceva de mîncare.

Charlotte se cutremură, dar îi rămăsese doar încrederea în sine şi nu avea de gînd să abandoneze.

– Eu nu pleoscăi cînd înot, domnule Trevarren, spuse ea. Am o lovitură excelentă.

El veni în picioare alături de ea lîngă hublou, o privi lung şi surîse iritat.

– Şi mai amuzant pentru rechini. Probabil că le place cînd micul lor dejun se luptă.

Stomacul lui Charlotte chiorăi chiar atunci, în acel moment nepotrivit. Nu se putu abţine, avea nevoie de o masă copioasă dimineaţa cînd se trezea.

– Vreau să merg acasă, spuse ea, şi brusc ochii i se umplură de lacrimi.

Spre surprinderea ei, Patrick se purta ca în fanteziile ei şi îi atinse obrazul uşor cu degetele mîinii drepte.

– Vei merge, spuse el răguşit. Îţi promit, Charlotte, nimeni nu-ţi va face nici un rău.

Voia să-l creadă, oh, dorea cu disperare, dar

Charlotte nu era o proastă şi ştia că regulile vieţii ei se schimbaseră semnificativ de cînd cu răpirea.

– Familia ta... începu Patrick serios. Te va vrea înapoi?

– De ce să nu mă vrea, pentru numele lui Dumnezeu? Charlotte îşi odihni mîinile pe coapse. Deşi nu ar fi recunoscut, îi plăcea să poarte pantaloni şi se întreba de ce femeile nu adoptaseră moda.

El îi studie faţa solemn, cu ochii aceia albaştri precum cicoarea.

– Chiar considerînd că răpirea nu a fost vina ta, lăsînd la o parte faptul de neconceput că hoinăreai fără escortă masculină în piaţă, reputaţia ta nu mai este la fel ca înainte. Există oameni care nu te-ar primi în saloanele lor sau nu te-ar recunoaşte pe stradă.

Cuvintele lui Patrick nu erau numai nedrepte, dar şi adevărate şi furia lui Charlotte era în parte disperare.

– Cei care contează, tata, mama mea vitregă, sora şi fraţii mei, unchiul şi mătuşa, verii şi prietenii mei nu numai că mă vor accepta, dar mă vor întîmpina cu braţele deschise.

El o luă tandru în braţe, o apăsă la pieptul lui şi ea îi auzi şi îi simţi inima bătînd lîngă obrazul ei.

– Bineînţeles că aşa vor face, încuviinţă el. Aşa este. Acum, lasă-mă să-ţi aduc ceva de mîncare.

Charlotte se îndreptă spre hublou. Patrick părăsise cabina şi ea scruta orizontul luminos căutînd un mijloc de scăpare, dar tot ceea ce văzu era nisip, mare, palatul şi de jur-împrejur deşertul nemilos şi alb ca neaua.

Imediat propti scaunul în uşă şi căută rapid oala de

noapte. Negăsind un astfel de articol, se ghemui în cele din urmă deasupra unei scuipători cu ochii strîns închişi de jena necesităţii şi de mirosul denunţător.

Tocmai terminase, ascunse scuipătoarea pentru a fi golită mai tîrziu şi mută la loc scaunul din faţa uşii cînd Patrick se întoarse. Se spăla pe mîini.

El puse pe birou o tavă care conţinea porridge, pîine cu unt şi gem, cafea şi Charlotte începu să mănînce fără ezitare.

– Aş vrea să merg să mă plimb pe punte, spuse ea. Dacă tot avea să fie îmbarcată, cu sau fără voia ei, putea măcar să facă un eveniment din asta şi să vadă ceea ce era de văzut.

– Altă dată, răspunse Patrick, răsfoind preocupat printr-un jurnal de bord pe care-l luase din scrin. Sîntem aşteptaţi la palat, zeiţă, şi prietenul meu, sultanul, nu este omul care să se poarte cuviincios cînd e dezamăgit.

Apetitul straşnic al lui Charlotte aproape că pieri. Patrick fusese relativ amabil cu ea, cu excepţia unei mici tachinări, şi îşi scosese din minte posibilitatea unei ticăloşii. Acum tresări ca o nevăstuică prinsă în uşă.

– Dezamăgit? întrebă ea cu o voce subţire.

Patrick îşi ridică privirea din jurnalul de bord, se încruntă gînditor şi se reîntoarse la paginile din faţa lui. Ţinea volumul în curbura unui braţ.

– Khalif este un bărbat sociabil, spuse el.

Charlotte înghiţi fierea care îi veni înapoi pe gît şi dădu la o parte micul dejun terminat pe jumătate. Se uită în jos la pantalonii diformi şi la cămaşă, şi avu o inspiraţie disperată.

– Nu am haine potrivite ca să merg în vizită, în special cînd gazda este regală.

Patrick închise jurnalul de bord şi îl împinse într-un spaţiu strîmt al unuia dintre cele cîteva rafturi.

– Nu te speria, spuse el, cu mintea îndreptată asupra altor probleme. Sînt o mulţime de femei la palat. Or să te îmbrace ele cu ceva ca lumea.

Acestea fiind zise, se îndreptă spre uşă.

– Stai! ţipă Charlotte.

El se întoarse uşor şi o privi peste umăr.

– Nu vreau să fac parte din haremul unui bărbat, fie el sultan sau nu.

Încîntarea străluci în ochii lui Patrick şi un zîmbet brusc îi lumină faţa.

– Oh. Credeai că o să i te vînd lui Khalif sau că o să i te fac cadou. Ei bine, zeiţă, ai greşit – doar te-am necăjit înainte. Asta e doar o vizită şi ar fi o ruşine dacă ai pierde mîncarea exotică şi muzica.

Spiritul aventurii se trezea din nou în Charlotte, dar încă era suspicioasă. La urma urmei, situaţia ei era foarte precară.

– De unde să ştiu că spui adevărul?

El ridică unul din umerii săi fantastic de largi.

– Presupun că nu ai de unde. Cu aceasta ieşi afară şi închise uşa. Charlotte se mişca deja cînd auzi cheia răsucindu-se în broască.

Neavînd ce face şi ştiind că va avea nevoie de toată tăria, Charlotte se duse din nou la tava ei şi începu să mănînce.

Aproape o oră mai tîrziu, un bărbat veni după ea şi o escortă pe puntea lui *Enchantress*. Visase la nava

aceasta atît de des, desenase atîtea schiţe ale catargului ei graţios şi ale velelor, încît aproape că se simţea acasă pe vas.

Patrick o aştepta la parapet, unde fusese azvîrlită o scăriţă de frînghie. El zîmbi, gîndindu-se, desigur, la teama care o ţinuse strîns lipită de velatura care se balansa deasupra capetelor lor.

– Să te cobor? întrebă el cu o politeţe prea elaborată ca să fie ironie.

Charlotte era mînioasă. Ea şi cu Millie se urcaseră în mulţi copaci şi nu era o laşă. Îi azvîrli lui Patrick o privire acidă şi se aruncă peste parapet, desculţă, ca să găsească prima treaptă a scăriţei.

Avea grijă să nu recunoască formele întunecate care se mişcau cu o graţie mortală dedesubtul apei clare, albastre-verzui, sau să calculeze distanţa dintre parapet şi acea barcă micuţă de jos, care se legăna pe valuri.

Charlotte coborî restul treptelor cu ochii ferm închişi şi fu uşurată cînd simţi braţele unui bărbat prinzînd-o de talie şi aşezînd-o în barcă. Privi coborîrea abilă a lui Patrick cu o expresie de sfidare rece. Frînghia care ancora mica ambarcaţiune de vas era dezlegată şi trasă peste parapet, iar Patrick şi cu ceilalţi bărbaţi traseră ramele şi începură să vîslească. Charlotte privi năucă peştii coloraţi care înotau peste reciful de corali de sub apă. Dorise o aventură şi primise una, ceea ce va confirma vechea zicală a Lydiei că cineva trebuie să vegheze asupra dorinţelor sale, fiindcă s-ar putea ca acestea să devină reale.

Palatul le apăru curînd în vedere şi ea îi studie uşile

şi ferestrele arcuite, coloanele şi porticurile. Pe ţărm îi aşteptau doi oameni care purtau veşminte colorate şi turbane. Charlotte se mută un pic mai lîngă Patrick din moment ce acesta se afla cu spatele la ea şi nu vedea, şi spera că putea avea încredere că o să-şi ţină cuvîntul şi o s-o ia cu el la întoarcere.

– Lasă-te în grija lor şi, orice ar fi, nu vorbi, o avertiză Patrick cînd ajunseră pe plajă şi oamenii cu turbane traseră barca pe nisip. Cînd vine vremea să plecăm, vin să te iau.

Patrick fu întîmpinat cu mare bunăvoinţă şi ceremonie, dar cînd cel mai înalt dintre cei doi bărbaţi o văzu pe Charlotte îmbrăcată în pantalonii suflecaţi şi cămaşa care flutura, faţa i se strînse de dezaprobare. Bătu din palme şi strigă ceva, şi două femei îmbrăcate în mătase, doar cu ochii şi mîinile vizibile, se năpustiră să o smulgă de pe plajă.

O tîrîră de-a lungul unei curţi bolovănoase, înconjurată de ziduri înalte care etala o minunată fîntînă de marmură roz în centrul ei, şi un palat. Ochii lor întunecaţi exprimau consternare în timp ce o duceau repede printr-un hol şi pe sub o arcadă imensă decorată cu sculpturi pictate cu auriu.

Una dintre ele bătu din palme, la fel de oficial ca şi bărbatul de pe plajă şi femei din toată sala se ridicară de pe scaune şi de pe rogojini ca să o înconjoare pe Charlotte.

Se uitară lung la pantalonii şi la picioarele ei goale, şi îi atinseră cu grijă părul murdar, încîlcit, de parcă se aşteptau să sară ceva din el.

Charlotte nu-şi putea aminti cînd mai fusese aşa de

insultată sau de intrigată. Era speriată, şi pe bună dreptate, de plecarea ei, dar deocamdată era singura tînără din cercul ei de cunoştinţe care pusese piciorul în palatul unui sultan.

– Vorbeşte cineva dintre voi englezeşte? întrebă ea cît mai demn posibil.

Răspunsul fu o altă izbucnire de discuţii indescifrabile. Charlotte fu luată de mîini şi condusă cu hotărîre spre marginea unui bazin larg, decorat cu olane pictate. În clipa următoare se simţi dezbrăcată de hainele împrumutate şi, deşi avu impulsul de a se lupta, ştiu că n-ar avea rost, fiindcă acolo era înconjurată de o duzină sau mai mult de femei, toate puternice.

Capitolul 3

Apa din bazinul mare, ornat cu olane, era plăcut de caldă şi arome de mosc, scorţişoară, trandafir şi gardenie înmiresmau aerul plin de aburi. Se supusese calmă spălării forţate şi delicate numai fiindcă Patrick îi promisese că va fi în siguranţă în palat.

Fiecare centimetru al pielii ei, cu excepţia feţei, a fost frecat cu piatra ponce. Părul i-a fost spălat cu gălbenuş de ou, clătit şi spălat din nou, apoi Charlotte fu scoasă din piscină pînă la brîu, într-o stare de relaxare aşa de intensă, încît simţea că e gata să doarmă în picioare.

Fu ştearsă cu prosoape uscate, întinsă cu faţa în jos pe o canapea moale ca puful, tapitaţă cu catifea roşie. În timp ce cineva îi pieptăna părul încîlcit, o altă persoană începu să-i maseze pielea cu ulei parfumat. Oftă în timp ce ultima tensiune nervoasă îi fu îndepărtată din muşchii umerilor şi ai spatelui.

Charlotte era la fel de intoxicată ca şi cînd i s-ar fi

dat alcool, şi scoase un oftat uşor cînd fu acoperită cu o pătură moale ca neaua, şi lăsată să doarmă.

După aceasta, se relaxă, auzind muzica a unor instrumente ciudate, trăncăneala unor femei, clipocitul apei din piscină.

Visă că se afla din nou la bordul lui *Enchantress* cu Patrick, stînd goală şi parfumată în patul lui. Iar el o mîngîia...

– Aşa de drăguţă, spuse o voce. Cineva mîngîie părul umed al lui Charlotte dîndu-l peste frunte, de parcă avea febră. Aşa de drăguţă şi departe de casă.

Faptul că acele cuvinte fuseseră spuse în cele din urmă în engleză o frapă pe Charlotte şi pleoapele i se deschiseră lin. O femeie blondă, cu ochi albaştri, în vîrstă cam de treizeci de ani, îi zîmbea.

Mîinile femeii erau pictate în roşiatic ca henna, un obicei despre care Charlotte citise. Hainele ei erau din cea mai fină mătase albastră şi o bordură cu păsări micuţe şi flori îi împodobea mînecile, pieptul şi tivul, fiind lucrată în argint. Părul îi cădea bogat pe spate, înfoiat şi moale, de culoarea aurului.

– Eu sînt Alev, îi spuse ea lui Charlotte. Sînt favorita sultanului şi curînd voi fi o *kadin*.

Charlotte ştia că o privea uimită, dar nu se putuse abţine. Ea şi prietenele ei de la şcoală, la Paris, citiseră fiecare roman indecent despre haremuri şi ştia că Alev aspira la titlul de soţie.

– Cred că şi tu vei fi o favorită, continuă Alev, fixînd-o pe Charlotte încurcată. Poate că în seara asta vei dansa pentru Khalif şi, dacă îi aprinzi fantezia, ai putea împărţi şi patul cu el.

Charlotte se săltă, forţînd-o pe cealaltă femeie să se retragă. Văzu apoi că Alev avea o sarcină avansată.

– Nu împart patul cu nimeni, spuse Charlotte fioroasă. Sînt o prietenă a căpitanului Trevarren şi voi pleca împreună cu el cînd va ieşi în larg.

Alev o privi pe Charlotte din nou, de data aceasta cu o expresie compătimitoare.

– Eşti foarte naivă, zise ea, dar în timp vei învăţa regulile bărbaţilor şi ale haremului.

Charlotte clipi, acoperindu-se cît putea mai bine cu pătura. Era făcută de vreo fabrică de borangic, din lînă albă şi uşoară, moale pe piele.

– Nu rămîn, insistă ea.

Alev îi mîngîie părul care, în aerul umed, se cîrlionţase.

– Cum spui tu, încuviinţă ea oftînd indulgent. Ştii, e foarte frumos aici. Avem tot luxul, iar Khalif nu este un stăpîn rău.

– Cine eşti tu? întrebă Charlotte, nevenindu-i să creadă că se afla într-un asemenea loc şi că ducea o astfel de conversaţie. Se încruntă văzînd părul blond al lui Alev. Nu se poate să te fi născut aici, în Riz.

Cealaltă femeie oftă şi se aşeză pe o canapea apropiată, ridicîndu-şi fustele cu grijă elaborată.

– Odată mă numeam Olivia. Navigam dinspre Anglia spre Franţa, copil fiind, ca să urmez o şcoală internat specială, şi vasul nostru a fost capturat de piraţi.

Gîtul lui Charlotte se încordă de groază.

– Cîţi ani aveai?

– Şaisprezece, răspunse Alev pe un ton detaşat, de parcă lucruri de genul acesta se întîmplau în fiecare zi.

„Şi poate că în această parte de lume, îşi spuse Charlotte, se întîmplau".

– Trebuie să fi fost îngrozită! Charlotte nu se putu abţine să nu ia una din mîinile mînjite cu henna ale lui Alev într-ale ei. Guvernul de ce nu a făcut nimic?

Alev zîmbi.

– Guvernul nu este aşa de dornic să salveze persoane particulare, aşa cum sperăm noi. Şi da, am fost înspăimîntată, dar am învăţat să mă bucur de lux. Aici sînt răsfăţată, am sclavii şi apartamentele mele. Khalif are grijă să mi se dea toate dulciurile şi ciocolata pe care o doresc, iar el este... Se opri, roşind, şi îşi feri privirea. El este foarte chipeş şi ştie cum să facă fericită o femeie.

Charlotte roşi şi ea. Ştia despre relaţiile intime dintre bărbaţi şi femei, desigur, fiindcă crescuse în vestul Americii şi făcuse şcoala la Paris. Totuşi, nu avusese ceea ce ea şi prietenele ei numeau experienţă, şi existau o serie de mistere.

– Fericită? o iscodi ea curioasă, deşi ştia că era grosolan să o tragă de limbă.

– Vei vedea, spuse Alev cu o privire răutăcioasă în ochi. Cînd te vei culca cu Khalif, îţi va arăta ce glorios lucru este să fii femeie.

Charlotte de-abia se consolă cu aceste cuvinte; nu conta cît de atrăgător era Khalif, ea nu dorea să se culce cu el. Nu se gîndise astfel la nici un bărbat, cu excepţia lui Patrick. Îşi înfipse degetele puternic în palme. Fusese oare nesincer căpitanul cînd promisese să o ia cu el la plecarea din Riz?

– Ţi-e foame, observă Alev. Lucrurile nu vor mai

părea aşa lipsite de speranţă după ce-ţi vei umple stomacul. Spunînd aceasta, bătu din palme şi apăru o tînără cu ochi negri.

Alev îi vorbi femeii-copil într-o arabă rapidă şi ea o luă la goană ca să-i îndeplinească porunca.

La fel ca Alev şi celelalte femei pe care le văzuse, servitoarea purta rochii simple, răcoroase.

– Pakize va aduce de mîncare, replică viitoarea *kadin*. Acum, spune-mi cum de ai fost luată prizonieră.

Charlotte îşi înghiţi o serie de proteste; la urma urmei, ea fusese răpită în piaţă în acea zi fatidică, în care decisese cu aroganţă să ignore avertismentele celor mai vîrstnici. Rapid şi cu o anume vină, se gîndi la Bettina şi se întrebă pe unde o fi biata fiinţă.

Încrucişîndu-şi braţele peste pătura care încă îi acoperea trupul gol, Charlotte îi povesti cum se întorcea spre casă de la Paris, în compania unei familii prietene şi cum familia Richardson decisese să facă o excursie la Riz, în ultima clipă. Ruşinată, recunoscu faptul că ea o atrăsese pe biata Bettina în *souk* într-o dimineaţă şi că ambele fuseseră prinse. Mai tîrziu – şi doar amintirea acestui lucru constitui un asemenea afront la mîndria Bettinei că îi veni amăreala pe gît – fusese vîndută sau dăruită lui Patrick Trevarren, precum o ţigară sau un pahar cu vin.

Alev de-abia reacţionă la poveste; fără îndoială că auzise despre multe întîmplări similare înainte. La urma urmei, propria poveste nu era mai puţin dramatică.

– Deci erai americancă, spuse ea. Am bănuit eu, după accent.

– *Sînt* americancă, o corectă Charlotte. O să mă

întorc acolo şi cînd am să cobor în portul Quade, jur să sărut pămîntul şi să nu mă mai gîndesc la acel loc ca fiind plicticos şi provincial.

Alev o bătu pur şi simplu uşor pe mînă, de parcă ar fi spus că era o fantezie frumoasă, care curînd va fi spulberată în favoarea realităţii.

Servitoarea se întoarse ducînd o tavă din bronz, încărcată cu fructe tăiate felii, pepeni, banane, şi încă nişte feluri pe care Charlotte nu le recunoscu, alături de brînza asortată şi un vas mic cu măsline, şi nişte şerbet făcut din fructe de pădure purpurii. Punînd mîncarea pe o măsuţă de lîngă canapeaua lui Charlotte, Pakize luă de pe tavă o cupă ornamentată şi i-o întinse.

– Asta este *boza,* îi explică Alev. Este făcută din orz şi este foarte acră, dar delicioasă.

Charlotte acceptă cupa în silă şi dădu din cap drept mulţumire. Băutura era destul de rece, astfel că se formase un caimac şi în timp ce o duse la gură simţi un miros de scorţişoară. Luă o înghiţitură cu grijă şi găsi gustul *bozei* foarte înviorător.

După ce îşi potoli setea – Pakize reumplu imediat pocalul dintr-o carafă asemănătoare – Charlotte mîncă şerbet, fructe şi brînză din abundenţă. Alev avusese dreptate; îi fusese foame. Odată ce hrana începu să o întremeze, fu din nou sigură că totul se va sfîrşi cu bine. Patrick nu va pleca fără ea, desigur, va avea grijă ca ea să ajungă acasă, în Washington.

După ce Charlotte termină de mîncat, i se aduse o rochie aurie din acelaşi borangic delicat, aşa cum purtau şi celelalte, împreună cu o pereche de sandale de lemn, denumite de Alev saboţi. Charlotte îmbrăcă

rochia cu recunoştinţă, dar se uită îngrijorată la saboţi. Tălpile erau înalte de patru centimetri.

– Dacă port aşa ceva o să cad şi o să-mi rup gîtul, spuse ea fără menajamente.

Alev ridică din umeri şi o trimise pe Pakize înapoi cu sandalele.

– Atunci hai, spuse ea bătînd din palme spre Charlotte, desigur nu la fel de autoritar ca servitorilor. O să-ţi arăt seraiul.

Charlotte încă era nervoasă, dar şi curioasă. Cîţi americani – femei sau nu – aruncaseră o privire în incinta unui harem? Ei, putea scrie o carte despre experienţele ei cînd va ajunge acasă, sau probabil o va da spre lectură într-un cerc, ca acele femei care fuseseră prinse de către indieni şi eliberate mai tîrziu. Va fi o persoană notorie şi renumită, incitînd controverse oriunde s-ar duce.

– Acestea sînt băile, desigur, spuse Alev arătînd spre celelalte bazine, toate mari şi ornate cu olane bogat ornamentate. Peste tot erau canapele şi perne groase presărate pe minunata podea de marmură, atît de rece şi d elină sub picioarele goale ale lui Charlotte. Cel puţin o duzină de femei le priviră trecînd, cu o curiozitate făţişă.

– Spre deosebire de mulţi europeni şi americani, continuă Alev, noi ne îmbăiem în fiecare zi, uneori mai mult de o dată. Este un ritual foarte plăcut, care adesea ţine ore întregi.

Charlotte se gîndi la propria-i îmbăiere şi se cutremură de plăcere. Niciodată nu avusese o experienţă mai senzuală şi mai calmantă.

Păşiră pe sub o altă arcadă imensă, decorată cu ornamente şi intrară printr-o uşă uriaşă.

– Acesta este *hamam*-ul, unde ne adunăm să conversăm, să coasem, să jucăm jocuri, să ne uităm la diferite spectacole aranjate pentru noi – lucruri de genul ăsta.

Pereţii *hamam*-ului erau foarte înalţi, ca aceia ai unei camere mari dintr-un castel englezesc şi între ferestrele arcuite, semeţe, fluturau ţesături minunate. Şi aici, femeile trîndăveau pe canapele, sau vorbeau şi rîdeau încet în grupuri mici, dar nu era nimic nou.

Un negru frumos stătea pe un baldachin, cu braţele încrucişate, privind la ceea ce se întîmpla cu o expresie placidă.

Charlotte o trase pe Alev de mînecă.

– Un eunuc? întrebă ea, amintindu-şi poveştile pe care le citise.

Alev zîmbi.

– Da.

Dumnezeu ştia că în portul Quade nu dăduse niciodată ochii cu un eunuc viu, adevărat, să vezi cînd i-o povesti lui Millie despre asta.

– E şi el un servitor, ca Pakize?

Alev rîse şi îşi scutură capul.

– Nu. Cu excepţia lui Khalif însuşi şi a sultanei valide, mama sa, nimeni nu are o mai mare autoritate în harem. Rashad păstrează disciplina între noi în general, arbitrează disputele, astfel încît Khalif şi mama sa să nu fie deranjaţi.

După *hamam*, Alev porni spre o curte spaţioasă, unde palmieri şi curmali îşi ofereau umbra binecu-

vîntată, împreună cu un singur ulm. Aici încă şi mai multe femei stăteau pe bănci brodînd sau pur şi simplu stînd tăcute.

– De ce are nevoie un bărbat de atîtea soţii? şopti Charlotte. Se uită la ulm în timp ce vorbea. Era aproape de zidul de piatră şi îi putea oferi o pistă de scăpare, dacă era nevoie.

După toată cordialitatea ei, Alev fu enervată de întrebare.

– Nu sînt soţii, spuse ea aspru, atrăgîndu-i atenţia lui Charlotte prin ton. Unele dintre ele nu vor fi chemate niciodată în apartamentele lui Khalif. Altele vor fi vîndute, comercializate sau dăruite. Dar cele speciale devin *odalisques*, lăsînd la o parte favoritele sau *kadinele.*

Cuvintele *vîndute* sau *comercializate* sau *dăruite* răsunau în mintea lui Charlotte ca nişte urzici usturătoare.

– Sînteţi sclave, spuse ea. Toate, indiferent de ce favoruri vă bucuraţi.

Alev îi întoarse lui Charlotte privirea cu răceală.

– Dacă noi sîntem sclave şi tu eşti. Nu contează ce ţi-o fi spus căpitanul.

Un fior rece coborî pe spinarea lui Charlotte, dar refuză să se abandoneze fricii sau să-şi încalce principiile ocazional.

– Ar trebui să vă revoltaţi toate, şopti ea. Ar trebui să vă adunaţi toate femeile din harem şi...

Alev o întrerupse dîndu-şi ochii peste cap şi oftînd nervoasă.

– Voi, americanii, sînteţi aşa de răzvrătiţi. Nu aveţi conceptul de tradiţie. Ei bine, să-ţi spun ceva: Dacă aş putea pocni din degete ca să mă întorc în Anglia, tot

n-aş face-o.

O luă de mînecă pe Charlotte şi o trase într-un colţ liniştit al curţii.

– Nu trebuie să mai vorbeşti despre răzvărtire, o avertiză ea foarte sincer. Dacă sultana aude una ca asta te va pedepsi. Aici facem ce ni se spune.

– Dacă faceţi ce vi se spune, o contrazise Charlotte, atunci de ce aveţi nevoie de un eunuc să menţină liniştea?

Alev o privi de sus şi respiraţia îi era sacadată.

– Aceea care nu se supune se căieşte curînd de asta, spuse ea, apoi se roti într-un vîrtej de fuste şi se îndepărtă.

Charlotte se uită lung după ea timp de cîteva clipe, simţind un amestec confuz de simpatie şi de furie pentru cealaltă femeie, apoi îşi întoarse privirea spre ulmul înalt de lîngă perete.

Patrick stătea picior peste picior pe o pernă groasă în iatacul lui Khalif, cu a doua cupă de *boza* într-o mînă. Băutura picantă, uşor fermentată, era una dintre numeroasele plăceri ale lui Patrick cînd vizita palatul.

– Deci intenţia era să-i fie vîndută lui Raheem, spuse Khalif încruntîndu-se. Purta haine obişnuite, mult asemănătoare cu cele ale lui Patrick, în loc de togă şi turban, aşa cum s-ar fi aşteptat un străin, şi părul negru îi era tăiat scurt. Ochii săi exprimau îngrijorare.

Patrick încuviinţă, apoi zîmbi. Părea să zîmbească ori de cîte ori se gîndea la Charlotte, chiar dacă ea nu era acolo să vadă.

– Unul dintre oamenii mei a cîştigat-o la cărţi şi mi-a oferit-o în dar.

Khalif oftă şi veni faţă în faţă cu Patrick, pe o altă pernă colorată cu volane.

– Prietene, îl cunoşti pe Raheem?

– Nu l-am întîlnit niciodată, răspunse Patrick ridicînd din umeri. Ştia că Raheem era pirat şi un om rău, în general, dar aceste trăsături păreau comune în această parte de lume.

Khalif arăta încă îngrijorat şi tulburat.

– Este un om foarte brutal şi răzbunător, reflectă el aparent întristat pentru aventurile piratului. Dacă aceşti oameni au luat-o pe Charlotte din *souk,* au făcut-o probabil pentru că Raheem le ordonase să-i aducă o femeie cu pielea albă. Fără îndoială, e furios că dorinţele i-au fost neglijate.

Patrick se încruntă şi puse cupa deoparte. Nu era genul lui Khalif să se îngrijoreze pentru astfel de probleme. Deşi sultanul nu era un om crud, pur şi simplu nu avea timp să-şi facă griji pentru fiecare răpire din regatul său.

– Te temi de omul ăsta? întrebă Patrick şi zîmbi cînd, în momentul următor, văzu furia ivindu-se în ochii lui Khalif.

Khalif murmură o înjurătură arăbească, una dintre multele pe care îl învăţase pe Patrick cînd stăteau în aceeaşi cameră la Şcoala de băieţi *Westhaven* din afara Londrei.

– Nu mă tem de nimeni, se uită el feroce, cu atît mai puţin de un pirat ignorant ca Raheem. Dar văd că ţii la fata asta despre care vorbeşti şi, ca prieten, trebuie să te avertizez. Raheem nu se va opri de la nimic ca să răzbune ceea ce i se pare o nedreptate. Nu va zăbovi să-i taie gîtul femeii şi să-ţi livreze rămăşiţele ei într-un coş.

Asemeni lui Khalif, Patrick nu se temea de nimeni – cel puţin pentru el însuşi. Apărînd în viaţa lui, Charlotte adăugase o dimensiune nouă, tulburătoare şi, oricum, el o îndrăgise destul cît să devină o răspundere.

– O s-o apăr, spuse el furios, toate instinctele masculine trezindu-i-se. Chiar puse mîna pe mînerul unui cuţit pe care îl purta într-un toc de piele, ataşat centurii.

Khalif îşi ridică sprîncenele.

– Da, dacă eşti acolo cînd Raheem atacă. Dar eşti ocupat des cu negoţul şi, Patrick, cum poţi tîrî după tine o femeie oriunde te duci păzind-o încontinuu?

Lui Patrick i se păru ciudată ideea de a o avea pe Charlotte alături, mai ales că era una dintre cele mai enervante femei cu care avusese de-a face.

– Nu, spuse el. Ce sugerezi?

– Să rămînă la palat, replică Khalif, întinzîndu-se după carafa de aur, ca să umple şi paharul lui şi pe cel al lui Patrick. Doar pînă cînd îţi termini afacerile în Spania.

Ideea îl făcu pe Patrick să se încordeze de furie şi gelozia îl lovi ascuţită ca un pumnal, dar îşi reaminti că Khalif îi era unul dintre prietenii cei mai vechi şi mai devotaţi.

Totuşi, trebui să întrebe.

– Care va fi exact rolul lui Charlotte în haremul tău?

Khalif rîse şi ridică pocalul în chip de noroc.

– Eşti copleşit de furie, observă el, ca un băieţel care se întrece în curtea şcolii. N-o să-ţi convoc mica prietenă în patul meu, Patrick. Onoarea îmi este mai importantă ca viaţa; tu ştii asta.

Patrick privi o clipă în zare, ruşinat de răspunsul primitiv dat de prietenul său şi enervat de faptul că Charlotte îl prostise.

– Dacă aş avea o soră, spuse el încrezător, nu mi-ar fi teamă să ţi-o încredinţez.

Celălalt bărbat întinse o mînă ca să-l bată afectuos pe Patrick pe umăr.

– Deci ne-am înţeles. Laşi fata aici pentru moment.

Patrick se gîndi la promisiunea pe care i-o făcuse lui Charlotte, de-a o lua cu el cînd *Enchantress* ridica ancora şi o puse în balanţă cu faptul că ea s-ar putea afla în pericol cînd ar păşi afară din palat. Era destul de adevărat că avea de făcut un negoţ important înainte să se stabilească la capătul opus al lumii şi nu o va putea supraveghea pe Charlotte în fiecare clipă.

– Da, replică el în final, pe un ton morocănos şi scîrbit. Charlotte va rămîne pînă cînd îmi rezolv treburile pe continent.

Khalif încuviinţă şi scoase un sunet arăbesc, ce exprima aprobare.

– Ţi-o trimit în iatac în seara asta, ca să-ţi poţi lua rămas-bun de la ea.

Patrick simţi o tristeţe covîrşitoare la gîndul că-i va întoarce spatele lui Charlotte, şi ştia că ea îi va privi decizia ca pe o trădare.

– Vreau să-mi promiţi un lucru, continuă el, punîndu-şi paharul deoparte şi stînd alături de gazda sa. Charlotte nu va fi pedepsită la capriciul vreunui eunuc sau al mamei tale.

Sultanul oftă cu un fel de înţelepciune antică, o afectare care îl făcea să pară mult mai bătrîn decît cei treizeci şi patru de ani. Făcea asta încă de cînd el şi Patrick se întîlniseră, de cînd aveau amîndoi doisprezece ani.

– Trebuie să urmeze regulile haremului ca şi celelalte, dar o să am grijă ca Charlotte să fie disciplinată numai de mine.

Patrick trebui să accepte; Khalif era generos.

În timp ce femeile din haremul său particular erau ocrotite şi înveselite chiar, de sultanul lor, disciplina era strictă şi rebeliunile, minore sau majore, se puneau la punct începînd cu smulgerea limbii pînă la decapitare. Cultura era străveche şi aşa îi erau şi tradiţiile; el nu se putea aştepta ca obiceiurile barbare să fie schimbate de dragul unei hoinare americane neruşinate.

Khalif lovi din nou umărul lui Patrick şi rîse.

– Nu te îngrijora, prietene. N-o să-ţi decapitez prietena, sau s-o dezbrac şi s-o bat la stîlp. Îţi dau cuvîntul meu.

Patrick oftă şi etală un zîmbet prostesc.

– Să fiu în locul tău, n-aş vorbi aşa de nesăbuit, nu o cunoşti pe Charlotte.

Charlotte stătea pe o bancă de piatră sub ulm, sprijinindu-se de acesta şi uitîndu-se la ramurile-i pline de frunze profilate pe un cer azuriu. Nu va fi atît de proastă încît să încerce să evadeze acum, dar avea nevoie să-şi facă un plan. Dacă Alev avea dreptate şi Patrick o minţise în legătură cu intenţiile lui, trebuia să ia măsuri drastice.

Una cîte una, femeile care se bucuraseră de umbra curţii se retraseră în palat, fiecare aruncînd cîte o privire ciudată în direcţia lui Charlotte. Cînd, în cele din urmă, rămase singură, îşi suflecă fustele togii sale şi se căţără pe trunchiul copacului.

Trecuseră ani de zile de cînd Charlotte nu se mai urcase într-un copac, înainte să părăsească portul Quade să studieze la Paris –, dar îşi aduse aminte. În două minute şi doar cu cîteva jelituri în genunchi şi în interiorul coapselor, ajunse pe o cracă înaltă. Se agăţă de bătrînul trunchi cu o singură mînă şi privirea ei întîlni spectacolul impresionant al mării verzi-albăstrui. La cîteva sute de mile de ţărm *Enchantress* se legăna graţios în ancoră. Nu mai avea ce vedea în trei direcţii cu excepţia oceanului, aşa că Charlotte îşi făcu loc să se uite spre sud.

Deşert, cît vedeai cu ochii.

Charlotte oftă dezamăgită şi, în clipa următoare, fu cît pe ce să cadă din copac cînd o voce feminină ţipă la ea de dedesubt.

Nu înţelegea limba, dar tonul era destul de clar. Trebuia să coboare, imediat.

Roşind de indignarea de a fi tratată aşa, Charlotte se supuse ordinului în cele din urmă. Cînd ajunse la

pămînt, se pomeni faţă în faţă cu o femeie micuţă, înveşmîntată, cu un cioc imens drept nas.

Baba îşi agită un deget vopsit cu henna pe sub nasul lui Charlotte şi îşi continuă tirada răutăcioasă pe un ton ascuţit. Răbdarea lui Charlotte, deja pusă la încercare de evenimentele ultimelor zile, răbufni deodată.

– Ia ascultă aici! Oricine-ai fi, nu-mi vei vorbi mie astfel...

Chiar atunci, Alev veni lîngă Charlotte şi o linişti înconjurînd-o cu braţul şi strîngînd-o destul de tare. Vorbea rapid şi, după tonul ei, Charlotte ştiu că încerca s-o împace pe bătrînă.

În cele din urmă, Alev se întoarse spre Charlotte şi spuse cu asprime:

– Dacă nu vrei să fii bătută cu biciul, încetează să te mai încăpăţînezi. Aceasta este *sultana valide*, mama lui Khalif, şi are putere mare aici.

Impulsul natural al lui Charlotte fu să se revolte, fiindcă în viaţa ei nu fusese bătută de nimeni. Ideea o supără şi totuşi instinctul o avertiză să o asculte pe Alev şi să-şi ţină părerile despre această societate pentru ea.

– Fă o plecăciune şi spune-i că îţi pare rău, o instrui Alev, ciupind-o pe Charlotte de braţ, subtil, dar destul de tare ca să fie mai convingătoare.

După ce înghiţi o serie de invective usturătoare, Charlotte reuşi să facă o plecăciune uşoară şi murmură o scuză.

Alev începu să vorbească din nou, elaborat, fără îndoială, încercînd să facă vorbele lui Charlotte să pară

mult mai pline de căinţă decît fuseseră. În cele din urmă, sultana mamă îşi îngustă ochii spre Charlotte într-o ameninţare elocventă, se răsuci pe sandalele ei ridicol de înalte şi o luă din loc.

– Tu o vrei de fapt pe femeia aceea îngrozitoare drept soacră? se minună Charlotte, punîndu-şi mîna streaşină la ochi în timp ce cioara mică dispărea în palat.

Alev scoase un sunet de sinceră exasperare.

– Nu, răspunse ea destul de ascuţit, dar trebuie să-i cîştig bunăvoinţa dacă îl vreau pe Khalif de soţ. La ce te gîndeai cînd te-ai suit în copac?

Charlotte îi aruncă lui Alev o privire care o înştiinţă că îi considera întrebarea prostească.

– Încercam să mă uit peste zid, evident. Mi se pare mai uşor să scapi din infern decît din locul ăsta.

Cealaltă femeie o luă pe Charlotte de braţ şi o trase repede prin uşa arcuită, înaltă, prin care *sultana valide* tocmai trecuse.

– Sfîntă Maria, maica lui Dumnezeu! exclamă Alev, uitînd aparent, pentru o clipă că se convertise la crezul islamic al poporului lui Khalif. Eşti nebună? Întîi vorbeşti de răzvrătire, apoi de evadare! Vrei să fii pedepsită?

Charlotte încercă să se elibereze din strînsoarea lui Alev, dar gravida era mai puternică decît arăta şi nu-i dădu drumul.

– Bineînţeles că nu vreau să fiu pedepsită! şuieră Charlotte. Dar tu uiţi faptul – ca şi bătrîna aia irascibilă şi urîcioasă – că sînt musafir aici. Nu-i aparţin sultanului sau oricărui alt bărbat şi n-o să mi se comande şi nici nu o să fiu bruscată aşa cum am fost.

Pentru a doua oară de la scurta lor întîlnire, Alev îşi dădu ochii peste cap.

– Dacă este adevărat ce se spune despre americani că sînt tari de cap şi că le e imposibil să gîndească, atunci tu eşti un exemplu.

Intrară din nou în *hamam*-ul răcoros, înmiresmat.

– Fără ceartă acum; ai fost chemată la sediul sultanului. Trebuie să ne îngrijim de înfăţişarea ta.

Charlotte se răsuci pe călcîie.

– Cum?

– Khalif a trimis după tine. Nu trebuie să te duci la el cu părul încîlcit şi plin de frunze, cu rochia murdară şi sfîşiată.

Charlotte inspiră adînc şi expiră încet. Nu prea avea de ales, aşa că se va duce la sultan demnă. Cu siguranţă, Patrick va fi şi el acolo şi îi va oferi protecţie.

Khalif era cel care trebuia păzit, reflectă Charlotte mergînd lîngă Alev. Cînd îl va vedea, îi va spune exact ce crede despre comportamentul lui barbar.

O jumătate de oră mai tîrziu, îmbrăcată într-o rochie lungă galben-canar, cu părul pieptănat, împletit şi presărat cu perle şi funde, cu trupul parfumat şi ochii ei mari accentuaţi cu fard, Charlotte îl urmă pe eunuc, pe Rashad, printr-o serie de holuri încîlcite. După multe curbe şi cotituri, care o convinseră pe Charlotte că era mai simplu să descurce un labirint, păşiră pe sub o uşă la fel de înaltă ca aceea a catedralelor europene.

Culorile camerei erau minunat de strălucitoare, pereţii acoperiţi cu ţesături şi tapete spectaculoase. Un bărbat îmbrăcat într-o robă de mătase roşie, avînd un turban împodobit cu pietre preţioase, stătea cu braţele

încrucişate pe un baldachin înconjurat de sute de oglinzi micuţe.

Charlotte înghiţi în sec. Sultanul era frumos, aşa cum spusese Alev. Intimida mult mai mult decît îşi imaginase Charlotte vreodată.

– Înaintează, spuse el.

Charlotte se uită disperată în jur după Patrick, dar nu văzu nici urmă de el şi simţi un gol în stomac. Patrick o abandonase în mîinile unui destin incredibil.

Capitolul 4

Charlotte înaintă prudentă cîţiva paşi supunîndu-se ordinului sultanului, dar nu-şi înclină capul şi nu îşi coborî privirea. Speriată cum era, nu va lua o atitudine docilă.

– Numele tău? întrebă sultanul.

Khalif era frumos de îţi tăia respiraţia, cu părul său de abanos şi ochii negri, strălucitori, şi Charlotte înţelegea de ce Alev îl găsea aşa de atrăgător.

Captiva îşi ridică bărbia.

– Charlotte, răspunse ea cu o voce limpede.

Khalif zîmbi indulgent.

– Charlotte, zise el, de parcă cerceta numele. Charlotte Brown? Charlotte Clark? Charlotte Smith, poate?

– Doar Charlotte, spuse ea. Nu-i dezvăluise numele Quade lui Patrick şi nu avea nici o intenţie să-l divulge acum. Era mai bine, după calculele ei, ca familia să-i fie ţinută departe de acest episod năstruşnic pînă cînd ea se va putea întoarce acasă şi le va putea explica totul.

Sultanul oftă ca un filozof şi coborî trei trepte ale baldachinului ca să stea faţă în faţă cu Charlotte.

– Foarte bine, atunci. De acum încolo îţi poţi păstra micul secret. Spune-mi, ce părere ai despre palatul meu?

Charlotte îşi îngustă ochii pregătindu-se să-şi apere virtutea, dar Khalif nu făcuse nici o mişcare obscenă.

– E ca din basme, spuse ea în felul ei direct. N-am mai văzut niciodată asemenea lux sau asemenea....

Înainte să-şi termine fraza, un servitor apăru în pragul celei de-a doua uşi imense şi anunţă venirea cuiva. Un moment mai tîrziu, Charlotte îl văzu pe Patrick venind spre ei, arătînd ca un pirat în toată legea cu pantalonii sport şi cămaşa largă.

Inima ei tresări, apoi păru să se învolbureze nebuneşte, plină de speranţă.

Patrick îi observă rochia aurie subţire, cu o broderie splendidă şi cozile bogate aşezate peste umărul ei drept. Alev îi prinsese funde şi şiraguri de perle prin împletitură, conturase ochii lui Charlotte cu fard şi îi vopsise buzele.

Căpitanul scoase un oftat lung, apoi îşi reluă surîsul fermecător şi privirea lui violet strălucea. O luă de mînă, o răsuci şi îi sărută palma uşor, iar ea speră ca el să nu-i simtă tremurul de plăcere.

– Mai eşti aici, spuse ea, regretîndu-şi cuvintele de cum le scosese.

Atunci Khalif le întrerupse întrevederea – Charlotte aproape că uitase de prezenţa lui, aşa grandioasă cum era, şi spuse:

– Îl poţi urma pe căpitan în apartamentul lui,

Charlotte. Cînd va fi timpul să te întorci în harem, va veni cineva după tine.

Maniera cavalerească în care vorbise Khalif o irită pe Charlotte, dar era mult prea nerăbdătoare să-i pună întrebări lui Patrick ca să protesteze.

Patrick se răsuci şi o porni spre uşa prin care intrase şi Charlotte se chinui să ţină pasul cu el.

– Mai bine ai merge în spatele meu, o avertiză el în şoaptă clipind din ochi, dacă nu vrei să ţi se ţină o lecţie lungă despre etichetă după ce te întorci în harem.

Charlotte roşi de indignare şi de nervozitate, dar în acelaşi timp se dădu cîţiva paşi înapoi.

Patrick se opri în cele din urmă în faţa unei uşi înalte şi arcuite, ca toate celelalte şi apucă clanţa. O privi pe Charlotte şi cu umor şi cu jenă cînd aceasta păşi în spatele lui cu nasul în sus şi umerii ţepeni de demnitate.

Camera era dominată de un imens pat rotund, acoperit de catifea albastră şi pe podea erau împrăştiate perne mari, viu colorate.

Într-un colţ, pe o măsuţă, ardea un sfeşnic, umplînd aerul cu o aromă de iasomie. O tavă cu mîncare aştepta pe o poliţă de piatră de sub singura fereastră.

Patrick gesticulă spre un cuib de perne aranjat pe podea.

– Ia loc, spuse el morocănos şi nici chiar Charlotte nu putu spune dacă o invitase sau ordonase.

Genunchii i se înmuiară un pic.

– Cînd plecăm?

Patrick duse tava acolo unde aştepta Charlotte şi i-o puse în faţă.

– Vorbim despre asta mai tîrziu. Deşi pe Charlotte o frămînta ceva din comportamentul lui, îi era îngrozitor de foame. Îşi consumă porţia de orez, vinete coapte şi paste cu brînză şi spanac.

Cînd golul din stomac i se umplu, Charlotte se ridică foarte băţoasă şi spuse:

– Una dintre femeile din harem zicea că m-ai minţit cînd mi-ai promis să mă iei cu tine.

Patrick se uită în zare timp de o clipă şi îşi întoarse privirea spre ea.

– Spuneam adevărul, zise el calm, dar mă întreb dacă o să mă mai crezi după seara asta.

Mîncarea bună făcu ravagii în stomacul lui Charlotte şi simţi cum culoarea i se scurge din obraji.

– Ce vrei să spui? şopti ea.

Patrick nu se mai prefăcu ocupat cu mîncarea.

– O să fii în siguranţă aici, cel puţin pentru următoarele cîteva săptămîni. După ce îmi termin afacerile în Spania şi Turcia.

– Ce afaceri? întrebă Charlotte, încercînd să se ridice brusc dintre perne. Mai aduci vreo virgină, căpitane? Cineva care să devină sclav, aşa cum m-ai vîndut tu lui Khalif?

Ochii lui Patrick se îngustară şi brusc veni foarte aproape de ea, învîrtindu-se în jurul ei, nemişcată ca un monument sculptat în marmură.

– Dumnezeule mare, Charlotte, nu poţi crede că am făcut aşa ceva!

– De ce n-aş crede? ţipă Charlotte, înfuriată şi înfricoşată. Pînă acum reuşise să-şi ţină firea timp îndelungat, dar pierdea teren repede. Îţi încalci promisiunea.

Mă laşi aici, aşa cum a spus Alev.

El scutură din cap, ochii exprimîndu-i o furie egală cu cea a lui Charlotte.

– La început ai fost răpită, la ordinele unui pirat pe nume Raheem, spuse el, dar Charlotte de-abia îi înregistră cuvintele fiindcă era cuprinsă de panică. Khalif crede că va încerca să te ia înapoi.

– M-ai putea ocroti! Charlotte îşi dădu seama spre umilinţa ei că aproape îl ruga, dar nu se putea abţine.

– Nu, spuse Patrick grav, după ce înghiţi vizibil în sec. Am treabă în locuri în care tu nu poţi merge. Te-aş lăsa singură des şi nu pot face asta.

Charlotte simţi lacrimile inundîndu-i ochii. Îşi ridică pumnii ca să lovească pieptul larg al lui Patrick, de furie neputincioasă; el îi prinse încheieturile în mîini şi opri loviturile cu o slabă contracţie musculară.

– Mincinosule! hohoti Charlotte, copleşită. Te urăsc, cum ai putut face asta?

Patrick o linişti scuturînd-o uşor, încă ţinînd-o de încheieturi.

– Nu te-aş putea răni, spuse el şoptind şuierat.

– Minţi! insistă Charlotte. De ce aş crede un diavol, un sclav alb, un pirat...

– De-asta, răspunse Patrick brusc. Apoi o trase spre el, îi dădu capul pe spate înfundîndu-şi degetele în părul ei pe sub cozi şi sărutînd-o.

Charlotte se luptă timp de o clipă, apoi se îndoi apărîndu-se în timp ce el îi atingea buzele cu limba şi se deschise pentru el. Limbile lor se zbenguiră, se încolăciră îndrăgostite, apoi se luptară din nou. Charlotte nu putea respira şi nu-i păsa dacă nu avea să respire atîta

timp cît dura sărutul. Sînii îi fremătau pe sub borangicul rochiei şi peste pieptul încordat al lui Patrick şi în adîncurile ei simţea o senzaţie fierbinte, lichidă, care promitea o primă prefacere.

Patrick o lăsă uşor şi cu îndemînare pe perne, neîntrerupînd sărutul măcar o dată, pînă cînd ea se întinse suspinînd şi oftînd lîngă el.

– Ăsta e motivul, Charlotte, repetă el prinzîndu-i un sîn cu mîna şi frămîntîndu-i sfîrcul cu degetele.

– Nu i te-aş putea da nici unui bărbat fiindcă te vreau pentru mine.

Simţurile lui Charlotte, atît de mult obişnuite cu acest bărbat din fanteziile ei, nu vor fi răsturnate de nici un motiv, fie el monden sau logic. Voia să i se dăruiască, chiar avea nevoie să i se dăruiască lui Patrick, fie el pirat, salvator sau înger răzbunător.

Ea tremură şi scoase un ţipăt uşor cînd el îşi aplecă gura ca să sărute punctul ce pulsa la baza gîtului.

După un interval de plăcere aproape nemaipomenită, pe timpul căreia Charlotte desfăcu funda neagră care prindea părul lui Patrick şi îşi împleti degetele prin el, el îi întîlni privirea din nou.

– Vreau să te privesc, Charlotte, spuse el grav. Mă laşi?

Ea era pierdută, deja pradă unui vîrtej de emoţii şi de dorinţă fizică şi încuviinţă din cap.

Tandru, Patrick îi scoase rochia şi ea se întinse alături de el pe pernele moi, goală şi vulnerabilă, simţindu-se cu adevărat frumoasă pentru prima oară în viaţă.

La început el nu o atinse, dar o puse pe jar mîngîind-o cu privirea peste tot trupul. Apoi mîngîie o

rotunjime aici, sărută o scobitură dincolo şi Charlotte scoase o serie de suspine uşoare, spasmodice.

Cînd el îşi lipi simultan buzele de sfîrcul unuia din sîni şi cuprinse cu mîna dîmbul de păr umed dintre picioare, ea îşi arcui spatele şi gemu.

Surîsul lui Patrick vibra peste sînul ei, dar el continuă să-i lingă sînul, să-l muşte uşor cu dinţii, să-l spele nemilos cu limba.

Între timp, se îngropă în ghemotocul mătăsos ca să atingă cu curaj miezul de carne ce pulsa acolo.

Charlotte îşi desfăcu picioarele, neputînd să se abţină şi coapsele începură să i se onduleze sub mîna lui, supunîndu-i-se, lăsîndu-l să impună ritmul. El îi savură şi sînul celălalt, de parcă era un fruct copt, apoi sărutările i se îndreptară spre pîntecele tremurător.

– Cît mă aştepţi, Charlotte, murmură el, aminteşte-ţi acest lucru. Aminteşte-ţi că te-am învăţat ce este plăcerea. Ea simţi perdeaua moale despărţindu-se sub degetele lui, apoi el luă în gură comoara dezvelită cu aceeaşi lăcomie neruşinată pe care o exercitase asupra sînilor. Ea scoase un sunet care era pe jumătate geamăt, pe jumătate ţipăt, şi simţi ochii dîndu-i-se peste cap cînd Patrick îi ridică picioarele peste umeri şi continuă să sugă.

Începu să bîjbîie în delirul plăcerii, apucînd pernele de catifea, apoi umerii lui Patrick, apoi părul lui bogat. Îşi împinse călcîiele în spatele lui căutînd un punct de sprijin şi îşi roti bazinul spre gura lui.

În cele din urmă, senzaţiile se concentrară într-un singur crescendo nebunesc şi, cu un ţipăt sălbatic de predare şi de triumf, Charlotte îi dădu tot ceea ce avea

şi ce era al lui Patrick.

Era năucită şi tocmai aştepta ca el să o pătrundă şi să se satisfacă, dar el în schimb o ţinu strîns lîngă el şi o mîngîie cu o mînă gingaşă. La început fu atinsă de lipsa de egoism şi de reţinere a lui, dar un alt gînd îi trăsni prin minte ca o săgeată.

Poate că pur şi simplu dorea ca ea să rămînă neatinsă, iar Khalif s-o dorească.

Se încordă, iar el o supuse imediat cu o tandreţe fermă.

– Ai încredere în mine, Charlotte, spuse el, după un timp îndelungat. Te rog. Doar ai încredere în mine.

– Sînt convinsă că şarpele i-a spus acelaşi lucru Evei, replică Charlotte, jenată de faptul că vocea îi suna tremurătoare şi fără suflare. Doamne, nu bănuise niciodată că un bărbat îi putea oferi o asemenea plăcere cataclismică, nici în cele mai năstruşnice fantezii ale ei.

Patrick rîse şi o bătu uşurel peste fund.

– Probabil că ai dreptate, conchise el. Acum îmbracă-te la loc, înainte să te poată vedea servitorii.

Charlotte îşi înşfăcă rochia, împietrită de această idee. Dacă intra cineva în timp ce ea se încovoia sub gura lui Patrick ca o nebună? Sau o auzeau gemînd în timp ce el o purta de pe o culme glorioasă pe alta?

Ridicîndu-se într-un cot, îmbrăcat complet, cu părul ca al unui indian, el îi surîse.

– De ce roşeşti, Charlotte? o necăji el. Poate fiindcă ţi-a plăcut ce ţi-am făcut?

Ea îl privi, furioasă că nu-l putea contrazice. Ar fi fost prostesc să facă aşa ceva, după modul în care optase şi suspinase cerîndu-i mai mult, şi mai mult.

– Aroganţa nu ţi se potriveşte, domnule Trevarren, spuse ea.

Aproape că îngenunche complet cînd Patrick ajunse pe sub rochie şi pretinse locul în care înainte îşi luase asemenea libertăţi. Îşi strecură cu precizie degetul mijlociu înăuntru în timp ce îşi rotea palma uşor peste mugurele umflat pe care îl stăpînise aşa de detaliat înainte.

Charlotte gemu şi dădu capul pe spate, iar Patrick surîse din nou.

– Oh, zeiţă, suspină el încă lucrînd magic, poate că aroganţa mea este nepotrivită, dar pasiunea te face încă şi mai frumoasă.

O mai necăji un pic, apoi renunţă prinzîndu-i bărbia în palmă.

– Gîndeşte-te la mine la noapte, în timp ce stai întinsă în patul tău, spuse el, sărutîndu-i pleoapele şi gura şi vîrfurile rotunde ale sînilor.

Charlotte încă era dezorientată şi dezamăgită puternic pentru faptul că el o aţîţase a doua oară şi apoi o lăsase nesatisfăcută. Tresări cînd el bătu deodată din palme ca să cheme un servitor, apoi o ridică neceremonios în picioare.

– De ce, Patrick? şopti ea. De ce mă faci să te doresc iar şi iar, ca după aceea să te retragi?

El zîmbi şi îi atinse vîrful nasului cu un deget, în timp ce un servitor intră grăbit înăuntru.

– Ţi-am mai spus, răspunse el pe un ton jos acum. Vreau să te gîndeşti la mine diseară şi în fiecare seară, pînă ce mă întorc la tine.

Patrick îi vorbi servitorului într-un dialect rapid, apoi

lovi uşor cotul lui Charlotte.

– Ai grijă cum te porţi cît timp sînt plecat, îi ordonă el ferm. Charlotte respiră puternic, ca să nu izbucnească în plîns.

– Nu-ţi promit nimic, zise ea dînd din cap, apoi îl urmă pe servitor afară din camera lui Patrick şi pe hol.

Nu făcură mai mult de o cotitură, cînd apăru un alt bărbat, purtînd pantaloni negri pe corp şi o cămaşă de mătase scumpă. Aducea cu Khalif, dar era mult mai scund şi mai slab la faţă.

– Cine este asta? întrebă el alarmant de încîntat, păşind între Charlotte şi servitorul care se opri şi aşteptă încurcat. Fratele meu a găsit încă o bijuterie cu care să-şi împodobească patul?

Charlotte păşi înapoi cînd el o atinse pe umeri.

– Nu te cunosc, spuse ea, încercînd să braveze, dar mai bine nu m-ai atinge.

– Eu sînt Ahmed, se prezentă bărbatul curtenitor, ochii lui vineţii lucind de poftă şi de batjocură. Sultanul, binecuvinteze-l Allah în continuare, este fratele meu vitreg.

Charlotte îl văzu dispărînd pe servitor şi se rugă să nu fie abandonată.

– Te rog, lasă-mă să trec. Trebuie să mă duc direct la harem. O să am probleme cu *sultana valide.*

Ahmed îşi încrucişă braţele, dar altcumva nu se mişcă.

– Da, spuse el. Capra aia bătrînă şi ofilită îl va pune probabil pe Rashad să-ţi dezvelească fundul şi te va biciui în faţa întregului harem, de exemplu, dar îţi promit că amintirea plăcerii pe care ţi-o voi oferi să te ajute să

treci prin asta.

Şi furia şi teama năvăliră în pieptul lui Charlotte; i se amestecară în gît. Se dădu înapoi, roşie la faţă şi tremurînd, cu mîinile strînse în părţi. Sugestia lui o uimi şi o înfurie aşa de tare, încît nu-i putu răspunde nici măcar cu ceea ce-i trecuse prin minte.

– Destul, Ahmed. Lasă femeia în pace. Ahmed se încordă la auzul celeilalte voci, în timp ce Charlotte îşi folosi toată puterea ca să nu leşine de uşurare lîngă perete.

Khalif păşi din umbră lîngă fratele său, privind-o pe Charlotte cu o expresie uluită. Nu îi vorbi ei, ci servitorului care, cu siguranţă se dusese să-l cheme, şi celălalt bărbat îi făcu semn lui Charlotte să îl urmeze.

Ea începu să se supună, dar Ahmed o prinse şi o înhăţă de braţ.

– Lasă-mă să o iau doar pentru noaptea asta, Khalif, se rugă el furios. Tu ai atîtea femei, n-o să-i simţi lipsa.

Khalif îndepărtă degetele fratelui său de pe braţul lui Charlotte.

– Du-te, îi spuse el blînd.

Charlotte se grăbi, urmîndu-l pe servitor îndeaproape. Nu se uită înapoi nici măcar o dată, nici atunci cînd auzi vocile lui Khalif şi Ahmed ridicîndu-se mînioase.

Cînd ajunseră la intrarea în harem, servitorul se dădu înapoi, îşi plecă ochii cuviincios, şi eunucul ieşi înainte ca să o ia. O cuprinse uşor de cot şi spuse.

– Să nu faci zgomot. *Sultana valide* nu va fi încîntată dacă va crede că hoinăreşti prin palat la ora asta tîrzie.

Încă o dată Charlotte fu luată prin surprindere, fiindcă nu se aşteptase ca eunucul să vorbească engle-

zeşte, fără a mai vorbi de faptul că era amabil. Voia să-i explice că însuşi Khalif o chemase şi o trimisese apoi în apartamentele căpitanului Trevarren, dar nu îndrăzni ca, vorbind, să atragă atenţia acelei bătrîne răzbunătoare asupra ei. Se înroşi din cap pînă în picioare doar gîndindu-se la unul din lucrurile scandaloase pe care îl lăsase pe Patrick să i le facă pe acele perne moi.

Rashad o escortă pe lîngă numeroase sofale unde dormeau femeile sultanului, pînă cînd ajunseră la una din colţ, de sub o fereastră luminată de lumina lunii.

– Asta e sofaua ta, spuse Rashad.

Dispăru din nou în întuneric, nefăcînd mai mult zgomot decît vîntul de primăvară adiind peste iarba proaspătă.

Charlotte despături o cuvertură de mătase pe care o găsi la picioarele sofalei joase şi se întinse, folosind şalul drept pătură. Adormi imediat, deşi se aştepta să rămînă trează pînă spre dimineaţă, amintindu-şi.

În schimb, îşi retrăi iniţierea în maturitate visînd, dansînd cu limba lui Patrick, simţind scurgerea unui lichid fierbinte cînd el o satisfăcu. Era încă întuneric cînd se trezi cu o tresărire, ridicîndu-se drept în fund pe saltea, respirînd la fel de greu de parcă alerga.

Sunetele pasiunii, slabe şi disperate pe care le auzise în vis, persistau în tăcerea adîncă. Zgomotul culmina cu o serie de suspine care păreau să se înlănţuie unele de altele şi obrajii lui Charlotte începură să ardă cînd îşi dădu seama ce se întîmpla.

Închise ochii strîns şi căzu înapoi pe pat, întrebîndu-se cum de trăise douăzeci şi trei de ani fără să ştie atît de multe despre lume.

La trei zile de cînd *Enchantress* ancorase pe coasta Spaniei, Patrick era într-o stare jalnică. În alte împrejurări, s-ar fi dus drept la bordelul favorit şi şi-ar fi satisfăcut toate dorinţele pe care Charlotte le stîrnise atît de inocent în el, dar, din anumite motive, conştiinţa nu-l lăsa să o facă.

Astfel, suferea, şi la fel sufereau toţi cei ce veneau în contact cu temperamentul său aprins.

Vîndu aromele şi mătăsurile pe care le adusese de la Riz şi cumpără dantelă şi vin ca să le ducă în Turcia. Nu se putea gîndi la nimic şi la nimeni decît la Charlotte, şi cît de tare avea nevoie să se îngroape în ea şi să sfîrşească odată cu tensiunea atît de mare a dorinţei lui. Din cauza preocupării pentru o tînără care refuzase să-i spună numele de familie şi totuşi îi savura gura în extaz, Patrick nu mai era la fel de atent.

Se certase cu Cochran, primul ofiţer, cînd prietenul lui îi spusese că se prostise şi că ar trebui să urce şi să lase o tîrfă să-l aranjeze. Patrick fusese furios şi îi trimisese pe ceilalţi, inclusiv pe Cochran, înapoi pe vas.

Cineva îi sări în spate cînd părăsi taverna ieftină, de pe ţărm, cu dureri de şale şi cu mintea tulburată de frustrare, şi simţi lama unui cuţit atingîndu-i gîtul, dar se trezi între momentul acela şi următorul. Patrick îşi lovi atacatorul în fluierul piciorului cu tocul cizmei, făcîndu-l pe celălalt să ţipe de durere, dar mai erau şi alţii care păreau să vină spre el din toate direcţiile. Îl prinsese pe

unul dintre ei de gulerul cămăşii şi îşi pregăti pumnul ca să-i zboare dinţii, cînd îşi recunoscu propriul bucătar.

– La naiba, căpitane! Cu ei trebuie să te lupţi! Noi sîntem de partea ta! Prietenii săi nu-i urmară ordinele şi rămăseseră, se gîndi el, mutîndu-şi atenţia spre bătălia care se încingea. Îl simţi pe Cochran şi pe ceilalţi în jurul lui. Văzu doar cîţiva străini prin ceaţa roşie a furiei care îi stăruia în faţa ochilor.

Patrick nu avea cum să ştie de cînd dura lupta; puteau să fi trecut cincisprezece minute sau două ore. Cînd se termină, îngenunche lîngă un trup moale şi îl ridică pe bărbat în fund.

– Cine eşti? întrebă el.

Ochii bărbatului se rotiră, apoi se închiseră într-un leşin. Patrick îl azvîrli brutal la pămînt găsind astfel un alt mod de a-l interoga.

Acesta se bîlbîi într-un dialect rapid, dar Patrick descifră destul cît să afle că aceştia erau oamenii lui Raheem şi asta-i spuse şi lui Billy Bates, unul dintre marinarii lui.

– Şi ei sînt o bandă de mîrşavi, spuse Billy ştergîndu-şi mîinile de praf pe hainele nu prea curate.

Patrick îl înhăţă pe arabul înspăimîntat de picioare şi îl izbi puternic de peretele tavernei.

– Du-mă la Raheem, spuse el în dialect. Acum!

Celălalt bărbat scutură din cap, ochii întunecaţi fiindu-i plini de teamă şi provocare.

– O să mă omoare, spuse el. Mai bine aş muri aici în stradă, decît să îndur pedeapsa lui Raheem.

Înteţindu-şi strînsoarea, Patrick îl ridică pe vîrfuri şi îl izbi din nou de perete.

– Spune-i că am zis că e un laş, se răsti el. Să-i spui că Patrick Trevarren, căpitanul lui *Enchantress* l-a făcut şobolan împuţit.

Arabul încuviinţă şi fugi cînd Patrick îl eliberă.

Dacă insultele nu-l vor scoate pe Raheem din bîrlog, Patrick se gîndea la ceva mai multe.

În prima zi după plecarea lui Patrick, Charlotte se ţinu pe cît posibil să facă tot ceea ce i se spunea. Celelalte femei din harem nu o umileau, dar nici nu îi căutau prietenia. Doar Alev îi vorbea; spre extrema ei mulţumire, *sultana valide* o lăsa în pace.

Trecu o săptămînă încheiată şi amurgul o găsi pe Charlotte stînd în curte, rezemată de ulm, care începuse să simbolizeze toate lucrurile familiare ei. Rashad îi dăduse hîrtie de desen şi creioane şi făcu o schiţă a casei sale cînd Alev i se alătură.

– E foarte bine, spuse cealaltă femeie, foindu-se jenată cînd se aşeză lîngă Charlotte. E casa ta?

Charlotte îşi înghiţi nodul care i se pusese în gît la auzul cuvîntului „casă" şi încuviinţă.

– Vor fi îngrijoraţi. Alev îşi puse ambele mîini pe abdomenul imens şi se strîmbă înainte de a-i arunca lui Charlotte o privire plină de simpatie. Ştii, le-ai putea scrie că ai fugit ca să te căsătoreşti. Atunci s-ar putea înfuria, dar nu ar suferi aşa de mult.

– Cine ar expedia scrisoarea? întrebă Charlotte,

inima bătîndu-i mai puternic.

– Rashad ar putea aranja asta destul de uşor, spuse Alev, burta mişcîndu-i-se vizibil sub rochie.

– Dar dacă tata ar şti că sînt aici...

– Nu-i poţi spune asta, o întrerupse Alev repede, iar eu, desigur, va trebui să citesc scrisoarea ca să fiu sigură că nu ai scris nimic... nepotrivit. Rashad ar putea-o trimite de undeva din Spania sau Maroc.

Charlotte şi-i imagina pe tatăl ei şi pe Lydia citind misiva semnificativă. Tata va fi furios că se măritase aşa departe de casă, dar Lydia îl va linişti destul de repede. Millie va spune că întotdeauna se aşteptase ca sora ei să facă un lucru nesăbuit şi romantic, ca fuga cu iubitul în altă ţară, iar băieţii vor fi prea ocupaţi să alerge prin casă şi pe afară, ca să le pese în vreun fel.

Căsătoria va fi, desigur, o minciună, şi Charlotte nu-şi minţise niciodată tatăl sau mama vitregă. Chiar şi acum, deşi nu-i era uşor, nu-i putea lăsa neliniştiţi şi tînjind după ea, dacă exista vreun mod de a-i consola.

– Scrie scrisoarea, spuse Alev. Eu şi Rashad vom avea grijă de restul.

Charlotte dădu din cap cu resemnare tristă.

Alev respira acut şi adînc şi se prinse cu mîna de pîntece. Din cauză că mama ei vitregă era moaşă, Charlotte cunoştea bine aspectele maternităţii.

– Ai dureri? Să aduc pe cineva?

Alev îşi muşcă buza de jos timp îndelungat înainte de a putea vorbi din nou.

– Adu-l pe Rashad, te rog. Spune-i că a venit sorocul.

Charlotte traversă grăbită curtea umbroasă şi intră

în harem, unde-l găsi pe eunuc stînd rezemat de perete şi supraveghind ca întotdeauna.

– Alev este gata să nască, spuse ea dintr-o dată. E în curte, pe banca de sub ulm.

Rashad ieşi din harem fără să scoată o vorbă, iar Charlotte îi călcă pe urme. Nu avea idee cum să asiste naşterea unui copil, dar dorea să fie de ajutor, dacă putea.

Eunucul o ridică pe Alev în braţe şi o duse înăuntru, unde începu zarva imediat. Cele mai multe dintre femeile din harem se risipiră, discutînd, precum păsările viu colorate, dar *sultana valide* le linişti prin simpla apariţie în cameră. Îi făcu semn lui Rashad să o urmeze, iar eunucul şi bătrîna dispărură.

Charlotte stătu un timp de veghe cu celelalte, apoi se întoarse afară şi se urcă în ulm ca să scruteze orizontul. Vasul lui Patrick nu se vedea, aşa că îşi întoarse privirea spre deşertul alb ca zahărul, ca neaua de strălucitor sub soarele nemilos şi se întrebă oare ce era dincolo.

Mai tîrziu, într-un colţ liniştit al *hamam*-ului, scrise o scrisoare lungă, plină de minciuni şi o adresă familiei ei.

Capitolul 5

Charlotte simţi o stare tulburătoare de tensiune în harem, deşi celelalte femei păreau nepăsătoare de faptul că Alev era pe cale să nască. Continuară să rîdă, să se îmbăieze, să citească şi să mănînce ciocolată şi dulciuri de parcă era o zi obişnuită. Cînd Rashad ieşi din apartamentele *sultanei valide,* Charlotte îl aştepta.

– Cum e Alev? întrebă ea.

Eunucul oftă.

– Va fi o zi grea pentru ea, spuse el în felul lui formal. Dar dacă îi dăruieşte sultanului un fiu, va deveni o *kadin.*

Charlotte îşi muşcă buza de jos, o furie interioară mocnind în ea – o furie împotriva sistemului care reducea femeile la statutul unor păpuşi frumoase sau al unor iepe de prăsilă.

– Şi dacă-i dăruieşte sultanului o fiică?

Ochii întunecaţi ai lui Rashad reflectau şi înţelegere şi ameninţare.

– Fetele stau cu mamele lor cînd sînt aici şi, dacă sînt inteligente, sînt trimise adesea la şcoală. Fiicele sultanului sînt prinţese, la urma urmei.

Un ţipăt puternic şi lung răsună din apartamentele *sultanei valide* şi Charlotte se cutremură gîndindu-se cum ar fi să stea la mila acelei baborniţe, mai ales născînd.

– Vreau să mă duc la Alev, spuse ea, începînd să-l ocolească pe Rashad. Aş putea-o ajuta...

Eunucul o opri strîngînd-o de braţ. Deşi strînsoarea nu era dureroasă, nu ar fi putut scăpa cu propriile puteri.

– Sultana nu-ţi va permite să te amesteci, spuse el. E periculos să-i nesocoteşti dorinţele.

Charlotte simţi şi disperare şi furie, auzind-o pe Alev ţipînd din nou.

– Nu-mi pasă! se răsti ea, încercînd să scape.

Rashad n-o eliberă. Într-adevăr, faţa lui rotundă, tuciurie, se împietri şi o duse pe Charlotte afară din *hamam* pe lîngă nişte băi, cu paşi mari. La capătul băilor şi bazinelor ornate cu olane, se aflau un şir de încăperi, iar într-una din aceste camere îşi duse eunucul captiva.

Răsuci un zăvor şi o băgă pe Charlotte într-o celulă luxos mobilată, ce conţinea o saltea de piele acoperită cu catifea roşie, un vas cu mangal stins, un bol mare cu fructe tropicale şi o carafă cu apă. Deasupra, o fereastră imensă lăsa ca lumina zilei să pătrundă înăuntru.

Charlotte era prea înspăimîntată să observe mai multe detalii. Se uită lung la Rashad, năucită.

– Nu-ţi fac nici un rău, spuse el pe un ton autoritar.

Ea îşi regăsi glasul.

– Atunci lasă-mă să ies din... din închisoarea asta luxoasă.

Eunucul făcu o plecăciune uşoară.

– Desigur, spuse el. Imediat ce Alev va naşte şi tu te calmezi, vei fi liberă să te alături celorlalte.

– Liberă, parodie Charlotte, încrucişîndu-şi braţele şi începînd să patruleze. Sînt prizonieră aici – o pasăre într-o colivie luxoasă şi nu ştiu de ce nu recunoaşte nimeni.

Rashad o surprinse, chicotind profund, sonor.

– Eşti o pasăre foarte rebelă, observă el şi mai bine ai învăţa să te comporţi înainte ca *sultana valide* să-ţi smotocească penele.

Căldura năvăli în obrajii lui Charlotte.

– Baba aia nu are nici o autoritate asupra mea.

– Aici nu e America, punctă Rashad, avînd o expresie serioasă acum. Tu nu ai nici un drept aici. Şi *sultana valide* are toată autoritatea.

Charlotte înghiţi în sec. Dacă-şi va mai dori din nou o aventură, se gîndi ea nenorocită, spera să fie trăsnită de fulger. Presupunînd că va supravieţui aici, desigur.

– Vreau să mă duc acasă, spuse ea după un timp îndelungat cu o voce slabă şi tremurătoare.

O expresie de tristeţe se ivi pe chipul lui Rashad.

– Şi eu, replică el lipsit de speranţă. Dar niciodată nu-mi voi mai vedea ţara şi nici tu.

Cu asta el ieşi şi încuie uşa după el.

Charlotte se sunţu cuprinsă de panică, apoi se forţă să se calmeze şi îşi cufundă genunchii în saltea. Se gîndi cu dor la ulmul înalt din curte şi la libertatea care de desfăşura dincolo de zidurile palatului.

Mîncă o banană, trase un pui de somn pe saltea, recită fiecare poem şi cîntă fiecare cîntec pe care le ştia, înainte ca Rashad să se întoarcă la amiază şi să o elibereze.

– Sultanul sărbătoreşte naşterea celor doi fii gemeni ai săi, o anunţă eunucul. Doreşte să te îmbăiezi, să te îmbraci şi să te duci la sediul său ca să-i dansezi.

Charlotte înghiţi.

– Să da... dansez pentru el? Mi-e teamă că nu cunosc paşii...

Rashad zîmbi.

– Atunci ţi-aş sugera să îţi imaginezi unii, replică el, scoţînd-o din celula ei luxoasă. Sultanul îşi are distracţiile lui.

Ea îşi ridică privirea spre însoţitorul ei, vrînd să-l apostrofeze, fiindcă era aşa de arogant, de oficial, şi o ţinuse captivă atîtea ore.

– Vorbeşti bine pentru un sclav, spuse ea.

Ochii întunecaţi ai lui Rashad străluciră, dar Charlotte nu putea spune dacă era furios sau amuzat.

– Ar trebui. L-am însoţit pe sultan în Anglia, cînd şi-a făcut şcoala, şi înainte de asta l-am servit pe tatăl său.

Ajunseră la băi şi, încă o dată, un grup de femei care sporovăiau o înconjurară pe Charlotte dîndu-i jos rochia şi însoţind-o în apă. O spălară amănunţit şi îi şamponară părul cu grijă. După aceasta o şterseră şi o întinseră pe o masă de marmură, unde îi unseră pielea picioarelor cu o cremă fierbinte, care mirosea a zahăr şi a lămîie, o lăsară să se întărească uşor, apoi o traseră. Părul blond şi moale care acoperea picioarele lui Charlotte fu îndepărtat.

Procesul fu aproape nedureros, dar implicaţiile lui o îngrijorară pe Charlotte, în ciuda plăcerii decandente.

– Ce faceţi? întrebă ea direct, încercînd să se ridice.

Imediat fu împinsă şi întinsă la loc pe masă, şi epilarea continuă. Chiar şi Bettina Richardson, eterna inocentă, şi-ar fi dat seama că era pregătită pentru sacrificiu, ca un miel neajutorat şi conştientizarea acestui lucru o umplu pe Charlotte de panică.

– Daţi-mi drumul! ţipă ea, luptîndu-se.

– Destul! spuse Rashad, apărînd la piciorul mesei şi coborîndu-şi privirea spre ea. Să taci!

Ea se supuse, dar căuta cu mintea o metodă de scăpare încetînd să se mai zvîrcolească şi stînd întinsă privindu-le pe femeile care o pregăteau.

Cînd subţioarele şi picioarele lui Charlotte fură netede şi goale, o spălară din nou şi o masară cu uleiuri parfumate. Închise ochii, ca trupul să-i fie tensionat, dar toţi muşchii se relaxară într-un abandon complet.

O îmbrăcară într-un veşmînt de dansatoare; pantaloni de harem galben-aprins, cu craci transparenţi şi corsaj strîns, garnisit cu topaze, care îi dezvelea abdomenul. Peste aceste haine sumare îi puseră o rochie de mătase maron, brodată cu fir auriu.

Părul lui Charlotte fu şters cu atenţie, parfumat şi apoi periat. Una dintre femei îi împleti flori micuţe, portocalii, printre cosiţe, şi o alta îi conturâ ochii cu fard şi o rujă cu roz. Cu o resemnare demnă, îl urmă pe Rashad afară din harem şi prin holurile aerisite.

– Dacă Khalif crede că o să mă atingă se înşeală, spuse ea către spatele lat al lui Rashad.

Se gîndi că eunucul surîsese, dar faţa îi rămase

imobilă. Nu se întoarse să-i întîlnească privirea cînd se răsti.

– O să faci ce-ţi spune sultanul.

– Cînd o zbura porcul, răspunse Charlotte. Vorbea în zadar şi ştia acest lucru, dar mîndria nu o va lăsa să accepte supusă o asemenea parodie.

De data aceasta Rashad se răsuci spre ea.

– Nu o să rezişti mult, spuse el sigur de sine, şi regret. Eşti mult prea încăpăţînată şi nesupusă.

Charlotte oftă, exasperată.

– Ce o să faci? Mă vei da rechinilor?

Eunucul îşi încetini pasul rapid.

– Soarta asta ar fi de preferat, te asigur, decît să o înfurii pe *sultana valide.*

Charlotte nu răspunse, sigură fiind de adevărul comentariului lui Rashad. Îl urmă pe eunuc pînă cînd ajunseră într-o cameră imensă, unde vasele cu mangal umpleau aerul cu o aromă incitantă. Mai era încă un baldachin, acesta strălucind de mii de oglinzi micuţe. Erau perne şi sofale peste tot şi alte femei, în aceleaşi haine ca ale lui Charlotte, dansau pe muzica unor clopoţei mici, prinşi în jurul gleznelor lor. Khalif stătea pe o pernă în mijlocul dansatoarelor, în veşmintele lui de un albastru splendid. Un safir gigantic îi împodobea faţada turbanului şi ochii lui întunecaţi, strălucitori, deveniră meditativi în timp ce o studia pe noua-venită.

– Charlotte, spuse el, şi ea gîndi că îi văzu gura ridicîndu-se într-un zîmbet, deşi nu putea fi sigură. El gesticulă cu ambele mîini. Apropie-te. Vreau să te privesc.

Charlotte îşi udă buzele nervoasă cu vîrful limbii şi

înaintă cîţiva paşi spre el.

– Răsuceşte-te, o direcţionă sultanul fără brutalitate, dar cu amabilitatea spontană pe care doar un suveran o poate avea.

Ea se învîrti şovăitoare într-un mic cerc.

– Oh, oftă el. Uneori onoarea este o povară grea.

Charlotte se încruntă uimită.

– la loc, spuse Khalif cu un alt oftat, invitînd-o pe o pernă apropiată. Bucucă-te de dans. În seara asta sîntem veseli în faţa lui Allah.

Uşurată şi confuză, Charlote luă loc pe perna indicată fără să comenteze. Un servitor îi dădu *boza* într-o cupă de aur şi ea începu să se relaxeze în timp ce privea dansatoarele învolburîndu-se ca un stol de păsări viu colorate.

Charlotte nu fusese supusă instruirii de către celelalte femei din harem, dar avea destule cunoştinţe de cultură generală ca să ştie că nu trebuia să-i vorbească lui Khalif pînă ce nu era întrebată. Hăituirea lui Rashad era altceva – deja ghicise că eunucul avea răbdarea Celui Atotputernic – dar sultanul ţinea în mîini puterea vieţii şi a morţii. Chiar dacă fusese amabil cu Charlotte scăpînd-o de fratele lui, Ahmed, în acea noapte cînd se întorcea din apartamentul lui Patrick, ştia ce putea fi nepoliticos sau chiar brutal, dacă dorea.

– Mi-ai văzut fiii? întrebă Khalif, după ce bătu din palme făcîndu-le pe dansatoare să se împrăştie. Vorbind între ele, se duseră spre masa lungă şi joasă de lîngă baldachin şi începură să guste din nenumăratele mîncăruri etalate acolo.

Charlotte tresări timp de o clipă – mintea îi hoinărise

cîteva minute, dincolo de zidurile curţii şi peste mare, în căutarea unui Patrick Trevarren – dar apoi zîmbi şi scutură din cap.

– Nu mi s-a permis să intru în apartamentele lui Alev, dar am auzit că a născut doi fii gemeni.

Khalif aprobă şi păru că întreaga lui fiinţă radia de plăcere.

– E bine ca un bărbat să aibă mulţi fii, spuse el.

Înghiţind întrebarea de a şti ce nu era în regulă cu fetele, Charlotte încerca să pară afectată.

– Mai aveţi şi alţii? întrebă ea. În afară de gemeni?

Sultanul păru încurcat.

– Da, spuse el. Dar nu poţi fi sigur că sînt în siguranţă.

Charlotte simţi un fior rece, în ciuda căldurii sufocante din încăpere.

– Bineînţeles, copiii tăi sînt protejaţi aici în palat...

– Întotdeauna există spioni, medită Khalif. Există duşmani şi mici intrigi printre femei. Expresia lui era gînditoare, dar în clipa următoare le chemă pe dansatoare de la masa cu mîncare. Încă o dată, ele se învîrtiră în jurul lui, al acestui bărbat care era centrul universului lor, reflecţii ale veşmintelor lor galbene şi roşii, verzi şi albastre, fragmentîndu-se în oglinzile de pe baldachin.

Charlotte începu să se simtă ameţită şi îşi întoarse privirea. Îl zări imediat pe Ahmed rezemat de un perete îndepărtat, cu braţele încrucişate şi uitîndu-se lung la ea.

Ca şi Khalif, purta un turban şi togă, dar hainele lui nu erau de aceeaşi calitate costisitoare.

Îşi muşcă buza de jos prefăcîndu-se că le priveşte pe dansatoare. Seara părea să nu se mai termine. Se dansa, se bea şi se mînca şi mai mult. În cele din urmă, Khalif făcu o selecţie printre femeile din harem: unele îl urmară supuse, iar altele fură trimise înapoi cu un gest superficial de concediere.

Charlotte se grăbi să le urmeze pe ultimele, uşor eliberată de faptul că nu fusese aleasă să rămînă cu Khalif în apartamentele lui. Îl simţi pe Ahmed privind-o cînd Rashad veni să le ia pe femeile pe care sultanul le trimisese înapoi, şi o ţinu aproape de eunuc.

În noaptea aceea, cum stătea întinsă pe salteaua ei, lacrimi de singurătate, teamă şi frustrare îi străluceau în ochi. Putea înceta să se mai iluzioneze: Patrick nu se va întoarce pentru ea şi probabil că ea nu va mai vedea niciodată portul Quade.

În schimb, îşi va trăi viaţa în haremul lui Khalif. În cele din urmă, sultanul va trimite după ea, şi nu va avea de ales, decît să i se supună. Poate că în final va avea copii şi o măsură de fericire, ca Alev. Îşi şterse obrajii cu dosul palmei. Nu voia ca un alt bărbat s-o mai atingă aşa cum o atinsese Patrick, semănîndu-şi sămînţa în ea. Mai bine ar muri în deşert...

Încet, inima îi bătu puternic. Charlotte se ridică de pe saltea plîngînd. Nimeni nu se agita; ştia că *sultana valide* sforăia în iatacul ei, obosită să supravegheze naşterea lui Alev şi nu-l văzuse pe Rashad de cînd se întorsese mai devreme în harem.

Scotoci sub saltea pînă cînd găsi o pereche de sandale plate pe care i le dăduse eunucul şi le încălţă. Apoi, ridică uşor capacul cufărului în care îşi ţinea

hainele şi scoase cea mai modestă rochie şi văl pe care le avea.

După ce se îmbrăcă se strecură în curte, unde ulmul foşnea în adierea nopţii, frunzele strălucindu-i în lumina argintie a stelelor.

Charlotte se aşeză pe bancă şi meditä, deşi impulsul o îmboldea să escaladeze zidul şi să fugă. Va avea nevoie de apă şi de mîncare ca să supravieţuiască voiajului.

Oricît de mult dorea, ştia că nu putea evada în noaptea aceea.

Astfel că Charlotte începu să ascundă fructe uscate în sîn.

Luă şi o pîine neagră şi tare, şi multe bucăţele de brînză cu crustă, pentru a le feri de aer. Mai scotoci după ceva curmale şi nuci, dar apa încă era o problemă.

În cele din urmă fură o carafă de argint de la una din celelalte femei – Charlotte nici măcar nu se gîndea ce pedeapsă se aplica furtului – şi îl umplu cu apă cu prima ocazie care se ivi. Sticla era mică, dar tot era mai bună decît nimic şi nu mai putea aştepta învîrtindu-se prin jur sperînd că va apărea o carafă cu vin sau un sufertaş.

Într-o noapte, cînd copiii lui Alev aveau şapte zile, Charlotte aşteptă pînă cînd se asigură că toată lumea dormea, apoi se ridică de pe saltea, se îmbrăcă, luă carafa şi bocceaua cu mîncare pe care o adunase şi se strecură în curte. Era scăldată în lumina milioanelor de stele, deşi nu răsărise luna.

Stînd pe bancă sub ulm, Charlotte puse carafa în

buzunarul rochiei şi ţinu legătura cu mîncare în dinţi. Apoi se căţără pe trunchiul aspru, sprintenă ca o maimuţă.

Nu se gîndi la lucrurile care i se puteau întîmpla dacă o prindeau; Charlotte îşi menţinu gîndul ferm aţintit asupra succesului. Nu putea eşua, refuza pînă să se şi amuze cu această perspectivă. Apoi, după ce respiră adînc şi şopti o rugăciune, sări peste zid şi aterizâ cu o săritură în nisipul alb.

Charlotte se ghemui în umbră timp de cîteva clipe ţinîndu-şi respiraţia, aşteptînd ca inima ei să îşi potolească palpitaţiile sălbatice. Cînd reuşi să se controleze, fugi spre deşert cît de repede putu, promiţîndu-i lui Dumnezeu că niciodată nu-şi va mai îngădui înclinaţia pentru aventură dacă El o va lăsa să scape.

Fugi pînă cînd nu mai putu să respire, pînă cînd se împletici şi căzu în nisip, apoi se forţă să-şi încetinească pasul. De două sau de trei ori privi înapoi ca să vadă palatul rămînînd grandios în depărtare, dar nu părea să o urmărească nimeni.

Charlotte merse la pas, păstrîndu-şi mica provizie de apă, lăsînd stelele să o ghideze. Cu siguranţă va da curînd de vreun sat sau de vreun oraş, şi cineva o va ajuta să se întoarcă pe continent, unde putea găsi o ambasadă engleză sau americană.

Încetul cu încetul, stelele dispărură şi răsări soarele. La început, Charlotte fu uimită de frumuseţea unui răsărit roşiatic aprins, ce se revărsa peste nisipul alb ca neaua, dar cum splendoarea zorilor de ziuă făcea loc căldurii strălucitoare a dimineţii, se forţă să soarbă o înghiţitură din apa ei preţioasă. Se opri o dată şi

aproape că se decise să se întoarcă, dar palatul nu se mai vedea şi vîntul fierbinte al deşertului îi acoperise urmele paşilor.

Trecu o oră, apoi încă una şi soarele era nemilos.

Charlotte continuă să meargă. Aerul tremură şi se ondulă ca un ocean şi pentru o clipă i se păru că Lydia, sensibila şi puternica ei mamă vitregă, mergea alături de ea.

– Nu te laşi pînă nu fugi, spuse Lydia. Purta o rochie în dungi de bumbac şi căra o umbrelă de soare care arunca o umbră răcoroasă peste părul ei blond şi faţa ei frumoasă.

– Eşti doar un miraj, zise Charlotte, deschizînd sticluţa şi luînd cea de-a doua înghiţitură de apă de la plecarea ei. Dar ai dreptate.

Lydia dispăru şi după un timp tatăl lui Charlotte, Brigham Quade, luă locul mamei ei vitrege.

– De data asta te-ai băgat într-o mare dandana, Charlotte, îi spuse el bine intenţionat.

– Ştiu asta, recunoscu Charlotte scurt.

Aşa expusă la soare cum era, ştia că viziunea nu ea de fapt tatăl ei şi deci nu avea de ce să fie politicoasă.

– Dacă ai de gînd să-mi vorbeşti, măcar dă-mi un sfat ca lumea...

– Du-te spre apă, îi spuse Brigham. Eşti departe de palat...

Charlotte îşi dădu ochii peste cap tîrîndu-şi picioarele. Era într-o stare disperată, dar nu regreta totuşi că a părăsit palatul. După mintea ei, era mai bine să rişte totul pentru libertate şi să moară aşteptînd-o, decît să-şi petreacă restul vieţii într-un harem.

În cele din urmă, chiar cînd se gîndi că va cădea cu siguranţă în nisipul fierbinte şi se va prăji precum un cîrnat pe gril, văzu nişte dune în dreapta ei. Unele, mai înalte, aruncau umbre – fîşii răcoroase, întunecoase.

Charlotte se tîrî spre una dintre ele, rugîndu-se ca umbra să nu fie o frîntură din imaginaţia ei, aşa cum fuseseră Lydia şi tatăl ei. Se aşeză în genunchi, afundîndu-şi degetele adînc în nisipul fin şi lăsă ca umbrele să o ascundă de soare. În timp ce-şi pierdea cunoştinţa, ştiu că va muri.

Cînd se trezi – din cauza căldurii se aşteptase să se pomenească în alt loc decît în rai – privea o faţă familiară. Khalif se uită lung la ea, cu ochii lui negri, mohorîţi.

– Prostuţa, se uită el urît, luînd-o pe Charlotte în braţe. Ea clipi din ochi şi văzu că îi înconjurau şase călăreţi.

– Patrick? întrebă ea, dar numele doar îi tremură pe buze. Nu avea forţă.

Khalif o aşeză pe Charlotte pe un roib nărăvaş şi urcă iute în spatele ei. El scoase o sticlă şi i-o ţinu la gură.

– Uşurel, o avertiză el. Bea foarte încet.

Setea lui Charlotte era puternică, dar reuşi să se supună ordinului sultanului fiindcă ştia că vorbea din experienţă. Bău cît de mult îi dădu Khalif, apoi se rezemă de pieptul lui. De-abia era conştientă de calul puternic care îi ducea înapoi la palat pe lîngă mare.

Ea avu momente de luciditate în timpul călătoriei şi se trezi brusc, pomenindu-se iar în harem. Alev şi Rashad o dezbrăcau de hainele care păreau a fi lipite

de trup, dar nu găsi puterea să protesteze. Ştia că dacă se atingea de pielea ei o va durea şi nu era pregătită pentru asta.

Mai tîrziu, i se aplică pe piele o cremă moale. Durerea se apropia, arătîndu-şi colţii ca o fiară în întuneric.

Apoi îi fu ridicat capul şi i se turnă pe limbă o loţiune. Era ceva cu gust scîrbos, dar îi alungă durerea şi curînd pluti pe o ţesătură de nori, toată mii de apusuri şi de zori.

Auzi vocea lui Alev.

– Va trăi?

– Sînt convins de asta, răspunse Rashad. Deşi aş îndrăzni să spun că *sultana valide* o va face să-şi dorească să fi murit.

Charlotte tresări în sinea ei, dar nu de frică, ci de furie. Nu scăpase, încă era prizonieră în palat, dar asta nu însemna că o va lăsa pe bătrîna aia răutăcioasă să o bată. Era hotărîtă să-şi revină, fie doar ca să-i facă sultanei în ciudă.

Charlotte se trezi pentru cîteva minute, apoi adormi pentru mai multe ore. Cînd durerea se înrăutăţea cineva îi dădea mereu o doză din medicament şi o oprea. Odată, deschise ochii şi o văzu pe Alev aplecată deasupra ei.

– Copilaşii tăi? şopti Charlotte, plină de groază fiindcă îşi dădu seama că prietena ei o părăsise rar de cînd Khalif şi ceilalţi o aduseseră înapoi la palat.

Dar Alev zîmbi şi atinse gingaş fruntea lui Charlotte.

– Fiii mei sînt bine şi puternici, spuse ea. Acum odihneşte-te. Te vei face bine în curînd.

Charlotte se odihni, dar într-una din zile îşi reveni.

Era slăbită, dar conştientă pe de-a-ntregul şi cînd ridică braţele le văzu pline de noi pete de sînge.

– Faţa mea, ţipă ea ducîndu-şi ambele mîini la obraji. Era sigură că soarele deşertului o copsese şi o transformase într-o creatură hidoasă, potrivită doar pentru figuraţie şi circ.

Alev stătea lîngă canapea hrănindu-l pe unul dintre copii, în timp ce Pakize încerca să-l împace pe celălalt.

– Te vei face bine în cîteva săptămîni, mulţumită cremei noastre de alune, spuse Alev.

Pakize îi înmînă lui Charlotte o oglinjoară de mînă cu spatele gravat în argint, iar aceasta se privi îngrijorată. Pielea i se cojise rău, dar se reînnoia.

După ce mută bebeluşul lacom la celălalt sîn, Alev îşi arcui sprîncenele şi întrebă:

– De ce naiba ai făcut un lucru atît de prostesc, Charlotte? Eşti într-o situaţie grea, ştii.

Ea închise ochii şi încercă să se cufunde din nou în somn, dar era prea tîrziu. Se însănătoşea.

– Ce prostie? întrebă ea.

Alev se aplecă în faţă pe scăunelul ei şi şopti:

– Ai fugit şi te-ai pus în pericol pe tine şi pe ceilalţi. Ăsta este un păcat capital. Şi ai furat sticluţa.

Charlotte înghiţi în sec. Se întrebă unde era Patrick, simţind acum că el o abandonase cu adevărat.

– Ce mi se va întîmpla?

– Vei fi pedepsită, spuse Pakize.

– Cum? întrebă Charlotte, uitîndu-se la Alev.

Alev oftă şi privi o clipă în depărtare.

– Depinde, replică ea în final, de ceea ce consideră *sultana valide* că se potriveşte.

Charlotte decise să nu întrebe mai mult pentru moment, fiindcă imaginaţia ei deja o luase razna rău de tot. Poate va fi fiartă în ulei sau prăjită în vîrful unei suliţe, aşa cum făceau cavalerii englezi în timpul cruciadelor.

Încă îşi imagina destine oribile cînd o agitaţie trecu peste harem ca o adiere proaspătă şi însuşi Khalif apăru lîngă patul ei. Nu-i zîmbi, dar o privi cu atîta furie, de parcă trebuise să coboare în infern ca să o salveze.

– Deci, spuse el răspicat, te însănătoşeşti.

Charlotte reuşi să zîmbească tremurat.

– Mda, mulţumesc.

El îşi îngustă ochii negri spre ea.

– Ai fi putut muri, zise el. Ce i-aş fi spus prietenului meu, căpitanul Trevarren, dacă nu ai fi supravieţuit?

Ea se simţi străbătută de o undă de speranţă, deşi era ferm convinsă că nu conta pentru Patrick. La urma urmei, o lăsase în harem fără să ezite şi, dacă plănuia să se întoarcă, trebuia să se fi întors de atunci.

– Nu cred că s-ar fi ostenit măcar să întrebe unde am fost, spuse ea.

Khalif se uită urît la ea.

– E sinucidere să rătăceşti de una singură prin deşert. Voiai să mori?

– Nu, replică Charlotte. Voiam să fiu liberă şi doream să mor încercînd să fug.

Khalif scutură din cap, părînd complet încurcat.

– Ideile astea americane ciudate nu sînt bune, reflectă el. În special pentru o femeie.

Charlotte nu avu puterea să-l contrazică, aşa că zîmbi doar, sperînd să-l înduplece să-i arate milă.

El nu părea ademenit.

– Ai dat un exemplu negativ pentru ceilalţi, spuse el. Cînd te vei face bine vei fi pedepsită.

Charlotte îşi înghiţi cuvintele rebele care îi stăteau pe vîrful limbii. Nu era cazul să-l irite pe sultan şi, în afară de asta, îi salvase viaţa.

– În cazul ăsta, cred că va trece mult timp pînă să-mi revin, zise ea dulce.

Khalif surîse şi o lumină îi licări în ochi timp de o clipă, dar apoi îşi încordă maxilarul şi o fixă cu o privire imperială.

– De-abia aştept, o asigură el rece.

Charlotte se nelinişti.

– Este crud felul în care îmi ascundeţi cu toţii acest lucru. Ei, cineva ar crede că ai dori să mă dai bucăţele rechinilor.

Sultanul îşi arătă dinţii albi într-un zîmbet care dispăru rapid.

– Rechinii n-au făcut nimic ca să merite o astfel de soartă, replică el, apoi se răsuci şi ieşi grandios din harem, lăsînd-o pe Charlotte să privească lung în tavanul ornamentat şi să se întrebe ce se va întîmpla cu ea.

– Regulile nu pot fi suspendate doar pentru o singură femeie, Patrick, îi spuse Khalif proaspăt sositului său prieten care stătea cu picioarele încrucişate pe o pernă şi bea ceva rece. Dacă permit o asemenea încăl-

care, ceilalţi se vor revolta înainte să-mi dau seama. Va fi un haos.

Patrick zîmbi la auzul argumentului prietenului său, dar îl îngrijora soarta lui Charlotte. Disciplina era dură în Riz şi era adevărat că Khalif va pierde teren dacă va trece greşeala cu vederea.

– Nu vreau să i se întîmple ceva.

– Te-am avertizat, replică Khalif, că Charlotte va trebui să se supună regulilor noastre. S-a pus în pericol pe ea, oamenii mei şi un număr de cai buni în încercarea prostească de a scăpa.

Patrick ridică o mînă şi întinse palma în efortul de a face pace.

– Ştiu că a fost o prostie, Khalif, ceea ce a făcut ea, dar a fost crescută într-un loc unde este apă proaspătă din belşug, iar copacii sînt verzi tot timpul anului. Nu ştia nimic despre deşert.

– Există un singur mod de a trece responsabilitatea acestei femei pe umerii tăi, spuse sultanul serios, după un lung interval de gîndire. Ştii care?

Patrick scoase un oftat lung, plin de resemnare.

– Da, spuse el. Trebuie să mă căsătoresc cu micuţa nesăbuită, să mă ajute Dumnezeu!

Capitolul 6

Înainte să se prezinte la Khalif, Charlotte recapitulă mental destinul de atîtea ori, încît realitatea părea aproape spectaculoasă. Se supuse îmbăierii obişnuite şi ungerii, fardării şi perierii, cu stoicism.

Alev şi Pakize o îmbrăcară în haine albe – simbolice, decise Charlotte, mielului pregătit pentru jertfire. Părul îi cădea moale peste sîni şi pe spate, dar în el îi prinseră flori şi şiruri de perle micuţe, aurii.

În cele din urmă, Rashad semnală că era timpul să plece şi Alev o sărută solemn pe Charlotte pe ambii obraji. Contrar celorlalte femei, nu purta văl.

Cu umerii drepţi şi capul sus, Charlotte îl urmă pe Rashad afară din harem, cu o demnitate tragică, amintind de regina Mary a Scoţiei în drum spre eşafod.

În timp ce ea şi eunucul îşi croiră drum prin complicatul sistem de holuri, ca în cele din urmă să ajungă la apartamentele lui Khalif, inima începu să-i bată tare. Va fi bătută în public? Aruncată într-o carceră subterană, infestată de şobolani şi uitată acolo? Trimisă înapoi în deşert ca să rătăcească pînă cînd va muri în agonia setei?

Khalif, strălucind ca de obicei, în mătăsuri şi bijuterii, o întîmpină cu un salut de resemnare. Era problematic să te ocupi de ea, spunea expresia lui. Era asemeni unei iepe care refuza zăbala, sau unui cîine care nu vine la picioarele tale.

În ciuda fricii ei, care brusc devenise din nou profundă, Charlotte simţi şi usturimea furiei. Era cît pe ce să-i spună lui Khalif ce credea despre tirania lui pompoasă, dar o privire rapidă a lui Rashad o făcu să-şi muşte buzele.

Sultanul îl concedie pe eunuc cu un gest şi Rashad părăsi apartamentele.

Charlotte făcu tot posibilul să nu o ia la fugă după el, cerînd protecţie. În schimb, îl privi pe Khalif drept în ochi şi spuse:

– Ei, să-i dăm drumul. M-am săturat să trăiesc cu groaza pedepsei mele.

Khalif zîmbi, dar Charlotte nu fu calmată de micul lui semn de bunăvoinţă.

– Poate că ziua asta nu-ţi va aminti de primirea pedepsei, spuse el misterios, ci de altceva.

Charlotte se încruntă şi privi în jurul ei, dar în camera măreaţă, imensă, nu era nimeni în afară de ei doi.

– Nu înţeleg, zise ea.

Sultanul rîse.

– Asta e valabil pentru multe lucruri, cred, spuse el. Apucă un cordon auriu de lîngă el, se ridică şi trase.

– De dragul tău, ca şi de dragul celorlalţi, draga

mea, sper că vei face un efort ca să depăşeşti multe din lipsurile tale evidente – ca acela de a-ţi urma fiece impuls şi a vorbi atunci cînd ai fi sfătuită să păstrezi tăcerea.

Obrajii lui Charlotte ardeau şi îşi simţea pulsul în urechi. Ştia că Khalif chemase pe cineva trăgînd de clopoţel – un servitor aducînd un bici sau un ciomag? Un sclav care să o tîrască în piaţă?

Închise ochii strîns, luptîndu-se să-şi revină, şi, cînd îi deschise iar, îl văzu pe Patrick intrînd pe una din uşile imense. Purta pantalonii sport obişnuiţi şi cămaşa de pirat, iar părul negru îi era prins la spate, ca de obicei, cu o fundă neagră şi îngustă. Genunchii lui Charlotte se înmuiară de uşurare şi de confuzie cînd el îi zîmbi.

Se apropie, o luă pe după umeri şi o sărută blînd pe frunte.

– Am auzit că nu te-ai purtat cum trebuie, Charlotte. De ce nu mă surprinde asta?

Gîtul i se încleştă şi uită să respire. Cum îl iubea pe bărbatul ăsta şi cum îl dispreţuia în acelaşi timp!

Patrick îi dădu drumul – ea de-abia se ţinu să nu cadă pe podea din cauza şocului total – şi se întoarse zîmbind spre prietenul lui, sultanul. Apoi întîlni din nou privirea năucă a lui Charlotte.

– Iată-ţi alegerea, zeiţă, spuse el. Fie te căsătoreşti cu mine, fie iei bătaie.

Printr-un miracol, Charlotte îşi regăsi glasul. Era peste măsură de bucuroasă să-şi petreacă viaţa alături de Patrick, dar această manieră nonşalantă nu era tocmai reacţia pe care ar fi dorit-o ea.

– E o decizie dificilă, spuse ea. La urma urmei,

bătaia va lua sfîrşit doar în cîteva minute, dar căsătoria ar putea fi începutul necazurilor mele.

Patrick îşi îngustă ochii spre ea.

– Ţine-ţi gura, iubito, sau vei avea parte şi de nuntă şi de bătaie.

Charlotte înghiţi în sec, privind îngrijorată spre Khalif. Apoi făcu un pas uşor spre Patrick.

– De ce vrei să te căsătoreşti cu mine dacă asta simţi? întrebă ea în şoaptă.

El o cercetă cu privirea, zăbovind asupra sînilor ei, apoi asupra taliei înguste şi a coapselor ei uşor curbate.

– Sînt un soi de optimist, spuse el privind-o din nou în ochi, umplînd-o cu o delicioasă senzaţie de moliciune. Cred că mai există şanse să fii salvată, deşi va cere multă muncă şi multă fermitate.

Charlotte l-ar fi lovit în fluierul piciorului dacă n-ar fi avut nevoie să scape de metoda de disciplinare primitivă a lui Khalif. Renunţă şi zîmbi dulce.

– Voi încerca să cooperez, promise ea, sperînd ca propriile-i cuvinte să nu o bage la apă.

Patrick îi aruncă încă o privire sceptică, apoi se întoarse nerăbdător spre prietenul lui.

– Hai să-i dăm drumul, spuse el pe un ton răspicat.

Khalif îşi împreună mîinile, îşi ridică privirea şi murmură un cîntec monoton în propria-i limbă. Apoi zîmbi spre Patrick şi ridică din umeri.

– Sînteţi un singur trup în faţa lui Allah, zise el. Ia-ţi mireasa şi... vezi, ai grijă să nu mai dea de necazuri.

Charlotte privi fioros de la Khalif la Patrick.

– Sîntem căsătoriţi cu adevărat?

Pretinsul ei mire respiră adînc, expiră şi o luă pe Charlotte în braţele sale.

– Mi-e teamă că da, zise el. Trebuie să ne descurcăm pe cît putem mai bine.

Cu aceasta, el ieşi din apartamentele sultanului, ducînd-o cu el ca şi cînd ar fi salvat-o de la un naufragiu.

– N-am semnat nici o hîrtie, murmură Charlotte, plină de groază şi dulce anticipare. Nimeni nu a spus „Poţi săruta mireasa" sau „Se opune cineva acestei căsătorii?"

Patrick îi oferi un zîmbet în timp ce străbătea un hol familiar.

– Nu-ţi face griji, doamnă Trevarren, vreau să te sărut amănunţit printre alte lucruri. Şi aici, în Riz, cuvîntul lui Khalif e lege. Oricine ar obiecta, probabil că ar fi decapitat pentru insolenţă.

Faţa lui Charlotte se înroşi puternic, în parte fiindcă Patrick vorbise atît de direct şi în parte fiindcă trupul ei deja se pregătea.

– Oh! exclamă ea.

Patrick omută din braţe ca să deschidă uşa, apoi o trecu pragul.

Charlotte văzu acelaşi cuib de perne unde răspunsese atît de scandalos atenţiilor acestui bărbat cu o altă ocazie şi îşi îngropă faţa în curbura gîtului lui.

El rîse şi o aşeză pe sofaua imensă şi rotundă.

– Dacă intră cineva? reuşi ea să întrebe ridicîndu-şi genunchii şi înconjurîndu-i cu braţele.

– Nimeni nu va îndrăzni, îi răspunse soţul ei, trăgîndu-şi cămaşa peste cap şi dezvăluind un piept musculos, ars de soare, şi un puf întunecat, în formă de

V. Toată lumea din palat ştie că tocmai ne-am căsătorit.

Charlotte aruncă o privire rapidă spre buricul lui Patrick, apoi îşi îndepărtă privirea.

– Toată lumea? reluă ea iritată. Cineva mi-ar fi putut spune şi mie că va fi o nuntă. Credeam că urma să fiu legată de un stîlp şi biciuită, sau ceva de genul ăsta.

– Sînt convins că ideea asta i-a venit lui Khalif cel puţin o dată, încuviinţă Patrick voios.

Charlotte se aşteptase cumva să se năpustească asupra ei, să o supună tuturor acelor senzaţii măreţe pe care o învăţase să le dorească aşa de neruşinat. În schimb el se răsuci ca să se uite pe fereastră.

Ea se retrase cu neîndemînare spre centrul sofalei imense.

– Nu trebuie să mai continui şarada asta, căpitane, amîndoi ştim că ai făcut o faptă cavalerească. Acum, dacă m-ai duce pe continent şi m-ai îndruma spre o ambasadă...

Patrick stătea din nou cu faţa la ea şi expresia din ochii lui violeţi era tulburată şi hotărîtă.

– O faptă cavalerească? întrebă el ridicîndu-şi o sprînceană. Charlotte, nu sînt un cavaler în armură strălucitoare. M-am căsătorit cu tine fiindcă voiam toate privilegiile unui soţ. Pe toate.

Ea înghiţi în sec; începu să se retragă din nou, dar Patrick se aplecă şi o cuprinse strîns de o gleznă. Îşi mişcă degetul mare în cerc mic, în curbura tălpii ei timp de o clipă, apoi o trase spre el.

Aplecîndu-se asupra lui Charlotte, cuprinzînd-o cu braţele de ambele părţi, Patrick îi acapară gura. Ea rezistă doar pînă cînd îi simţi limba căutînd intrarea,

apoi îşi desfăcu buzele în chip de predare.

În timp ce o săruta, Patrick îi frămînta un sîn în palmă, apoi îi mîngîie coapsele şi fesele. Ea se prinse de spatele lui, îşi înfipse degetele în păru-i gros şi moale de pe piept, îşi trecu mîinile peste coaste.

Stătu nemişcată, fără să respire, cînd el îi eliberă gura, supunîndu-se bucuroasă cînd el îi scoase hainele şi o privi cu o expresie de pasiune extaziată. Apoi, murmurînd un cuvînt răguşit pe care ea nu-l înţelese, o prinse pe sub talie cu braţul său puternic şi o ridică de pe sofa, ca să-i poată cuprinde un sîn cu gura.

Charlotte ţipă, extaziată, ţinîndu-se de Patrick cu ambele mîini în timp ce el o gusta. Dorea cu disperare să i se dea, să fie luată, dar ştia cumva că soţul ei va insista să o pregătească mai întîi.

Patrick îşi petrecu braţele pe sub omoplaţii ei, trăgînd-o uşor spre buzele lui, ca pe o cupă. Îi savură primul sîn, apoi trecu la cel de-al doilea.

Mireasa lui se zvîrcoli de plăcere în timp ce el o savura, scîncind de dorinţă cînd el o lăsă să se relaxeze pe canapea şi începu să-şi scoată pantalonii. Era îngenuncheat pe jumătate peste ea, gol şi magnific, cînd vorbi.

– Charlotte...

Ea îi atinse frumoasa gură cu două degete pentru a-l face să tacă.

– Ştiu, Patrick... va durea un pic, fiindcă sînt... fiindcă nu am mai fost cu nici un bărbat înainte, dar vreau să mă posezi repede şi puternic.

El gemu şi ea avu revelaţia că şi el o dorea la fel de disperat.

– Charlotte, eu...

Neruşinată în dorinţa ei, pofta de aventură ghidîndu-i acţiunile, Charlotte se întinse şi înconjură strîns cu o mînă penisul lui Patrick. Îşi simţi ochii mărindu-i-se şi inima tresărind în timp ce-i lua măsura.

Patrick nu-i lăsă timp să se întrebe cum se va acomoda cu el; îi desfăcu picioarele cu un genunchi şi se lăsă peste ea.

– După durere va veni plăcere, îi spuse el. Îţi promit eu asta.

Ea îi strînse coapsele moi, dorindu-l în adîncul ei şi cu un geamăt de predare el o pătrunse complet, cu o lovitură uşoară, irevocabilă. Fu o senzaţie de sfîşiere şi de durere. Da, invazia durea, fiindcă Patrick o umplu complet cu masculinitatea lui, dar dincolo de durere curse un rîu de plăcere neînţeleasă.

Murmurînd cuvinte tandre, ascuţite, fără sens, Patrick începu să se mişte peste ea, lăsînd-o, luînd-o iar. Privirile lor păreau cufundate una într-alta, la fel ca şi trupurile şi un sunet lung, cald, ieşi din gîtul lui Charlotte cînd ea şi Patrick găsiră ritmul străvechi.

El o cuceri, o eliberă, o cuceri iar, neîndurător.

– Patrick, şopti ea rugător. Patrick...

– Curînd, îi promise el. Doar ridică-te, ca să mă întîlneşti... aşa, o, Doamne, Charlotte...

Extazul izbucni ca o flacără în sufletul lui Charlotte şi i se răspîndi prin tot trupul, încordîndu-i şalele într-un ghem dur, incandescent, apoi eliberîndu-se într-o furtună de senzaţii.

Şi spatele şi gîtul îi erau arcuite în timp ce se convulsiona în braţele lui Patrick.

El o ghida răbdător prin experienţă, apoi se cufundă adînc înăuntru în timp ce se preda el însuşi.

Charlotte fu izbită de puterea trupului lui, aşa cum se contracta peste al ei, de extazul pe care i-l vedea lucind în ochi.

– Patrick, te iubesc, spuse ea, înainte să se poată opri.

El căzu alături de ea, ostenit, aranjînd-o astfel încît să-i poată săruta sînul în perioadele de respiro. Charlotte îşi îndoi braţul sub capul lui, ca el să ştie că era binevenit la sînul ei. Spera că, în delirul pasiunii, nu-i auzise declaraţia prostească.

Patrick adormi, se trezi timp de cîteva minute să-i sărute sînul, adormi la loc. Charlotte se mira de faptul că bărbatul acesta atît de puternic, de măreţ, putea fi atît de vulnerabil şi dorea o simplă alinare de la un trup de femeie. După un timp ea se foi şi îi hărţui gura cu un sîn pînă cînd îl simţi venind peste ea. Ar fi putut continua să-şi trateze soţul astfel, dar veni vremea cînd el dori să preia comanda.

Stînd pe spate, o sui pe Charlotte peste coapsele lui şi se jucă alene cu sînii ei bine supţi.

Cînd o făcu să geamă uşurel şi să se controsioneze un pic, îşi vîrî o mînă sub pîntecele ei şi îi găsi locul magic cu degetul mare.

Cu mişcări line, circulare, o aţîţă pînă cînd se încordă, înălţîndu-se pe genunchi, şi începu să se lovească neajutorată de mîna lui. Cînd în cele din urmă plăcerea o eliberă, se aplecă în faţă şi se întinse pe pieptul lui ca o tîrfă.

Şi nu mai dorea să fie în nici un alt loc, nici pe

continent, nici în portul Quade, nici măcar în paradis. În cele din urmă, după ani de zile în care se imaginase alături de acest bărbat, trăise realitatea şi era mai bună decît fantezia.

Stătură întinşi timp îndelungat, fără să vorbească. Patrick se juca leneş cu părul lui Charlotte îndepărtîndu-i ornamentele pe rînd în timp ce ea se minuna de plăcerea de a fi femeie.

La amiază mîncară fructe, brînză şi paste de pe o tavă uriaşă lăsată acolo pentru ei mai devreme. Apoi, cînd Charlotte spera ca Patrick să facă din nou dragoste cu ea, el o luă de mînă şi o conduse afară, într-o curte mică, privată. Acolo aştepta un bazin cu olane, cu apa plăcut încălzită de soare.

Tandru, aproape cu veneraţie, Patrick o spălă pe Charlotte, ridicînd-o dinadins, făcînd pauze între săpuniri şi mîngîieri ca să o sărute pînă cînd genunchii părură să li se dizolve. Cînd ea fu copleşită de dorinţă, el se aplecă peste o latură a piscinei răsucind-o în aşa fel, încît să stea cu fundul la el şi o aţîţă cu promisiunea altui lucru.

– Iubeşte-mă, îl rugă ea în final, curbîndu-şi picioarele peste genunchii lui şi ridicîndu-se ca să i se ofere.

Patrick o coborî uşurel pe axul lui, muşcîndu-i ceafa şi gîtul cu dinţii în timp ce o conducea spre o plăcere grozavă. Mîngîindu-i sînii o pătrunse, iar Charlotte îşi dădu capul pe spate şi gemu în timp ce strălucitoarele stele ale deşertului jucau pe cer.

În acea noapte îi răspunse pur şi simplu; în braţele lui Patrick trăise momente sublime şi nu făcu nici un efort să-şi înăbuşe ţipetele de supunere plăcută. Îşi luă

revanşa, deci, eliberîndu-se înainte ca el să se satisfacă şi îl răsplăti pentru baia pe care i-o oferise mai devreme. Cînd îl simţi că era gata, că aşa tare cum era, aproape că ajunsese la orgasm, Charlotte îl duse pe treptele de la capătul inferior al piscinei şi îngenunche între picioarele lui. Apa părea la fel de caldă şi de moale ca o pătură în jurul lor.

– Charlotte, murmură Patrick şi ea nu ştiu dacă dorea să se oprească sau să continue; ştia doar că el implora.

Îşi aminti plăcerea nebună, aproape chinuitoare la care o supusese prima dată cînd fuseseră împreună, cu săptămîni în urmă, şi veni cu o variaţie. După ce îl luă ferm în mînă, îl luă la fel de ferm în gură.

El scoase un geamăt lung şi puternic, dar Charlotte nu arătă nici un pic de milă. Îi aţîţă simţurile la fel de necruţător ca şi el mişcîndu-şi mîinile peste pîntecul lui, de-a lungul coapselor şi pe sub fese în timp ce-l tortura.

În final, cu un ţipăt întrerupt, el se eliberă, o ridică pe olanele încinse de soare care înconjurau piscina şi o penetră. Charlotte nu se aşteptase să-i răspundă iar, se gîndise că deja scosese din ea orice imaginaţie a pasiunii. Totuşi, cînd îl simţi pe Patrick încordîndu-se violent, cînd îi simţi căldura vărsîndu-se în ea, fu cuprinsă de un spasm de uşurare atît de brusc şi de violent, încît îşi pierdu cunoştinţa timp de o fracţiune de secundă.

Stătură îmbrăţişaţi mult timp pînă cînd vîntul deşertului începu să adie rece, apoi se spălară din nou unul pe celălalt şi se reîntoarseră în camera lui Patrick. După ce se şterse cu un prosop, Charlotte se întinse după rochia albă, înţelegînd acum că fusese aleasă

pentru asemănarea ei cu o rochie de mireasă.

Patrick o opri luînd-o de încheietura mîinii. Nu avea nevoie de cuvinte ca să-i spună că îi găsea trupul prea frumos ca să-l acopere, ochii lui îi vorbeau astfel.

Mult mai tîrziu, pe sofaua de catifea acoperită cu o cuvertură de borangic, Charlotte îndrăzni să întrebe ceea ce îi persista cel mai mult în minte.

– Plănuieşti să mă iei cu tine de data asta, nu?

El ezită înainte de a răspunde.

– Da. După o astfel de seară nu cred că ar fi destul de nobil să te las aici.

Charlotte ar fi ridicat o sprînceană ca să se uite la Patrick, dacă acesta n-ar fi ţinut-o aşa de strîns lîngă el.

– Nobil? Crezi că e nobil să abandonezi o femeie în haremul unui sultan?

Patrick rîse.

– Te-aş lăsa într-un singur harem din lume, Charlotte, în cel al lui Khalif. Exceptînd ziua cînd te-ai decis să pleci în deşert, aici ai fi fost mai în siguranţă ca în oricare alt loc. El îşi răsfiră degetele unei mîini prin părul ei încîlcit. Aminteşte-mi să te dojenesc pentru asta, zeiţo. Ai fi putut muri repede acolo.

– Aveam intenţii bune, insistă Charlotte, cu mîna aşezată confortabil pe suprafaţa dură, musculoasă a abdomenului lui.

– Exact. Aveai intenţii bune şi atunci cînd te-ai decis să vizitezi *souk*-ul în acea zi, nu? Şi pun pariu că ai mai făcut şi alte imprudenţe în viaţa ta, Charlotte Trevarren.

Ei îi plăcu rezonanţa noului ei nume. Oftînd, se ghemui mai strîns lîngă Patrick.

– Cîteva, recunoscu ea. Dar subiectul Bettina fusese

adus în discuţie în mod indirect şi nu putu ignora vina teribilă care îi urmă.

– Pot suporta ceea ce mi s-a întîmplat mie, mărturisi ea cu o voce slabă, dar am coşmaruri în privinţa Bettinei. Ea nu voia să plece din casă, dar eu am insistat şi acum Dumnezeu ştie prin ce lucruri oribile trece.

Patrick cuprinse bărbia lui Charlotte în căuşul palmei şi îi răsuci capul ca s-o privească în ochi.

– Vorbeşti despre prietena ta? Cea cu care erai în piaţă?

Încruntarea lui făcu inima lui Charlotte să se oprească în loc. Ştia oare ceva îngrozitor despre Bettina? Poate că era cît pe ce să-i confirme cea mai grozavă temere a ei şi anume că biata fată sfîrşise în dezmăţ şi degradare.

– Da, reuşi ea să spună, cu ochii înlăcrimaţi. Bettina Richardson o chema. Probabil că acum e sclavă pe undeva, mulţumită mie, dacă mai e în viaţă...

Patrick îi dădu o palmă uşoară peste faţă şi o sărută pe gură.

– Domnişoara Richardson nu e nici un fel de sclavă, zeiţo, cu excepţia poate a modei. Eu însumi am văzut-o şi am plătit un băiat să o ducă acasă.

– Ce?

– În acea zi eram şi eu în *souk*. Îţi aminteşti? Aparent, răpitorii aveau nevoie doar de o femeie ca să-şi facă norma pe ziua respectivă, şi o lăsaseră pe domnişoara Richardson pe alee ţipînd cît o ţineau plămînii. M-am uitat peste tot după tine, dar era prea tîrziu. Apoi te-ai întors în cabina mea precum o sirenă capturată. El zîmbi amintindu-şi, iar Charlotte îl lovi uşor

pe spate.

Uşurarea că Bettina era nevătămată era ameţitoare. Ea stătu cîteva clipe ca să rumege vestea, apoi îşi aduse aminte altceva din acea zi.

– Te însoţeai cu dansatoarea, îl acuză ea, urînd ideea ca Patrick să fie cu altă femeie, chiar dacă se întîmplase înainte ca ei să devină apropiaţi.

Parick rîse.

– Însoţeam, reluă el. Da. Ai putea spune asta. Cît despre folosirea întregii mele puteri... te-ar surprinde cît de multă am. Se aplecă dezgolindu-i un sîn şi îi sărută sfîrcul rotund, aventurîndu-se periculos spre un sîn deja ascuţit.

Charlotte dorea să se asigure mai întîi.

– Eşti căpitanul unui vas comercial, spuse ea. Asta înseamnă că ai cîte o femeie în fiecare port? Nu voi tolera un soţ necredincios, Patrick Trevarren, şi nu-mi pasă cît de la modă este.

El o sărută din nou, foarte tandru.

– La modă?

Ea încuviinţă.

– Da. Ştii la fel de bine ca mine că bărbaţii din Statele Unite şi Europa – de peste tot – cred perfect în regula de a-şi lua o amantă...

– Tatăl tău are o amantă?

– Desigur că nu, se răsti Charlotte. Mama mea vitregă s-ar duce după el cu puşca de vînătoare. În afară de asta, este foarte fericit alături de Lydia.

– Atunci de ce toată îngrijorarea asta pentru soţii care umblă din floare în floare?

– Patrick, nu sînt aşa de naivă precum crezi. Am o

educaţie bună şi am călătorit – am fost aruncată într-un harem, pentru numele lui Dumnezeu. Am văzut destule în lume ca să ştiu că tatăl şi unchiul meu sînt nişte bărbaţi excepţionali, cel puţin cînd e vorba de a-şi păstra promisiunile în căsnicie. Se opri ca să respire... Pînă şi domnul Richardson se strecura afară din hotelurile din Franţa şi Spania cînd doamna Richardson suferea de una din groaznicele ei dureri de cap. Mai mult de o dată l-am văzut plimbîndu-se cu femei străine.

– Poate că doamna Richardson are prea multe de dureri de cap, sugeră Patrick sec. Povesteşte-mi despre tatăl, unchiul tău şi mama ta vitregă.

Nu mai avea nici un motiv să ţină secret numele de familie, după cum vedea Charlotte. Acum, că era soţia lui Patrick, aşa cum spusese în scrisoarea pe care Rashad o trimisese în America pentru ea, însemna să aibă încredere în el.

– Am crescut în Puget Sound, în Washington – nu-ţi mai aminteşti, dar ne-am întîlnit într-o zi în Seattle...

El o întrerupse cu un hohot de rîs grav, răguşit.

– Tu erai fetişcana care s-a suit în vîrful velaturii navei mele şi nu mai putea coborî.

Chiar şi atunci, după atîţia ani de zile după intimitatea cu Patrick, Charlotte roşi amintindu-şi.

– Era şi timpul să-ţi aminteşti asta, spuse ea. Acum, vrei să auzi despre familia mea sau nu?

El surîse.

– Da, zeiţă... spune-mi totul.

– Tatăl meu este Brigham Quade. Are o fabrică de cherestea şi o moară, printre altele.

Patrick oftă.

– Îl cunosc pe Brigham Quade, Charlotte... Oricine s-a aventurat o sută de mile depărtare de Seattle îl cunoaşte. Acum probabil că navighează spre Europa şi te caută pînă te găseşte.

– Nu, spuse Charlotte cumva cu tristeţe.

Îl iubea pe Patrick şi ştia în inima ei că „acasă" era lîngă el, dar îi era dor de tatăl ei, de Lydia, de Millie, de micuţii ei fraţi neastîmpăraţi şi de verii ei.

– I-am scris tatălui meu că m-am măritat cu tine.

– Ce? întrebă el, înălţîndu-şi o sprînceană.

– Nu-mi puteam lăsa familia să sufere, Patrick, aşa că le-am spus că sînt fericită. Tata va ţipa şi va înjura cînd va citi scrisoarea, dar apoi Lydia îl va calma şi el va accepta ceea ce s-a întîmplat. Nu e mai bine decît să le fi spus că sînt sclavă?

Cum el nu-i dădu nici un răspuns, ea continuă:

– În afară de asta ceea ce am spus este adevărat – acum. M-am căsătorit cu tine şi de două săptămîni sînt fericită. Şi să nu crezi că pot fi distrasă aşa de uşor – vreau să ştiu dacă ai de gînd să-ţi păstrezi promisiunile de la căsătorie sau nu.

– N-am făcut nici o promisiune, îţi aminteşti? spuse el, dar ochii îi zîmbeau. Ceremonia noastră nu a fost exact una tradiţională, evident. Oricum, de vreme ce pentru tine este important, îţi voi face o promisiune acum. Pentru cît timp vom fi împreună, îţi voi fi credincios.

– Ar fi bine să nu te prind cu altcineva, îl ameninţă Charlotte. O supăraseră cuvintele „pentru cît timp vom fi împreună", dar hotărî să ia mai tîrziu în discuţie implicaţiile remarcii, cînd mintea îi va fi din nou limpede.

Patrick rîse.

– Bine.

Se mişcă să o sărute, dar ea îl opri punîndu-şi degetele între gura lui şi a ei.

– Ce este?

– Nu mi-ai povestit despre familia ta.

El se încruntă şi ridică un umăr.

– Sînt singurul fiu al unui om înstărit pe care îl detest profund şi se pare că sentimentul este reciproc. M-a trimis la şcoală în Anglia după ce mama a murit şi, cînd am absolvit, am intrat ucenic la unchiul meu, care a fost căpitanul lui *Enchantress* pînă acum trei ani cînd a murit.

Charlotte îşi mişcă mîna în cerc pe abdomenul lui Patrick intenţionînd să-l consoleze, dar curînd descoperi că făcuse altceva în schimb.

– Ce viaţă singuratică trebuie să fi avut.

Uşor, el o dezveli, astfel că sînii lui Charlotte se ofereau goi luminii lunii şi lui.

– Am tot ceea ce-mi doresc. O navă frumoasă, o casă asemeni paradisului, că probabil şi Adam şi Eva n-ar fi observat diferenţa, mai mulţi bani decît ar avea nevoie un om – iar acum o nevastă dulce şi focoasă care să-mi încălzească patul. Îi luă în gură unul dintre sîni şi îl supse.

– V... vrei un fiu?

Patrick o mozoli atent înainte să-şi ridice capul de la sînul ei. Ochii lui violeţi păreau negri şi sobri în întuneric.

– Mai mulţi, replică el. Şi fiice.

Acum se întinse între picioarele ei şi o pătrunse

doar doi-trei centimetri, ca să o necăjească.

Oricum, tonul lui părea serios.

– O să-mi faci un copil, Charlotte?

Ea era deja înfierbîntată de dorinţă, deşi nu o provocase aproape deloc.

– D... da, oh, da...

– Oh, da, că mai vrei, sau o, da, îţi voi purta copiii? întrebă Patrick, lovind-o uşor încă o dată. Vocea îi era plină de răutate.

Charlotte îşi arcui spatele brusc şi îl chemă, delectîndu-se cu modul lui de a mormăi drept răspuns şi îi oferi o posibilă luptă pentru păstrarea controlului.

– Ambele, replică ea, apucîndu-l de fese şi ţinîndu-l prizonier înăuntrul ei timp de cîteva clipe lungi.

– Vreau să mă ai şi să înceapă să crească în mine un copil chiar în noaptea asta.

Patrick gemu din nou şi începu să-şi legene şoldurile, iar Charlotte nu mai spuse nimic. Plăcerea o năpădi năprasnic ca focul.

Capitolul 7

Chiar înainte de venirea zorilor, Patrick îşi trezi mireasa şi apoi o porni spre uşă, ca să cheme un servitor. Adormită, Charlotte se îmbăie în piscina cu olane şi îşi îmbrăcă din nou rochia albă.

– Mă trimiţi înapoi în harem? îl întrebă ea pe Patrick, confuză şi un pic alarmată, cînd se întoarse în dormitor şi-l găsi pe Rashad aşteptînd răbdător lîngă uşă, cu braţele încrucişate.

Comportamentul lui Patrick era împăciuitor, dar cuvintele lui nu o liniştiră pe Charlotte.

– Doar pentru puţin timp, spuse el. Eu şi Khalif avem de discutat afaceri.

Ajungînd în *hamam,* locul central de adunare din harem, Charlotte o întîlni pe Alev. Cealaltă femeie o luă de braţ şi o grăbi spre curtea îngrădită, într-o manieră fermă.

– Ţi-ai petrecut noaptea cu Khalif? o întrebă ea.

Lui Charlotte nu-i plăcu tonul lui Alev sau implicaţia întrebării ei.

– Nu, replică ea scurt, smucindu-şi cotul din strînsoarea lui Alev. Am fost cu soţul meu.

Alev îşi arcui o sprînceană într-o întrebare tacită.

– Patrick Trevarren, îi explică Charlotte, oarecum îngîmfată. Khalif ne-a căsătorit noaptea trecută în apartamentele lui.

Uşurarea lui Alev era aparentă şi în ochi îi strălucea altceva. Un fel de scepticism amuzat.

– Şi soţul tău te-a trimis deja înapoi la noi?

Faţa lui Charlotte se încinse şi îşi îngustă ochii.

– Patrick are de discutat afaceri cu sultanul, spuse ea. Cînd va termina, sînt sigură că soţul meu va trimite după mine şi vom pleca.

Apucînd din nou braţul lui Charlotte, Alev se aşeză pe bancă sub ulm şi îşi trase tovarăşa după ea.

– Căsătoria asta a fost o ceremonie creştină sau Khalif a murmurat pur şi simplu nişte cuvinte şi v-a declarat soţ şi soţie?

Charlotte înghiţi în sec.

Căsătoria nu fusese făcută de un preot sau un diacon, sau măcar de un judecător de pace, ceea ce ar putea însemna că mariajul este valabil doar pe teritoriul Riz-ului. Era posibil ca şi improvizaţia să fi fost doar un truc, pus la cale de doi bărbaţi, desemnat să o arunce pe Charlotte în patul lui Patrick.

– Ei? insistă Alev, cînd Charlotte rămase tăcută.

– Însuşi Khalif ne-a căsătorit, spuse ea nenorocită. Nu-şi putea pronunţa suspiciunile şi probabil că situaţia era deja evidentă pentru Alev.

Alev încuviinţă, cu sprîncenele unite meditativ.

– Atunci tu şi căpitanul sînteţi uniţi pentru totdeauna

în faţa lui Allah, spuse ea. Pînă cînd, desigur, soţul tău decide că vrea să divorţeze.

Charlotte încă era şocată de concluziile precedente.

– Să divorţeze de mine?

– Dacă îl nemulţumeşti pe corsarul tău, Charlotte, zise Alev plină de importanţă, tot ceea ce trebuie să facă e să-şi împreuneze mîinile şi să spună „Divorţez de tine" de trei ori.

– E oribil!

– După legile noastre, continuă Alev, despărţirea în felul acesta este acceptată în totalitate. Şi asta nu e tot – un bărbat poate avea patru neveste cel mult şi toate concubinele pe care le doreşte.

Charlotte se ridică, apoi se aşeză la loc, disperată. I se dăruise lui Patrick cu toată inima, crezîndu-se soţia lui. Treburile păruseră aşa de simple cînd se culcase cu el pe sofaua lui şi în baie, în curtea mică, din afară dormitorului lui Patrick. Acum Charlotte era zguduită.

– Eu şi cu Patrick sîntem americani, zise ea, vocea exprimîndu-i nesiguranţă. Legile islamice nu ni se aplică şi nouă.

– Ba da, atunci cînd trăiţi într-o ţară islamică, spuse Alev fără ranchiună. Şi Trevarren te-a trimis înapoi în harem, nu? În afară de asta, ar însemna că mariajul nu a fost legal.

Nefericirea lui Charlotte se intensifică. Se ridică şi începu să mărşăluiască înainte şi înapoi, în faţa băncii.

– Vrei să spui că m-a minţit? întrebă ea, vorbind mai mult cu sine decît cu Alev.

– N-ar fi pentru prima dată cînd un bărbat minte ca să-şi aducă o femeie în pat, nu?

Charlotte se opri şi privi în jos spre Alev, care încă stătea confortabil pe bancă, cu faţa şi trupul umbrite de numeroasele frunze ale ulmului.

– De ce încerci să mă necăjeşti? Ce ţi-am făcut?

– N-am vrut să fiu rea, spuse ea. Nu pari să înţelegi că aici lucrurile sînt foarte diferite şi că încercam doar să te avertizez în privinţa speranţelor pe care le ai şi care te-ar putea conduce la dezamăgire.

Cu aceasta, cealaltă femeie dispăru în serai şi Charlotte se mai uită o dată speculativ printre frunzele ulmului. Oare Patrick doar o folosise? Intenţiona să o abandoneze din nou în harem, acum, că îşi făcuse plăcerile cu ea?

Trebuia să afle.

Charlotte întinse mîna spre scoarţa dură a ulmului. Ultima dată cînd încercase să evadeze, aproape că pierise în deşert şi, cu siguranţă, nu dorea să mai treacă din nou prin asta. Nu, dacă într-adevăr Patrick o decepţionase, va afla înainte de plecarea lui şi va găsi un mod de a se strecura la bordul lui *Enchantress*.

Charlotte se simţea mai bine întotdeauna avînd un plan, oricît de ciudat părea. Stătu cîteva clipe ca să se calmeze, apoi se întoarse în harem.

După-amiaza, celelalte femei se întinseseră pe sofalele lor să doarmă, dar Charlotte era mult prea agitată ca să stea liniştită. Inima îi răsuflă uşurată cînd Rashad îi aruncă o privire şi o chemă la el cu un gest.

Cu o supunere neobişnuită, ea zori să-l întîlnească pe eunuc în prag.

– Soţul tău vrea să-l urmezi în camera lui, spuse Rashad.

Inima lui Charlotte tresări apoi bătu puternic, ca o pasăre fîlfiind din aripi pe după gratiile unei cuşti. Era plină de bucurie şi în egală măsură de resentimentul că Patrick avea puterea de a o trata ca pe o sclavă.

Cînd ajunseră, uşa era deschisă. Rashad îi făcu semn lui Charlotte să treacă peste prag şi cînd ea intră, el se retrase.

Charlotte fierbea, deşi reuşi să-i zîmbească dulce.

– Bună, domnule Trevarren, spuse ea. Patrick tocmai băgase o felie roşie de banană şi de grapefruit în gură, mestecă şi înghiţi înainte de a-i răspunde.

– „Domnule Trevarren", îmi place asta. Sună demodat şi înşelător de supus.

Stomacul lui Charlotte păru să tresară.

– Dacă vrei supunere, ţi-aş sugera să-ţi cumperi o maimuţică din *souk* şi s-o dresezi să danseze pe picioarele dinapoi oricînd pocneşti din degete, spuse ea. Emoţiile încă o stăpîneau, o altă parte a ei dorea să se arunce în braţele lui Patrick, în timp ce alta l-ar fi tras de urechi.

El rîse şi îşi încrucişă braţele.

– Ori eşti foarte curajoasă, ori eşti foarte proastă, dragostea mea. Încă nu m-am dumirit.

Ea respiră adînc şi rămase aşa timp de o clipă, dar nu-şi putea ascunde marea îngrijorare.

– Una dintre femeile din harem mi-a spus că poţi divorţa de mine dacă baţi din palme de trei ori. Aşa este?

Ochii violeţi ai lui Patrick străluciră de voioşie.

– Absolut, replică el.

Furia tacită înflăcără faţa lui Charlotte.

– A mai spus, de asemenea, că poţi avea patru neveste, dacă doreşti, şi toate concubinele pe care le vrei, se aventură ea, luptîndu-se să-şi păstreze tonul vocii egal.

El încuviinţă.

– Aici, în Riz, îmi pot lua mai mult de o soţie, dacă vreau, deşi unirea nu va fi recunoscută în afara ţărilor arabe, desigur. Cît despre concubine, nu există limite, aici sau în lumea creştină. Gura i se ridică imperceptibil la unul dintre colţuri oprindu-se să o studieze pe Charlotte.

– Vino aici.

Ea dorea să-i reziste, dar nu reuşi. Se mişcă spre el, strecurîndu-i-se în braţe.

– N-o să fiu concubina ta, zise ea bravînd.

Patrick îi trase o parte a rochiei dezvelindu-i umărul şi sfîrcul rotund al sînului.

– O să fii tot ceea ce-ţi spun eu, Charlotte, spuse el răguşit. Şi o ştim amîndoi.

El o sărută şi, deşi Charlotte se zbătu să-şi adune o undă de răzvrătire a sufletului ei neliniştit, se pomeni că se predă. Patrick o dezbrăcă, îi atinse şi îi admiră pe îndelete trupul extrem de vulnerabil, iar în cele din urmă o aranjă pe sofaua de catifea ca pe o torţă.

După aceasta, o excită fără milă, cu mîinile, cu gura, şi, în cele din urmă, din fericire, cu penisul. Charlotte era terminată pe de-a- ntregul cînd el o lăsă să se odihnească, căzută pe pieptul lui într-o satisfacţie uluitoare. Patrick îşi răsfiră degetele lungi, bronzate, prin părul ei încîlcit în timp ce cu cealaltă mînă îi dădu o palmă de stăpîn peste fund. Charlotte şi-ar fi dat su-

fletul să-şi audă soţul spunîndu-i că o iubeşte, dar nu aveau să urmeze asemenea cuvinte tandre.

– O să plecăm cu fluxul de dimineaţă, spuse el în schimb.

Folosindu-şi frîntura de putere care-i mai rămăsese, Charlotte îşi înălţă capul ca să privească în ochii albastru-închis ai lui Patrick.

– V... vreau să merg cu tine.

El o atinse pe vîrful nasului cu degetul şi o privi indulgent.

– Deja ţi-am spus, doamnă Trevarren... mergi oriunde merg şi eu. Nu ai încredere în mine?

Ea îşi regăsi ceva din vechea stare de spirit.

– Bineînţeles că nu te cred, spuse ea, atingîndu-i buza de jos uşor. De ce naiba te-aş crede cînd aş putea fi prima din cele patru soţii ale tale sau n-aş putea fi deloc?

– Deloc? se încruntă Patrick. Ce naiba vrei să spui cu asta?

– Căsătoria noastră nu ar fi legală nicăieri, decît aici, zise Charlotte. Vocea îi suna bravă şi chiar sfidătoare, dar era la limita izbucnirii în lacrimi. Şi chiar şi în Riz, tot ceea ce trebuie să faci ca să scapi de mine este să baţi din palme şi să spui cîteva cuvinte.

Patrick se înălţă ca să o sărute uşor pe gură.

– Cred că va trebui să te porţi ca lumea, atunci, spuse el.

Nu acesta era răspunsul pe care Charlotte spera să-l primească.

– Tata n-o să aprecieze asta deloc, îl ameninţă ea. Cînd tata şi unchiul Devon vor afla cît de ruşinos te-ai

folosit de mine, o să-ţi taie degetele de la mîini şi de la picioare şi or să ţi le bage pe gît.

El se strîmbă, dar în bătaie de joc.

– Asemenea ameninţări, doamnă Trevarren. Sînt îngrozit.

– Dacă ai fi cu capul pe umeri, domnule Trevarren, te-ai teme pentru viaţa dumitale. Cu Brigham Quade nu este de glumă.

Lui Patrick îi sclipi un zîmbet în privire, deşi gura îi era sobră.

– Atunci ar fi o idee bună să mă joc cu tine, zeiţă, şi nu cu ilustrul tău tată. Se rostogoli astfel încît Charlotte veni sub el pe sofaua de catifea, privindu-l cu o iritare amestecată cu dorinţă. Desfă-ţi picioarele, nevastă, spuse el. Te vreau. Acum.

Mai tîrziu, Charlotte ţipă, cu trupul încovoiat de disperate convulsii de plăcere, în timp ce Patrick se lăfăia în dezlănţuirea ei, şi în acelaşi timp, o îmblînzea.

N-o mai trimisese înapoi, nici în acea după-amiază, nici noaptea. Se îmbăiaseră împreună, mîncaseră şi făcuseră dragoste de atîtea ori, că Charlotte pierduse numărul.

În zori, după ce-şi luară rămas-bun şi de la Rashad şi de la Khalif personal, Charlotte se îmbarcă pe *Enchantress* împreună cu soţul ei. Purta o rochie galben-aprins trimisă de Alev şi stătea pe punte privind cum măreţul palat alb dispărea în depărtarea albastră.

– Du-te în cabina mea, îi ordonă Patrick în treacăt, ocupat cu treburile navei. Nu vreau să stai în soare.

Charlotte se supuse, neavînd încotro. Fu escortată în camera căpitanului de către domnul Cochran care îi

promise să-i aducă ceai şi fructe imediat ce o pornea pe drumul cel bun.

Plictisită, Charlotte citi titlurile tuturor cărţilor lui Patrick în timp ce aştepta, apoi apelă la jurnalul de bord. Cînd activitatea aceasta începu să devină neinteresantă, ea deschise sertarul de sus al biroului său.

Înăuntru, împins discret într-un colţ, găsi un pachetel mic de scrisori, legat cu o fundă. Hîrtia era un fel de pergament gros, bleu, şi emana un miros de gardenie.

Charlotte ştia mai bine ce putea fi şi fără să-şi bage nasul, dar se simţea plictisită şi uşor revoltată, iar acum o împunsătură certă de gelozie se adăugă acestui amestec de sentimente. Numele Pilar Querida era scris îngrijit în colţul din stînga sus al fiecărui plic, împreună cu adresa unei străzi şi numele unui orăşel de pe coasta de sud a Spaniei. Costa del Cielo.

De-abia pusese pachetul înapoi în birou şi încuie sertarul că Patrick intră în cabină. Se opri chiar în prag, privind-o pe Charlotte într-un mod straniu, de parcă o suspecta de vreo acţiune dubioasă, dar nu avea rost să-şi spună opinia.

Ea nu îl întrebă cine era Pilar Querida, fiindcă uşorul iz de parfum ce străbătea din scrisori îi răspunsese deja la această întrebare. Descoperirea o lăsase pe Charlotte ca pironită locului.

Ducîndu-şi mîinile la spate ca să se apuce de marginea biroului lui Patrick întrebă:

– Unde mergem acum?

Patrick traversă camera spre pat, se aşeză pe marginea lui cu un oftat tipic masculin şi îşi scoase o cizmă, apoi cealaltă.

– Spania, răspunse el, căzînd pe spate şi nedînd vreun semn că ar dori ca Charlotte să i se alăture.

Ea se afundă în fotoliul de la pupitru, cu degetele împreunate în poală.

– Eşti bolnav? întrebă ea, fiindcă toate celelalte întrebări care îi veneau în minte erau provocatoare şi puteau declanşa o ceartă.

Soţul ei oftă din nou, la fel de adînc ca şi înainte.

– Sînt doar extenuat. Nu cred că am dormit mai mult de două ore la rînd de cînd ne-am căsătorit.

Charlotte roşi, iar cînd Patrick căscă, căscă şi ea. Aşteptă pînă cînd respiraţia îi deveni profundă, apoi se descălţă de papuci şi se întinse în pat lîngă el. Nici nu închise bine ochii, că dulcea ameţeală întunecoasă a somnului o cuprinse.

– Cît mai avem pînă în Spania? întrebă Charlotte cîteva ore mai tîrziu în timp ce ea şi Patrick stăteau uitîndu-se afară la marea întunecată şi la cerul plin de stele.

Patrick se sprijinea de balustradă şi părea să fie susţinut cumva de apele liniştite şi de scîrţîielile podelei de cherestea ale navei.

– Ei, vom fi acolo mîine, dacă vîntul e prielnic, răspunse el cumva amuzat.

Charlotte se îngrijorase în privinţa lui Pilar, temîndu-se că femeia ar putea deţine un loc de nezdruncinat

în inima lui Patrick, dar acum, pentru prima dată, admisese că avea şi alte amante. Marea era una, iar *Enchantress* cea de-a doua. Probabil că nu va iubi niciodată o femeie cu asemenea veneraţie.

Se simţi învăluită de o tristeţe ciudată şi dulce în timp ce-l luă de braţ.

– Şi după Spania unde mergem?

El întoarse capul, privind-o cu acei ochi întrebători.

– Unde ai vrea să mergi, Charlotte?

Ea îşi sprijini obrazul de braţul său musculos timp de o clipă, reflectînd asupra întrebării. Acum începea să înţeleagă cît de tare putea ţine o femeie puternică la un bărbat la fel de puternic. O asemenea dragoste era un lucru elementar, deasupra definiţiilor vesele şi chiar a poeziei; îţi putea lua o întreagă viaţă ca să o cuprinzi cu totul. Sau o eternitate.

În cele din urmă, ea repetă încet.

– Unde mi-ar plăcea să merg? Charlotte se opri din nou, privind multitudinea de stele argintii reflectate în apă. Oriunde mă duce vîntul.

Îndrăzneaţă cum era, nu-i putea dezvălui purul adevăr şi să-i spună: „Oriunde eşti tu, Patrick. Acolo aş vrea să fiu."

El ar putea rîde de ea fiindcă se gîndeşte la mariajul lor ca la ceva mai mult decît un joc.

Patrick o privi pe Charlotte în tăcere timp îndelungat, ochii lui reflectînd lumina stelelor şi secretele adînci, primare, ale oceanului însuşi.

– Am treburi în Spania, spuse el după mult timp, pe un ton aspru. După ce termin cu asta o să navigăm spre insulă – avem de încărcat marfă acolo şi cînd

Enchantress va fi gata din nou, plecăm spre Seattle.

Charlotte strînse puternic balustrada navei. Dorea cu disperare să fie iar împreună cu membrii familiei ei, dar se temea că Patrick dorea să o lase în statul Washington, ca să plece la drum fără ea.

Întrebă pe nerăsuflate, sperînd să fie o tactică bună:

– Insula?

Patrick îşi dezveli dinţii într-un surîs spontan.

– Cred că am mai menţionat locul de două-trei ori – este în sudul Pacificului. Cultiv trestie de zahăr acolo, dar în mare parte, Insula Ascunsă este un loc în care meditez şi mă reculeg.

Charlotte fu încîntată şi distrasă, cel puţin pentru moment de la grijile ei.

– Insula Ascunsă, repetă ea visătoare, imaginîndu-şi palmieri şi lagune albastre, orhidee sălbatice, minunat colorate.

Deasupra lor, catargul scîrţîia în briza uşoară şi marinarii se strigau unii pe alţii de ici, de colo. Patrick era tăcut, iar Charlotte plină de dor pentru un loc pe care nu-l văzuse niciodată.

Stătură pe punte ceva mai mult timp, apoi ea coborî în cabina lui Patrick, unde o aştepta o cadă plină cu apă caldă.

Charlotte era încîntată.

– O cadă.

Patrick o privi pieziş, în timp ce închise şi încuie uşa.

– Da, doamnă Trevarren. Şi e a mea, aşa că nu te gîndi să mi-o iei înainte.

Ea se îmbufnă şi se aşeză pe marginea patului cu braţele încrucişate.

– Trebuie să spun că nu eşti foarte manierat.

Soţul ei îşi trase tricoul peste cap, dezvăluind un piept şi un spate foarte bine dezvoltate.

– Nu pretind că sînt manierat, spuse el. Îmi plac tabieturile şi plăcerile mele şi am fost deschis în privinţa asta. Charlotte roşi şi îşi feri ochii timp de o clipă. Cînd se uită din nou – încercase să reziste, dar eşuase lamentabil – văzu că Patrick îşi aruncase deoparte cizmele şi tocmai îşi scotea pantalonii.

– Preoţii ţin predici despre oameni ca tine, observă ea. Pentru că tu nu eşti altceva decît unealta diavolului.

Patrick intră în cada mare, de cupru, oftă într-o manieră hedonistă şi se cufundă în apă.

– Deci asculţi ce se spune la biserică, nu? întrebă el, lăsîndu-se pe spate şi împreunîndu-şi mîinile la ceafă. E uimitor. M-ai uimit la fel ca şi profunzimea primei note de la imnul de deschidere al ultimului cuvînt de la binecuvîntare.

Charlotte dorea cu înfocare să simtă pe piele căldura apei, dar se simţea şi insultată vag.

– Nu sînt o zvăpăiată, aşa cum pari să crezi, domnule Trevarren, spuse ea oarecum dur, luptîndu-se în acelaşi timp cu dorinţa de a se dezbrăca şi a i se alătura soţului ei în braţe. Mai mult, eram atentă în biserică. Lydia, mama mea vitregă, era foarte severă în ceea ce priveşte educaţia religioasă. Spunea că oamenii au nevoie de comuniune şi de ritual ca să-şi păstreze mintea sănătoasă.

El se întinse după o bucată de săpun cu nonşalanţă, de parcă era normal să discute aşa ceva gol-goluţ,

într-o cabină cu un bec luminînd slab, dominată de un pat mototolit.

– Da, răspunse Charlotte, deşi trebuie să recunosc că împărtăşesc îndoielile tatălui meu în ceea ce priveşte religia organizată. Prea mulţi oameni caută scuze ca să lase pe altcineva să gîndească pentru ei – ca pastorul, de exemplu, sau ca diaconul.

Patrick săpuni buretele meditativ.

– Nu oricine este conducător, Charlotte. O mulţime de oameni au nevoie de cineva după care să se ia şi pe care să-l urmeze, şi nu e nimic rău în asta. Vrei să mă speli pe spate, te rog?

– Nu, reuşi ea să spună în final.

El se încruntă.

– De ce nu?

– Fiindcă sînt supărată pe tine, de asta. Întîi cineva mă scoate dintr-un sac la picioarele tale, ca pe unul dintre pisoii nedoriţi şi tu începi imediat să-mi dai ordine. Apoi mă laşi într-un harem, iar după aceea îmi oferi o alegere între mariaj şi bătaie. Acum nici măcar nu ai bunul-simţ de a mă lăsa să fac baie prima.

Patrick îşi săpunea pieptul metodic, făcînd ca părul negru să-i stea pe piele cîrlionţat ca şi chiciura pe o fereastră.

– Eşti bine venită să mi te alături, o informă el după ce se gîndi îndelung.

„Este aşa de arogant", se gîndi Charlotte înfuriată. Nu numai că Patrick îi luase în consideraţie plîngerile referitoare la comportamentul lui cu o simplă ridicare din umeri, dar acum părea să creadă că ea ar trebui să fie onorată că împarte cada cu el.

– Mulţumesc frumos, replică ea cu o dulceaţă acidă... eşti extrem de generos, domnule.

Patrick rîse şi ieşi din cada de cupru la fel de brusc şi de lin ca un delfin care brăzdează suprafaţa mării. Apucă braţul lui Charlotte în timp ce ea era încă uluită şi o trase în apă cu tot cu rochie şi papuci.

Ţesătura de borangic a rochiei ei deveni transparentă şi i se lipi de rotunjimi. Ea se luptă din răsputeri şi umplu de apă podeaua cabinei, dar Patrick o reţinu cu uşurinţă sprijinită cu spatele de pieptul lui.

– Ai vrut o baie, Charlotte, motivă el apropiindu-şi buzele de urechea ei. Acum o să faci una.

Ea îl lovi şi se răsuci.

– Dă-mi drumul să plec imediat.

Patrick oftă, dar nu-şi slăbi strînsoarea.

– Nu poţi fi mulţumită, spuse el cu o resemnare filozofică. Trebuie să facem ceva în privinţa încăpăţînării tale, şi a temperamentului tău de-a dreptul arţăgos, doamnă Trevarren.

Charlotte se calmă, dar respiră puternic de mai multe ori şi numără în gînd pînă la douăzeci şi şapte. Părul i se desfăcuse din agrafe şi-i atîrna pe sîni şi pe umeri în şuviţe şiroind de apă, iar rochia, singurul veşmînt al ei, era aproape terminată.

– Ăsta e un comportament nedemn, Patrick. Dă-mi drumul imediat.

În schimb, el o răsuci cu faţa la el şi îi admiră sînii neruşinaţi, care se vedeau complet prin ţesătura subţire.

– Desigur, draga mea, cum spui tu. Trebuie doar să-mi speli spatele, aşa cum ar fi de aşteptat de la o

soţie bună şi apoi poţi face tot ceea ce doreşti.

Charlotte începu să numere încă o dată, fără zgomot, dar mimînd numerele cu buzele.

Patrick rîse.

– Pe Dumnezeu, trebuie să fii cea mai încăpăţînată femeie creată vreodată. Va fi un chin să te îmblînzesc.

Charlotte ştia că ochii ei aruncau scîntei. Dacă ar fi îndrăznit, l-ar fi scuipat pe Patrick în faţă, dar nici măcar ea nu era aşa de curajoasă.

– O să vezi tu pe toţi dracii, şuieră ea.

El o aduse mai aproape, o ridică un pic din apă şi apucă uşor cu dinţii un sîn care se vedea complet.

– Nu, Charlotte, o contrazise el după ce o supusese unui chin dulce timp de cîteva clipe, dar o să te văd pe tine dansînd sub mine, în patul meu chiar în noaptea asta. Şi muzica o vor face propriile-ţi ţipete de plăcere.

Ea tremură, îngrozită de forţa pe care acest bărbat o avea asupra ei, furioasă, la fel de neajutorată împotriva ei ca împotriva unui cutremur sau a unei vijelii.

– Patrick, şopti ea, iubindu-l şi urmîndu-l în acelaşi timp.

El o dezbrăcă tandru pe Charlotte de hainele ude şi le azvîrli deoparte.

Patrick o aşeză pe Charlotte călare peste coapsele lui şi curînd apa începu să plescăie ritmic peste marginile căzii pe cînd ea îl călărea.

Charlotte dormea adînc lîngă Patrick, iar el nu dorea ca ea să se trezească la sunetul insistent al clopoţelului de alarmă de pe puntea principală. Se întinse să-şi ia hainele, găsi că erau pătrunse de apa din cadă, şi înjură în timp ce se apucă să-şi caute în cufăr nişte pantaloni uscaţi şi o cămaşă curată.

– Patrick? murmură Charlotte. Ne scufundăm?

– Nu, zeiţă, răspunse el. Dormi în continuare.

Ea oftă.

– Bine, îi răspunse cu o supunere neaşteptată şi Patrick simţi un fior undeva în adîncul inimii lui. Era pur şi simplu remarcabil, se gîndea el în timp ce-şi scotea pistolul dintr-un sertar al pupitrului, cum o obrăznicătură cu ochi de culoarea ambrei ca Charlotte îţi putea complica o viaţă altcum banală.

Repede, mai mult din instinct, Patrick încărcă arma, apoi traversă cabina întunecată şi ieşi. Nu trecură mai mult de cîteva minute pînă ajunse la timonier.

– Ce este? îl întrebă pe Cochran, care era pază de noapte.

– Se apropie o navă, domnule, la tribord. Se mişcă repede şi nu cred să treacă pe lîngă noi doar ca să ne salute prietenos.

Noaptea era argintată de lumina stelelor şi a lunii, iar Patrick smulse binoclul din mîna lui Cochran şi îl duse la ochi.

Cu siguranţă, o altă navă se îndrepta spre ei. Patrick nu-i putu desluşi culorile sau emblema.

– Spune-i idiotului ăluia să înceteze să mai sune clopoţelul înainte să i-l bag pe gît, murmură el, încă studiind intrusul.

– Da, domnule, răspunse Cochran şi îndeplini ordinul imediat. Instinctele ascuţite ale lui Patrick îi spuneau că vizitatorii nu erau tocmai prietenoşi. În alte circumstanţe, lui i-ar fi surîs provocarea unei lupte, dar Charlotte se afla sub punte, încinsă şi iubită bine în patul lui, şi acest lucru punea situaţia într-o lumină diferită. Odată cu soţia căpătase şi o slăbiciune, iar acum se simţea mai vulnerabil ca oricînd.

Văzu licărirea unui tun, iar echipajul său experimentat dădu fuga la posturile de luptă.

Enchantress deschisese focul asupra inamicului său şi aerul sărat fu îmbîcsit deodată cu miros de praf de puşcă şi fum.

Carcasa navei fu lovită de o ghiulea şi se cutremură sub impact, dar podeaua ei de stejar masiv din bătrînele păduri ale Noii Anglii se ţinu bine. Patrick îi simţi duritatea prin tălpile picioarelor, fiindcă vasul era parte din trupul lui, la fel ca şi stomacul sau sufletul. Ea îşi avea viaţa şi pulsul ei.

Tunurile ambelor nave tăcură, dar numai fiindcă intrusul se apropiase alene. În timp ce piraţii treceau peste balustrade din cealaltă navă, Patrick se concentră asupra apărării doamnelor sale – a lui Charlotte, soţia cu care nu intenţionase să se căsătorească, şi a înseşi navei *Enchantress,* amanta sa iubită şi credincioasă.

Capitolul 8

Sunetele bătăliei aprige erau inconfundabile chiar şi pentru Charlotte, cu lipsa ei de experienţă. Sări din pat, tremurînd, şi scrută camera mică după ceva de îmbrăcat. Rochia ei, singurul veşmînt pe care îl avea, era udă şi nu avea ce face altceva decît să apeleze la hainele lui Patrick.

Găsi nişte pantaloni gri din piele de ied în cufărul de la piciorul patului său, împreună cu o cămaşă dintr-o ţesătură foarte fină. Pantalonii erau prea largi în talie şi prea strîmţi peste coapse, dar Charlotte nu mai pierdu vremea făcîndu-şi griji în privinţa înfăţişării. Ar putea fi solicitată să se apere în orice moment.

După mai multe căutări, găsi în cele din urmă un pumnal mic printre lucrurile lui Patrick. Nesigură că va fi în stare să mînuiască lama împotriva altei fiinţe umane, Charlotte îl luă cu ea cînd părăsi cabina.

Larma bătăliei era asurzitoare cînd ea se strecură cu precauţie pe puntea principală; fumul venea în

valuri-valuri peste tot, ca o ceaţă gri-albăstruie, îngreunînd respiraţia. Peste tot prin jurul ei, trupuri de bărbaţi se încleştau în lupta corp la corp.

Charlotte înşfăcă mînerul pumnalului în mîinile-i alunecoase şi se ghemui în spatele unei lăzi imense ca să estimeze situaţia. Încă o navă plutea alături de *Enchantress* şi nu-ţi trebuia cine ştie ce geniu ca să-ţi dai seama că atacatorii erau piraţi.

Închizînd ochii pentru o clipă, Charlotte înghiţi în sec şi, încă o dată, se blestemă pentru faptul că-şi dorea mereu să trăiască aventuri.

Un trup masiv, familiar, se rostogoli pe spate peste ladă. Patrick îngenunche şi îl pocni pe pirat puternic în piept, lăsîndu-l lat.

– Ce dracu' faci aici? zbieră Patrick fără să se uite măcar la Charlotte. Găseşte un loc unde să te ascunzi şi stai acolo pînă cînd îţi spun eu.

Cu aceasta, sări iar în toiul luptei şi Charlotte continuă să se mire cum de ştiuse el că era ghemuită în spatele lăzii. Privi grijulie în jurul ei, apoi se năpusti spre uşa care conducea pe puntea inferioară.

De-abia păşi pe prima treaptă, cînd simţi nişte braţe ca de fier strîngînd-o din spate. Un fior de groază pură o trecu din cap pînă-n picioare pietrificînd-o pentru o clipă, dar apoi o parte mai profundă, mai primitivă a minţii ei se trezi. Se luptă ca o trigroaică, aruncînd pumnalul cu sălbăticie în spatele ei, spre pieptul asaltatorului ei.

Un urlet de durere furioasă îi prevesti eliberarea; Charlotte nu se opri să se uite înapoi, ci coborî în grabă micul şir de trepte şi zbură peste scara de tambuchi.

Deschise uşa de la magazia unde intenţiona să se ascundă pînă cînd va fi salvată sau ucisă, cînd o mînă păroasă trecu peste capul ei ca să o închidă la loc.

Ea se răsuci, cu spatele la capacul din lemn dur de stejar şi se pomeni faţă în faţă cu un pirat care o privea lacom. Mirosul lui, adăugat fricii teribile pe care o simţea, îi făcu stomacul ghem.

– Bagă-te în ascunzătoarea mea ca o căprioară, vrei? spuse el aspru, dovedindu-se a fi un englez de cea mai joasă speţă. Îşi înfipse mîna în claia ei de păr, trîntindu-i tare ceafa de canatul uşii.

– O să plăteşti pentru asta, domniţă, şi preţul va fi unul gras.

Charlotte se mişcă să-l îngenuncheze, dar văzu că o atacă şi se dădu în lături ca să-l evite. Nu avea de ales decît să folosească pumnalul şi aşa făcu, pretinzînd că piratul era un pui fript şi ţintind spre piept.

Lama ricoşă, dar nu înainte să sfîşie cămaşa murdară a omului şi carnea de sub ea. Scoase încă un ţipăt de animal furios şi sări din nou la ea, dar în acea clipă, mulţumită Domnului, fu îndepărtat.

Patrick îl trimise cu capul de-a dreptul în zid şi nenorocitul nechibzuit căzu la podea, inconştient.

– La dracu', Charlotte, izbucni Patrick, aplecîndu-se să-l apuce pe pirat de guler şi să-l tragă spre trepte, nu am timp să fac pe sora medicală cu o femeie fără minte. Fă cum ţi-am spus!

– Am încercat! nu se putu abţine Charlotte să nu-i spună înainte să intre în magazie şi să încuie uşa după ea.

Locul era întunecos, iar aerul cald şi închis. Rămase

liniştită pentru încă puţin timp, luptîndu-se să-şi calmeze nervii şi, cînd ochii i se obişnuiră cu totala absenţă a luminii, se trase lîngă o ladă înaltă.

Ţipete înfundate şi împuşcături se auzeau pe puntea de deasupra ei, iar Charlotte începu să tremure acum, că avea timp să-şi treacă situaţia în revistă. Cînd auzi bufnitura puternică a unui trup în uşa magaziei inima începu să-i bată aşa de tare, încît aproape că o lăsă fără respiraţie. Înălţă capacul unuia dintre butoiaşe şi se strecură în el, strănutînd în timp ce un nor de făină se ridică de jur împrejurul ei.

Aşezîndu-se pe vine, încercă să fie mulţumită de faptul că butoiul era gol pe jumătate şi în acelaşi timp se ruga ca ascunzătorea ei să nu fie marcată de un cerc de alb.

Intervalul care a urmat a fost ceva de genul *Infernului* lui Dante – mai mult decît o dată uşa magaziei scîrţîi din balamale, aşa lovită cum era de afară. Bătălia, restrînsă înainte doar pe putea superioară, se întindea acum şi în cele mai neştiute colţuri ale navei.

Bravada lui Charlotte pierise. Mînerul pumnalului îi era lipit lateral de mînă, de vreme ce transpirase şi pe obraji i se formară pete de pastă cînd dădu frîu liber lacrimilor.

Dacă asediul piraţilor se încununa de succes, atunci rezultatele ar fi prea groaznice.

Aşteptă, prea înspăimîntată ca să se roage.

Trecuse cel puţin o oră, după socotelile ei febrile, cînd auzi un ciocănit asurzitor.

– Charlotte! Era vocea lui Patrick. Deschide uşa.

Sentimentul de uşurare o năpădi pe Charlotte – el

încă trăia! Apoi fu urmată de cea mai pură furie. El păruse nerăbdător, de parcă ar trebui să mai facă şi altceva, decît să se uite după nevasta lui.

– De unde să ştiu că nu eşti constrîns? Ăsta ar putea fi un truc – un pirat ţi-ar putea ţine cuţitul la beregată.

– Ai citit prea multe cărţi proaste, răspunse căpitanul iritat.

Ea ieşi din butoiul cu făină şi se duse spre uşă. Apoi, Charlotte îşi luă inima în dinţi şi deschie uşa.

Patrick stătea singur pe scara de tambuchi, uitîndu-se la ea. Părul lui negru era ciufulit, faţa zgîriată şi cămaşa îi era ruptă, dar nu avea sînge nicăieri pe el.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, spuse aspru Charlotte.

Patrick se sprijini de canatul uşii şi îşi lăsă privirea violet să treacă peste figura lui Charlotte. „Probabil că arăt ca o stafie", se gîndi ea, „cu părul ciufulit şi acoperită de făină din cap pînă-n picioare."

N-o ajută rîsul lui Patrick.

– Să nu îndrăzneşti să rîzi de mine! ameninţă ea, încercînd să-l împingă.

El bară drumul, la fel de impasibil ca şi zidul de piatră care înconjura grădina de trandafiri din portul Quade a mamei ei vitrege.

– Totul e în regulă, Charlotte, spuse el, cu o tandreţe severă. Nu ai de ce te teme.

Cu un scurt ţipăt, Charlotte îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui Patrick, tremurînd de o teamă inexplicabilă.

– Am crezut că ai murit... am fost sigură că piraţii mă vor face să urc pe platformă...

Ea îl simţi zîmbind în timp ce o sărută pe păr.

– *Enchantress* nu are platformă, spuse el decent. Şi, după cum vezi, sînt foarte viu.

Charlotte alunecă încet pe pieptul lui Patrick, dar nu putu să nu se dea un pas înapoi.

– Au plecat? şopti ea. Piraţii, vreau să spun...

El zîmbi şi îi îndepărtă părul de pe faţă. Un nor de făină se ridică şi se risipi între ei.

– Da, zeiţă, zise el. Vino şi o să avem grijă să te curăţăm.

Cabina încă era udă de la apa din cadă şi fusese nevoie de toată lumea pe punte, din moment ce nava suferise o avarie în timpul atacului, aşa că lui Charlotte i se dădu un spălător şi i se spuse să spele podeaua. Cînd termină şi ajutorul bucătarului fu trimis să-i aducă apă curată, ca să se poată spăla, pielea, sprîncenele şi părul ei erau încleiate cu făină uscată. Se simţea ca o statuetă de gips.

– Mai aveţi nevoie de ceva, doamnă Trevarren? întrebă băiatul de la bucătărie, după ce turnă în cadă ultima găleată de apă caldă. Nu avea mai mult de paisprezece ani, după socoteala lui Charlotte, şi făcea o muncă umilă ascunzîndu-şi un rînjet.

– Da, răspunse ea, pretinzîndu-se foarte demnă. Poţi păzi uşa. Nu vreau să laşi pe nimeni înăuntru cît fac baie.

Puştiul ieşi, iar Charlotte vîrî capătul unui creion în gaura uşii în cazul în care el se dovedea a fi un neam prost. Apoi se dezbrăcă de hainele pe care le luase din cufărul lui Patrick, îndepărtîndu-le uşor de piele, ca bandajele de pe o rană.

Pentru a doua oară în acea zi îşi frecă pielea şi părul

şi tocmai se ridica din apă înfăşurată peste fund cu un prosop, cînd Patrick intră.

Închizînd uşa, o privi goală cu neruşinare, iar Charlotte roşi de iritare şi din cauza atracţiei blestemate pe care nu o putea nega.

– I-am dat instrucţiuni în mod special acelui tînăr să păzească uşa, spuse ea, aranjîndu-şi prosopul în jurul ei ca pe o togă.

– Eu sînt căpitanul acestei nave, spuse Patrick cu nonşalanţă. N-o să mi se pună restricţie nicăieri şi mai ales în cabina mea.

Charlotte înghiţi în sec. Evenimentele zilei fuseseră torturante şi ea tocmai îşi epuizase toate resursele. Spera ca Patrick să nu poată vedea că tremura cînd păşea peste marginea căzii.

– Ce o să port acum? întrebă ea, aşezîndu-se pe marginea patului cu o mutră îmbufnată. Sau va trebui să umblu goală de acum încolo?

Patrick rîse.

– Deşi găsesc apetisantă această idee, replică el, sînt un bărbat gelos. Va trebui să te ţin închisă în cabină pînă cînd ajungem în Spania şi probabil că nu-ţi va plăcea lucrul ăsta. Se duse spre dulap, deschise una din uşile glisante din lemn de nuc şi scotoci printre mai multe veşminte bine croite pînă cînd găsi ceea ce căuta – o rochie îngrozitoare acoperită cu volane din dantelă de un roşu-aprins.

– Am uitat de asta, zise el. Cine ar fi crezut că va deveni utilă vreodată?

– Aş fi crezut că violetul este culoarea ta, remarcă Charlotte cu acreală.

El i-o azvîrli şi ateriză în poala ei o cîrpă mirosind a parfum ieftin.

– Pune-o şi ţine-ţi gura, spuse el. Charlotte se ridică, ţinînd rochia în dreptul ochilor şi strîmbîndu-se la ea. De parcă avea de ales dacă să o poarte sau nu.

– Aparent, nu aş fi fost prima care să rătăcească goală pe *Enchantress,* remarcă ea, deşi nu dorea să audă despre tîrîtura care intrase în cabina căpitanului purtînd acea rochie oribilă şi care apoi plecase fără ea. Poate că biata fiinţă ţi-a fost trîntită drept în pat de către piraţi?

Patrick îşi încrucişă braţele la piept şi privirea îi era indiferentă.

– Cred că a plecat purtînd o cămaşă de-a mea, răspunse el. Asta a fost după ce mi-a turnat tinctură de opium în coniac şi m-a jefuit de ceas şi de toţi banii pe care îi aveam, dacă-mi amintesc bine.

Charlotte nu se putu abţine să nu zîmbească.

– E bine să ştiu că nu orice femeie răspunde farmecelor tale aşa de ruşinoase precum am făcut-o eu, spuse ea dulce. Era furioasă pe ea fiindcă sucomba de gelozie meschină şi pe Patrick fiindcă fusese capabil să-i trezească emoţiile în primul rînd.

El îşi înălţă o sprînceană.

– N-am spus că doamna nu s-a simţit bine în patul meu înainte de a mă jefui, o informă el.

O roşeaţă fierbinte năpădi obrazul lui Charlotte. Părea grosolan de nedrept faptul că ea i se dăruise lui Patrick virgină fiind, cînd el probabil se culcase cu femei din fiecare port, de la prinţesă la dansatoare din buric.

– Cît de modest din partea ta să spui asta, se răsti ea. Patrick rîse şi, spre profunda ei uşurare, părăsi camera fără vreun alt cuvînt.

Charlotte îmbrăcă rochia hidoasă care era prea strîmtă pe fund şi care o făcea să se simtă ca o femeie de stradă. Decolteul era adînc şi trebuia să tragă tot timpul de el ca să-şi ascundă pieptul.

Cu toate astea, curiozitatea lui Charlotte era mai puternică şi nu putea suporta să stea în cabină.

Trebuia să meargă sus, pe punte, şi să vadă ce avarii suferise *Enchantress.* Unii membrii ai echipajului erau răniţi, fără îndoială, şi aveau nevoie de îngrijire medicală.

Primul lucru pe care îl făcu Charlotte după ce urcă pe punte fu să se uite în jur şi să vadă vela mare sfîşiată de sus pînă jos. Erau pete de sînge peste tot şi o parte din balustradă fusese zdrobită, probabil de loviturile de tun. Nava stătea aplecată uşor într-o parte şi mirosul prafului de puşcă încă umplea aerul.

Uitîndu-se spre mare, ea văzu cealaltă navă mişcîndu-se uşor spre orizont.

– Arăţi încă şi mai bine decît Monique în rochia asta, spuse Patrick, făcînd-o pe Charlotte să tresară aşa de puternic, încît sări. Era straniu felul în care se strecura pe lîngă ea, luîndu-i în considerare silueta. El se mută cu graţia unui acrobat de circ pe o frînghie înaltă.

Charlotte se balansă. După cum stăteau lucrurile, vasul se putea scufunda în orice clipă, iar căpitanul Trevarren dorea să discute despre cuceriri trecute.

– Sînt surprinsă că ţi-a luat aşa de mult timp ca să observi, replică ea.

Patrick rîse.

– Presupun că ar fi inutil să te trimit înapoi în cabină, spuse el, aşa că îţi voi spune doar să nu te laşi luată peste picior.

Ea îi aruncă o privire trufaşă şi se uită în jur, căutîndu-i pe membrii răniţi ai echipajului.

– Obişnuiam să o ajut pe mama mea vitregă şi pe doctorul McCanley să-i îngrijească acasă pe bolnavi şi pe cei răniţi uneori. A fost rănit careva?

El făcu un semn spre cîrmă.

– Da, spuse el, şi tot umorul îi pieri de pe faţă într-o clipă. Acolo, îi zise el, deja mişcîndu-se în direcţie opusă.

Cîteva momente mai tîrziu, ea urca scara de frînghie la fel de iute ca un păianjen pe o pînză. Charlotte simţi o mustrare de conştiinţă, amintindu-şi prima lor întîlnire, cu zece ani în urmă, în port la Seattle.

După o clipă de reţinere se desprinse de gîndurile ei şi o porni spre cealaltă parte a navei.

Doar şase oameni fuseseră răniţi, află ea uşurată, şi nici unul dintre ei serios. Charlotte încercă să ignore aprecierile verbale ale marinarilor în privinţa rochiei ei roşii de împrumut în timp ce-i ajuta pe domnul Cochran şi pe domnul Ness să le spele şi să le bandajeze rănile.

Cînd toţi oamenii fură pansaţi, nu mai rămase nimic de făcut, iar Charlotte ar fi admis prima că trîndăvia avea efect scîrbos asupra caracterului ei. Se întoarse în cabina lui Patrick ca să se spele pe mîini şi să selecteze o carte din colecţia căpitanului, apoi se reîntoarse pe punte.

Patrick încă era sus pe parîme, lucrînd cot la cot cu

mai mulţi oameni ca să repare vela mare. Lui Charlotte i se păru că nava şchiopăta spre coasta Spaniei şi imaginaţia ei vie proiectă o serie de imagini deconcertante. O văzu pe *Enchantress* scufundîndu-se, înconjurată de rechini şi de alte creaturi ale adîncului. Simţea pînă şi apa venindu-i peste faţă...

– Doamna Trevarren?

Ea tresări uşor, apucînd de cotor cartea pe care o împrumutase. Domnul Cochran stătea în faţa ei, cu o expresie blîndă şi politicoasă.

– Scuzaţi-mă, spuse primul ofiţer, dar nu păreţi a fi în apele dumneavoastră. Mă gîndeam că poate aţi dori o cană de ceai tare cu un pic de coniac.

Charlotte îşi scoase din cap poziţia precară a lui Patrick pe velatură. Fu izbită de modul rafinat de a vorbi al domnului Cochran.

– Bine gîndit, spuse ea. Mulţumesc.

Domnul Cochran dădu din cap şi se îndepărtă, iar Charlotte se aşeză chiar pe lada după care se ascunsese cu o oră mai devreme. Deşi purta rochia unei tîrfe, atenţiile amabile ale primului ofiţer o făcuseră să se simtă ca o doamnă din nou. Se uită în sus spre Patrick, îl văzu trăgîndu-şi cămaşa peste cap şi dîndu-i drumul de pe velă, ca să poată lucra cu pieptul gol în soare.

Ea pufni. Soţul ei mai avea de învăţat cîteva lucruri despre cum să fii un gentleman.

A doua zi, chiar înainte de apusul soarelui, se vedea pămîntul. Charlotte rămase lîngă balustradă, privind umbrele purpurii reflectîndu-se şi uitîndu-se pe suprafaţa apei. Un grup vesel de delfini întîmpinară vasul şi dispărură precum copiii gălăgioşi.

Charlotte nu dormise deloc cu o noapte înainte; fusese prea preocupată să ţină nava pe linia de plutire prin puterea dorinţei ei. Faptul că făcuse dragoste cu Patrick i-ar fi putut distrage gîndurile, dar el nu venise în pat. De fapt, nici măcar nu i se alăturase la cină.

Acum, privind joaca delfinilor, Charlotte îşi dădu seama de dualitatea emoţiilor ei, cel puţin în ceea ce o privea. Ar fi fost extrem de fericită să simtă pămîntul din nou şi să se afle într-o ţară unde un bărbat putea avea o singură soţie, dar simţea şi o groază ridicolă, supărătoare. Simţea apropiindu-se o altă schimbare mare, la fel de mare şi de copleşitoare ca o furtună puternică precum acelea care uneori răvăşeau malurile lui Puget Sound.

Ajutorul bucătarului, Tipper Doon, apăru lîngă ea. Tînărul oftă în timp ce privea malurile oliv şi acoperişurile de ţiglă roşie a caselor văruite, îngrămădite aproape de ţărm. El era foarte tînăr şi Charlotte se întrebă, nu pentru prima dată, dacă cineva, undeva, se îngrijora pentru el şi se ruga să se întoarcă bine sănătos.

– Cum se cheamă satul? întrebă ea, avidă după conversaţie.

– Costa del Cielo, spuse el. Coasta cerului. Uneori apa şi cerurile au aceeaşi culoare şi oraşul pare că pluteşte în văzduh.

Charlotte zîmbi.

– Eşti un poet, domnule Doon, îi zise ea. Spune-mi, acolo unde te-ai născut, există cineva care te aşteaptă?

El se răsuci şi o privi cu ochii săi la fel de albaştri ca marea azurie. Părul său nisipiu îi acoperea gîtul şi era îmbrăcat cam în stilul lui Patrick, deşi pantalonii săi strîmţi şi cămaşa de muselină nu erau la fel de scumpe ca hainele căpitanului.

– M-am îmbarcat pe vas în San Francisco, răspunse el. O aveam doar pe mama, dar ea era prea ocupată cu băutura şi cu bărbaţii ca să observe că am plecat.

– Ai ceva şcoală, insistă Charlotte cu o notă de bănuială afectuoasă în glas.

Tipper ridică umărul stîng.

– O doamnă de la biserică venea pe la noi cînd eram mic şi m-a întrebat dacă doresc să merg la şcoală. M-am dus în majoritatea timpului, fiindcă acolo era cald, iar profesoara îmi aducea, de obicei, ceva de ale gurii.

El ridică din nou din umeri şi îi zîmbi lui Charlotte strîmb.

– Am învăţat cîte ceva cît am stat pe-acolo.

Gîndindu-se la propria-i copilărie fericită, în comparaţie cu cea a lui Tipper, Charlotte simţi şi mulţumire şi tristeţe.

– Unde aţi crescut, doamnă Trevarren?

Ea zîmbi.

– Într-un orăşel de pe teritoriul statului Washington, numit Quade. Eu şi cu sora mea eram sălbatice ca maimuţele din junglă pînă cînd eu am împlinit treisprezece ani, iar Millie zece ani. Apoi tata, care era văduv cam de multişor, s-a recăsătorit. Lydia, mama mea vitregă, ne-a schimbat vieţile în bine.

Înainte ca Tipper să poată da vreo replică, bucătarul îl strigă şi el trebui să plece. După ce îşi luă rămas-bun dînd din cap, fugi sub punte spre bucătărie, lăsînd-o iar singură pe Charlotte. Se simţea nostalgică după ce vorbise cu glas tare despre familia şi căminul ei, şi o singurătate profundă îi răvăşi inima. Îşi dorea ca Patrick să vină, dar el nu apăru, nici măcar după cină, cînd membrii echipajului lăsaseră ancora şi o barcă voluminoasă fu coborîtă pe o parte. După ea urmă o scăriţă de lemn.

Patrick azvîrli o geantă de voiaj în barca legănătoare şi îi zîmbi soţiei sale.

– Cobor eu primul, spuse el.

Charlotte privi peste bord şi, deodată, simţi că i se face rău. Faptul că trebuia să coboare o scară de frînghie în rochie mini era cea mai neînsemnată problemă a ei.

Înghiţi în sec.

– Nu, nu ştiu dacă pot...

El păru să-şi reamintească episodul de acum zece ani, cînd Charlotte îngheţase sus, deasupra punţii lui *Enchantress* şi el trebui să urce şi să o coboare. Nu era bătaie de joc în comportamentul şi expresia lui.

– O să fiu cu tine tot timpul, promise el. Apoi sări peste balustradă şi coborî destul de repede ca să lase spaţiu pe scară ca Charlotte să poată veni în cercul sigur al braţelor lui.

Ea îşi strînse rochia cît putu pe lîngă corp, iar domnul Cochran o ridică politicos peste bord.

Răsuflarea lui Patrick era o ispită fierbinte lîngă urechea ei în timp ce-i vorbea.

– Nu te uita în jos. O să fiu în şalupă înainte să-ţi dai seama.

Charlotte se apucă strîns de scăriţa aspră de cînepă şi pur şi simplu coborî cîte un pas, cu ochii strînşi. Aşa cum îi promisese Patrick, se pomeni curînd aşezată în barca mică, ţinîndu-se de barcă şi luptîndu-se cu răul de mare.

Se alăturară mai mulţi oameni din echipaj şi apoi Patrick şi ceilalţi începură să vîslească spre ţărm. Charlotte trase aer adînc de cîteva ori şi îşi aminti de cîte ori ea, Millie şi Lydia plecaseră pe Sound cu barca cu vîsle la pescuit de cod.

Lucrul acesta nu o ajută mult şi Charlotte ştia că era verde la faţă cînd ajunseră în cele din urmă pe chei. Barca se clătină şi scîrţîi sub picioare, iar ea sări de-a dreptul pe nisipul crem ce acoperea malul.

Începeau să se ivească primele stele şi o briză plăcută adia pe deasupra apei. Charlotte începu să se simtă mai bine. Acum îşi va putea face rost de nişte haine ca lumea şi va dormi într-o cameră a cărei podea nu se mişca. Dimineaţa va lua un mic dejun delicios cu fructe şi biscuiţi, apoi va scrie încă o scrisoare familiei ei şi o va expedia imediat.

– Ăsta e hotelul? întrebă ea, arătînd spre o clădire albă, graţioasă, care se contura chiar în faţa lor, la capătul străzii pavate cu cărămidă.

Patrick zîmbi.

– Nu există hotel în Costa del Cielo, replică el.

Charlotte nu îşi putu ascunde dezamăgirea.

– Nici un hotel? repetă ea.

– Există două taverne cu camere de închiriat, îi spuse

el, ochii săi albaştri strălucind, dar cred că vei fi mai fericită să stai cu prietenii mei, señor şi segñora Querida.

Numele se fixă în memoria lui Charlotte ca un cuţit în carne vie. Îşi aminti scrisul elegant de pe plicurile parfumate pe care le găsise în pupitrul lui Patrick. Pilar, se gîndi ea.

În acel moment Charlotte fu mai ruşinată ca oricînd de rochia roşie pe care o purta. Murea să întrebe despre Pilar, dar nu îndrăznea fiindcă nu era pregătită să admită că văzuse scrisorile.

– N-aş vrea să deranjez, spuse ea cu toată demnitatea pe care o putu aduna. Marinarii care veniseră la ţărm cu ei se îndreptară spre centrul oraşului.

Patrick îi zîmbi lui Charlotte, aruncînd o privire amuzată rochiei ei.

– Nu poţi sta la nici una din taverne, deşi trebuie să recunosc că eşti îmbrăcată corespunzător.

Înainte să ajungă la porţile înalte de fier ale domeniului Querida, apăru un servitor ţinînd o lanternă. O tînără frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albă, strălucitoare, stătea aşteptînd, lumina stelelor şi a felinarelor licărindu-i în părul întunecat.

Văzînd-o pe Charlotte, cealaltă femeie îşi îngustă ochii căprui timp de o clipă. În momentul următor, oricum, îşi întoarse toată atenţia spre Patrick scoţînd un mic strigăt de bucurie şi aruncîndu-i-se în braţe.

– Bună, Pilar, spuse el.

Fata privi din nou spre Charlotte, ochii mărindu-i-se de stupoare la vederea rochiei roşii.

Charlotte se gîndea la scrisorile pe care această tînără i le scrisese lui Patrick şi la tot ceea ce trebuie să

se fi întîmplat între ei. Îşi ţinu respiraţia, aşteptînd.

– Aceasta este soţia mea, Charlotte, spuse el.

Ochii lui Pilar fulgerară. Murmură ceva într-o spaniolă rapidă, se răsuci delicat pe călcîie şi dispăru ca o nălucă în întunericul dens.

Patrick nu păru supărat de nemulţumirea amantei lui. Discuta cu servitorul într-o spaniolă paşnică, în timp ce omul îi conduse printr-o curte, pe lîngă o fîntînă înaltă şi şopotitoare, şi printr-un set de uşi duble.

Camera de la etaj era un apartament mic, dominat de un pat uriaş acoperit cu catifea albastră şi o fereastră albă şi imensă. În celălalt capăt al camerei se găsea un şemineu de marmură, avînd o oglindă mare deasupra lui. În spatele grătarelor strălucitoare de alamă ale căminului se afla o plantă verde, luxuriantă, într-un vas de ceramică.

Charlotte se văzu pe ea şi pe Patrick – şi desigur, întreaga cameră – reflectaţi în oglinda de deasupra şemineului. El stătea în spatele ei, acest soţ pe care îl iubea aşa de mult şi pe care îl cunoştea aşa de puţin, şi îi puse mîinile gingaş pe umeri.

– Uită-te la tine, se încruntă el blînd. Ai cearcăne la ochi. Începu să-i descheie nasturii de la spate ai rochiei şi Charlotte tremura, pe de o parte de anticipaţie.

– Mîine vom avea o zi grea, zeiţă. Ai nevoie de somn.

El deja o învăţase să aibă nevoie şi de altceva, în afară de somn, dar nu-i putea vorbi aşa de deschis de dorinţa ei pentru el. Emoţiile îi erau prea aproape de suprafaţă.

– Rămîi cu mine? întrebă ea.

Patrick se aplecă să o sărute uşor pe o tîmplă.

– O să mă întorc mai tîrziu, replică el. Ţi-e foame?

Charlotte mai simţea puţin răul de mare şi, întîlnind-o pe Pilar Querida, aproape că suferise un şoc. Îşi scutură capul cu privirea ţintă la bărbatul din oglindă. Mîndria o oprea să-l implore să rămînă cu ea pînă cînd adormea.

Atunci el o răsuci în braţe şi, în loc să o sărute, îi atinse buzele cu arătătorul.

– Noapte bună, doamnă Trevarren, zise el.

Charlotte era sigură că se ducea să o împace pe Pilar şi cunoaşterea acestui lucru îi picura otravă în suflet. Gîndul că Patrick flirta cu o altă femeie era aproape insuportabil.

– Noapte bună, spuse ea ridicîndu-şi bărbia.

După ce el plecă, Charlotte găsi apă şi săpun într-un vestibul mic în prelungirea dormitorului şi se spălă cît putu mai bine. Cineva pusese o cămaşă de noapte din bumbac cu pieptarul brodat pe tăblia patului şi aşezase o tavă pe unul dintre birouri.

Charlotte îşi luă cămaşa pe ea şi ignoră mîncarea. Dînd cuverturile la o parte, se sui în pat, aşteptîndu-se să rămînă trează ca noaptea trecută, aşteptîndu-l pe Patrick.

În schimb căzu frîntă în dulcele întuneric al somnului şi, cînd lumina puternică a dimineţii o trezi, nu-şi aduse aminte să fi visat ceva.

Capitolul 9

Cochran îşi înecă amarul în specialitatea tavernei de pe coastă.

Aveau vin roşu puternic, special, condimentat şi încălzit, dar pentru Patrick era prea devreme să bea băuturi tari. În schimb sorbea dintr-un pahar cu ceai fierbinte.

– Cît de tare e avariată nava? întrebă Cochran la fel de compătimitor ca şi cînd ar fi întrebat despre sănătatea vreunei rude dragi.

Patrick scoase un oftat lung, obosit, din rărunchi.

Petrecuse o noapte albă într-o cameră ceva mai departe de apartamentul lui Charlotte, în casa familiei Querida, prins într-un conflict între conştiinţă şi dorinţele lui de bărbat. Avea nevoie să se bărbierească, mai purta hainele de ieri şi era extenuat.

Nici unul din aceşti factori nu-i îmbunătăţea starea cu ceva.

– Aşteptam la porţi cînd s-a deschis debarcaderul în

dimineaţa asta, replică el. *Enchantress* va fi ancorată pentru cel puţin o lună.

Cochran înjură în barbă. Îi plăceau concediile pe ţărm, ca şi celorlalţi membri ai echipajului, dar Patrick ştia că ofiţerul lui secund era fericit pe mare.

– Aş spune că am avea de aranjat o răfuială cu piraţii ăştia, zise Cochran după cîteva momente de tăcere. Ai vreo idee cine puteau fi?

Patrick încuviinţă mohorît.

– Raheem conducea echipajul ăla de nenorociţi, replică el. Era sigur că proscrisul mediteranean avusese doar două scopuri în minte: să o captureze pe Charlotte, pe care o privea cu siguranţă ca pe proprietatea lui, şi să răzbune amestecarea lui Patrick în această chestiune. Chiar şi acum îi treceau fiori prin măduva oaselor, la gîndul că Charlotte ar fi putut cădea în mîinile ticălosului.

– Raheem, reflectă Cochran frecîndu-şi bărbia scurtă şi puternică. Am auzit multe despre individul ăsta, dar nu l-am întîlnit niciodată. L-ai zărit cumva în timpul bătăliei?

Patrick dădu din umeri.

– Nu ştiu. Eram destul de ocupat după cît se pare.

Cochran zîmbi.

– A fost o ciomăgeală pe cinste, nu-i aşa? întrebă el, evident savurînd amintirea.

Patrick se miră în sinea sa de propria reacţie în ceea ce priveşte incidentul. Întotdeauna gustase o luptă ca lumea, dar în timpul atacului lui Raheem pe *Enchantress* fusese atît de îngrijorat de siguranţa lui Charlotte, încît de-abia putuse să raţioneze corect. De

fapt avusese noroc că distracţia nu-i omorîse.

– Probabil că îmbătrînesc, se confesă el. Tot timpul cît a durat nu m-am putut gîndi decît la nevasta mea, dacă s-a ascuns, aşa cum i-am spus, sau dacă rătăcea pe punte, în mijlocul luptei, în primejdie să i se taie beregata.

Celălalt bărbat rîse şi îşi ridică paharul cu vin condimentat într-un salut sec.

– Pentru dragoste, spuse el.

Patrick se uită la el. Se gîndea încontinuu la Charlotte şi, cînd nu o făcea, o dorea cu o intensitate jenantă şi şi-ar fi dat viaţa bucuros să o apere. Totuşi, nu putea da crezare ideii de dragoste romantică. Îi dădeau şcolăriţele provinciale şi poeţii tuberculoşi.

– Nu fi sentimental, se răsti el. Eu şi cu Charlotte jucăm un joc, asta-i tot. Cînd ne săturăm de el, ne putem elibera unul pe celălalt cu cîteva vorbe şi un gest.

Zîmbetul lui Cochran păli. Oftă şi îşi împinse scaunul înapoi.

– Dacă ăsta e un joc, căpitane, spuse el serios, atunci doamna Trevarren va cîştiga. Ai grijă să nu te implici sentimental.

Patrick se ridică şi el. Deşi era stupefiat de cuvintele prietenului său şi de implicaţia lor, nu continuă subiectul. Pur şi simplu aruncă o monedă pe masă şi îl urmă pe Cochran afară, în strălucirea fierbinte a unei dimineţi spaniole.

Zece minute mai tîrziu, cînd Cochran plecă spre debarcader ca să supravegheze reparaţiile vasului, Patrick se întoarse la casa familiei Querida. Plănui să se

strecoare în patul său singuratic şi să tragă un pui din somnul pe care-l pierduse cu o noapte în urmă.

Aproape imediat după ce se trezi, în camera lui Charlotte intră un servitor care aducea o rochie de dimineaţă, galbenă, din bumbac. Probabil că era vreo donaţie ironică de la frumoasa Pilar, dar Charlotte acceptă oferta cu graţie şi recunoştinţă. La urma urmei, avea alternativa de a purta lucrul ăla roşu, oribil, pe care Parick îl scosese de la naftalină pentru ea.

După ce se spălă şi se îmbrăcă, o altă slujnică veni să îi perie şi să îi aranjeze părul. Apoi fu servită cu un mic dejun delicios cu fulgi de porumb, fructe şi cafea în curtea mică, din afara apartamentului ei.

Mîncase cu poftă şi se simţi refăcută în timp ce stătea sorbind din cafea la sfîrşitul mesei, bucurîndu-se de ciripitul păsărelelor şi de căldura soarelui auriu. Apoi Patrick păşi în curte, obosit şi abătut.

Inima lui Charlotte se strînse cînd îl văzu, deşi avea toate motivele să suspecteze că mariajul lor, aşa de adevărat şi de sacru pentru ea, nu era mai mult decît o diversiune amuzantă pentru el. Nu-l întrebă unde fusese, ci pur şi simplu îi spuse liniştită:

– Bună dimineaţa, domnule Trevarren.

El se opri fără tragere de inimă lîngă masă, apoi îşi încrucişă braţele şi îşi lăsă capul într-o parte.

– Bună, Charlotte, îi răspunse el grav. Îşi trecu

privirea peste coafura ei proaspătă, peste faţa, umerii ei, lăsaţi goi de rochia împrumutată.

– Ai dormit bine?

Ea zîmbi senină.

– Buştean, replică ea. Tu?

Patrick se uită urît la ea, apoi, cu aceeaşi sfială pe care i-o arătase şi înainte, trase scaunul şi se aşeză.

– Charlotte, eu...

Charlotte nu află niciodată ce voise să-i spună, fiindcă chiar atunci Pilar li se alătură. El se ridică din nou, la fel de rapid de cum luase loc.

Pilar îl gratulă cu un zîmbet pornit din suflet, iar părul ei ca de ebonită era prins într-o coadă groasă, împletită cu gardenii de un crem-pal. Ca şi noaptea trecută, fata era îmbrăcată complet în alb – de data aceasta materialul rochiei ei era un organdi transparent.

Fiica familiei era încîntător de frumoasă, un înger spaniol, şi, totuşi, în timp ce Pilar şi Patrick discutau, Charlotte trăi revelaţia lucrurilor. Noaptea trecută, în lumina capricioasă a lunii şi a stelelor, Pilar păruse mai matură. Acum, în curtea scăldată de soare, Charlotte putea vedea că era de fapt un copil, nu mai mare de cincisprezece sau şaisprezece ani, şi suferise în mod clar o dezamăgire colosală în ce-l priveşte.

Charlotte se încruntă ignorîndu-le conversaţia ca să-şi reumple ceaşca de cafea dintr-un vas micuţ chinezesc. Patrick păstrase scrisorile lui Pilar, într-adevăr, dar acum Charlotte bănuia că dorea să i le returneze cîndva. Şi-l putea imagina necăjind-o pe Pilar, cîndva, într-un viitor îndepărtat, desigur, referitor la amorul ei cald.

– O să stăm aici o lună sau mai mult, spunea

Patrick cînd Charlotte îşi întoarse atenţia spre ei. Vei avea nevoie de tot soiul de haine, aşa că să nu faci economie cînd vine croitorul.

Cu aceasta, Patrick se aplecă să o sărute pe Charlotte pe obraz, care se înfioră la atingerea lui, dădu din cap spre Pilar îmbufnată şi intră în casă.

– Nu văd de ce trebuie să fie aşa de orb şi de încăpăţînat, spuse Pilar într-o engleză arogantă de pension.

Charlotte zîmbi, simţindu-se mult mai calmă şi mai indulgentă – acum, că îşi dădu seama că Pilar nu era o ameninţare – şi arătă spre scaunul pe care Patrick tocmai îl abandonase.

– Cred că majoritatea bărbaţilor sînt orbi şi încăpăţînaţi, replică ea.

Pilar se aşeză cu o mică învolburare a fustelor ei voluminoase, lacrimile de frustrare şi chinul tinereţii ivindu-i-se în ochii minunaţi.

– Eşti din America, spuse ea, şi Charlotte simţea o uşoară acuzaţie în tonul ei. Şi Patrick e american. De asta s-a căsătorit cu tine?

Neştiind ce să-i răspundă, Charlotte dădu din umeri pur şi simplu.

Pilar îşi înlătură lacrimile cu podul palmei, apoi îşi îngustă ochii spre Charlotte parcă să vadă aventuri trecute în spatele realităţii. După aceasta scoase un oftat teatral.

– N-o să mă căsătoresc niciodată, spuse ea tragic.

Charlotte îşi muşcă buza de jos timp de o clipă, ca să nu rîdă. Bănuia acum că Pilar purta alb, fiindcă dorea aşa de mult să fie mireasă.

– Prostii, replică ea, cînd îşi putu controla expresia. Eşti tînără şi frumoasă, şi, evident, provii dintr-o familie bună. Te vei îndrăgosti de vreun tînăr frumos – cînd vei fi mai mare, desigur – şi vei avea cea mai grandioasă nuntă văzută vreodată în Costa del Cielo.

Pilar se apropie în mod gradat de Charlotte, în timp ce discutau, deşi se vedea uşor că nu ar fi urmat cursul ăsta dacă nu şi-ar fi dat silinţa.

Cînd aceeaşi servitoare care-i adusese lui Charlotte rochia pe care o purta reapăru şi îi vorbi lui Pilar într-o spaniolă rapidă, fata ascultă, apoi o concedie pe slujnică.

– Manuella spune că a sosit croitoreasa. A adus modele de rochii şi multe tipare de rochii pe care ţi le-ar putea face. Vino, trebuie s-o întîmpinăm pe señorita în camera soarelui.

Charlotte o urmă pe Pilar în casă, prin apartament, şi de-a lungul mai multor holuri largi. Curînd, Charlotte studia jurnale frumoase, colorate, iar ea şi Pilar sporovăiau ca două vechi prietene.

Deşi Charlotte s-ar fi decis pentru vreo şase rochii de zi, Patrick lăsase evident ordin să fie bine îmbrăcată pentru toate ocaziile. Selectă rochii de dimineaţă şi de după-amiază, rochii pentru petreceri şi pentru operă, cămăşi de mătase, cu broderie pe piept, pentru noapte. I s-a luat măsura piciorului pentru pantofi şi balerini de dans, iar croitoreasa îi arătă dantela splendidă, trimisă pentru pantalonaşi strîmţi, camizole şi cămăşuţe.

Familia lui Charlotte era prosperă şi întotdeauna avusese haine frumoase. Nu-şi dăduse seama cît de mult îi lipsiseră toate lucrurile ei drăguţe. Spre deosebire de sora ei mai mică, Charlotte aprecia moda. Înapoiată la Paris, înainte de a se aventura, ea umpluse foaie după foaie cu schiţe ale minunatelor haine franţuzeşti, intenţionînd să şi le croiască pe unele dintre ele cînd va sosi acasă.

Tristeţea o învălui. Viaţa putea fi nesigură şi periculoasă. descoperise ea; s-ar putea să nu-şi mai vadă niciodată familia. Se grăbi spre curtea ei intimă, se lăsă doborîtă şi se uită lung, inexpresiv la marea care dansa, luptîndu-se să-şi recîştige controlul asupra emoţiilor.

Nu-l auzi pe Patrick apropiindu-se şi nu-şi dădu seama că el era acolo pînă cînd acesta nu-i puse mîinile pe umeri.

– Ce s-a întîmplat? Tonul lui era blînd, o mîngîiere asemeni atingerii mîinii lui. Charlotte se răsuci, îi privi faţa iubită, faţa pe care dorise adesea s-o pocnească.

– Mă simţeam puţin melancolică, atîta doar, răspunse ea.

Patrick o apucă de bărbie, îi trecu uşor degetul mare peste buze, aşa cum făcea uneori drept preludiu înainte să o sărute.

– Atunci mai bine am încerca să-ţi ridicăm moralul, spuse el. Vocea lui îşi găsi ecou în sufletul lui Charlotte, răsună acolo precum o notă cîntată de o harpă interioară.

Bătăile inimii i se înteţiră, o roşeaţă i se ivi în obraji şi ambele reacţii o făcură să se simtă prost. Pînă şi mîndria ei se revoltă, tot trupul ei tînjea după muzica dulce, calmă, pe care singur Patrick i-o putea dărui.

El surîse cînd, văzîndu-i expresia, se aplecă să o sărute uşor pe nas.

– Ceea ce ai nevoie, doamnă Trevarren, spuse el, este o variaţie. O petrecere elegantă, cred, cu dans, amuzament şi mîncare din belşug.

Charlotte înghiţi în sec. Îi plăceau petrecerile, dar avea în minte un alt fel de celebrare. Îşi ridică privirea plină de nesiguranţă către Patrick, prinsă în dilema străveche dacă să-şi dezvăluie sentimentele de-a dreptul, sau dacă să le ţină pentru ea.

Din nou Patrick îi mîngîie gura cu degetul mare.

– Ce este? întrebă el încet.

Sinceritatea cîştigă, fiind caracteristica lui Charlotte.

– N-ai venit azi-noapte în patul nostru, spuse ea, vorbind timid, dar ferm.

El rîse.

– Mi-ai dus dorul?

Charlotte vru să răspundă negativ, dar era o minciună pe care nu o putea spune.

– Ai vreo amantă în Costa del Cielo?

Patrick îşi arcui o sprînceană neagră.

– Doar o soţie, răspunse el.

Avea o expresie foarte serioasă, deşi Charlotte credea că a văzut veselia strălucind în adîncul ochilor lui.

– Aşa neconvenţională cum a fost căsătoria noastră, draga mea, mă tem că sîntem căsătoriţi.

Îi întîlni privirea, sperînd ca el să nu poată vedea cît de crucială era toată problema pentru ea.

– Ai putea-o desfăşura doar bătînd din palme de trei ori şi spunînd: „Divorţez de tine", îi reaminti ea.

– Asta vrei?

Charlotte privi în depărtare pentru o clipă şi îşi găsi curajul.

– Nu. Dar mi se pare mie, domnule Trevarren, zise ea, că toate avantajele acestei uniri sînt de partea ta. Nu am siguranţa că nu-ţi vei lua altă femeie, sau că nu vei pleca pe mare lăsîndu-mă pe cine ştie ce chei...

– Lucrurile astea s-ar putea întîmpla şi dacă ne-am fi căsătorit la o biserică, în Quade cu toată familia ta privindu-ne, îi explică Patrick rezonabil. În afară de asta, nu numai soţul poate face asta, Charlotte. Şi tu ai putea pleca la fel de uşor ca şi mine.

Ea deschise gura, îşi dădu seama că nu avea pregătit nici un răspuns plauzibil şi o închise din nou. Patrick rîse şi se aplecă să-i dea un sărut ispititor.

– O să fiu foarte ocupat mîine şi poimîine şi o mulţime de zile la rînd după asta, îi zise el în timp ce ea se forţă să-şi ţină respiraţia, dar nu-mi voi neglija îndatoririle de soţ.

Charlotte deveni pe dată bine dispusă şi încurcată.

– Pînă în dimineaţa asta cînd am văzut clar la lumina zilei, îi mărturisi ea, am crezut că Pilar este iubita ta.

Soţul ei scoase un oftat lung şi plin de suferinţă.

– Pilar este un copil, spuse el.

– E destul de mare ca să trimită scrisori parfumate, argumentă Charlotte.

Patrick încercă evident să pară sever, dar zîmbetul din ochi îl trădă.

– Mi-ai căutat prin birou, o acuză el.

Ea se zbîrli.

– A fost un accident, îi spuse.

– Mmm, zise Patrick gînditor, încruntîndu-se în acelaşi timp. Îşi lăsă mîinile uşor pe spatele lui Charlotte, trăgînd-o mai aproape cu o insistenţă delicată.

– Ai citit scrisorile?

Faţa lui Charlotte se aprinse.

– Nu.

– Fiindcă erau scrise în spaniolă?

Ea era încîntător de conştientă de apropierea lui Patrick, de parfumul, de puterea şi de supleţea nu numai a trupului, dar şi a spiritului lui totodată.

– N-a fost nevoie să le citesc, se repezi ea şi, deşi intenţionase să pară sfidătoare, cuvintele ei păreau în schimb irascibile. Parfumul mi-a spus destule.

Leneş, Patrick îşi ridică o mînă ca să-i cuprindă sînul.

– Pilar e convinsă că mă adoră. La un moment dat îşi va veni în fire şi îi voi înapoia scrisorile.

O multitudine de senzaţii delicate se concentrară în sînul plin pe care îl mîngîia Patrick şi se răspîndiră în toată fiinţa lui Charlotte. Era o luptă să păstreze în minte subiectul conversaţiei lor.

– Ai putea pur şi simplu să distrugi scrisorile, nu?

Patrick scuturâ din cap, oftă şi îi dădu repede jos umerii rochiei împrumutate, la fel şi camizola de dedesubt, dezgolind-o.

– Nu, răspunse el. S-ar întreba mereu dacă le-am distrus cu adevărat sau dacă se vor ivi mai tîrziu ca să o încurce. O doamnă nu trebuie să se îngrijoreze pentru astfel de lucruri.

Charlotte tremură în timp ce degetul lui mare se mişca în jurul sînului ei, strîngîndu-l uşor şi pregătindu-l. Mintea îi zbura rapid, dar se mai agăţă de cîteva rămăşiţe.

– În acest caz, de ce nu i le dai acum înapoi?

El oftă din nou şi îşi concentră atenţia asupra sînului după care tînjea.

– Ar fi grosolan, răspunse el cu o voce joasă, somnoroasă. Adoraţia lui Pilar e inofensivă, crede-mă, la urma urmei. Îi va trece, mai devreme sau mai tîrziu.

Charlotte suferea de dorinţă, deşi curtea nu era un loc potrivit pentru intimităţile unor soţi.

Îşi lăsă capul să cadă pe spate într-o abandonare neajutorată, gemînd cînd Patrick se aplecă să-i cuprindă sînul cu buzele.

El îşi luă hrana singur, fără vreo îngrijorare aparentă că ar putea fi întrerupţi, apoi aşeză la loc camizola şi corsajul lui Charlotte şi îi dădu sînului bine tratat o mîngîiere uşoară.

Dorinţa lui Charlotte ajunsese la culme.

– Patrick... se rugă ea, urînd slăbiciunea ei şi puterea lui, uluită încă o dată de cît de uşor putea el stîrni o furtună violentă în ea. O furtună pe care doar el avea puterea să o potolească.

El îi atinse buzele cu degetele.

– Mă întorc diseară, spuse el, apoi o părăsi traversînd curtea şi dispărînd pe o poartă.

Charlotte se aşeză pe o bancă de piatră, incapabilă să stea în picioare din cauza şuvoiului de emoţii care o copleşeau. Îl iubea şi îl ura pe Patrick. Dorea să i se supună şi să se răzvrătească totodată împotriva lui.

Cînd îşi mai reveni, luă un stilou, o sticlă de cerneală şi nişte hîrtie de pe biroul din camera ei. Apoi se aşeză din nou la masa din curte şi scrise cea de-a doua scrisoare lungă familiei ei.

Rashad insistase să expedieze el prima misivă, scri-

să pe cînd era membră a haremului lui Khalif, dar Charlotte nu-şi făcea iluzii. Toţi cei dragi ai ei erau probabil nebuni de îngrijorare.

Îşi petrecu după-amiaza elaborînd scrisoarea, doar ciugulind la prînz o masă cu fructe, brînză şi pîine neagră, aduse de un servitor. În timpul celei mai călduroase părţi a zilei, în cînd majoritatea locuitorilor din Costa del Cielo îşi făceau siesta tacticos, Charlotte scria pagini, le rupea şi compunea altele. Era important să-i facă pe tatăl său şi pe Lydia să înţeleagă că îl iubea pe Patrick şi dorea cu adevărat să fie cu el, în ciuda relaţiei lor stranii.

Charlotte scrisese gogoşi în prima scrisoare, fiindcă atunci fusese captivă fără şanse de scăpare, vrînd să-şi protejeze familia dragă de la durerea pe care ar fi cauzat-o adevărul. Acum, excluzînd cele mai intime detalii ale relaţiei ei cu Patrick, repetă aventura incident cu incident. În final, avea un teanc de foi atît de voluminos, încît scrisoarea ei ar fi trebuit trimisă într-un pachet, în loc de plic.

În noaptea aceea, purtînd din nou o rochie împrumutată, de data aceasta de culoare crem, cu tuşeuri de dantelă veche ce îi decorau pieptul şi manşetele, Charlotte cină cu familia Querida. Fu o masă plăcută, deşi conversaţia era ciudată din cauza diferenţelor de limbă. Şi nu era nici urmă de Patrick.

După cină se făcu muzică în ceea ce ar fi fost un salon de desen în Anglia, sau un atelier în America. Lenora Querida cînta la harpă, în timp ce señor îi oferi o mînă fiicei sale, cu o curtoazie exagerată, şi o invită la dans.

Charlotte privi încîntată, dar în sufletul ei simţea o durere amară. Adesea, în timp ce Lydia cînta la pian, Millie şi Charlotte făceau piruete împreună cu tatăl lor cam în acelaşi stil. Din nou, i se făcu dor de cei dragi cu o acuitate dureroasă.

Chiar cînd voia să se scuze politicos şi să zboare în camera ei, apăru Patrick. Îşi schimbase pantalonii obişnuiţi, cizmele înalte şi cămaşa largă cu o cămaşă fină, potrivită pentru seară, completată cu o cravată cu dungi gri-albăstrui, şi ac de cravată.

Charlotte se gîndi că ea crescuse obişnuită cu măreţia lui, fiindcă era frumos de ţi se oprea respiraţia chiar şi în circumstanţe obişnuite. În acea noapte magică, piratul poza ca prinţ. Cînd o luă pe Charlotte în braţe şi începu să o învîrtească graţios de jur împrejurul camerei, în pas cu ritmul vioi al harpei doamnei Querida, ea uită de tot ceea ce o supărase mai înainte.

În timpul acelui singur dans, fu de parcă sufletul lui Charlotte şi al lui Patrick se contopiră. Nici un cuvînt nu fu spus, fură respectate toate regulile bunei-cuviinţe şi totuşi experienţa era cumva mai profundă decît fusese intensul lor act sexual.

Charlotte îşi dădu seama cu disperare că îşi dăruise inima bucuroasă acestui bărbat, ca să rămînă cu el nu numai pînă la sfîrşitul zilelor, ci pentru o eternitate.

Dacă Patrick simţise acest lucru fundamental în decursul evenimentelor, nu-i arăta. Dansă cu Charlotte de două ori, apoi cu Pilar, care era evident fermecată. Señora se ridică de pe băncuţa de la harpă, în timp ce soţul ei se sprijinea de şemineul de marmură, privind afectuos.

Nici un fior de invidie nu clinti inima lui Charlotte, dar era copleşită de emoţii şi avea nevoie de timp şi de singurătate ca să le rînduiască. Fusese aşa de sigură, înainte de această noapte, că nu se putea să-l iubească pe Patrick mai mult decît îl iubea deja. Acum o ameţise brusca expansiune a sentimentului; vastul ocean luase, fără avertisment, dimensiunile unui univers.

Ea se strecură afară din camera fastuos mobilată, sperînd să treacă neobservată, şi porni grăbită de-a lungul coridoarelor spre apartamentul ei.

Acolo, în lumina lunii care se revărsa prin fereastră păşi, plină de energie elementară, cutezătoare. Nu se putea acomoda acestor noi sentimente, se agită ea în tăcere, înconjurîndu-se strîns cu braţele. În aceste clipe de trădare, Charlotte simţea că sufletul ei va răbufni.

– Charlotte.

Ea se răsuci şi îl văzu pe Patrick stînd în pragul uşii apartamentului ei, învăluit în umbră. Nu-i putea citi expresia feţei din cauza întunericului, dar îi auzi îngrijorarea din voce şi înţelegerea tacită.

Începu să plîngă şi rosti printre lacrimi.

– Ce se întîmplă cu mine?

Patrick o ridică uşor în braţele sale.

– Nu ţi-aş putea spune, zeiţă, mărturisi el şoptind sacadat. Eu însumi mă simt năucit.

El o sărută şi Charlotte simţi că universul începe să o invadeze din nou, dublîndu-se şi redublîndu-se cu o viteză ameţitoare. El se retrase în cele din urmă şi o duse spre pat, iar Charlotte nu se putu opri din tremur.

– Te doresc aşa de mult, spuse el despletindu-i părul cu degete febrile, încît mi-e teamă de ceea ce se

va întîmpla cînd te voi avea.

Ea îi scoase haina bine croită, îi desprinse acul de cravată, îi descheie butonii cămăşii. Cu frenezie Patrick o dezbrăcă pînă la piele în cîteva fracţiuni de secundă. Nu mai avură preludii în acea noapte, nici o tentativă de mîngîiere, fiindcă dorul unuia de celălalt se contopise într-o singură, primară dorinţă, la fel de nestăvilit ca un cutremur.

Patrick o întinse pe Charlotte pe pat şi se azvîrli în ea, iar ea îl primi cu o pasiune mai veche decît lumea.

Amorul lor din acea noapte fusese precum un soi de luptă fericită, se gîndi Patrick stînd întins şi uitîndu-se în tavan, cu o Charlotte adormită, încolăcită lîngă el. De la prima lor întîlnire, ea fusese ca o pisică sălbatică, răspunzînd cu un abandon feroce lucrurilor învăţate de la el. Totuşi, se întîmplase ceva nou între ei în noaptea aceasta, încă înainte de a se băga în pat. În timp ce dansau atît de inocent şi de circumspect, ceva dinăuntrul lui, demult rupt, fusese sudat la loc.

Patrick se bucura de întuneric şi de somnul lui Charlotte pentru că deodată ochii i se umplură de lacrimi, lacrimi de cea mai profundă şi mai poetică uimire. După uimire veni cea mai pură teamă, fiindcă o iubea pe femeia aceasta – pentru moment, cel puţin, nu putea nega acest lucru – şi iubind-o, se deschisese nu numai fericirii, dar şi unei dureri de neînţeles.

Chiar cînd o trase pe Charlotte mai aproape, cu trupul ei fierbinte şi suplu lîngă al lui, îşi dorj să nu o fi văzut vreodată şi ca ea să nu fi părăsit portul Quade şi să se fi aventurat într-un bazar din care să fie răpită. Toată viaţa fusese un singuratic, în unele privinţe, dar nu nefericit. În ciuda numeroaselor şi variatelor aventuri, în timpul cărora trupul îi fusese pus într-un pericol de necontestat, sufletul i-a rămas mereu singur. Deacum gata, se gîndi el trist. Dacă o pierdea pe Charlotte, nu va mai fi om din nou. Va trebui să trăiască restul zilelor cu un suflet îngheţat şi răvăşit.

Ea se agită lîngă el, această femeie care era şi îngerul şi cuceritorul lui, şi îşi răsfiră degetele peste pîntecele lui gol. Patrick gemu cînd aceleaşi degete îi cuprinseră bărbăţia şi i-o treziră imediat.

– Vino aici, toarse ea adormită. Nu m-am săturat de tine.

Prea slab ca să reziste, Patrick se rostogoli peste ea, lăsîndu-şi greutatea bustului pe antebraţe şi aşezîndu-se între coapsele ei fierbinţi.

– Mi-ai putea arăta puţină milă, spuse el, pe jumătate în glumă.

– Nu în seara asta, îl tachină Charlotte ridicîndu-şi şoldurile şi înghiţindu-l uşor, ducîndu-l în adîncul ei. Dacă eşti foarte bun, poate că te voi lăsa mîine să dormi.

Încă de cînd avusese prima femeie, la vîrsta de paisprezece ani, Patrick fusese întotdeauna cel care luase. Acum, incredibil, el era cel luat şi nu putea înţelege emoţiile pe care acest fapt le stîrnea în el. Se mişcă în ritmul lui Charlotte, urmînd-o, incapabil să se oprească.

Răspunsul era instinctiv, nevoile pe care acesta le implica era la fel de nepătruns ca însăşi marea.

Ea murmură cuvinte de încurajare fără înţeles şi el i se supuse nebuneşte. Cînd se împinse sub el şi ţipă de triumf, Patrick îşi pierdu minţile. Se aplecă sălbatic asupra ei penetrînd-o adînc.

El ţipă şi îşi aruncă sămînţa într-o plăcere aproape de nesuportat, iar Charlotte îşi întinse mîna peste muşchii tari ai feselor lui, dorindu-l, alinîndu-l, comandîndu-l. În cele din urmă îl lăsă să iasă – el ştia că nu mai avea voinţă proprie – dar imediat ce îşi veni în fire, ea îl dori din nou.

Ea aduse un lighean cu apă şi un burete şi îl spălă încet, tandru.

– Ridică-te, îi spuse ea, şi el i se supuse cumva, deşi nu mai avea putere.

– Charlotte, o rugă el aspru, dîndu-şi capul pe spate, ştiind că nu avea scăpare. Nici măcar nu se putu opune, fiindcă aşa cum îl săruta şi îl dezmierda ea, se excită din nou, penisul odihnindu-i-se pe pîntec precum un stejar.

– Ah, îl dojeni ea, luîndu-l apoi în gură şi începînd să lucreze cu aşa luare aminte asupra lui, încît el îşi ieşi din minţi înainte să treacă un minut.

Capitolul 10

Patrick bîntui prin debarcader în următoarele două săptămîni, supraveghind fiecare detaliu al reparaţiilor lui *Enchantress*. Înainte de Charlotte, evenimentul i-ar fi consumat gîndurile dis-de-dimineaţă, la fel i-ar fi comandat prezenţa fizică; acum mintea îi era îndreptată spre mica seducătoare energică pe care o luase în căsătorie la Riz.

Charlotte, reflectă el, nu o dată, ci de mii de ori, era jumătate aristocrată, jumătate leoaică. În fiecare zi soseau noi rochii de la magazinul croitoresei, iar Charlotte era rece şi demnă ca o ducesă în timp ce îi poza lui. Cînd Patrick i se alătura noaptea în pat, întotdeauna la ore tîrzii, îi arăta latura sălbatică a firii ei, oferind şi luînd plăcerea cu acelaşi grad de pasiune feroce.

Stînd pe platforma lui *Enchantress*, Patrick se uită lung la apele verzi-albastre, scăldate în soare, întrebîndu-se dacă sentimentele tandre îl transformau într-o bătrînă arţăgoasă. Lucrurile mergeau prea al naibii de bine,

după părerea lui, iar el era profund jenat şi neliniştit.

Experienţa îl învăţase să aştepte provocări, în special cînd viaţa părea să intre pe făgaşul unei rutine plăcute.

Un murmur de voci şi de sporovăială pe andoc îl făcură să se întoarcă şi o zări pe Charlotte, coborînd dintr-una din trăsurile familiei Querida, o umbrelă cu dungi roz şi albe apărînd-o de strălucirea puternică a soarelui. Rochia ei, cu mîneci lungi şi brodată cu dantelă era roz, o pată de feminitate în coclaurile acelea radical masculine.

Charlotte îl zări pe Patrick, îi făcu veselă semn cu mîna şi o luă de-a lungul platformei, spre puntea principală. Nefiind pe deplin încîntat, fiindcă cheiul şi debarcaderul erau nişte locuri dure, el nu putu, totuşi, să nu se bucure văzîndu-şi soţia.

O întîmpină încruntîndu-se:

– Ce faci aici?

– Am venit să văd cum progresează reparaţia vasului, replică ea, şi, după cum îşi ridică bărbia şi o ţinu nemişcată, Patrick ştiu că Charlotte era neînfricată. Ca de obicei.

Ea îşi răsuci umbrela cochet şi îi oferi lui Patrick un zîmbet care îi înmuie genunchii.

– Spania e minunată, continuă ea dulce, şi ospitalitatea familiei Querida nu poate fi pusă la îndoială. Oricum, cred că am fost contaminată de plăcerea dumitale de a călători, domnule Trevarren. Am aflat că sînt nerăbdătoare să călătoresc de colo-colo, să văd ce se întrezăreşte la orizont.

Patrick era prea copleşit de pofte, deşi Charlotte nu

făcuse nimic ca să-l ispitească. Se întrebă dacă muncitorii şi echipajul său ar observa dacă ar închide-o în cabina lui pentru vreo două-trei ore, apoi alungă ideea. Dacă nu se controla, îşi va pierde reputaţia şi se va duce vestea peste şapte mări că Patrick Trevarren devenise soţ.

– Ţi-am spus să nu vii aici, se uită el urît la ea, luînd-o de braţ şi împingînd-o spre parapet. Ţărmul nu este un loc potrivit pentru o femeie decentă.

Ea îşi ridică privirea spre el, fluturîndu-şi pleoapele într-un fel care putea fi descris drept refractar.

– De ce să mă tem, rosti ea tărăgănat, dacă te am pe tine ca să mă aperi, căpitane Trevarren?

El vru să o scuture.

– Mă mir că poţi întreba una ca asta după ce ai fost răpită în bazar şi ai sfîrşit într-un harem, şopti el furios.

– Nu mă poţi proteja? zîmbi Charlotte, încă momindu-l. Altfel, ochii ei aurii, sinceri, erau numai zîmbet.

Patrick îşi încleştă maxilarul timp de o clipă. Avea o singură slăbiciune – fascinaţia pentru această femeie. El o privi, nedîndu-i vreun răspuns la întrebare, ştiind că de fapt nu aştepta vreunul.

Ea zîmbi, bucurîndu-se de mica-i victorie, şi deschise poşeta din mărgele.

– După cîte se pare, am treburi justificate. Acest mesaj mi-a fost predat în dimineaţa asta. Îi întinse un plic crem, voluminos.

O premoniţie se strecură în stomacul lui Patrick în timp ce luă plicul. Era scris doar numele lui – oricine din Costa del Cielo ar fi ştiut unde locuia. Pe spate văzu pecetea distinctivă a lui Khalif, cu sigiliu verde.

Desigilă plicul şi scoase o singură coală. Mesajul era scris de mînă, feminin, într-o engleză perfectă.

„Ahmed a preluat palatul prin trădare şi l-a închis pe Khalif. Îl va ucide pe adevăratul sultan şi pe moştenitorii lui, noi nu avem cu ce mijloace să luptăm, întrucît oamenii lui Khalif sînt plecaţi într-o campanie în deşert. Te rog vino repede, dacă îi eşti prieten loial".

Patrick citi scrisoarea pentru a doua oară, apoi o mototoli în mînă. În ciuda diferenţelor dintre cele două culturi ale lor, Khalif şi Patrick erau mai apropiaţi decît fraţii şi el nu putea ignora un astfel de apel, chiar dacă era vreun truc.

– Cochran! ţipă el brusc, făcînd-o pe Charlotte să tresară.

– Ce este? întrebă ea, luîndu-i coala mototolită din mînă şi netezind-o pe balustrada lustruită de stejar.

– Oh, nu, respiră ea precipitat cînd citi mesajul.

Primul ofiţer apăru imediat, mai mult emoţionat decît alarmat.

– Da, domnule. Avea un ton precipitat.

– Adu-mi un vas! ordonă Patrick. Adună-i pe toţi oamenii noştri şi pe alţii pe care-i poţi găsi. Ne întoarcem la Riz.

Cochran răspunse uimit:

– De unde să iau un vas, domnule?

Patrick smulse scrisoarea din mîna lui Charlotte şi i-o azvîrli lui Cochran.

– Drace, nu-mi pasă dacă trebuie să agăţi o gabara de pescuit, fă cum ţi-am spus! Acum îşi îndreptă atenţia

din nou spre soţia sa şi îi luă ferm braţul într-al lui.

– Te vei duce înapoi la familia Querida, îi spuse el, şi vei sta acolo pînă ce voi veni să te iau.

Charlotte clipi, apoi încăpăţînarea îi coloră obrajii.

– Vreau să merg cu tine! protestă ea.

El o trase spre parapet.

– Pentru moment, doamnă Trevarren, dorinţele tale mă îngrijorează cel mai puţin. De data aceasta, dacă ţii la frumosul tău fund, mă vei asculta! replică el.

Ea începu să protesteze, dar Patrick o traversă platforma şi o propulsă în trăsura care aştepta. După ce el închise portiera şi strigă un ordin către birjar, într-o spaniolă nervoasă, Charlotte scoase capul pe fereastră şi strigă furioasă:

– O să ţii minte asta, căpitane Trevarren!

Patrick ar fi rîs dacă nu ar fi fost aşa de îngrijorat pentru Khalif. Ahmed, fratele vitreg al sultanului, era crud, şi setea sa de putere nu mai era un secret. Erau şanse ca Khalif să fie deja mort, iar execuţia lui ar fi fost brutală şi nu neapărat rapidă. Mai rău, prinţii, fiii tineri ai lui Khalif, cu toţii prea tineri ca să-şi părăsească mamele, vor fi şi ei executaţi, aşa cum spunea scrisoarea.

Echipajul lui *Enchantress* se adună în cîteva minute şi ascultă cu furie neliniştită planul pe care li-l relată Patrick.

Nu se vor apropia de palat pe mare, fiindcă Ahmed şi banda lui de tîlhari rebeli se vor aştepta la asta, şi orice apropiere a navei va fi cu siguranţă parată de focul de tun înainte ca ei să poată ajunge acolo. După ce vor traversa spre regatul insular al Riz-ului, şi vor

ancora în portul oraşului cu acelaşi nume, vor cumpăra cai şi alte provizii din piaţă şi-l vor ataca pe Ahmed prin deşert.

Rezultatul va fi, desigur, în mîinile Domnului.

Ajungînd în camera de oaspeţi a proprietăţii Querida, Charlotte îşi aruncă umbrela de cealaltă parte a camerei într-un acces de furie. Nu se deda istericalelor în mod obişnuit, dar în cazul acesta nu putea să fie blîndă. Patrick era soţul ei.

Acum el pleca la Riz, imperios ca un erou grec, hotărît să-şi salveze prietenul, şi plănuia să o lase chiar aici, în plicticosul Costa del Cielo pentru cine ştie cîtă vreme. În ceea ce o privea pe Charlotte, un singur lucru era mai rău ca moartea, şi anume ca Patrick să se afle în pericol departe de ea! Dacă va fi ucis şi nu-l va mai vedea vreodată?

Charlotte îşi muşcă puternic buza de jos. Patrick nu o ascultase atunci cînd îl implorase să nu o lase în haremul lui Khalif, iar el nu se schimbase de atunci. Nu avea absolut nici un sens să încerce să se certe cu bărbatul ei greu de cap.

Gîndurile îi luară o întorsătură neaşteptată. Citise despre o femeie care odată se îmbrăcase în haine de bărbat şi plecase să lupte în războiul civil din America, doar ca să fie lîngă soţul ei. Poate că s-ar putea deghiza şi strecura pe vasul pe care Patrick reuşise să-l

procure pentru călătorie...

– Nu, spuse ea cu glas tare, asemenea acţiune nu avea rost pentru că figura ei nu avea nimic masculin în ea. După răpirea ei din *souk,* după ce-i fusese dusă lui Patrick într-un sac de pînză drept veşmînt, purtase una din cămăşile lui şi o pereche de pantaloni. Părea pur şi simplu exact ce era – o femeie care purta haine bărbăteşti.

Cu toate astea, Charlotte nu intenţionă să renunţe. Şi ea avea prieteni în palatul lui Khalif – pe Alev şi pe Rashad. Şi se mai gîndea la copilaşii lui Alev şi la ceilalţi duşmani care stăteau între Ahmed şi tronul Riz-ului.

Charlotte se calmă în mod deliberat. Se aşeză pe marginea patului pe care îl împărţise atît de plăcut cu Patrick şi încercă să se gîndească. Îi veni o singură idee, deşi îşi stoarse creierul, şi era una mai disperată decît ascunderea. Totuşi, de vreme ce era singurul plan pe care îl putea pune în aplicare, Charlotte se decise să-i dea drumul.

Aşteptă pînă ce gazda se duse să-şi facă siesta, apoi se strecură afară, luînd un pumn de monede de aur pe care i le dăduse Patrick într-o zi. Soarele era nemilos de fierbinte în timp ce mergea pe străzile pavate şi prăfuite spre tavernă.

Erau o sumedenie de bărci ancorate în port; desigur va putea angaja pe cineva care să o ducă spre Riz.

Charlotte se opri afară, în faţa primului şir de taverne ieftine, făcîndu-şi curaj. Nu se gîndise să-şi ia umbrela şi pielea de pe nas începuse să o gîdile de la soarele care ardea.

Fu cît pe ce să urce trei trepte de piatră şi să intre în tavernă, cînd chelneriţa ieşi şi aruncă o găleată de lături, de-abia ferind rochia frumoasă a lui Charlotte.

– Te-ai putea uita! protestă ea.

Spre uimirea ei, chelneriţa îi răspunse în engleză.

– Aş putea, spuse bruneta cu impertinenţă – şi apoi din nou – şi n-aş putea.

Charlotte îşi puse mîinile în şolduri şi o fixă pe femeie ferm, dar tonul îi era moderat cînd vorbi din nou. În fond, ea avea nevoie de un favor.

– Trebuie să plec spre Riz, o anunţă ea, şi pot plăti. Există cineva în acest... local care m-ar putea traversa?

Chelneriţa se răsuci şi întrebă în tavernă într-o spaniolă stridentă. Cuvintele ei strînseră marinari zdrenţăroşi, de toate mărimile, formele şi naţionalităţile care se uitară lung la Charlotte pe ferestrele murdare şi se îngrămădiră în pragul uşii.

– Ai vreo preferinţă pentru oamenii cu care vei naviga?

Charlotte înghiţi în sec.

– Ei, n-aş vrea un criminal, replică ea.

Femeia ridică din umeri.

– Atunci nu e nimeni aici – sau în altă parte pe chei – care te-ar putea ajuta. Vru să închidă uşa, deşi feţele cenuşii rămaseră la ferestre.

– Stai! ţipă Charlotte. Nu putea suporta gîndul de a rămîne în Spania veghind plină de teama că Patrick s-ar putea să nu mai revină vreodată.

– Voi angaja pe oricine nu a comis nici un viol şi nici o crimă vreodată.

Chelneriţa traduse şi mulţimea se împuţina vizibil.

Se auzeau murmure. Un bărbat păşi înainte.

Charlotte se dădu un pas înapoi şi încercă să zîmbească.

– Bună, spuse ea pe cît de vesel putea.

– Bună, îi răspunse marinarul, zîmbind un pic superior, iar Charlotte îl recunoscu după accent ca fiind american. Era de înălţime medie, vîrstă nedeterminată, slab şi musculos, părul negru, scurt, care îi stătea zbîrlit în jurul capului precum ţepii unui arici.

– Ce treabă ai în Riz, domnişoară? întrebă el.

Charlotte era speriată, dar şi nerăbdătoare să plece. La urma urmei, cu cît vor pleca mai repede, cu atît mai iute îl vor ajunge pe Patrick din urmă.

– E ceva personal, spuse ea. Tot ce trebuie să ştii este că vreau să merg acolo şi că îţi pot plăti transportul. Cum te cheamă, te rog?

El păru surprins – crezuse, evident, că deţinea controlul asupra situaţiei. Charlotte nu irosi timp să-l scape de aceste idei greşite.

– Mabrey Jack Malerey.

– Eu sînt doamna Patrick Trevarren, replică Charlotte, zîmbind cordial; era încîntată să se uite cum culoarea pieri de pe faţa ciupită de vărsat a lui Mabrey. Îmi poţi spune doamna Trevarren dacă vrei să mi te adresezi, deşi îmi imaginez că vei fi mult prea ocupat cu manevrarea vasului dumitale ca să discuţi.

Lucirea sălbatică dispăruse din ochii mici ai lui Mabrey şi el îşi drese glasul.

– De ce încerci să închiriezi o barcă dacă ai drept soţ un căpitan bogat?

Charlotte oftă filozofic, iar întregul ei comportament

era pur fictiv.

– Vasul lui, *Enchantress*, este ancorat pentru reparaţii. Sînt sigură că deja a achiziţionat o ambarcaţiune şi a plecat pe mare fără mine.

Mabrey îşi frecă bărbia-i la fel de ţepoasă ca şi creştetul capului.

– Cît dai?

Charlotte scoase două piese de aur vechi şi le ţinu o clipă pentru a-l studia pe marinar.

– Plătesc jumătate cînd te hotărăşti să mă duci dincolo şi jumătate cînd ajungem, spuse ea. Mai avea şi alţi bani în punga ei, dar se aştepta să aibă nevoie de ei în Riz, în special dacă-i lua timp să-l localizeze pe Patrick.

– Îţi părăseşti bărbatul? insistă Mabrey deşi tremura vizibil de dorinţa de a se întinde şi a înşfăca prima monedă. Nu vreau să am necazuri cu unul de teapa lui Trevarren, chiar dacă acest serviciu îmi aduce banii de băutură pentru o lună.

– Nu va afla niciodată cine m-a dus, îţi promit.

Charlotte îl studie din nou pe bărbat, nu era prezentabil deloc şi, în circumstanţe normale, nu ar fi traversat nici strada alături de el, darmite să facă o călătorie pe mare.

– Oricum, te avertizez că, dacă purtarea ta faţă de mine lasă de dorit înainte, după sau în timpul voiajului, căpitanul va afla despre asta. Şi te asigur că nu vei avea linişte pînă ce nu vei plăti cu sînge această greşeală.

Mabrey îşi umezi buzele cu limba, ezită o clipă, apoi încuviinţă din cap.

– Nu va avea de ce să vină după mine, spuse el, apoi Charlotte simţi că nu poate decît să-l creadă.

– Unde ţi-e vasul? întrebă ea, ferindu-şi ochii de soare în timp ce îşi întorcea privirea spre şirul de gabare rău-famate şi spre bărcile de pescuit din port.

Domnul Mabrey o conduse de-a lungul ţărmului şi arătă spre cea mai răpănoasă dintre ambarcaţiuni. Barca era puţin mai mare decît cea pe care ea şi Millie o foloseau la pescuit pe lacul de acasă cînd erau fetiţe. Era brăzdată la tribord şi chiar şi de la distanţă Charlotte putea vedea că puntea îi era putredă.

Aproape că se dădu înapoi, atît de tare o intimida gîndul de a trece prin apele pline de rechini cu o astfel de barcă jalnică, dar în acea clipă zări un cliper, mişcîndu-se la orizont. Era un vas mai mic decît *Enchantress,* lustruit şi rapid, iar Charlotte ştiu, cumva, că la cîrma ei se afla Patrick. Trebuia să acţioneze imediat şi cu îndrăzneală; dacă nu, şi-ar putea petrece restul vieţii dorindu-şi să-şi urmeze soţul.

– Repede! ţipă ea, trăgînd de mîneca murdară a lui Mabrey.

Mabrey îşi chemă unul dintre tovarăşii de băutură să-i ducă la barca lui cu o şalupă. Charlotte ezită din nou cînd văzu vasul de aproape, apoi strînse din dinţi şi urcă scăriţa de frînghie după Mabrey, grijulie să-şi ţină rochia strîns pe lîngă picioare cu pudoare.

Barca mirosea şi mai urît decît arăta şi singurul catarg scîrţîi puternic impulsionînd-o să se răzgîndească. Charlotte îi dădu bărbatului o monedă de aur, aşa cum se înţeleseseră, şi rămase la prora, încercînd să nu piardă cliperul din ochi în timp ce lăsa în urma lui siajul.

Mult prea curînd, vasul dispăru, iar curajul lui Charlotte scăzu un pic. Dacă nu reuşea să-l ajungă pe Patrick din urmă la timp? Sau, mai rău, dacă îl prindea şi el se înfuria şi o trimitea înapoi în Spania sau o închidea în casa vreunui prieten din Riz?

Cu cît se îndepărtau de ţărm, cu atît apa devenea mai învolburată. Stomacul lui Charlotte tremura în timp ce barca se sălta şi se răsucea pe valuri, iar ea se temea că va voma. După un timp, oricum, îşi găsi un fel de ritm şi masa de prînz i se aşeză.

Era complet întuneric la vremea cînd terminară traversarea, dar Charlotte îşi spuse că era un lucru bun. Va trebui să cumpere şaluri ca să-şi acopere braţele, capul şi faţa dacă nu voia să fie arestată pentru înfăţişare indecentă.

De vreme ce era reflux, Mabrey putu să acosteze barca pe chei şi nu fu nevoie să o tragă la mal. Charlotte se ascunse în spatele unor lăzi şi coşuri în timp ce protectorul ei urît plecă în căutarea veşmintelor de care ea avea nevoie pentru a putea circula în societatea islamică.

Piaţa era alături şi, ca şi cheiul, era luminată de torţe. În timp ce-l aştepta pe Mabrey să se întoarcă cu voalurile ei, îşi suci gîtul şi privi cu coada ochiului, uitîndu-se după cliperul rapid care îl adusese aici pe Patrick. Nu reuşi să vadă vasul, dar îşi îndreptă atenţia spre *souk* la auzul unei voci familiare şi îl zări pe căpitanul Trevarren în persoană, certîndu-se tare cu un negustor de cai.

Charlotte vru să-l strige, dar nu o făcu. Se întreba care situaţie ar fi mai puţin periculoasă – să bîntuie prin

Riz fără acoperemîntul de rigoare sau să dea ochii cu Patrick?

Încă era nedecisă cînd Marbey se înapoie cu două şaluri zdrenţăroase mîncate de molii, făcute din cîrpe de culoarea jegului. Charlotte se acoperi în grabă, îi dădu marinarului şi cealaltă monedă de aur, aşa cum se înţeleseseră, împreună cu costul voalurilor, şi se grăbi spre cortul neguţătorului de cai. Lîngă el se afla un ţarc plin cu cai. Era evident că încheiaseră o înţelegere, fiindcă Patrick îi plătea negustorului, iar echipajul lui prelua animalele încălecînd.

Charlotte veni la ceea ce spera să fie o distanţă decentă lîngă umărul drept al lui Patrick, fiind acoperită din cap pînă-n picioare cu excepţia ochilor. Totuşi, ştia că trebuie să sară în ochi cu rochia aceea roz.

– Căpitanul Trevarren? spuse ea, sperînd că efectul politeţii va lucra în favoarea ei. Patrick îngheţă – pentru o clipă chiar şi *souk*-ul zgomotos păru tăcut precum cel mai îndepărtat deşert – apoi întoarse capul lent ca să se uite la ea. Ochii lui albaştri păreau negri ca noaptea, se gîndi ea, dar nu doar din cauza întunericului.

– Charlotte? se răsti el după un scurt interval de şoc.

Ea dădu din cap aprobator.

– Mi-e teamă că da, spuse ea pe ton jos dar vibrant.

El murmură un şir de cuvinte colorate, o luă de braţ şi o trase în umbra cortului negustorului de cai.

– Cum îndrăzneşti să mi te răzvrăteşti astfel? o întrebă el cu o şoaptă terifiantă. Eşti complet lipsită de teamă sau doar nebună?

Charlotte înghiţi în sec.

– Nu e nevoie să fii nepoliticos, spuse ea. Nu sînt genul de persoană care să stea şi să aştepte, Patrick. Sînt genul care iese şi acţionează.

– Văd asta, zise el, apoi înjură din nou.

Charlotte îşi imagină că putea la fel de bine să pună degetul pe rană.

– Mai mult, dacă încerci să mă trimiţi înapoi sau să-mi întorci spatele, voi găsi altă metodă de a te urma.

– Ar trebui să te pun cu fundul în sus! Patrick gemu, scuturînd-o.

Ea zîmbi, observînd că reuşise.

– Dar nu o vei face, replică ea. Dacă erai genul care să lovească o femeie... chiar şi la fund, ai fi făcut-o cu certitudine pînă acum.

Aproape că-şi atingeau nasurile, iar ochii lui străluceau în lumina torţelor de furie.

– Nu fi prea sigură de asta, doamnă Trevarren, îi spuse el. Dacă nu mă grăbeam, îţi dădeam jos toate zdrenţele alea boţite şi ţi-aş fi tras o chelfăneală de să ţi-o aduci aminte toată viaţa.

Evident că Patrick îşi terminase predica, cel puţin pentru moment. O trase spre padoc fără să ceară un răspuns la remarcile lui, iar Charlotte oricum nu avea pregătit un răspuns.

Un armăsar arab fusese înşeuat pentru el; o sui pe Charlotte pe spatele animalului fără formalităţi, apoi se azvîrli în spatele ei.

– Fă-mi necazuri, doamnă Trevarren, spuse el provocator printre dinţi, şi o să-mi pun ameninţarea în practică. Aici şi acum, în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor.

Charlotte îl crezu. În afară de asta, îşi consumase

cota de bravură pe ziua de astăzi angajîndu-l pe domnul Mabrey şi traversînd spre Riz în barca lui permeabilă şi împuţită. Stătea liniştită şi-şi ţinea gura, chiar dacă nu i se spusese ce pericole ar putea-o aştepta, cu inima tresăltîndu-i de bucurie.

Orice s-ar întîmpla, va participa, şi asta era mult mai bine decît să aştepte în vreun loc plicticos, unde să audă relatarea la mîna a doua. Charlotte se lăsă pe spate, pe pieptul lui Patrick, absorbită de puterea braţelor lui care o înconjurau, şi adormi.

Cînd se trezi, aproape că se crăpase de ziuă şi convoiul era departe, în deşertul scăldat de lumina stelelor. Arabii, probabil ghizii angajaţi de Patrick, aşterneau corturile în nisipul alb, în timp ce ceilalţi călăreţi beau din bidoane şi făceau speculaţii asupra dificultăţii de a prelua palatul din mîinile lui Ahmed.

Patrick o coborî de pe armăsar şi, deşi nu se purta dur cu ea, nu avea nici un fel de tandreţe în gesturi. Fără să vorbească, o împinse spre unul dintre corturi.

Pe jos, fuseseră întinse piei moi şi catifelate de ied, şi Charlotte, extenuată, se întinse ca să adoarmă la loc.

Totuşi, într-o măsură anume, era conştientă de consiliul de război care se ţinea afară.

Cum noaptea făcea loc zilei, aerul deveni mai fierbinte. Charlotte se zvîrcolea spasmodic din cauza hainelor.

– Uite, se auzi vocea lui Patrick de o tandreţe aspră. Bea nişte apă.

Ea de-abia era conştientă, dar setea îi era la fel de reală ca şi oboseala, aşa că se ridică în fund şi bău încet din bidonul pe care el i-l ţinea la gură. Căldura era

intensă chiar şi la adăpostul umbros al cortului, iar Charlotte văzu că şi Patrick îşi scosese hainele.

El îi îndepărtă şuviţele jilave de pe frunte cînd ea se culcă din nou pe piei.

– Ce să mă fac cu tine? întrebă el într-o şoaptă răguşită. Eşti total incorigibilă.

Charlotte oftă, agitîndu-se ca să se facă mai lejeră. Camizola ei era udă de transpiraţie şi o simţea lipită de fund.

– N-o să fiu lăsată în urmă, spuse ea adormită. Asta să-ţi fie lecţie.

Patrick chicoti şi ceva din sunet o făcu pe Charlotte să deschidă ochii şi să se uite la faţa lui. Stătea aşezat pe o parte, cu capul sprijinit într-o mînă.

– Eu dau ordine în familia asta, replică el, desfăcînd fundele de pe camizola ei şi dezvelindu-i sînii alene. Şi dacă cineva are de învăţat o lecţie, aceea eşti tu, doamnă Trevarren.

Toţi muşchii o dureau de la faptul că stătuse o noapte întreagă în şa şi nu-şi amintea să mai fi fost aşa de obosită. Chiar şi aşa, cînd Patrick se aplecă să-i sărute unul dintre sîni cu limba, ea fu gata pe loc pentru el.

– Şi-mi spuneai mie incorigibila, spuse ea gîfîit.

Patrick nu-şi pierdu timpul răspunzîndu-i. Se bucură de sînul ei timp îndelungat, apoi îi desfăcu picioarele uşurel şi se alinie între ele.

Charlotte tremura, ridicîndu-şi şoldurile, dorindu-l înăuntrul ei. Puteau lăsa preludiul pentru altă dată.

El rîse şi se mută la celălalt sîn, îl savură cu poftă, ignorînd dorinţele ei josnice, nebuneşti; într-un final, îşi

aşează gura peste a ei şi o sărută adînc, sorbindu-i ţipătul de fericire pasională în timp ce o pătrunse.

Lui Charlotte i se păru că toată căldura deşertului îi invadase trupul. Fiecare lovitură a şoldurilor lui Patrick o aducea la nebunie şi se sălta violent sub el. Se uniră, limbile lor se încolăciră, dar nu îndrăzniră să întrerupă sărutul pînă ce nu fu scos şi ultimul geamăt de plăcere.

Cînd se termină, Charlotte ţipă fiindcă se terminase, fiindcă fusese atît de frumos, fiindcă îl iubea pe Patrick aşa de mult. El îi sărută pleoapele pînă cînd o linişti şi apoi adormiră amîndoi.

La amiază, Patrick o trezi pe Charlotte. Mîncară alune şi curmale, împreună cu mici cantităţi de apă, apoi făcură dragoste din nou.

Charlotte era slăbită şi un pic ameţită cînd se îmbrăcă pentru încă o noapte lungă de mers călare, dar Patrick părea să aibă destulă energie de consumat. Fluiera pe cînd ajuta la strîngerea taberei, iar Cochran şi ceilalţi membri ai echipajului îl tachinau în surdină.

Pe cînd Charlotte roşea imaginîndu-şi cam ce spuneau, Patrick se amuza de glumele lor.

Porniră din nou la drum mult prea curînd şi muşchii coapselor lui Charlotte trepidau de protest în timp ce armăsarul galopa neobosit prin nisip. Mai bine ar muri decît să se plîngă. Patrick va fi cu siguranţă încîntat şi îi va spune că avusese dreptate să o lase acolo dacă-i făcea necazuri.

Lui Charlotte i se păru că orele se scurseră la fel de greu ca deceniile, şi cînd ajunseră la o oază şi se opriră, vru să hohotească de bucurie. În schimb, găsi o găleată şi o umplu cu apă de la izvorul înconjurat de

palmieri şi de o vegetaţie luxuriantă. Ţinîndu-se pe cît putea de dreaptă, aşteptă pînă cînd corturile fură întinse şi intră în cel pe care ea şi cu Patrick îl împărţiseră cu o zi în urmă.

Era dezbrăcată şi tocmai se îmbăia cînd Patrick dădu la o parte apărătoarea cortului şi intră. Se uită la ea cu o privire arogantă, dar cuvintele îi erau umile.

– Eşti remarcabil de frumoasă, se minună el şoptind întretăiat. Charlotte nu încercă să se ascundă; stătea în faţa lui Patrick simţindu-se la fel de pură ca Eva înainte de a cădea în dizgraţie. În acele momente putea crede că doar ei doi existau pe pămînt şi că oaza era grădina legendară.

Înaintă spre el, îi descheie cămaşa şi îi sărută carnea tare şi sărată. Patrick respiră precipitat, o apucă de umeri ca pentru a o îndepărta, apoi îşi înfipse degetele în părul ei şi o trase mai aproape.

– N-am uitat că mi-ai nesocotit ordinele, o ameninţă el fără suflare în timp ce ea continua să-l guste. Dacă scăpăm cu viaţă, s-ar putea să te omor eu însumi.

Charlotte îi atinse sfîrcul cu limba zîmbind cînd el gemu drept răspuns.

– O să ţin minte asta, şopti ea, încercînd să pară cît mai pedepsită.

Capitolul 11

În cea de-a treia noapte, după ce corturile fuseseră înălţate, una din iscoadele arabe plecă din tabără. Întorcîndu-se în decurs de o oră cu o expresie emoţionată şi mohorîtă, îi spuse lui Patrick că palatul lui Khalif era în apropiere.

Membrii echipajului lui Patrick erau înarmaţi pînă în dinţi şi lui Charlotte îi era clar că se pregăteau de luptă. Cît despre Patrick, acesta arăta hotărît.

– De vreme ce tot îmi voi bate gura de pomană spunîndu-ţi să stai deoparte, îi zise el lui Charlotte, trăsăturile lui apărînd cizelate şi dure în lumina rece a stelelor şi a lunii, vei călări alături de mine. Dar fii atentă, Charlotte Trevarren, dacă îmi vei submina autoritatea în faţa acestor oameni, vei fi pedepsită. Asta, iubita mea, este o promisiune solemnă.

Charlotte tremură, foarte conştientă de faptul că Patrick era serios, că grija lui tandră pentru ea nu-l va împiedica să o disciplineze dacă se amesteca în

planurile lui. Era înspăimîntată de lupta ce va avea loc cu Ahmed, care era un şmecher. Oricum, Charlotte de-abia putea să stea liniştită, atît de tare anticipa aventura. Era ca şi cînd ar trăi una dintre aventurile splendide, romantice, în voia cărora se lăsase copil fiind, în îndepărtatul Quade.

– Promit să fiu un soldat bun, îi spuse ea lui Patrick. Privi în jur, la oamenii înarmaţi, gata să plece călare.

– Nu-mi iau o puşcă, sau o sabie, sau altceva?

Întrebarea stîrni un hohot de rîs în surdină în rîndul călăreţilor, dar Patrick îşi dădu ochii peste cap şi îşi încălecă armăsarul. După ce o privi pe Charlotte un timp îndelungat cu o privire indescifrabilă, se aplecă şi o sui în spatele lui.

Era clar că ea nu va purta armă, că va depinde pur şi simplu de simţuri. Îşi dorea de asemenea să îşi poată schimba rochia ei roz ruptă şi murdară cu o pereche de pantaloni şi o cămaşă.

Grupul era constituit din doisprezece oameni, dar Patrick, Charlotte şi cele două iscoade o luară înainte. În cele din urmă văzură palatul strălucind ca alabastrul în contrast cu marea întunecată.

Charlotte îl trase de mînecă pe Patrick ca să-i atragă atenţia, apoi şopti:

– Dacă mă ridici, voi putea sări zidul curţii din afara *hamam*-ului şi ţi-aş da drumul în palat prin vreo intrare sudică.

Patrick se răsuci în şa ca să se uite la ea, iar ea putu vedea că el dorea să îi refuze ideea, căutînd un motiv în minte ca să o facă.

– Ai o strategie mai bună? întrebă Charlotte plic-

tisită. Intrările principale vor fi încuiate şi păzite şi dacă spargi uşile vei plăti greu această prostie.

El se încruntă la ea o clipă, apoi zise:

– Eu însumi voi sări zidul. Charlotte oftă frustrată.

– Şi o vei lua drept prin harem? Asta va stîrni o zarvă care se va răspîndi pînă în Costa del Cielo.

– Are dreptate, domnule, interveni Cochran grijuliu. Doamna Trevarren cunoaşte drumul pe acolo. Probabil că ar putea găsi o rochie şi văluri ca să se mişte fără să stîrnească bănuieli.

Patrick îşi încordă maxilarul şi o privi pe Charlotte în timp ce se gîndea. În cele din urmă, încuviinţă.

– În regulă, spuse el. Dar odată ce vei intra, te întorci în harem şi rămîi acolo. Probabil că este cel mai sigur loc din palat.

Charlotte îşi aminti întîlnirea ei îngrozitoare cu fratele vitreg al lui Khalif în acea noapte, pe holul din afara apartamentului lui Khalif. Ahmed era genul care să abuzeze şi de putere şi de privilegii, iar în calitate de nou conducător al Riz-ului, haremul şi femeile din el îi aparţineau.

– O să fac ceea ce trebuie, zise Charlotte. Ăsta era singurul mod în care putea promite ceva, şi Patrick ştiu că aşa va face.

O privi lung ca pentru a-şi întipări trăsăturile ei în minte, apoi plecă.

Cum se apropiau de zid, Charlotte se uită în sus la crengile ulmului în care se urcase odată ca să fugă. Pe vremea aceea spera să nu mai vadă haremul vreodată, iar acum era pe cale să-şi rişte viaţa ca să pătrundă înăuntru.

Cochran împreună cu ghizii lui se căţărară ca să se uite după paznici, în timp ce Patrick merse călare pînă aproape de zid, apoi o trase pe Charlotte înainte, astfel încît să stea în faţa lui pe şa. O sărută apoi adînc, lung, şi o privi în ochi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, şopti el, ai grijă.

Charlotte zîmbi curajoasă.

– Strînge-mă mai tare, ca să nu adorm, replică ea, apoi se ridică pe spinarea calului precum un acrobat la circ, în timp ce Patrick o ţinea de picioare.

Binecuvîntînd ziua în care ea şi cu Millie se căţăraseră şi coborîseră din copaci ca maimuţele, se agăţă cu agilitate de zid şi stătu aşa un minut uitîndu-se în jos spre Patrick. Apoi îi trimise un sărut în zbor şi se lăsă să cadă fără zgomot în curtea de dedesubt.

Acolo, în umbră, se opri aşteptînd ca inima să-şi încetinească ritmul nebunesc şi respiraţia să i se regleze. Ascultă cu toată concentrarea de care era capabilă, apoi o porni spre uşa arcuită care dădea spre harem. Înăuntru se opri din nou, lăsîndu-şi ochii să se obişnuiască. După cîteva secunde putu să zărească sofalele şi femeile care dormeau pe ele. Unele sforăiau, altele murmurau în timp ce visau, dar nici una dintre ele nu se agita.

Charlotte luă o rochie şi nişte văluri de pe o bancă de la picioarele unei sofale şi îşi îndepărtă grăbită hainele-i rupte. Odată ce-şi puse veşmintele şi îşi ascunse rochia zdrenţuită după un cufăr înalt, se furişă de-a lungul haremului spre uşa interioară. Dacă era vreun paznic, Rashad, sau vreun înlocuitor numit de Ahmed, atunci va fi acolo. Charlotte trebuia să treacă prin portal

ca şi printr-o serie de holuri şi o cameră imensă ca să ajungă la intrarea din sud a palatului, unde o aşteptau Patrick şi ceilalţi oameni.

Se făcu una cu umbrele, de-abia îndrăznind să respire şi trase cu coada ochiului în pasaj. Nu văzu pe nimeni şi după ce îşi luă inima în dinţi păşi peste prag.

Un minut mai tîrziu, o cuprinseră nişte braţe puternice şi gura îi fu acoperită cu mîna. Se luptă, iar atacatorul o lipi de zidul palatului, cuprinzîndu-i gîtul cu degetele de oţel ale mîinii lui stîngi, în timp ce cu dreapta ridică o lampă de gaz.

Lumina reflectă figura lui şi Charlotte fu aşa de uşurată, încît aproape leşină. Deşi nu putea fi absolut sigură, instinctul îi spunea că eunucul îi era loial lui Khalif. El ar fi putut să o ajute.

– Tu! spuse el aspru, încă strîngînd gîtul lui Charlotte cu mîna, ca într-o menghină.

– Pentru numele lui Dumnezeu, bombăni Charlotte, dă-mi drumul. Nu pot respira.

Rashad o eliberă fără nici o tragere de inimă, dar trupul lui gigantic încă forma o barieră la fel de impunătoare ca şi zidurile palatului.

– Ce faci aici? o întrebă el, cu glas scăzut.

Charlotte înghiţi în sec. Nu avea de ales, decît să rişte făcîndu-i confidenţe. Rashad era un bărbat inteligent şi nu ar accepta decît adevărul.

– Patrick – căpitanul Trevarren – şi oamenii lui sînt afară la intrarea din sud, şopti ea. Au venit să-l ajute pe Khalif.

Expresia lui Rashad nu dădea în vileag nici un gînd al său şi Charlotte aştepta în agonia suspansului. Dacă

se înşelase în privinţa loialităţii eunucului? Dacă era în cîrdăşie cu Ahmed şi complotase împotriva adevăratului sultan încă de la bun început?

În cele din urmă el vorbi:

– Mă voi duce eu şi le voi deschide, spuse el. Tu rămîi aici.

Uşurarea lui Charlotte era umbrită doar de iritarea ei. După toate prin cîte trecuse, nu avea de gînd să stea liniştită în harem, frămîntîndu-şi mîinile şi pierzînd acţiunea. Zîmbi şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Nu pot, răspunse ea cumva răstit. Patrick se aşteaptă ca eu să îi deschid porţile. Dacă te duci tu în locul meu s-ar putea să nu te recunoască în întuneric. Are sabie şi nu va pregeta să te străpungă – atît este de concentrat să-l găsească pe Khalif.

Rashad oftă.

– În regulă, încuviinţă el şuierînd după un interval ce păru interminabil. Urmează-mă şi taci!

Charlotte făcu o rugăciune intimă de mulţumire, în timp ce-l urmă pe eunuc de-a lungul coridoarelor pietruite şi prin camera imensă de la capătul lor, unde podelele erau făcute din marmură.

La intrare se afla de veghe un paznic; Charlotte îi putu vedea umbra şi vîrful roşu al ţigării de foi din care trăgea. Ea îşi ţinu respiraţia cînd Rashad se răsuci şi o opri în drum cu o mînă masivă. Discută prietenos cu paznicul, iar Charlotte rămase în întuneric, uitîndu-se. Rugîndu-se.

Santinela ezită, apoi îi răspunse prietenos. Rashad îi suci gîtul bărbatului, iar paznicul gemu şi căzu inconştient pe podea.

– L-ai ucis? şopti Charlotte trecînd pe lîngă Rashad ca să descuie uşa.

Eunucul nu-i răspunse.

Patrick şi ceilalţi oameni intrară imediat, iar Charlotte se repezi să spună:

– Acesta este Rashad, servitorul lui Khalif. Îi este loial adevăratului sultan.

După ce o îmbrînci uşor în umăr, simplul gest spunea totul, Patrick zîmbi.

– Da, îl cunosc bine pe Rashad. Unde este Khalif? Zîmbetul îi dispăru. Trăieşte, nu?

Rashad părea descompus, dar încuviinţă.

– Conform spuselor celor care îi prepară mîncarea, sultanul este în viaţă. Aceasta nu poate fi o binecuvîntare, fiindcă există zvonul că Ahmed vrea să-şi castreze fratele. Se poate să o fi făcut deja.

Patrick închise ochii o clipă şi Charlotte privi fascinată cum o nouă putere creştea în el, la fel de clară şi de mistică precum lumina stelară care strălucea peste nisipurile albe ale deşertului.

– Vino, spuse Rashad. Este ţinut în aripa veche a palatului. Te voi duce acolo.

Patrick încuviinţă din cap şi scoase o batistă din buzunar. Înainte să-şi dea seama, lăsînd la o parte reacţia, el o prinse aproape şi îi puse căluş. După aceasta, trase un cordon auriu, decorativ de la tapiseriile de pe perete, şi îi legă imediat mîinile şi picioarele.

– Îmi cer scuze pentru ofensă, zeiţă, dar este singurul mod care mi-a trăsnit prin minte ca să nu mă urmezi în bătălie şi să fii ucisă.

Charlotte se luptă, deşi era inutil, şi se gîndi că va

clocoti de furie.

Rashad se opri şi deschise o uşă ornată, rînjind în timp ce gesticula.

– Va fi în siguranţă în closetul ăsta, spuse el.

Patrick o aşeză grijuliu pe Charlotte înăuntru şi închise uşa, încuind-o într-un întuneric beznă.

La început Charlotte fu atît de supărată, încît nici nu putu să gîndească, ci doar să se agite şi să se zvîrcolească în legăturile ei. După mai multe minute, se acomodă cu zădărnicia situaţiei ei şi rămase calmă. Doar lacrimile de furie i se prelingeau din ochi şi se scurgeau pe căluş.

În principiu, înţelegea că Patrick încerca de fapt să o protejeze, dar adusese un prejudiciu mîndriei ei pe care nu îl va uita uşor. Charlotte era, la urma urmei, produsul unei generaţii colosale de Quade şi fusese crescută să participe şi să nu stea deoparte.

Aşa de mult cît îl iubea pe Patrick, se va răzbuna – presupunînd că vor supravieţui amîndoi acestei nopţi, adică.

Patrick şi ceilalţi de-abia parcurseseră o porţiune de drum înainte să fie văzuţi şi să sune alarma. Adrenalina îi pulsă în vene – nu conta că fuseseră descoperiţi, acum, că se aflau în palat. Dacă nu ar fi fost Charlotte, iubita lui slăbiciune, ar fi gustat perspectiva unei lupte.

Îi azvîrli un pistol lui Rashad, iar el împreună cu ceilalţi oameni ai săi formară un cerc larg, cu spatele unul la celălalt, în timp ce oamenii lui Ahmed se scurgeau în camera deschisă, rotindu-şi săbiile şi cuţitele.

Bătălia fu feroce şi existară momente cînd se părea că erau cu mult peste numărul lor, dar cercul le ţinu

piept şi, în cele din urmă, atacul slăbi.

Patrick nu fusese conştient de trecerea timpului, dar zorii inundară palatul într-o lumină roşie, cînd Rashad îl conduse jos, prin holurile luminate de torţe, spre celule. Şobolanii fugeau pe lîngă ei din cînd în cînd, dar nu era nici un gardian de pază la uşa masivă din lemn, cînd eunucul se opri într-un final.

– Uite, spuse Rashad trist, gesticulînd.

La uşă atîrna un lacăt de oţel. Patrick îşi luă pistolul înapoi de la Rashad, ţinti atent şi trase, străpungînd metalul. Deşi îi era teamă de ceea ce va găsi cînd va păşi peste prag, Patrick nu ezită. Camera era întunecată, aerul greu şi puturos.

– Khalif!

În întuneric se auzi un geamăt. Rashad aprinse un chibrit, dar lumina era slabă, pîlpîind şi tremurînd în întuneric. Patrick îşi miji ochii, găsindu-şi prietenul legat de încheieturi cu lanţuri ruginite, prinse în perete. Khalif fusese bătut, înfometat şi probabil torturat, dar zîmbetul îi străluci cînd Patrick îi tăie legăturile.

– Întotdeauna ai o noţiune bună a timpului, prietene, spuse Khalif, în timp ce Patrick îl prinse cu o mînă de mijloc, ca să-l susţină.

– Nu destul de bună după cum arăţi, murmură Patrick. Acum, că Rashad găsise şi aprinsese o lampă, putea vedea că prietenul său arăta cu adevărat rău. Un amestec de disperare şi furie îi umplu gura de fiere.

– Cochran îţi va îngriji rănile, spuse el. Între timp o să mă îngrijesc de fratele ăla al tău.

Khalif scoase un sunet care ar fi putut să fie un hohot sau un acces de rîs amar.

– Îţi datorez viaţa, ca să nu mai menţionez bărbăţia, se chinui el să spună, în timp ce îi urma pe Rashad şi pe Patrick afară din celula puturoasă. Totuşi, trebuie să te rog să juri că vei lăsa răzbunarea pe seama mea. Păcatele lui Ahmed merg mult mai departe decît ceea ce mi-a făcut mie, prietene – a ucis-o pe mama, pe *sultana valide.*

– Iisuse. Patrick n-ar fi putut spune dacă acest cuvînt era o rugă sau o scuză. Îşi adună toate puterile ca să pună următoarea întrebare: Dar copiii tăi? Sînt în siguranţă? Khalif se împiedică, respiraţia îi deveni grea şi sacadată.

– Mama i-a ascuns, spuse el, iar acum era clar că plîngea. De asta a ucis-o Ahmed, fiindcă nu a vrut să îi spună unde sînt. Totuşi, soţiile mele ar fi putut şti şi ar fi putut fi mai slabe decît *sultana valide.*

Patrick vru el însuşi să plîngă, aşa de mare era durerea pe care o simţea pentru prietenul lui, dar Khalif depindea acum de el.

– Unde îl găsesc? întrebă el.

Khalif se prăbuşi inconştient şi Rashad se grăbi să îl ajute. Patrick şi eunucul îl ţinură pe sultan între ei doi.

– Ahmed va fi în apartamentele intime ale sultanului, spuse Rashad, cu vocea răguşită de amărăciune. În fiecare seară se culcă cu alta dintre soţiile fratelui său.

În timp ce eunucul îl aşeză uşor pe sultan pe o altă sofa, Patrick îşi trase cuţitul plin de sînge de la confruntarea dinainte, din camera de lîngă harem şi se apropie de patul mai mare.

– Ieşi, îi spuse el femeii care sări imediat de sub aşternuturi. Patrick o văzu cu coada ochiului adunîn-

du-şi veşmintele de pe podea, înfăşurîndu-şi-le în jurul bustului gol şi fugind.

Ahmed îşi recăpătase cumva aplombul şi îl privi pe Patrick sfidător.

– Asta nu te priveşte pe tine. Nu ai nici un drept să te bagi. Patrick împinse uşurel partea ascuţită a sabiei sale în gîtlejul lui Ahmed.

– În cele din urmă, replică el, mă bag. De fapt, dacă fratele tău nu m-ar fi rugat să te las pe mîna lui, te-aş fi tăiat bucăţi chiar acum.

Ahmed se uită spre fratele lui vitreg leşinat şi o paloare pămîntie se ivi pe sub pielea lui bronzată.

– Ar fi mai bine să îmi tai gîtul! icni el.

Patrick zîmbi.

– Ştiu, spuse el.

În decurs de o oră, Ahmed şi oamenii lui care supravieţuiseră au fost încuiaţi în celula mică în care fusese închis Khalif mai devreme.

Charlotte dormi un timp acolo, în acel spaţiu restrîns şi cînd se trezi, energia îi era restabilită, la fel şi furia. Legăturile de la încheieturi şi de la glezne erau prea strînse şi avea nevoie de apă.

Cînd uşa closetului se deschise brusc, inundîndu-l de lumină, îi trecu prin minte că Patrick, cu toţi oamenii lui şi cu Rashad puteau fi morţi. Îşi ridică privirea şi văzu figura lui Alev.

– Aici erai, zise cealaltă femeie, ghemuindu-se ca să scoată batista ce astupa gura lui Charlotte. Rashad spunea că eşti într-un closet, dar nu a menţionat în care din ele şi numai în partea asta a palatului trebuie să fie vreo douăzeci.

– L-ai văzut pe căpitanul Trevarren? îi scăpă lui Charlotte. Aşa furioasă cum era pe acest bărbat, nu putea respira pînă cînd nu afla dacă este viu sau mort.

Alev zîmbi, deşi tristeţea şi teama provocate de evenimente recente i se vedeau în ochi.

– Este cu Khalif. Englezul Cochran îi îngrijeşte rănile sultanului. O dezlegă pe Charlotte şi o ajută să se ridice.

Charlotte era uimită de cît de nesigură pe picioare era.

– Dar Ahmed? Umblă liber pe undeva?

Alev scutură din cap şi o înconjură pe Charlotte cu braţul ca să o liniştească.

– Ahmed şi oamenii săi sînt în celulă, după spusele servitorilor.

Un gînd oribil fulgeră prin mintea lui Charlotte şi se opri simţind cum răcoarea pardeselii de marmură o pătrundea.

– Prinţii... începu ea, şi nu mai putu continua.

Cealaltă femeie o îmbrăţişă şi zîmbi, nu la fel de trist ca înainte.

– Sînt în viaţă şi bine, mulţumită *sultanei valide.* Alev se mohorî din nou. Datorită ei, mamei sultanului, care este moartă. Ahmed a strangulat-o în faţa noastră, a tuturor, cînd a refuzat să îi spună unde îi ascunsese pe prinţi.

Lui Charlotte îi era ruşine să-şi amintească acum cît de tare o antipatizase pe bătrînă. Se mira acum de curajul sultanei şi ochii i se umplură de lacrimi, imaginîndu-şi cum trebuia să fie să stai neajutorat cînd o altă fiinţă umană era ucisă.

– Ai trecut prin atîtea, Alev, spuse ea calm. Cum ai suportat?

– Khalif este în viaţă, la fel copiii mei dragi. Încerc să fiu recunoscătoare pentru tot ceea ce este bun şi să nu mă gîndesc prea mult la ceea ce este rău.

Alev o duse pe Charlotte în harem, unde celelalte femei discutau emoţionate despre aventurile de dimineaţă şi despre vestea că Khalif trăia încă. Charlotte îşi scoase rochia furată şi păşi într-unul din imensele bazine cu olane, lăsînd apa care era încălzită de vasele cu mangal de dedesubt să îi relaxeze muşchii încordaţi.

Celelalte o bombardară cu întrebări, dintre care multe trebuiră traduse de către răbdătoarea Alev, iar Charlotte le dărui o povestire amănunţită şi uşor înflorită a călătoriei ei peste apă spre Riz şi de-a lungul deşertului. Le povesti cît de multe ştiu despre actuala operaţiune de salvare şi adăugă că era doar o speculaţie.

Cînd termină cu baia, i se aduseră prosoape şi o rochie curată, iar Charlotte se şterse şi se îmbrăcă. În timp ce mînca un mic dejun copios cu fructe, şerbet, cafea şi brînză, Alev îi descurcă părul.

– Unde te duci după ce pleci de aici? întrebă Alev cu o anumită melancolie în voce.

– Înapoi în Spania, sînt sigură, răspunse Charlotte încrezătoare.

Deşi încă nu era convinsă de sentimentele lui Patrick pentru ea, ştia că nu o va abandona vreodată pe *Enchantress.*

– Am fost atacaţi de piraţi cînd am plecat încolo, iar vasul lui Patrick a fost avariat. Acum este în reparaţie.

Alev repetă cuvintele în arabă, pe un ton tremurat de emoţie, şi curînd Charlotte le spuse încă o poveste – despre cum piraţii veniseră la bordul lui *Enchantress* pe mare şi totul despre bătălia care s-a încins.

Cînd termină, se simţi la fel de obosită ca şi cînd ar fi retrăit din nou întreaga experienţă.

Căscă, iar Alev o împinse uşor spre una dintre sofale. Curînd Charlotte se întinse şi adormi.

Rashad fu cel ce o trezi, ceva mai tîrziu.

– Căpitanul Trevarren întreabă de tine, spuse el. Scosese un sunet de parcă Dumnezeu tocmai instituise cea de-a unsprezecea poruncă.

Charlotte roşi şi se ridică.

– Serios? întrebă ea dulce. Ei, departe de mine să-mi fac stăpînul să mă aştepte.

Rashad îşi îngustă ochii, studiind-o bănuitor, dar nu îi contestă comportamentul. Pur şi simplu o conduse afară din harem şi prin holurile familiare, oprindu-se în final în pragul apartamentului lui Khalif.

Se înclină uşor, apoi se răsuci şi plecă.

Charlotte zăbovi în hol pentru cîteva minute, adunîndu-şi furia. Avea mai multe probleme de clarificat cu Patrick Trevarren şi va începe cu faptul că o legase şi o aruncase într-un closet. Cu umerii drepţi şi bărbia sus, păşi peste prag.

Khalif stătea întins pe o sofa enormă, dezbrăcat complet, cu excepţia cearceafului care îl acoperea de

la talie în jos. Pieptul lui gol era acoperit cu crestături de bici şi urme de arsuri, iar Cochran îi bandajase fiecare deget în parte. Sub ochii închişi avea cearcăne adînci şi, chiar de cum intră, Charlotte văzu că respira dificil.

Patrick stătea la una dintre ferestre, cu spatele la cameră, cu umerii ţepeni sub cămaşa sfîşiată şi plină de sînge.

Între rănile vizibile ale lui Khalif şi cele ascunse ale lui Patrick, Charlotte uită de durerile personale. Se duse întîi la Patrick, stînd lîngă el, uitîndu-se în ochii lui. El avea o expresie rigidă şi împietrită.

– Eşti rănit? îl întrebă ea, iar el tresări cînd îl atinse pe braţ. În mod sigur nu-şi dăduse seama că era acolo.

Faţa îi era julită şi părul năclăit de sînge, la fel ca şi pieptul cămăşii. El scutură din cap.

– Am pierut doi oameni în luptă, spuse el. Unul dintre ei avea doar nouăsprezece ani, îi mai zise.

Charlotte îşi odihni fruntea pe umărul lui şi îl cuprinse cu braţele în jurul taliei.

– Îmi pare rău, Patrick, spuse ea cald. Îl ţinu astfel mult timp fără să vorbească, încercînd să absoarbă în sufletul ei ceva din durerea lui, pentru ca această povară să fie împărtăşită.

– Va trăi Khalif? întrebă ea mult mai tîrziu.

Patrick se răsuci ca să se uite la prietenul său.

– Da, aşa cred, replică el mohorît. Dumnezeule mare, Charlotte, ce i-a putut face bastardul ăla...

Charlotte trăsese propria-i concluzie de la bandajele degetelor lui Khalif şi de la arsurile lui, dar îl lăsă pe Patrick să îi povestească tot ce s-a întîmplat, fiindcă ştia

că trebuia să dea glas celor ştiute, sau altfel va înnebuni. Plînse în timp ce asculta, dar nu vorbi pînă ce Patrick nu termină.

– Ai nevoie de odihnă, spuse ea, ridicîndu-se ca să-i cuprindă faţa palidă cu mîinile. Eşti extenuat.

Privirea lui Patrick alunecă spre Khalif.

– Nu, spuse el simplu. Cineva trebuie să stea de veghe.

– Cochran este cineva, motivă Charlotte drăgăstos, apucînd uşor mîna lui Patrick şi ducîndu-l spre o sofa din apropiere. Şi voi sta şi eu. Începu să îi descheie cămaşa sfîşiată.

– Dacă Khalif are nevoie de tine pentru cel mai mic lucru, promit să te trezesc imediat.

Ochii albaştri ai lui Patrick se întunecară de durere şi de profundă îngrijorare. Zîmbetul îi era aşa de fragil şi de precar, încît doar o licărire a lui îi frîngea inima lui Charlotte.

– De ce mă surprinde întotdeauna cînd văd ceea ce îi face un bărbat cuiva pe care îl numeşte frate? întrebă el.

Charlotte vru să plîngă, dar se ţinu tare de dragul lui Patrick. Îi apăsă uşor umerii, iar el se cufundă în poziţia şezut pe marginea sofalei.

– Uiţi binecuvîntarea, spuse ea îngenunchind ca să-i tragă întîi o cizmă, apoi cealaltă.

Vocea lui era tremurătoare.

– Ce binecuvîntare?

– Prinţii sînt în siguranţă, spuse ea precipitat. Iar Khalif se va face bine în curînd şi va stăpîni iar peste regatul său. Cînd ne vom întoarce în Spania,

Enchantress va fi reparată cu siguranţă şi vom naviga spre insula ta. În afară de asta, cred că voi avea un copil.

Patrick rămase imobil mult timp, apoi îşi încordă brusc umerii cu vechea-i putere.

– Ce ai spus?

Charlotte zîmbi feţei sale distruse.

– Am zis că Khalif îşi va reveni, îl necăji ea. Am spus...

El o scutură, bine intenţionat.

– Îmi porţi copilul?

Neavînd ce face cît timp fusese închise în closetul palatului, Charlotte spumegase şi ţipase, se rugase şi înjurase, dormise şi visase, şi avu timp berechet să se gîndească.

– Aşa s-ar părea. Întinde-te, Patrick. Destul de uimitor, el se supuse, dar încă o ţinea de braţ cu o mînă ca ea să nu se poată depărta.

– Eşti sigură?

– Pe cît de sigură pot fi, replică Charlotte. Sînt... bine... Se opri şi privi spre Cochran, care stătea lîngă patul lui Khalif.

– A întîrziat foarte mult.

Patrick închise ochii, dar avea un zîmbet pe buze.

– Un copil, spuse el. Căzu curînd într-un somn adînc, dar trecu ceva timp pînă să-şi slăbească strînsoarea de pe braţul lui Charlotte, cît ea să se retragă.

Se duse să se aşeze lîngă pat, vizavi de Cochran.

– Pot ajuta cu ceva? întrebă ea calm.

Primul ofiţer îşi ridică privirea spre ea, se uită la Patrick, apoi îi zîmbi lui Charlotte.

– Cu multe, cred. I-ai alina sufletul căpitanului dacă ai sta lîngă el, doamnă Trevarren. Este un om bun şi trădarea la care a fost martor azi l-a marcat.

Charlotte se uită la soţul ei zdrenţuit şi adormit şi se gîndi că ar muri, cu siguranţă, dacă l-ar iubi mai mult decît o făcea. Apoi găsi o perniţă, o trase aproape de patul lui Patrick şi se aşeză lîngă el, cuprinzîndu-i mîinile într-ale ei.

El se agită în somn şi Charlotte se duse să îi mîngîie părul uşor peste tîmple. Coborîndu-şi privirea spre Patrick, se miră de înfăţişarea acestui bărbat. Era atît de puternic şi de încăpăţînat şi cînd făceau dragoste domina întotdeauna. Acum era ca un copil, neavînd nevoie de nimic altceva decît de sprijinul prezenţei ei.

Capitolul 12

Patrick stătea leneş pe un zid jos din curtea din afara dormitorului pe care el şi Charlotte o împărţiseră de două săptămîni, de cînd se întorseseră la palat. Comportamentul lui era lejer – curăţa o portocală cu un cuţit mic pentru fructe – dar cuvintele îi erau sincere şi destul de convingătoare.

– Măcar o dată în viaţa ta, ascultă de logică, Charlotte. Eşti într-o situaţie delicată şi aş fi un prost să te las să traversezi deşertul călare. E un miracol de fapt că nu ai avortat încă de prima dată.

Charlotte oftă. Khalif mai avea mult timp pînă să-şi revină din chinuri, dar părea să fie pe calea cea bună. Patrick era nerăbdător să se întoarcă în Spania ca să preaia comanda lui *Enchantress,* de vreme ce reparaţiile se terminaseră în mod sigur pînă acum.

– Nu cred că ar fi de vreun folos dacă promit să fiu atentă? se aventură ea.

Patrick încovoie lama cuţitului şi băgă în gură o felie de portocală.

– Ai absolută dreptate, doamnă Trevarren, spuse el după ce mestecă şi înghiţi, proces cu un efect tulburător de senzual asupra lui Charlotte.

– N-ar duce la nimic. Unu, că nu ai cea mai vagă idee despre ceea ce înseamnă să fii atentă, doi, că promisiunile tale nu fac doi bani.

Indignarea pulsa în ochii lui Charlotte.

– Poate că sînt şmecheră, dar nu sînt nesinceră.

Soţul ei surîse şi mai savură o felie din fructul dulce.

– O, nu neg că inima nu ţi-ar fi acolo unde trebuie, replică el. Judecata îţi lasă uneori de dorit.

Charlotte nu obişnuia să facă tapaj de ceea ce simţea şi dorea aprig să meargă în Spania cu Patrick, dar simţi că ar fi inutil să insiste asupra problemei. Se va asigura că va rămîne aici chiar dacă va trebui să o încuie şi Charlotte nu avea chef să-şi petreacă următoarele două săptămîni în prizonierat.

– Va trebui să stau în harem ca înainte? întrebă ea. Trebuie să fi avut o notă de timiditate în glas care îl făcu pe Patrick să-şi îngusteze privirea şi o scrută pe Charlotte bănuitor.

– Nu prea. Crezi că am uitat că data trecută ai sărit zidul şi aproape că te-ai prăjit în deşert înainte ca Khalif să te găsească?

Ea se gîndi la Ahmed, viciosul frate al sultanului, închis în celula din aripa veche a palatului împreună cu tovarăşii săi şi tremura în timp ce se apropie de Patrick. Condiţiile erau foarte diferite, desigur, dar principiile erau aceleaşi. Era captivă.

– Atunci unde o să mă ţii? Într-o cutie, ca pe un şoarece?

El o trase spre el ţinînd o felie de frunct şi ducîndu-i-o la buze. O simţea dulce şi rece pe limbă.

– Aşa prosteşte cum ar putea suna, răspunse el, cred că aş putea avea încredere în tine dacă ai avea o ocupaţie.

Charlotte savură aroma tartei chiar dacă a luptat împotriva sentimentelor ciudate pe care Patrick i le generase hrănind-o.

– Ceva care să mă ţină ocupată? Ca de exemplu?

– De parcă am stat dezbrăcat în soarele deşertului timp de trei zile, spuse el. Îmi poţi da nişte apă, te rog?

Ea îi turnă dintr-o carafă de cristal şi îi duse cupa la buzele uscate. În ochii lui căprui era o expresie confuză care o neliniştea.

– Ai vrea ceva de mîncare? Aş putea trimite după nişte brînză şi fructe.

Khalif dădu din cap, căzu din nou pe perna de mătase viu colorată cu dungi.

– Nu, spuse el ursuz. Nu mi-e foame. Îi căută mîna.

Acum, că trecuseră două săptămîni, degetele nu îi mai erau bandajate, dar avea cicatrice urîte şi noile unghii de-abia începuseră să-i crească.

– Te rog, murmură el. N-aş vrea să rămîn singur.

Ea zîmbi şi dădu din cap ca să-l asigure, sperînd că nu va sfîrşi prin a avea drept companie o serie de piraţi tîlhari.

Dacă asta era o prostie, se gîndi ea, chiar dacă misteriorul vas ducea o bandă de criminali, Patrick şi ceilalţi le vor putea ţine piept.

Probabil.

– Nu plec de lîngă tine, spuse ea cald, amintindu-şi cum mama ei, care era asistentă calificată, îi alinase pe cei bolnavi şi-i mustrase blînd, ferindu-se de cuvintele dure. Tocmai atunci, Charlotte îi simţi lipsa Lydiei cu intensitate.

– Vorbeşte-mi, o rugă Khalif, ca un copil răfăţat. Povesteşte-mi despre locul în care trăieşti.

Charlotte clipi îndepărtîndu-şi cîteva lacrimi, aşteptă să îi treacă nodul din gît înainte de a vorbi.

– Am crescut într-un orăşel numit portul Quade, spuse ea.

– Portul Quade, repetă Khalif ţinînd-o de mînă şi oftînd lung, extenuat.

După ce-şi trase nasul şi respiră adînc, Charlotte îşi regăsi controlul. Cînd se va întoarce în districtul Washington, îşi va aduna fraţii, verii tineri în jur şi le va povesti despre palatul sultanului şi despre vasul lui Patrick şi despre ceea ce înseamnă să ai de-a face cu piraţii. Între timp va trebui să fie pur şi simplu curajoasă.

– E un loc atît de frumos, spuse ea visătoare. Sînt copaci, atît de deşi încît te întrebi cum de o veveriţă se poate strecura printre ei. Sînt veşnic verzi – în majoritate brazi şi cedri şi pini – iar într-o anumită lumină se văd albăstrui. Şi apa! Cît de albastră poate fi uneori – vreau să spun Puget Sound...

– Există munţi? Vocea lui Khalif era răguşită şi Charlotte îi atinse fruntea cu mîna liberă, gest pe care îl

învăţase de la Lydia. Se încruntă fiindcă îi simţea pielea arzînd sub buricele degetelor ei.

– Da, spuse ea. Poţi vedea Olimpii de pe peninsulă. Iarna sînt acoperiţi de zăpadă şi chiar şi vara vîrfurile lor sînt albe. Uneori dealurile arată purpurii. Se opri, auzind respiraţia hîrîită a lui Khalif. Dacă te întorci în interior şi este zi poţi vedea muntele pe care indienii îl numesc Tahomo.

– Mi-ar plăcea să întîlnesc un indian, murmură Khalif. Apoi căzu din nou în ceea ce părea a fi un somn adînc şi odihnitor.

Charlotte continuă să îl ţină de mînă mult timp, simţind un pericol care nu avea nimic de-a face cu piraţii şi, cînd se răsuci, îl văzu pe Patrick în pragul uşii privind-o. Avea o expresie îngrijorată.

Ea aşeză uşor pe pat mîna lui Khalif înainte să se ridice, pentru a traversa camera să discute în şoaptă cu Patrick.

– Sîntem pe cale să fim asaltaţi de piraţi?

Patrick rămase în continuare privind sumbru, de parcă ea vorbea o limbă de neînţeles.

– Patrick, insistă ea în cele din urmă. Voia să ştie dacă era cît pe ce să i se taie gîtul sau să fie dusă în vreun alt harem.

– Nu, adică nu sînt sigur... Au trimis la ţărm o barcă cu doi oameni. Eu şi cu Cochran îi aşteptăm pe plajă. Ochii lui Patrick rămaseră aţintiţi asupra prietenului său care dormea, apoi şi-o îndreptă spre faţa lui Charlotte.

– Cum este Khalif?

Charlotte îşi încrucişă braţele şi întîlni privirea lui Patrick, năucită de comportamentul lui.

– Nu e bine, replică ea cu sinceritate. Are febră şi nu-mi place cum respiră. Patrick se aplecă pe marginea patului lui Khalif, apropiindu-se să-i atingă fruntea.

– La naiba, murmură căpitanul. Bănuieşti că are vreo infecţie sau ceva de genul ăsta?

Ea se îndreptă spre vasul cu apă şi îl ridică de pe masa de marmură; lichidul era călduţ şi ar alina un pic pacientul.

– Cred mai degrabă să fie pneumonie, spuse ea. Am văzut rănile cherestegiilor supurînd şi femeile după naştere. Maladia atacă atunci cînd trupul este slăbit.

Privirea căpitanului era la fel de intensă ca soarele deşertului. El şuieră acest fapt tare şi, după cum se purta, toată lumea ar fi crezut că vina era a lui Charlotte.

– După ce-a trecut prin atîtea, ar putea muri.

Charlotte atinse braţul lui Patrick după mai multe secunde de ezitare.

– Nu ştim dacă este pneumonie sau nu. Bănuim doar şi, desigur, nu avem nici o putere.

Patrick se aplecă asupra lui Khalif de parcă ar fi provocat boala acestuia să se transforme în ceva solid şi să vină la luptă. Trecu un interval lung şi tăcut, apoi căpitanul se uită în ochii lui Charlotte iar ea îi văzu disperarea.

– Trebuie să mă alătur lui Cochran pe plajă, spuse el, aşezîndu-şi palmele pe umerii lui Charlotte. Mă voi întoarce cît voi putea de repede.

Ea dădu din cap afirmativ, încă ţinînd vasul cu apă. După ce Patrick părăsi camera, goli vasul cu apă şi trase de un cordon ca să cheme un servitor.

Rashad se întoarse înaintea lui Patrick şi o găsi pe Charlotte spălîndu-i pieptul, capul şi braţele lui Khalif cu apă rece, proaspătă.

– Ce se întîmplă? întrebă ea de-abia şoptind mai tare. Era după-amiază tîrziu şi palatul era tăcut, aşa cum era de obicei în acel ceas al zilei.

Eunucul o dădu pe Charlotte la o parte şi preluă sarcina spălării sultanului.

– Sînt doar un sclav, mormăi el, grija pentru stăpînul său făcîndu-l ursuz. Nu le ştiu pe toate.

– Prostii, îl zeflemisi Charlotte. Eşti la curent cu fiecare dintre bîrfele din palatul ăsta. Ce spun servitorii despre vasul din port?

Rashad încercă să o intimideze pe Charlotte cu una din încruntăturile lui.

– Servitorii ştiu mai puţin ca mine.

– Foarte bine, spuse Charlotte însoţindu-şi cuvintele cu un oftat lung de suferinţă. Îşi netezi părul şi rochia.

– Pur şi simplu va trebui să mă duc acolo, pe plajă şi să văd personal ce se întîmplă.

Eunucul o opri înainte să traverseze jumătatea camerei. Charlotte fu uimită de graţia şi viteza lui, întrucît era un bărbat considerabil de solid.

– Căpitanul nu doreşte să te amesteci, spuse el.

Charlotte clocotea. Obosise al naibii de tare să tot audă ce dorea căpitanul. Îşi smuci braţul din strînsoarea lui Rashad.

– Poate că tu doreşti să trăieşti ca sclav, izbucni ea, dar eu nu.

O privire mohorîtă se ivi în ochii lui Rashad şi Charlotte îşi regretă cuvintele.

– Unii dintre noi, replică el cu răceală, nu au de ales.

Ea îşi muşcă buza de jos şi începu să îşi ceară scuze, dar se opri zărind mîndria ce strălucea în ochii lui Rashad. Se întoarse lîngă patul lui Khalif fără vreun alt cuvînt, ceea ce era o concesie în ceea ce o privea.

După o oră de tăcere stînjenitoare, apăru un servitor cu un ordin de la Patrick şi Charlotte îşi urmă soţul în dormitorul alăturat.

Arăta distrat, nervos şi îndepărtat, în timp ce îşi azvîrlea nişte boarfe pe care le adusese cu el, într-un soi de geantă de voiaj arăbească.

Charlotte era alarmată.

– Pleci? Cuvintele ieşiră într-un amestec de acuzaţie şi întrebare. Dar starea lui Khalif? Dar piraţii de acolo, care aşteaptă să pătrundă în palat şi să ne omoare pe toţi în paturile noastre?

Patrick aruncă genţile de piele peste umăr şi un fel de umor aspru i se ivi în privire.

– Sînt pescari, oftă el, nu piraţi. Au stat liniştiţi fără vînt timp de o săptămînă şi doreau să ia apă proaspătă, asta este tot. Cît despre Khalif, mă bazez pe tine şi pe Rashad să aveţi grijă de el.

Un soi de durere o izbi la gîndul că se va despărţi de Patrick, chiar şi pentru scurt timp. Ea rezistă ferm tentaţiei de a-şi folosi propria vulnerabilitate şi cea a copilului ei nenăscut pentru a forţa nota.

– Înţeleg, spuse ea cu demnitate desăvîrşită.

Patrick o studie gînditor un timp. Charlotte aştepta să îi spună că o iubea sau măcar că ura să plece, dar în final el nu spuse nimic. O luă în braţe, o sărută apoi plecă fără să îşi ia nici un rămas-bun.

Pentru Charlotte, plecarea lui Patrick era o durere sfîşietoare, dar era hotărîtă să nu se ofilească precum o floare firavă de primăvară. A fi Charlotte însemna a fi tare şi nu-şi putea pierde curajul fără să se sacrifice pe sine.

Totuşi, lăsîndu-l pe Rashad să vegheze asupra lui Khalif, zăbovi la o fereastră de sus a palatului şi privi oropsită cum Patrick şi oamenii echipajului său plecau peste deşertul cufundat în amurg.

Charlotte auzise undeva că aducea ghinion să te uiţi după cei dragi pînă cînd dispăreau în zare, dar ea vru să se mai uite puţin la Patrick, şi apoi încă puţin. Cînd el călări spre o dună înaltă şi se întoarse să îi facă semn cu mîna de bun-rămas, inima îi pulsa în gît şi hohoti scurt.

Îi răspunse la salut, se răsuci şi se năpusti în palat.

Khalif se trezi o oră mai tîrziu. Febra îi crescuse şi părea dezorientat, dar Charlotte îl determină să înghită cîteva linguriţe de supă şi de apă rece.

Rashad o trezi pe Charlotte din aţipeală venind în spatele ei şi punîndu-i o mînă pe umăr.

– Du-te şi odihneşte-te un pic, doamnă Trevarren, zise el. Dacă survine vreo schimbare, te chem.

Charlotte era obosită şi trebuia să se gîndească şi la starea copilului ei pe lîngă a ei. Aprobă dînd din cap şi părăsi camera sultanului, dar înainte de a se retrage îşi făcu drum spre aripa cu vedere la mare a palatului ca să vadă apa scăldată de lumina lunii.

Vasul întunecat încă plutea pe valurile umbrite şi, în timp ce îl studia, Charlotte simţi un fior rece, în ciuda căldurii nopţii. Pescari, îşi spuse ea, amintindu-şi cum

Patrick şi domnul Cochran se întîlniseră cu străinii şi fuseseră convinşi că nu era nici un pericol.

Deşi pîntecul încă îi era plat, Charlotte deja îşi făcuse obiceiul de a pune mîna peste el, ca un mod de unire cu mica viaţă ce creştea în ea. Mai aruncă vasului o ultimă privire, tremură din nou, apoi îşi reaminti că femeile gravide erau pline de temeri şi de pofte ciudate.

Copilaşul îi era în siguranţă, erau cu toţii în siguranţă, pentru că dacă pescarii erau piraţi adevăraţi sau inamici militari isteţi ai lui Khalif, sultanul avea mai mult decît suficienţi oameni loiali care păzeau palatul.

Charlotte se întoarse în cele din urmă în dormitor – cît de pustiu şi de imens arăta fără Patrick – unde se spălă repede, îşi frecă dinţii şi adormi. Visă călăreţi traversînd deşertul, luna luminîndu-le calea, şi inima ei în urmă.

În zori Khalif fu mai bine, deşi încă foarte slăbit. Charlotte îi citi cu voce tare şi îi spuse poveşti despre tatăl, unchiul, surorile şi fraţii ei. Cînd sultanul adormi după-amiază, Rashad veni să-şi preia schimbul la supraveghere.

Era îngrijorat în mod clar.

– Ce este? întrebă Charlotte în şoaptă.

Spre surprinderea ei, Rashad nu încercă să-i evite întrebarea.

– E vasul ăla, replică el încruntîndu-se. Şi-au luat apa de care aveau nevoie. Nu mai au de ce să zăbovească.

– Cu siguranţă oamenii lui Khalif stau de veghe.

Rashad încuviinţă din cap.

– Totuşi nu-mi place asta. Ahmed are prieteni puter-

nici, cu toată trădarea lui, atît în palat cît şi în afara lui.

Lui Charlotte începu să i se zbîrlească părul de pe ceafă. Îl displăcuse pe fratele vitreg al sultanului încă de la bun început fiindcă era un ticălos şi un bădăran. Acum că văzuse dovada brutalităţii lui – rănile lui Khalif – ştia că Ahmed este ucenicul diavolului.

– Trebuie doar să fim vigilenţi, spuse ea în cele din urmă.

Dorind compania femeilor, deşi unele dintre membrele haremului nu erau chiar prietenoase, Charlotte merse în acea parte unde erau admise doar femeile, eunucii şi însuşi Khalif.

De îndată ce intră în *hamam,* Charlotte se pomeni înconjurată de femeile din haremul sultanului. Toate erau nerăbdătoare să afle cum se simţea Khalif, deşi multe erau de-a dreptul pline de resentimente şi de invidie pe privilegiile lui Charlotte.

Alev traduse, apoi îşi duse vizitatorea în curtea intimă unde creştea ulmul imens.

Charlotte îi atinse coaja aspră cu tandreţe, amintindu-şi de îndrăzneaţa ei evadare. Desigur, unii i-ar putea numi încercarea eşec, dar cel puţin încercase să-şi recapete libertatea, în loc de a sta şi a-şi plînge soarta.

Cu o putere surprinzătoare, Alev o strînse de braţ.

– Se spune că tu eşti acum favorita lui Khalif, că nu mai stai în harem fiindcă împarţi patul cu el. E adevărat?

Furia îi umplu inima lui Charlotte şi o înconjură ca veninul.

– Sînt căsătorită cu căpitanul Trevarren, punctă ea, şi-i sînt soţie credincioasă. Am stat în camera în care am locuit cu Patrick.

Alev clipi, apoi avu bunul-simţ să se arate jenată. După o clipă, îşi lăsă deoparte stinghereala şi continuă:

– Vrei să-i duci sultanului un mesaj din partea mea? Vrei să-i spui că fiii lui sînt bine şi puternici şi că îl implor să mă lase să vin să văd cu ochii mei că se însănătoşeşte?

Furia lui Charlotte se domoli. Dacă Patrick ar fi fost rănit aşa de grav, n-ar fi suportat să fie ţinută departe de el.

– O să-i duc mesajul tău, spuse ea gingaş. Dar Rashad nu va permite nimănui să-l viziteze pe Khalif cu excepţia lui Patrick şi a mea. Pare hotărît în privinţa asta.

Ochii albaştri ai lui Alev fulgerară.

– Rashad e prea plin de el, clocoti ea. E un eunuc, un sclav, iar eu sînt favorita – voi fi curînd *kadin* – mama a doi dintre fiii sultanului! Khalif îmi va permite să vin în camera lui dacă îl rogi personal.

Charlotte încuviinţă pur şi simplu şi îşi întoarse ochii, ştiind că dorinţa lui Alev va fi refuzată şi simţind doar simpatie pentru cealaltă femeie.

În acea după-amiază, Charlotte se îmbăie în apa parfumată, îşi puse o rochie curată adusă de Alev, mîncă ciocolată şi dulciuri împreună cu celelalte. Una dintre concubine cînta o melodie frumoasă la harpă, în timp ce o alta o acompania pe note triste, sfîşietoare.

Era cîntul trist al unei făpturi sălbatice în captivitate şi inima lui Charlotte se strînse în timp ce asculta. Trei dimineţi mai tîrziu, Charlotte stătea cu Khalif, cînd vuietul tunurilor care trăgeau răsună în întregul palat. Servitorii şi soldaţii se năpustiră în holul de afară, dar,

deşi Charlotte era îngrijorată, nu simţea dorinţa să fugă şi să cerceteze. Vasul ciudat încă era ancorat în port; dar căpitanul lor făcuse în cele din urmă o mişcare ostilă.

Khalif nu reacţionă atît de calm. De fapt, sări din pat aproape îndepărtînd cearceaful de mătase care îi acoperea partea de jos a trupului.

– Rashad! ţipă el. Adu-mi sabia. De la prima rafală a loviturilor de tun, Rashad fusese prezent precum Gibraltar, cu cuţitul pregătit. Se răsuci la cuvintele sultanului, un soi de protest clocotindu-i în ochi, dar în cele din urmă nu îndrăzni să îşi sfideze sultanul.

Cu o împotrivire furioasă, vizibilă în fiecare mişcare, Rashad găsi arma cerută şi i-o aduse lui Khalif.

Charlotte nu era atît de intimidată.

– Eşti nebun? îl întrebă ea pe sultan în timp ce acesta apucă mînerul de alamă al sabiei şi în acelaşi timp o legăna slab.

– Întoarce-te în pat şi lasă oamenii să apere palatul.

Khalif era practic dezbrăcat, înfăşurat în aşternuturi, dar fie nu era deranjat de acest lucru, fie nu îi păsa de el. Ochii lui negri străluceau cînd se uită la Charlotte.

– Nu primesc ordine de la femei! Rashad încercă să intervină, deşi atitudinea lui faţă femei nu era binevoitoare.

Era evident că se temea pentru siguranţa lui Khalif şi pentru sănătatea lui.

– Majestatea ta...

Ca să nu fie lăsată deoparte, Charlotte îşi flutură degetul în faţa ochilor lui Khalif.

– Nu vei ajunge niciodată în curtea exterioară, ca să

nu mai vorbim de plajă, îl ameninţă ea. Rănile te-au slăbit.

Figura sultanului deja se înnegrise şi strălucea de transpiraţie de la efortul de a se fi ridicat din pat şi de a-şi fi apucat sabia.

– Linişte! răcni el, fluturînd din nou mîna şi clipind rapid din ochi de parcă privirea i se înceţoşase.

Charlotte îşi încrucişă braţele şi îi menţiunu starea de încăpăţînare.

– Nu ridica tonul la mine, spuse ea aspru. N-aş suporta. Cu coada ochiului, îl văzu pe Rashad holbîndu-se la ea într-o uimire mută, iar tunurile continuară să bubuie în căldura densă a dimineţii.

– Du-o în harem, îi spuse Khalif sclavului său clocotind. Se întinse apoi după un veşmînt aruncat la picioarele patului său şi aproape că leşină. Rashad ezită, sări să îl ajute pe sultan, doar ca să nu ţipe la el pentru treaba aceasta.

– Du-te, ţi-am dat ordin! ţipă Khalif luptîndu-se să se ţină drept. Dacă nu doreşti să i te alături fratelui meu vitreg şi oamenilor lui în beci, fă cum îţi spun.

Eunucul o privi pe Charlotte, îi înşfăcă braţul şi o tîrî spre hol.

– Nu-l pot lăsa nesupravegheat, răspunse aspru sclavul furios. Fă cum doreşte sultanul şi du-te în harem. Vei fi mai în siguranţă acolo.

Ceva lovi peretele exterior al palatului cu un impact reverberant, iar Charlotte îşi retrase refuzul formulat în minte. Haremul era ultimul loc în care ar fi vrut să fie, în special dacă atacatorii reuşeau să spargă zidurile, dar ar fi irosit timp preţios certîndu-se.

Ea dădu din cap tăios şi se îndreptă în direcţia indicată. Imediat ce dispăru din raza vizuală a lui Rashad, se răsuci şi se grăbi spre partea cu vedere spre mare a palatului. Rafale de foc se înălţau portocalii de la bordul navei, în timp ce oamenii lui Khalif trăgeau cu propriul tun. În timp ce Charlotte stătea uitîndu-se de la o fereastră înaltă, pe apa verde-albăstruie fură lansate bărci care pluteau fragile precum frunzele pe un eleşteu învolburat.

În momentul următor, vasul invadator se balansă ameţit şi începu să se scufunde.

Păru să se întîmple totul atît de lent! Oamenii de la balcoane şi de la parapetele palatului continuară să tragă şi unele bărci se scufundară, luîndu-şi pasagerii cu ele.

Charlotte îşi reaminti de rechinii care populau portul şi închise ochii, imaginîndu-şi un timp cum încercuiau bărcile micuţe, aşteptînd, ţîşnind la suprafaţă cu graţie...

Oamenii din bărci răspunseră focului cu mitraliere, unii dintre ei reuşind să ajungă prin ploaia de ghiulele şi de gloanţe la ţărm. Charlotte decise că văzuse destul şi se grăbi spre harem.

Alev se năpusti spre ea, ţinînd în braţe pe unul dintre copii. Khalif nu o lăsase să îl viziteze cînd Charlotte îi relatase dorinţa fierbinte a femeii, probabil fiindcă nu dorea ca ea să îl vadă slăbit.

– Ce se întîmplă? ţipă ea aproape acuzator, albă ca varul de frică. Şi celelalte femei se adunară ciorchine în jur, vociferînd. Charlotte încercă să o liniştească pe Alev apucînd-o de braţ. Servitoarea cea tînără, Pakize, era alături, ducîndu-l pe cel de-al doilea geamăn al lui Alev.

– Jos are loc un atac, dar oamenii sultanului deja au scufundat vasul piraţilor. Bătălia se va termina curînd, sînt sigură.

Deşi Alev le traduse celorlalte cuvintele lui Charlotte, ea nu păru consolată şi nici restul. Tocmai atunci o lovitură devastatoare cutremură pereţii vechi ai palatului şi femeile se răspîndiră care încotro.

– Dinamită? întrebă Charlotte, în timp ce Alev îi înşfăcă braţul cu o mînă şi începu să o tragă în partea interioară a *hamam*-ului.

– Vino, ţipă cealaltă femeie panicată. Duşmanul a ajuns cu siguranţă în curtea interioară – trebuie să ne ascundem! Ea se adresa şi celorlalte, dar pe limba lor. O nevastă mai în vîrstă, care avea propriile camere şi era văzută rareori în harem, îşi propti palmele de un zid interior şi îl împinse, dînd în vileag o deschizătură.

Charlotte şi restul trecură prin spărtură şi capacul se închise la loc cu un scîrţîit fioros. Se aflau într-un cub de piatră şi fire de praf căzeau prin deschizătura îngustă din acoperiş cu două etaje mai sus.

– Fascinant, spuse Charlotte. Citise despre camere secrete dar nu văzuse niciodată una, nici măcar cînd vizitase castelele din Anglia şi din Scoţia.

Alev îi aruncă o privire calmă şi îl bătu uşor pe spate pe micuţul plîngăcios care se odihnea pe umărul ei, dar nu spuse nimic.

Charlotte era încîntată.

Peste tot prin jur copiii şi bebeluşii plîngeau iar mamele lor nervoase încercau în zadar să îi calmeze. Cu grijă, Charlotte îl luă pe micul prinţ din braţele lui Alev şi îl ţinu în timp ce prietena ei se străduia să îşi revină.

– Mai ştie cineva din palat de camera asta? întrebă Charlotte ridicîndu-şi vocea peste plînsete. I se părea imposibil ca cineva să audă zgomotele din moment ce pereţii erau atît de groşi şi totuşi îşi dori ca toţi să tacă pentru o clipă.

Alev părea îngrijorată şi îşi frămînta mîinile în timp ce încuviinţă din cap.

– Rashad ştie, răspunse ea. Roagă-te să fie în stare să se ascundă dacă invadatorii reuşesc să ia palatul cu asalt.

– Nu le va spune niciodată unde să ne găsească, zise repede Charlotte. Copilaşul pe care îl ţinea se mai potolise puţin dar ea continuă să îl bată pe spatele micuţ.

– Ai dreptate, aprecie Alev cu tristeţe, şi îl vor ucide pe Rashad pentru tăcerea lui.

Charlotte simţi culoarea scurgîndu-i-se din obraji. Ea şi Rashad nu fuseseră chiar prieteni, dar nici duşmani şi îi făcea rău să se gîndească la situaţia cu care acesta s-ar putea confrunta.

– Prinţii erau ascunşi cînd Ahmed l-a luat prizonier pe Khalif. De ce nu a încercat viitorul sultan să îl forţeze pe Rashad să îi arate pe unde se intră?

Zîmbetul lui Alev era slab şi Charlotte observă acele umbre uşoare care deja i se formau sub ochi. Sau poate că era doar un efect al luminii.

Ahmed era nebun după putere, era prea preocupat să facă pe sultanul ca să-şi amintească faptul că haremul era supravegheat de un eunuc. Ea se întristă, îşi luă copilul înapoi de la Charlotte şi îl strînse atît de tare, încît el începu să scîncească din nou.

– O, Charlotte, dacă cineva îl eliberează pe Ahmed în toată confuzia asta! Cine îl apără pe Khalif?

Charlotte nu avu inima să îi spună lui Alev despre hotărîrea feroce a sultanului de a-şi apăra casa şi familia.

Zise:

– Rashad era acolo cînd am plecat.

Trecu o oră şi unele femei şi copii stăteau pe podea rezemaţi de pereţii de piatră. Alev hrăni copilul pe care îl ţinea, fratele lui fiind sătul deja, apoi îl aranjă în poală ca să doarmă. Pakize încă îl ţinea pe celălalt copil.

Aerul din camera secretă deveni mai cald şi mai dens, mai greu de respirat. Charlotte avea nevoie de o oală de noapte şi muşchii începură să o doară, se gîndi la Patrick şi la hotărîrea lui încăpăţînată de a o proteja şi chicoti pe jumătate isterică la această ironie a sorţii.

Alev avea o privire ciudată, la fel şi multe dintre celelalte femei. Charlotte simţea nevoia să îşi demonstreze că nu-şi pierdea minţile.

– Mă gîndeam doar, începu ea scuzîndu-se, cît de caraghios este faptul că Patrick a insistat să mă lase aici, în Riz, ca să fiu în siguranţă.

În mod clar prietena ei nu gusta poanta. Mai trecu o oră şi apoi încă una şi lumina care venea prin acoperiş începea să pălească. Într-un tîrziu, se lăsă întunericul, scoaseră din buzunare cîteva lumînări şi le aprinseră, iar copiii începură să se agite de-a binelea. Charlotte nu suportă să mai aştepte. Se ridică, îşi şterse rochia de praf şi anunţă:

– Trebuie să preluăm controlul situaţiei. Alev se ridică stîngaci după ce-şi împinse bebeluşul adormit în

braţele altei femei.

– La ce anume te gîndeşti? se răsti ea, odihnindu-şi mîinile pe coapse. Nu avem un ascunziş mai bun – nici chiar turcii nu au putut găsi această cameră cînd au invadat Riz-ul pe vremea bunicului lui Khalif.

Charlotte fu uimită de felul straniu, demodat de a vorbi al lui Alev. Deşi prietena ei se născuse şi crescuse în Anglia, fusese clar absorbită de cultura Riz-ului şi şi-o însuşise.

– Vom avea nevoie de mîncare şi de apă, motivă Charlotte. În afară de asta, nu au mai rămas mulţi, odată ce soldaţii sultanului au scufundat vasul şi mai multe bărci. E destul de posibil ca lucrurile să fi revenit la normal şi Rashad şi cu ceilalţi să fi uitat pur şi simplu că ne ascundem.

Alev o contrazise pe loc.

– Este, de asemenea, destul de posibil să te înşeli, doamnă Trevarren. Simplul act al părăsirii ascunzătorii ne-ar putea da de gol pe toate în faţa inamicului. Charlotte oftă, uitîndu-se de jur împrejurul încăperii ticsite.

– Trebuie să mai fie vreo ieşire în afară de deschiderea peretelui, reflectă ea cu voce tare. Trebuie să aflu ce se întîmplă acolo şi să aduc nişte mîncare şi apă.

Într-o arabă rapidă, Alev se consultă cu soţia şefă, care se izolase de celelalte încă de la început, uitîndu-se semeaţă la acoperiş. În cele din urmă, soţia sau *kadina* indică în silă un loc în podea, unde pietrele erau sparte.

După investigare, Charlotte fu surprinsă şi încîntată să găsească o pardoseală subterană care fusese

acoperită cu pietre netede. Dedesubt se afla un tunel îngust, care şerpuia în întuneric.

– Unde duce? întrebă ea, deja pregătindu-se sufleteşte pentru expediţia ce urma.

Consultaţia dură mai mult, apoi Alev replică înfiorată:

– Spre holul din spatele beciului. Privi palidă în întuneric.

– Oh, Charlotte, nu te duce, te rog, stai aici cu noi şi aşteaptă.

Charlotte se uită la tunel şi se gîndi la toate soiurile de vieţuitoare care trăiau acolo şi pentru o clipă soluţia i se păru riscantă. Cînd cîntări primejdiile necunoscutului faţă de perspectiva de a sta pasivă şi de a aştepta să vină cineva să le salveze, nu mai ezită.

– Mă voi întoarce cît pot de repede. Se lăsă pe burtă şi intră în gaură.

Cea mai bună soluţie ar fi să meargă cu capul înainte, decise ea, şi îşi făcu drum încet spre libertate. O privi pe Alev în faţă.

– Dacă palatul este curăţat de duşmani, eu sau Rashad vom veni şi vom deschide nişa secretă. Dacă nu, mă voi întoarce prin tunel. Orice s-ar întîmpla, nu voi spune nimănui, cu excepţia eunucului, unde vă aflaţi.

Tunelul era întunecos şi urît mirositor, iar din cînd în cînd se îngusta atît de mult, încît Charlotte se temea că nu va fi în stare să mai înainteze. Frica paralizantă o năpădi de mai multe ori, imaginîndu-şi cum ar fi să rămînă prinsă acolo şi să moară de foame şi de sete în subteranele unui palat antic. Odată întîlni un şobolan, îi văzu ochii roşii strălucind în întuneric şi îi simţi respiraţia

rău mirositoare în faţă. Inima îi pulsa în gît în timp ce încercă să găsească un mod de a înfrunta pericolul şi în final rozătorul se retrase într-o gaură mai îndepărtată şi nu-i mai dădu de furcă lui Charlotte.

Totuşi ea ştia că amintirea acelei creaturi nu o va părăsi curînd; va avea coşmaruri în care animalul va creşte mai mare şi mai mare, pînă ce va umple tunelul.

Charlotte plînse în timp ce se îndrepta spre o soartă nesigură, deşi era conştientă de acest lucru. Dacă trecuse o oră sau o zi de cînd părăsise camera secretă, Charlotte nu putea şti. Curajul o părăsi, oricum, cînd auzi primele frînturi de voci deasupra capului.

Se tîrî în continuare pe coate, cu genunchii juliţi şi părul încîlcit, spre un punct unde tunelul se strîmta aşa de mult încît Charlotte trebui să-şi ţină răsuflarea ca să se strecoare.

Apoi, ajungînd într-un loc mai larg, de unde auzea conversaţia clar, îşi dori să o fi rupt pe limba vorbită în Riz, măcar la fel de bine ca şi Patrick.

Vorbitorii erau bărbaţi; asta fu tot ce reuşi să desluşească fără să se uite. Noi temeri o cuprinseră. Ar putea fi auzită mişcîndu-se pe lîngă perete şi capturată. Sau – şi soarta asta era şi mai rea – se putea pomeni în vreuna din celule, la mila prizonierilor lui Khalif. Nu numai că s-ar folosi de ea în mod crunt, ci probabil ar ucide-o la mult timp după ce va începe să-şi dorească moartea, iar Ahmed şi tovarăşii lui ar fugi prin tunel şi ar găsi femeile şi copiii ascunşi.

Charlotte trase aer profund în piept şi îl reţinu, ajunsese pînă aici, acum nu avea timp ca să se piardă cu firea.

În afară de asta, nu exista nici o cameră în care să se refugieze. Avînd mare grijă să nu facă zgomot, Charlotte înaintă tiptil spre vocile gălăgioase.

În final, se pomeni uitîndu-se afară, în holul întunecat printr-o spărtură din zid. Putoarea emanată din celulele de pe partea opusă holului luminat de torţe – urinat, vomat, excremente şi mucegai – îi întoarse stomacul pe dos. Vomită convulsiv în linişte apoi rămase calmă gîndindu-se la Lydia, care văzuse şi mirosise lucruri mult mai rele în calitate de soră medicală în timpul războiului civil.

„Trupul, spusese mama ei vitregă, poate îndura orice, dar o parte a subconştientului înmagazinează tot."

Ce ar face Lydia în locul meu? se întrebă Charlotte. Nu trebui să aştepte răspunsul prea mult timp. Doamna Brigham Quade credea în ofensivă, niciodată în defensivă.

Charlotte se apropie din nou de perete şi îşi lipi ochii de dîra slabă de lumină ca să privească afară.

Doi arabi intrară în hol, la capătul îndepărtat, vorbind între ei. Nu purtau haine de bună calitate, ci erau murdare, sărăcăcioase şi mototolite, iar unul dintre ei rîdea hîrîit de un comentariu al celuilalt. În spatele lor, mai veniră doi la fel ca şi primii, îi erau necunoscuţi lui Charlotte, dar nu şi prizonierul pe jumătate inconştient pe care îl tîrau între ei. Charlotte îl recunoscu pe Rashad chiar şi pe întuneric şi putea spune că fusese bătut sălbatic.

Inima i se strînse timp de o clipă de disperare mută. Cumva, se întîmplase ceea ce era mai rău, incredibilul – invadatorii reuşiseră să răzbească printre soldaţii lui

Khalif. Dar cum?

O celulă se deschise şi Rashad fu aruncat pe podeaua murdară, acoperită de paie, iar uşa fu izbită cu putere. El fu încuiat, apoi grefierul atîrnă cheile de un piron cînd părăsi beciul împreună cu tovarăşii lui.

Sîngele bubuia în urechile lui Charlotte în timp ce aştepta forţîndu-şi mintea. Apoi, cu foarte mare calm, începu să dea la o parte pietrele care ascundeau tunelul vederii.

Din celulele întunecate se auzeau gemete şi accese de tuse, dar nimeni nu păru s-o observe pe Charlotte cînd găsi drumul şi se strecură prin ieşire precum un şarpe. Aterizâ pe podeaua dură cu o săritură, aşteptînd încordată suspansului ca paza să dea buzna şi să o găsească.

Nu se întîmpla nimic.

La început Charlotte fu nesigură pe picioare şi rămase aşa un timp, strîngînd una din gratiile unei celule, luptînd împotriva dorinţei laşe de a-şi abandona misiunea şi de a se întoarce la locul relativ sigur. Nu putu să-l lase pe Rashad să sufere. Merse tiptil pînă în capătul holului, luă inelul cu chei şi se întoarse în celula lui. Îl auzi gemînd în timp ce vîra cheia veche într-o broască şi mai primitivă.

– Oh, şopti ea, sînt doar eu Charlotte.

Paiele foşniră cînd Rashad se ridică formînd o umbră imensă pe peretele din interiorul celulei.

– Allah să ne ocrotească, murmură el neîncrezător. Cum ai ajuns aici? Prietenii lui Ahmed au găsit ascunzătoarea?

Lacătul cedă în cele din urmă cu mai mult zgomot

decît şi-ar fi dorit Charlotte.

– Femeile şi copiii sînt în siguranţă, din cîte ştiu, îl linişti ea în şoaptă intrînd în camera puturoasă şi aplecîndu-se peste el.

– Pentru tine şi pentru mine, prietene, continuă ea filozofînd, perspectivele nu sînt atît de încurajatoare. Nu mă aşteptam să te găsesc aici şi nu aveam un plan să te salvez. Fiind solid, nu te vei putea strecura vreodată prin tunel. Rashad oftă chinuindu-se să se ridice.

– Trebuie să te întorci pe unde ai venit, de mine mă îngrijesc eu. El se mişcă încoace şi încolo şi Charlotte îl linişti simţind căldura lipicioasă a sîngelui pe palme.

– Ai făcut treabă bună pînă acum, nu? îl luă ea peste picior fără răutate. Se vedea că Rashad suferise destul deja.

– Khalif trăieşte? L-au luat prizonier?

Ochii lui Rashad străluciră într-un surîs neaşteptat.

– Khalif a fost luat de către un servitor credincios, apoi legat, i s-a pus căluş şi depozitat în spatele unui closet îndepărtat. Charlotte ştiuse că metoda lui Patrick de a o ţine locului, cînd se întorseseră prima dată la palat, îl inspirase pe eunuc, dar nu avu timp sau energie pentru resentimente.

– Palatul a fost asediat atunci?

Surîsul îi dispăru.

– Da, răspunse Rashad. Oamenii de pe vas spionaseră interiorul. Trădătorii i-au ajutat să treacă de porţi şi Ahmed a fost eliberat imediat.

Stînd lipită de uşa celulei, Charlotte se uită pe furiş în hol.

– Aş dori să fie aici căpitanul Trevarren. El ar fi ştiut

ce să facă.

– Ţi-ar fi spus la fel ca mine: du-te de unde ai venit. O să închid uşa din zid după tine.

– Nu pot să plec şi să te las aici, replică Charlotte nervoasă. Eşti rănit, în afară de asta, nu este nici un fel de mîncare sau apă în camera secretă. Am promis să duc cîte ceva la întoarcere.

Rashad se aplecă spre ea, vocea lui răsunînd în întuneric în timp ce replică:

– Uneori promisiunile nu pot fi ţinute.

– Dar rănile tale?

– Durerea însăşi mă va ajuta să depăşesc obstacolele din jurul meu. Du-te acum. Dacă vei fi găsită aici, nu voi mai putea face nimic să te salvez, sau ceilalţi vor depinde de noi.

Înainte ca Charlotte să poată răspunde, lacătul uşii exterioare se auzi. Rashad o împinse pe Charlotte repede în întunericul celulei şi rămase acolo cu ea. Unul dintre gardieni se plimba agale, de-a lungul holului, mîncînd o portocală cu o totală lipsă de delicateţe. Văzu uşa deschisă, apoi gaura din tunel, dar tocmai cînd vru să dea alarma, Rashad sări pe el.

Charlotte tresări la trosnetul pe care îl auzi, uitîndu-se cu ochii larg deschişi cum santinela cădea la podea. Rashad luă un pistol şi un cuţit de la centura bărbatului şi îl înmînă pe primul lui Charlotte.

Era un pistol mic, lucios.

– la asta, spuse Rashad, aşteptînd în mod clar ca Charlotte să îşi urmeze ordinele date mai devreme şi să dispară în tunel. În schimb, ea puse pistolul în buzunarul rochiei şi se grăbi să aşeze la loc pietrele care

marcau deschizătura din zid.

Orice li s-ar întîmpla ei şi lui Rashad, Ahmed nu va trebui să afle de acest tunel.

Rashad luase cheile mai devreme şi doar privind înapoi spre Charlotte îşi scutură capul dezgustat şi începu să descuie uşile celorlalte celule. Mulţi dintre prizonieri erau răniţi şi rămaseră nemişcaţi, dar un număr mare ieşi ca să aştepte ordinele eunucului.

Charlotte, terminînd de acoperit intrarea de la tunel, se alătură bărbaţilor, mirîndu-se că rămaseră atît de calmi în timp ce ea discuta cu Rashad. I-ar fi urmat pe ceilalţi afară din beci, în conflictul de acolo, dacă dintr-o celulă nou deschisă nu s-ar fi auzit un geamăt jalnic. Nevoia de a se afla în mijlocul lucrurilor o împingea mai departe, dar datoria o trase înapoi. Nu putea ignora suferinţa umană, nici măcar acolo unde existau lucruri care trebuiau combătute. Frustrată şi cuprinsă de compasiune, Charlotte zăbovi în celulă. Larma bătăliei se ridică de afară în timp ce Rashad, împreună cu soldaţii eliberaţi se confruntau cu piraţii. Cineva gemu.

Charlotte oftă şi se duse spre capătul opus al holului. Dedesubtul cîrligului unde fuseseră agăţate cheile, era o găleată cu un polonic în ea. Se ghemui, vîrî un deget în găleată şi îl atinse cu limba. Apa era călduţă, îndeajuns de bună. Charlotte ridică găleata şi o duse în prima celulă.

Somnul îl părăsi pe Patrick şi cabina lui de pe *Enchantress* era prea mică pentru o plimbare, aşa că o părăsi şi urcă pe punte. Cerul nopţii era plin de stele şi apele negre-albăstrui le reflectau strălucirea argintie.

Patrick strînse balustrada cu mîna şi se mustră tăcut încă o dată, pentru că a lăsat-o pe Charlotte în Riz. Traversarea deşertului pentru a doua oară ar fi fost o încercare pentru ea. Apoi mai era şi traversarea spre Spania şi pericolul unui atac pirateresc.

Departe de Charlotte se simţi chinuit, poate pentru că ştia că ea îi purta copilul. Ca să ia lucrul mai în serios, de-a lungul despărţirii lor, îşi dezvoltase un al şaselea simţ misterios şi acesta îi spunea că ea era într-un mare pericol la palat.

Cochran apăru lîngă el şi Patrick tresări. Primul ofiţer surîse.

– Gata, căpitane, sînt doar eu. De vreme ce nu eşti de cart, îmi poţi spune ce faci aici pe punte?

Patrick se încruntă la prietenul său.

– Nu trebuie să-ţi dau explicaţii pentru acţiunile mele, se răsti el aspru.

Cochran oftă şi se aplecă peste balustradă, părînd că soarbe priveliştea mării aşa cum trage aer în piept.

– Dar nu te explici, răspunse el bine intenţionat. Nu te nelinişti, Patrick. Vom ajunge în portul lui Khalif înainte de răsăritul soarelui şi o vei găsi pe doamna Trevarren vie şi nevătămată.

Un fior involuntar îl trecu pe Patrick pe şira spinării.

– Ceva nu este în regulă, spuse el ţîfnos, privind lumina stelelor tremurînd pe apă. N-o s-o mai scap o clipă din ochi.

– Ultima parte este adevărată, conchise Cochran. Doamna ta tinde să se bage în bucluri cînd este nesupravegheată, dar este la fel de lucidă şi de plină de voinţă ca orice bărbat şi bănuiala mea este că ar putea avea grijă de ea şi de jumătate din palat fără prea mult efort.

– Aşa sper, şopti Patrick. Doamne, aşa sper! Încă era agitat şi fiul sau fiica lui nenăscută era aşa de vulnerabilă.

Cochran îl bătu uşor pe Patrick pe umăr, apoi plecă tăcut.

Charlotte nu putea face prea multe pentru oamenii care fuseseră răniţi în rebeliunea împotriva lui Khalif. Le dădu apă celor care putură să bea din polonic sau le şopti cuvinte alinătoare celor răniţi, care le puteau înţelege. Îi luă de mînă pe cei în comă şi le spuse că puteau muri în pace. Probabil că se afla în celulă de mai bine de două ore cînd auzi uşa deschizîndu-se la capătul îndepărtat al holului.

Lui Charlotte nu îi trecu prin minte că vizitatorul putea să nu fie Rashad care venea să-i spună că palatul fusese asediat. Păşi afară din celulă simţindu-se foarte obosită şi întîlni o persoană întunecată, purtînd veşminte arăbeşti. Ar fi putut jura că inima i-a stat în loc. Bărbatul ridică o lanternă şi Charlotte văzu acelaşi chip ce purta însemnele destrăbălării şi ale înşelăciunii.

– N-o să apuc căderea serii, spuse el şi nebunia se ivi la fel de clară ca lumina lanternei în ochii lui ca de ebonită. Cu toate astea, Allah a găsit de cuviinţă să îmi facă cea din urmă zi cît mai plăcută.

Charlotte se dădu înapoi un pas.

– Nu te apropia de mine, îl ameninţă ea. Ahmed se întinse, îşi petrecu un braţ în jurul taliei ei înainte ca ea să poată fugi.

– Ce păcat, şuieră el, că nu am timp să te antrenez ca lumea. Totuşi temperamentul tău ar putea oferi o provocare încîntătoare. Vino cu mine şi îţi voi arăta pentru ce este plăcut să fii femeie. Ea se luptă, se prinse cu o mînă de gratiile celulei, dar Ahmed era mai puternic. O smuci din strînsoare şi o împinse spre ieşire.

Capitolul 13

Ahmed o prinse pe Charlotte de păr şi o împingea în faţa lui cu o forţă crudă. Din moment ce mergeau prin culoare rar folosite, nu-i întîlniră pe oamenii lui Khalif şi din acel asediu evadarea părea aproape imposibilă.

Departe de Charlotte de a dispera, fiindcă avea în buzunarul rochiei pistolul pe care i-l dăduse Rashad. Dacă treburile ajungeau pînă într-acolo, îl va împuşca pe Ahmed fără ezitare, la fel cum tatăl şi unchiul ei împuşcau cîinii sau şobolanii infectaţi de rabie, cu mulţi ani în urmă.

După ce traversară un labirint de holuri prăfuite şi camere stătute, Ahmed o împinse pe Charlotte prin portalul imens al unei camere grandioase.

Camera era curată şi mirosea a fum provenind de la mai multe vase de alamă. Un sclav cînta încet la un instrument care aducea cu o liră, ţinîndu-şi ochii plecaţi şi trupul tuciuriu tremurîndu-i tensionat. În centrul

spaţiului se afla o sofa imensă, ticsită cu perne de toate culorile, iar pereţii erau îmbrăcaţi într-un tapet cojit, care trebuia să fi fost vechi de sute de ani. Dacă nu s-ar fi aflat într-o situaţie atît de încordată, lui Charlotte i-ar fi făcut plăcere să exploreze palatul. Aşa cum era, se simţea obligată să-şi păstreze simţurile ascuţite la maximum.

– Nimeni nu se va gîndi să ne caute aici, îi spuse Ahmed zîmbindu-i languros, trăgînd-o uşor şi răutăcios de păr, înainte să-i facă vînt în mijlocul camerei. Cel puţin nu pentru mult timp. Îşi plimbă privirea peste faţa murdară şi neagră a lui Charlotte.

– Arăţi ca o vagaboandă, se încruntă el. Trebuie să fii îmbăiată înainte să facem dragoste.

– Să facem dragoste? îl persiflă Charlotte, părînd mai curajoasă decît era. Dacă aş avea stomacul plin, aş vomita cu siguranţă.

Ahmed rîse.

– Ah, Charlotte, dulce Charlotte! Eşti într-adevăr o flacără, aşa cum spun western-urile. Lucrul acesta mă înflăcărează. Cu aceste cuvinte, îşi împreună palmele şi îi vorbi sclavului într-o arabă iute.

– Sper că asta nu înseamnă că sîntem căsătoriţi sau ceva de genul acesta, spuse Charlotte cu duritate, referindu-se la gestul bătutului din palme. Am deja un soţ şi acest fapt i-ar putea provoca o serie de necazuri unui sconcs ca tine.

– Sconcs, repetă Ahmed gînditor, frecîndu-şi bărbia. De data aceasta fusese înfometat în închisoare şi ochii îi străluciră parcă de febra din suflet. Asta este o insultă, sînt sigur.

– Pe toţi dracii că este o insultă, replică Charlotte, prinsă în mrejele bravadei ei. Un sconcs reprezintă un împuţit.

Ahmed o privi, arătîndu-şi ura făţiş.

– Insolenţa ta mă deranjează, doamnă Trevarren. Ţi-aş sugera să taci înainte să prinzi gustul loviturilor de bici.

Charlotte nu şi-ar fi arătat teama pentru nimic în lume, dar simţi cum culoarea îi dispărea din obraji şi ştiu, după expresia lui Ahmed, că o văzuse şi că îi savură teama.

– Dă-mi drumul, spuse ea cu demnitate, după o tăcere îndelungată. Nu ţi-am făcut nimic.

Trădătorul frate vitreg al sultanului îşi roti ochii aparent invitînd la răbdare.

– Nu este o chestiune de răzbunare, răspunse el. Te vreau şi deci am dreptul asupra ta.

Sclavul umpluse tăcut un bazin ornat de alamă, din urnele înalte pline cu apă încălzită la soare, în timp ce ei discutau. La un semn al lui Ahmed, se întoarse să cînte la liră.

– Şi sentimentele mele nu contează nici un pic? întrebă Charlotte impertinent, avînd nevoie să provoace prejudecăţile şi barbarismul afabil al lui Ahmed, deşi ştia că nu era tocmai bine.

– Deloc, confirmă Ahmed categoric. Acum dezbracă-te şi spală-te, şi asigură-te că şi părul îţi este la fel de curat.

Charlotte îşi încrucişă braţele.

– Te poţi duce direct la dracu', zise ea.

Ahmed îi aruncă o privire aspră, exasperată. Apoi, la

fel de iute ca mercurul golit dintr-o sticluţă, se întinse şi o pocni pe Charlotte aşa de puternic, încît aceasta se clătină. Mîna ei se îndreptă automat spre pistolul din buzunar; o clipă mai tîrziu după ce făcu gestul, îl regretă. Înainte să scoată arma ca să se poată apăra, Ahmed ghicise de existenţa ei, i-o smulse. Ea intui din nou că era nebun, uitîndu-se în ochii lui negri ca ebonita.

– Asta nu este America, îi spuse el, vocea devenindu-i mai dură în timp ce vorbea, ca şi coarda unui instrument care a fost întinsă prea tare. Nici Anglia. Aici, femeile nu le vorbesc insolent bărbaţilor.

Charlotte se reţinu de a comenta, din moment ce ar fi primit din nou o lovitură cumplit de dureroasă pentru lucrurile pe care dorea să le spună. Dar nu făcu nici un pas spre vasul de baie nici nu-şi desprinse privirea de cea a lui Ahmed.

Presupusul sultan îşi ridică o sprînceană.

– De ce eziţi? întrebă el cu oarecare duritate în vocea-i caldă.

– Nu vreau ca tu – ea se opri, gesticulă spre sclavul care încă tremura de frică – sau el, să mă priviţi în timp ce mă dezbrac.

Ahmed rîse, apoi ridică din umeri. Îi vorbi sclavului şi bietul om părăsi încăperea. Cît despre el, Ahmed se întoarse pur şi simplu cu spatele, încă strîngînd pistolul într-o mînă.

– Nici să nu te gîndeşti să fugi, zise el cu o cordialitate acidă. Dacă faci vreo mişcare către uşă, te voi auzi şi te voi ucide pentru nesupunere dar, bineînţeles, nu înainte de a te pedepsi cum trebuie.

Charlotte nu se îndoia că vorbea serios. Îşi

dezbrăcă încet rochia ruptă, apoi cămaşa de dedesubt şi păşi goală în baie. Mintea îi alerga în timp ce se spăla de praful din tunel, de pînze de păianjen, transpiraţie şi mirosul greu al beciului. Încă nu găsise o soluţie cînd Ahmed se răsuci şi îi înmînă un prosop vechi ca să-şi şteargă părul şi trupul.

Ea se uită la el, cu o mîndrie încă şi mai feroce în goliciunea ei. În adîncul sufletului ei, rostea rugi nebuneşti, mute, cerînd ajutor. Imprevizibilul era pe cale să se întîmple; un bărbat crud dorea să o înşface cu forţa, să o violeze şi probabil să o omoare. Dacă ar fi trebuit să se apere doar pe ea, poate că ar fi cedat la un moment dat, dar purta un copil în pîntece. Nu putea suporta gîndul că fiul sau fiica lor nu va avea niciodată şansa să trăiască şi să crească, să simtă pe piele căldura soarelui şi ploaia.

– Ai vrea să dansez pentru tine? întrebă ea, cîntînd cuvintele. Charlotte nu avea idee de unde pornise întrebarea, frica fiindu-i atît de mare.

– Aşa cum femeile din harem dansează pentru Khalif?

Trecu un interval tensionat cît timp Ahmed se gîndi. Era sigur că va muri chiar în acea zi, ceea ce însemna că nu avea nimic de pierdut. Poate că undeva, în vreun colţ al minţii lui obosite, dorea să-şi savureze triumful asupra fratelui său pentru ultima dată.

– Foarte bine, spuse el răguşit. Apoi se îndreptă spre un cufăr de lîngă perete, dedesubtul unei tapiserii care înfăţişa o bătălie străveche împotriva cruciadelor engleze, şi scoase afară un veşmînt din borangic de culoarea levănţicii pale împreună cu o vestă minunat brodată.

– Vei dansa.

Charlotte luă veşmintele uimită că mîna nu îi tremura cînd o întinse după ele. Nu fusese vreodată mai îngrozită ca acum, nici măcar în timpul încăierării de pe vasul lui Patrick cînd piraţii o încolţiseră lîngă depozit.

Se răsuci ca să-şi tragă şalvarii transparenţi împreună cu centura brodată şi vesta care avea faţa dantelată şi al cărei spate de-abia îi acoperea şalele.

Părul ei ud şi nepieptănat îi cădea pe spate în şuviţe cîrlionţate.

Ahmed rămase o clipă în admiraţie, înainte să-şi cheme sclavul înapoi cu un strigăt şi o bătaie din palme.

Curînd, sclavul cîntă din nou şi Charlotte dansă pe tot timpul nopţii. Îşi dădu seama că se iviseră zorii după dîrele de roşu-aprins care pătrundeau prin ferestrele înalte ale palatului şi i se reflectau în firele aurii şi argintii ale veşmintelor ei.

Ahmed o privi ca transfigurat, părînd să piardă noţiunea timpului, dar Charlotte nu era atît de naivă încît să creadă că va putea amîna inevitabilul pentru totdeauna. Acum, că răpitorul ei îi luase pistolul, depindea de Rashad sau poate de Khalif, ca să fie găsită. Amîndoi erau familiarizaţi cu palatul, cu toate ascunzătorile şi hrubele lui şi această cameră izolată nu le putea fi străină.

– Încă o dată, spuse Ahmed scurt, cînd sclavul se opri din cîntat, probabil de oboseală.

Inima lui Charlotte bătea repede şi transpira uşor, dar continuă să danseze. Într-adevăr, se va răsuci şi se va învîrti pînă cînd va cădea lată, dacă asta o va ajuta.

După o vreme, ochii lui Ahmed începură să o privească duri. În cele din urmă, îşi ridică ambele mîini cu palmele întinse şi spuse:

– Destul. Se întoarse spre sclavul terorizat. Lasă-ne!

Charlotte rămase nemişcată, ţinîndu-şi respiraţia. Se cuprinse cu braţele ca să se lupte cu toată sălbăticia unei pisici care crescuse izolată, hrănindu-se cu şoareci de cîmp şi şerpi de grădină.

Înainte ca Ahmed să ajungă la ea, rugăciunile îi fură ascultate. Khalif şi – Doamne Dumnezeule, avea halucinaţii? Patrick năvăliră în cameră, ambii purtînd săbii.

– Are pistol! ţipă Charlotte, în timp ce Ahmed înşfăcă arma.

Khalif zbură pistolul din mîna fratelui său vitreg cu o răsucire de floretă. Sultanul arăta fioros, cumva mai mult decît uman, de parcă se ridicase deasupra slăbiciunii şi o învinsese în scurt timp.

– Patrick, dă-i floreta ta fratelui meu, spuse Khalif privindu-l fix pe Ahmed. Nu m-aş lupta cu el dezarmat.

Patrick nu ezită, deşi Charlotte văzu împotrivire în fiecare trăsătură a trupului şi a feţei sale. Îi aruncă spada lui Ahmed, care o prinse iute.

În timp ce cei doi fraţi se înfruntau în ceea ce era fără îndoială o luptă pe viaţă şi pe moarte, Patrick se îndreptă spre Charlotte şi o strînse în braţe. Puterea lui o pătrunse ca un medicament întărindu-i trupul.

– Te-ai întors cam tîrziu, Patrick, se încruntă ea în timp ce priveau cum Khalif şi Ahmed se angajaseră într-o luptă agilă. După cum vezi, nu am fost deloc în siguranţă.

Patrick o cercetă rapid, dar nu spuse nimic.

Charlotte ştia că era gata să sară în ajutorul lui Khalif dacă era nevoie.

Khalif fusese bolnav şi nu era într-o asemenea formă cum ar fi fost în mod normal. Oricum, lupta părea echilibrată probabil din cauză că Ahmed însuşi petrecuse zile la rînd chinuit în închisoare.

Lamele subţiri ale floretelor se încleştară şi sunetul reverberă oribil. Ahmed îi sfîşie braţul lui Khalif. Khalif îl umplu de sînge, atingînd mijlocul fratelui său vitreg cu sabia.

Charlotte se cutremură şi îşi îngropă faţa la pieptul lui Patrick, ţinîndu-se strîns de cămaşa lui cu ambele mîini.

Lupta părea să continue, dar în cele in urmă se auzi un răcnet de agonie şi Charlotte se forţă să-şi întoarcă privirile şi să se uite. Ahmed, străpuns în inimă de floreta fratelui său, fu mort înainte să cadă la podea.

Charlotte scoase un mic geamăt de groază şi de uşurare, încercînd să se calmeze cînd Patrick o lăsă pentru a sări în ajutorul prietenului său. Khalif se clătină pe picioare privind în jos, spre Ahmed, cu sabia plină de sînge în mînă. Ochii îi erau plini de lacrimi.

– Ziua asta îngrozitoare ne pîndea pe mine şi pe Ahmed încă de cînd eram copii, spuse el ursuz. Fratele meu nu suporta să trăim în pace. Mă ura de mic copil.

Patrick luă floreta uşor din mîna lui Khalif.

– S-a terminat, îi spuse prietenului său. Ahmed nu mai este şi vei avea linişte din nou.

Khalif încuviinţă, dar încă se uită lung la cadavrul care zăcea pe podea la picioarele lui, cu faţa pămîntîie de sîngerare şi de durere.

Charlotte îşi revenise destul cît să se gîndească la lucruri practice.

– Femeile şi copiii sînt încă în ascunzătoare, spuse ea. Vina o cuprinse, fiindcă nu avusese posibilitatea să se întoarcă la Alev şi la celelalte femei cu veşti şi cu hrană, aşa cum promisese.

– Rashad le-a eliberat, zise Khalif, răsucindu-se şi mergînd împleticit către o banchetă acoperită de pluş şi aşezîndu-se.

Patrick sfîşie o bucată de material din cearceaful de pe patul în care Ahmed intenţiona să o violeze pe Charlotte şi făcu un bandaj pentru braţul rănit al sultanului. Îşi aţinti ochii albaştri asupra soţiei şi nu a pacientului său.

– Ţi-e bine, zeiţă?

Ea se gîndi o clipă, apoi făcu semn din cap că da.

– Cum m-ai găsit?

Patrick oftă, traversă camera şi o luă în braţe.

– M-a urmărit gîndul la tine încă de cînd am plecat spre Spania. Cînd am ajuns aici, Rashad şi Khalif deja preluaseră palatul şi cînd după îndelungi căutări nu l-am găsit pe Ahmed, eunucul ne-a trimis aici.

Charlotte îşi odihni fruntea pe umărul lui şi oftă.

– Odată, mărturisi ea, umblam după aventuri. Acum cred că am trecut prin destule emoţii cît să mă potolesc.

Patrick rîse, sărutîndu-o pe frunte.

– Am sentimentul, doamnă Trevarren, că aventura noastră de-abia a început. Atragi necazurile aşa cum un picnic de vară atrage albinele.

Khalif îşi revenise îndeajuns cît să vorbească,

privind-o năucit pe Charlotte.

– Rashad m-a aisgurat că te aflai în siguranţă în harem, în camera secretă – chiar înainte să mă tîrască şi să mă închidă. A minţit?

Charlotte scuturâ repede din cap.

– Nu, a spus adevărul. Am fost cu Alev şi cu celelalte, pînă am găsit tunelul subteran. Am crezut că trebuie să se aventureze cineva afară şi să vadă ce se întîmplă. Am reuşit să ajung în beci şi să-l eliberez pe Rashad.

– Care apoi m-a eliberat pe mine, reflectă Khalif oftînd şi frecîndu-şi tîmplele. O să-l iert pe servitorul meu Rashad fiindcă a luat frîiele situaţiei în mîini. Loialitatea lui nu poate fi pusă la îndoială.

– Nici vorbă, încuviinţă Charlotte.

Cîteva minute mai tîrziu, apăru Rashad, aducînd cu sine un grup de soldaţi. Cînd văzu că Ahmed fusese ucis, eunucul făcu semn către doi bărbaţi să înainteze şi să ridice leşul.

– I-am capturat pe trădători, îi spuse Rashad sultanului pe tonul său grav. Ce să facem cu ei?

– Decapitaţi-i, replică Khalif. Făceţi-o acum, în curtea principală, în lumina strălucitoare a dimineţii. Să vadă toţi cei care trăiesc între aceste ziduri fructele trădării.

Charlotte îşi dădu ochii peste cap şi îşi simţi stomacul la gît, apoi se clătină în loc. Încercă să păşească înainte ca să protesteze, dar Patrick o opri strîngînd-o de braţ. O privire elocventă şi o clătinare a capului o descurajară.

– Hai, doamnă Trevarren, zise el. Nu mai avem ce face aici. Spunînd aceasta, Patrick îi apucă mîna lui

Charlotte într-o strînsoare puternică şi o conduse prin hol, trecînd pe lîngă Rashad şi pe lîngă soldaţi.

– Nu poţi lăsa să se întîmple una ca asta! şopti ea.

Patrick nici măcar nu încetini. Traversă aripa principală a palatului, trăgînd-o pe Charlotte după el.

– Nu o pot opri, zise el brusc. Şi nici tu. Asta este o societate străveche, cu propriile-i legi.

Charlotte ştia că avea dreptate, dar era împotriva principiului ca violenţei să i se răspundă cu violenţă.

– Vreau să părăsesc palatul ăsta, spuse ea fără suflare, grăbindu-se ca să ţină pasul cu soţul ei şi să nu mă mai întorc vreodată.

El o privi peste umăr.

– Dorinţa asta ţi-o pot îndeplini, spuse el. Imediat ce ştiu că lucrurile sînt sub control aici, navigăm spre insulă.

Un val de bucurie o înviorâ pe Charlotte, dar în momentul următor fu copleşită de amintirea a tot ceea ce i se întîmplase cu cîteva ore în urmă. Scoase un vaiet şi izbucni în lacrimi, cum nu făcea de obicei.

Patrick se opri, o ridică în braţe, îşi sprijini bărbia de creştetul capului ei şi străbătu holul.

– Dă-i drumul şi plîngi, spuse el cu o blîndeţe. Ai tot dreptul.

În timp ce execuţiile se desfăşurau, Patrick şi Charlotte erau singuri în cameră, orbi la tot ce se întîmpla în jur. Celebrară viaţa, chiar dacă moartea domnea sălbatic în curte.

Charlotte stătea ghemuită alături de Patrick, cu trupu-i gol strălucind de transpiraţie şi jucîndu-se poznaş cu un deget în părul de pe pieptul lui Patrick.

– Te iubesc, spuse ea.

Patrick oftă şi o trase mai aproape, dar nu-i făcu aceeaşi declaraţie. Închise ochii şi continuă să doarmă.

Deşi era fericită să fie din nou cu Patrick şi deşi fusese satisfăcută trupeşte, sufletul lui Charlotte încă era neliniştit. Ce ar conta, ce altceva ar conta, dacă Patrick nu o iubea?

Îşi puse o mînă pe abdomen şi închise ochii. Nu conta cu ce preţ dar nu-şi va creşte copilul într-un cămin lipsit de dragoste. Întîi îşi va duce copilul în portul Quade, ca să crească în lumina şi căldura căsătoriei tatălui ei cu Lydia...

În următoarele trei zile, Khalif rămase în apartamentul său. Mai multe femeie ale haremului îl vizitară la diferite ore, inclusiv Alev, dar el nu se arătă în public.

Charlotte stătea la una dintre ferestrele de sus privind marea cu nesaţ, cînd Patrick se strecură în spatele ei şi îi înconjură mijlocul cu braţele. Se aplecă pe furiş şi o sărută pe gît.

– Doamnă Trevarren, o necăji el, oare să ai chef de hoinăreală la fel ca şi mine?

Ea se răsuci în îmbrăţişarea lui şi îl privi în ochi.

– Da, răspunse ea. Cînd plecăm?

El îi atinse bărbia cu degetul arătător.

– Mîine, cred. Cînd ai început să te agiţi că te-aş putea trimite înapoi în harem şi aş pleca fără tine?

Obrajii lui Charlotte se aprinseră.

– Avînd în vedere că ai mai făcut-o şi înainte nu ar fi nedrept din partea mea să gîndeasc astfel.

Patrick rîse, se aplecă şi îi gustă buzele.

– Nu şi de data asta, dragostea mea. Odată ce *Enchantress* va fi pe drum, nu-ţi voi permite nici măcar să părăseşti cabina. Îi atinse pieptul, făcînd ca sfîrcul să i se întărească.

Ea îşi netezi partea de jos a rochiei de batist în dungi, una din multele veşminte pe care i le adusese Patrick de la atelierul croitoresei din Costa del Cielo.

– Ai petrecut prea mult timp în locuri ca Riz-ul, spuse ea mîndră, sperînd ca Patrick să nu fi băgat de seamă tremurul vag de anticipaţie pe care i-l stîrnise. Nu am fost desemnată să mă întind dezbrăcată lîngă tine şi să îţi ofer ore interminabile de satisfacţie, ştii. Sînt o femeie inteligentă, cu viaţă şi voinţă proprii.

Patrick surîse şi o trase în umbra unei nişe din peretele opus al holului.

– Nu îţi invidiez satisfacţia, o necăji el în şoaptă, mîngîindu-i sînii în timp ce vorbea. Te rog, spune-mi, tu o pismuieşti pe a mea?

Lui Charlotte îi trebui toată puterea ca să răspundă, fiindcă slăbiciunea dulce, familiară, îi curgea prin vene.

– Nu, răspunse ea. Poate că te voi încuia în cabină şi voi veni la tine ori de cîte ori poftesc.

El o sărută liniştit şi nespus de tandru.

– Accept bucuros să-ţi fiu prizonier, replică el.

Ea se sprijini de marginea de piatră a alcovului întunecat şi închise ochii.

– Patrick, te rog...

Patrick chicoti.

– Nu-i nevoie să mă implori, zeiţă, spuse el.

Alunecă într-un genunchi, vîrîndu-şi mîinile pe sub cămăşuţele ei, pe coapsele ei acoperite de muselină.

– Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să rămîn calm. Doar nu vrem să scandalizăm servitorii.

Charlotte scoase un ţipăt slab de predare, în timp ce el îi cobora şi îi scotea pantalonaşii, excitîndu-i feminitatea înainte să o cuprindă sălbatic cu gura. Ea vru să i se împotrivească, fiindcă locul cucerit de el era atît de neruşinat, dar în schimb sfîrşi cu genunchii îndoiţi peste umerii lui şi cu spatele sprijinit de perete, aproape leşinată în extazul cotropirii lui.

Curtea palatului fusese înconjurată cu lanterne de hîrtie şi femeile din harem zburdau de jur împrejur precum nişte păsări viu colorate, rîzînd şi sporovăind. O trupă mică de muzicanţi cînta într-un colţ şi o serie de mese aşezate în fundul curţii erau pline cu mîncare şi băutură de tot soiul.

Khalif se însănătoşise şi insurecţia se sfîrşise odată pentru totdeauna. Dorea să sărbătorească.

– O să-mi pară rău că pleci, prietene, îi spuse sultanul lui Patrick, în timp ce stăteau bînd *boza* şi privind

cum o femeie dansa, rochia-i albastră şi imaterială ca şi ceaţa plutind cînd se învîrtea.

– Simt că nu te vei întoarce la Riz în viitorul apropiat.

Charlotte se afla de cealaltă parte a curţii, discutînd cu prietena ei, Alev, şi Patrick simţi un şuvoi de bucurie în suflet cînd o găsi cu privirea.

– E timpul să am o casă şi o familie a mea, răspunse el. După asta, voi fi plantator şi nu corsar. *Enchantress* va fi ancorată, în afară de perioadele cînd va trebui să transport recoltele de trestie de zahăr şi de indigo.

Khalif îşi drese glasul.

– Cînd eram bolnav şi Charlotte mă îngrijea, am început să o iubesc.

Patrick întîlni privirea sinceră şi jenată a prietenului său.

– Ştiu, spuse el punîndu-i o mînă pe umărul lui Khalif. Dacă bei multe lichide şi te odihneşti, boala îţi va trece.

Sultanul roşi, lucru pe care Patrick nu-l mai văzuse pînă acum. Începu să vorbească dar se opri părînd nenorocit şi mut.

Patrick continuă să-şi ţină mîna pe umărul sultanului.

– Îmi poartă copilul, spuse el delicat. Totuşi, roag-o pe Charlotte să rămînă, dacă asta doreşti. Dacă ea va fi de acord şi te avertizez, prietene, că nu va fi pentru că nu ar suporta să fie una dintre multele tale neveste – eu o voi elibera. Pentru mine, fericirea ei este mult mai importantă decît orice altceva.

Khalif oftă şi îşi puse mîna peste cea a lui Patrick.

– Nu aş aborda un asemenea subiect, zise el, dacă

nu aş şti că ceremonia de căsătorie pe care am celebrat-o nu va fi valabilă în cultura voastră. Nu a existat nici o ceremonie creştină, nu?

Un sentiment straniu, defensiv îl cuprinse pe Patrick, dar răspunse monoton:

– Da. Se opri şi îşi studie prietenul, gînditor.

– Mă surprinde faptul că doreşti o femeie care poartă copilul unui alt bărbat, Khalif. Cu toate laturile ei bune, societatea ta nu promovează idei de acest gen.

– E o diferenţă, spuse Khalif, anume că tatăl copilului îmi este la fel de apropiat ca un frate. Năluca lui Ahmed i se ivi în ochii întunecaţi pentru o clipă, apoi se evaporă.

– Mai apropiat, afirmă el.

Grija lui Patrick pentru Khalif nu se micşorase – fuseseră prieteni prea mult timp şi sentimentul se amplificase – dar asta nu însemna că nu dorea să-i sfărîme capul sultanului de cel mai apropiat zid fiindcă o dorea pe femeia pe care o iubea el. Căpitanul gesticulă spre Charlotte.

– Spune-i ce simţi. O să înnebuneşti dacă nu o faci.

Khalif îi cercetă faţa lui Patrick timp de o clipă, apoi traversă curtea. Patrick vru să se uite în altă parte, dar nu reuşi. Se sprijini de zidul de piatră şi privi.

Era foarte adevărat că nu-i spusese niciodată lui Charlotte ce simţea pentru ea şi cînd avusese ocazia să se căsătorească cu ea într-o ţară creştină, nu o făcuse. Poate că fusese la fel de dur ca întotdeauna. Poate că după un timp se va plictisi de ea şi o va răni.

Sultanul o luă de mînă pe Charlotte şi o duse în umbrar, iar Patrick sări în picioare de pe zid, amintindu-şi ce-i făcuse el cînd o trăsese în întuneric şi îi ridicase rochia.

Oricum, în momentul următor, se opri. Charlotte merita să aleagă, se gîndi el. În afară de asta, nu va dori să stea în palat, alături de celelalte femei şi să-i fie supusă lui Khalif ca o servitoare la bunul lui plac.

Patrick îşi muşcă buza de jos. Nu puţine femei erau fericite, de fapt, cu viaţa de harem. Aveau luxul dorit, la urma urmei, şi atenţiile soţului erau destul de rare cît să nu le plictisească. Dacă Charlotte se va căsători cu Khalif, va avea bijuterii, cele mai frumoase haine...

Îşi notă în minte să-i cumpere un şirag de perle şi un colier de diamante dacă alegea să rămînă cu el. Nu vor avea nevoie de caleaşcă pe insulă, dar poate că îi va construi o barcă. Da, o barcă modernă, demnă de o Cleopatra modernă.

În timp ce el privea, Charlotte ieşi din umbră şi se îndreptă spre Patrick cu pas hotărît.

– Khalif mi-a propus să mă căsătoresc cu el, îi zise ea cu o gravitate solemnă, la care el nu se aşteptase. Ai ceva de spus, domnule Trevarren?

Patrick rămase o clipă cu gura căscată, apoi se răsti şoptind răguşit:

– Bineînţeles că am ceva de spus! Te vreau lîngă mine, acolo unde îţi este locul.

– Îndeajuns de mult cît să te căsătoreşti cu mine?

– Sîntem căsătoriţi.

– Aici, poate. Dar odată ce vom traversa graniţele Riz-ului, vom trăi în păcat.

Patrick căută un semn de umor pe faţa ei, dar ea părea complet serioasă.

– Nu văd de ce să schimbăm lucrurile. Aranjamentul nostru a funcţionat foarte bine pînă acum.

– Numai că a încetat să mai funcţioneze, răspunse Charlotte. Pînă cînd nu-mi promiţi că mă iei în căsătorie în faţa unui preot sau a unui predicator al Evangheliei, rămîn aici.

– Nu poţi vorbi serios, o provocă Patrick, realizînd furios că ea avea atuurile. Urăşti locul ăsta. Chiar şi în calitate de *kadin* ai fi doar una dintre multele...

Charlotte îl întrerupse cu un oftat elocvent.

– Nu va trebui să locuiesc aici, zise ea. Khalif mi-a promis să-mi cumpere o casă la Paris şi să ne căsătorească legal un judecător.

Căldura furiei îi năpădi faţa lui Patrick. Khalif nu-i spusese că vrea să o stabilească pe Charlotte în Franţa şi că doreşte să o ia în căsătorie.

– Ce naiba...

Charlotte îi blocă drumul cînd el vru să o ocolească.

– Luptînd, nu vei rezolva nimic, spuse ea pe un ton care îl făcu să dorească să o strîngă de gît. În afară de asta, dacă îl ataci pe sultan, oamenii lui vor juca cricket cu capul tău. Îmi promiţi sau nu?

După părerea lui Patrick ăsta era şantaj, dar instinctul îl avertiză să nu declare asta.

– În regulă, zise el. Ai cuvîntul meu. Ne vom căsători cît de curînd posibil.

Capitolul 14

În sfîrşit, se gîndi Charlotte stînd lîngă pupa lui *Enchantress* şi privind spre orizont, erau pe mare. Aerul ceţos şi sărat era ca un medicament şi pînă şi legănatul punţii de sub picioarele ei îi dădea o senzaţie plăcută. Nu îşi întoarse privirile către palat; locul îi era imprimat în minte tot timpul.

Patrick apăru lîngă ea, apucîndu-se cu braţele de balustradă, vîntul răvăşindu-i părul negru ca abanosul.

– Ai o surpriză în cabina noastră, spuse el.

Charlotte îi studie profilul timp îndelungat, minunîndu-se de puterea emoţiilor pe care i le stîrnea simpla lui prezenţă. Trase adînc aer în piept şi azvîrli fiecare vorbă la fel de periculos ca şi cînd s-ar fi scufundat lîngă vas ca să înoate cu rechinii.

– Nu cred că ar trebui să împărţim o cabină, replică ea, ignorînd menţionarea surprizei, chiar dacă era teribil de curioasă. Nu este tocmai nimerit, avînd în vedere circumstanţele.

El se răsuci încetişor, îngustîndu-şi ochii în timp ce o privea.

– Ce circumstanţe? întrebă el, pe un ton periculos de grav. Sîntem căsătoriţi, în caz că ai uitat.

– Nu sîntem, argumentă Charlotte încet, îndreptîndu-şi umerii. Nu există nicăieri în lumea creştină o dovadă scrisă a unirii noastre.

Patrick oftă, lăsîndu-se mai greoi peste balustradă.

– Lucrul ăsta nu părea să te deranjeze cînd eram în Spania, remarcă el.

– Atunci aveam alte griji, replică Charlotte. Cred că ar trebui să stai cu echipajul pînă cînd ajungem în port şi să găseşti un judecător sau un preot.

El era ameninţător de tăcut şi Charlotte îşi reaminti de liniştea imensă care uneori se lăsa în jurul lui *Puget Sound* chiar înaintea unei furtuni năpraznice.

– Mi se pare mie, doamnă Trevarren, că ai devenit uşor virtuoasă. Ai uitat că-mi porţi copilul?

– Nu am uitat, Patrick, spuse ea rece. Nu voi fi amanta ta.

El o privi încruntat.

– Doreai să te duci la Paris şi să locuieşti într-o casă cumpărată de Khalif.

– Khalif mi-a oferit o căsătorie legală. În afară de asta, nu mi-a trecut nici o clipă prin minte să-i accept propunerea. Doream doar să-ţi arăt că nu-ţi poţi bate joc de sentimentele mele. Nu ar fi înţelept să crezi asta.

Cînd Patrick nu-i răspunse ci o privi doar ca şi cînd ar fi fost încîntat să o arunce peste bord, Charlotte se răsuci, speră ea, dramatic şi graţios şi plecă să inspecteze surpriza care o aştepta în cabina căpitanului.

Pe pat, găsi un vraf de blocuri de desen de cea mai bună calitate, legate cu o fundă latã, albastră. Mai erau, de asemenea, un set de acuarele, cretă colorată, nişte creioane speciale şi şase sticluţe cu tuş de nuanţe diferite.

Charlotte era fermecată şi încîntată dar şi hotărîtă să nu lase ca mulţumirea să depăşească bunul-simţ. Patrick era un bărbat îndărătnic şi dacă nu stabileau regulile legăturii lor, vor sfîrşi prin a fi foarte nefericiţi. Zîmbind, luă unul dintre blocurile de desen şi o cutie de crete viu colorate şi se întoarse pe punte. Nu ţinea un jurnal, nu după moda obişnuită, cel puţin, dar lui Charlotte îi plăcea să-şi aştearnă visele şi amintirile pe hîrtie, sub forma unor schiţe. Nu avusese prea multe ocazii să deseneze de cînd cu răpirea din *souk* în Riz şi perspectiva de a desena era o plăcere imensă pentru ea.

Găsi un loc izolat pe puntea superioară, se aşeză pe o ladă cu picioarele graţios îndoite sub ea şi începu să-şi amintească aventurile detaliat. Desenă dansatoare din harem şi bărbaţi care se luptau cu săbiile şi o tabără în deşert sub luna plină. Schiţă înfăţişarea lui Patrick mai mult ca pe a oricui, aşa cum arăta din profil în acea dimineaţă, stînd lîngă balustradă.

– Bună treabă, doamnă Trevarren, remarcă o voce.

Charlotte se ridică, tresări şi zîmbi, văzîndu-l pe domnul Cochran în faţa ei. Întoarse o pagină nouă a blocului şi începu să-i schiţeze imaginea în timp ce discutau.

– Mulţumesc, spuse ea. Ştiţi, întotdeauna am desenat şi am fost instruită în Europa.

Cochran se ghemui în faţa ei, amintindu-i de un

indian lîngă un foc de tabără.

– Ar trebui să păstrezi desenele astea, spuse el binevoitor. Vei dori să le arăţi nepoţilor, cînd le vei povesti aventurile din Riz.

Charlotte oftă.

– Nu m-am gîndit atît de departe, mărturisi ea, încă desenînd. Pentru moment, încerc să le sortez pentru mine personal.

Stătură într-o tăcere prietenoasă pentru un timp, apoi domnul Cochran spuse:

– Am fost trimis să te anunţ că te aşteaptă cina în cabina căpitanului.

Lui Charlotte îi era foame; aerul proaspăt şi soarele îi făcuseră poftă de mîncare. Închise blocul de schiţe, îşi strînse cretele în cutie şi se ridică.

Nu văzu nici urmă de Patrick cînd ajunse în cabina plină acum de cufere ce conţineau toate hainele noi făcute pentru ea în Spania. Deşi Charlotte îşi spuse ferm că era uşurată să fie singură, o parte mai profundă şi mai insistentă a naturii ei era dezamăgită.

Îşi turnă apă dintr-un ulcior de alamă într-un lighian, îşi spălă faţa şi mîinile, apoi se aşeză la pupitrul lui Patrick ca să treacă în revistă mîncărurile de pe tavă. Era peşte proaspăt, cartofi pasaţi, fasole verde cu şuncă şi ceai fierbinte.

Charlotte mîncă plină de exuberanţă.

Terminase şi era sătulă, cînd Patrick năvăli înăuntru ca un vînt fioros ce cutreiera canioanele. El rămase în prag, cu braţele încrucişate, privind-o într-un fel care o nelinişti uşor. Mai ales cînd ea părăsi pupitrul ca să se aşeze pe pat, cu spatele la perete, cu picioarele întinse

şi cu blocul de schiţe în poală.

În cele din urmă, căpitanul vorbi:

– Nu te-ai răzgîndit cu privire la felul în care dormim?

Charlotte scuturâ din cap, luptîndu-se să îşi potolească valul de emoţii care îi neliniştea inima şi sufletul. Va duce dorul actelor de dragoste ale lui Patrick, fiindcă se descoperise în ele, dar ştia că trebuie să facă orice efort ca să nu-şi arate sentimentele. Dacă Trevarren ar lua-o în braţe şi ar săruta-o, de exemplu, sau pur şi simplu ar atinge-o aşa cum ştia el, rezistenţa ei s-ar fi topit precum zăpada.

– Corect, spuse ea formal şi destul de tîrziu. Ţinea blocul de desen în faţa ei ca pe un scut şi îşi netezi rochia.

– Desconsideri complet căsătoria noastră?

Charlotte îşi înălţă bărbia.

– Nu sîntem căsătoriţi, răspunse ea încăpăţînată.

Patrick o privi tăcut timp de o clipă, apoi oftă îngîndurat şi zise:

– Foarte bine.

Cu acestea, îşi împreună mîinile.

– Divorţez de tine, spuse el. Bătu din nou din palme. Divorţez de tine. Şi a treia oară. Divorţez de tine.

Chiar dacă ea negase existenţa unei căsătorii între ei, gestul lui Patrick veni ca un şoc puternic pentru Charlotte. Ştia că pălise şi că buza de jos îi tremura şi că era gata să plîngă în orice clipă.

Patrick dădu politicos din cap, deschise uşa şi ieşi din cabină fără vreun alt cuvînt.

Charlotte rămase ca trăsnită, fixînd locul în care

stătuse el, de parcă se concentra să îl implore să se întoarcă. Lacrimile i se adunau pe pleoape şi i se scurgeau pe obraji.

Ireala ei căsătorie părea foarte reală, acum că se sfîrşise. Ce făcuse?

Patrick nu mai reapăru în noaptea aceea; îl trimise pe ajutorul de bucătar, pe Tipper Doon, după hainele curate şi obiectele de toaletă de care avea nevoie.

Simţindu-se mai cu seamă singură, Charlotte luă o peniţă şi tuş şi desenă portretul tatălui său, apoi adăugă figura delicată, decepţionată a Lydiei. În paginile următoare o schiţă pe Millie şi pe fiecare dintre fraţii ei, la fel ca şi pe iubitul unchi Devon.

Feţele dragi erau pentru ea o consolare, dar îi şi reaminteau cît de departe de casă era. Prinse desenele pe pereţii cabinei ca să se usuce şi plînse în timp ce se spălă, îşi curăţă dinţii, îşi puse cămaşa de noapte şi îşi perie părul. După ce stătu cîtva timp trează în pat, marea legănă vasul la fel de uşor precum o mamă îşi leagănă odorul şi ea căzu într-un somn agitat şi obositor.

În noaptea aceea visă pentru prima dată.

Charlotte se trezi cu un ţipăt, ridicîndu-se brusc din pat, căutîndu-l înnebunită pe Patrick, înainte să-şi amintească îngrozită că îl gonise din cabină şi că el divorţase de ea.

Încercă să-şi amintească ce se întîmplase în acel coşmar, ca să-l alunge şi ca să se calmeze, dar nu-i veni în minte decît o senzaţie de moarte şi de groază nespusă.

Sentimentul o mai urmări după ce se culcă la loc, la

mult timp după ce respiraţia şi inima ei îşi reveniră la normal. Era starea de graviditate, concluzionă ea în final, punîndu-şi mîinile protector peste abdomen, una peste alta. Lydia fusese uneori foarte pofticioasă şi emoţionată cînd îşi purta copiii. Şi mama ei vitregă avusese vise şi nopţi de insomnie şi odată părăsise cina familiei în lacrimi, fiindcă Brigham îşi anunţase intenţia de a vota pentru un preşedinte republican.

Charlotte oftă din nou, apoi se zvîrcoli şi se răsuci cîtva timp, încercînd să se aşeze confortabil. Dorea să se ghemuiască în curbura îmbrăţişării călduroase a lui Patrick şi să-i simtă pieptul puternic lipit de spatele ei.

În cele din urmă, Charlotte adormi răpusă de oboseală.

Traversară Gibraltarul în dimineaţa următoare devreme; era o priveliştе care îţi tăia răsuflarea şi peniţa lui Charlotte zbură peste blocul de desen. Patrick ar fi putut să o ancoreze pe *Enchantress* acolo, în portul aglomerat, destul de mare cît să se căsătorească cel puţin, dar el nu făcu nici cel mai mic efort pentru asta.

Charlotte îl evită, ceea ce era relativ uşor fiindcă şi el făcea eforturi să stea departe de ea. Ea se gîndi să se ducă la el şi să instaureze un fel de pace, dar această idee venea în contradicţie cu pactul lor. La urma urmei, el fusese cel arbitrar, cu divorţul lui succint, bătut din palme.

Totuşi, lui Charlotte îi era dor de Patrick, şi nu numai în pat. Ea regreta limbajul secret, tăcut care apăruse între ei, rîsul împărtăşit, chiar şi neînţelegerile ivite.

Enchantress plutea graţios de-a lungul coastei africane, vîntul cald umflîndu-i velele. Charlotte stătea la bord ore întregi, căutînd pe ţărmul tropical vreo urmă de elefant, de zebră sau de leu. Din punct de vedere teoretic, ea ştia că asemenea animale exotice puteau fi văzute departe, în regiunea centrală, dar asta nu o opri să spere.

În fiecare seară mînca singură şi dormea singură în patul peste măsură de lat. Uneori se întorcea şi găsea semne că Patrick trecuse pe acolo, ca să îşi ia vreo carte, îmbrăcăminte curată sau alte lucruri personale, dar în cea mai mare parte a timpului el reuşi să rămînă în partea opusă a vasului.

Visele continuară şi întotdeauna o lăsau pe Charlotte cu un sentiment vag de nenorocire eminentă, deşi niciodată cînd se trezea nu-şi putea aminti detalii clare.

Erau pe mare de zece zile încheiate şi *Enchantress* se îndrepta într-o direcţie estică, spre Mările Sudice, cînd găsiră primul şobolan.

Cochran însuşi se împiedică de mortăciune într-o noapte cînd făcea de cart. Rozătorul îşi vărsase intestinele şi încă mai sîngera prin urechi. Era prea mult chiar şi pentru stomacul de fier al lui Cochran, care se duse clătinîndu-se spre balustradă.

Cînd se întoarse era slăbit şi avu grijă să nu calce pe grămada scîrboasă în timp ce se grăbea să îl trezească pe căpitan.

Patrick se afla într-o stare proastă. Nu schimbase un cuvînt binevoitor cu Charlotte de două săptămîni, fără a mai vorbi că nu dormiseră împreună. Ura să doarmă în cabina strîmtă rezervată pasagerilor ocazionali; tavanul era prea jos şi el se lovea încontinuu la cap.

Era treaz, savurînd un pahar de brandy, cînd auzi o bătaie în uşă, urmată de vocea lui Cochran.

– Căpitane! Deschide repede!

Alarma îi făcu lui Patrick un gol în stomac, atunci cînd auzi strigătul precipitat al bărbatului. Cochran fusese peste tot şi văzuse de toate şi se speria al naibii de greu.

Patrick ridică zăvorul şi dădu uşa în lături.

– Dumnezeule mare, ce s-a întîmplat, omule? mormăi el. Nu era chiar beat, dar mintea îi era înceţoşată şi se cam clătina pe picioare.

– Vino cu mine, îi ordonă Cochran şi, deşi noaptea era răcoroasă pentru tropice, o dîră de transpiraţie îi lucea pe piele. Acum!

– Ce...

– Acum, insistă primul ofiţer.

Patrick îl urmă de-a lungul holului, sus pe trepte pînă pe puntea superioară. La tribord, Cochran luă o lampă din cui şi o ţinu deasupra grămezii scîrboase de cheaguri, care odată fusese un şobolan.

Putoarea era mai groaznică decît privelişte şi

Patrick îşi întoarse capul timp de o clipă, înghiţindu-şi fierea care îi umpluse gura.

– Ce ai făcut din ăsta? întrebă el pe ton răguşit, după cîtva timp. E ciumat?

Cochran se ţinea la distanţă.

– Nu ştiu dacă este ciumat sau nu, căpitane. Ştiu că sîntem cu toţii în primejdie, pînă la ultimul om.

– Şi Charlotte, şopti Patrick. Şi copilul nostru. Să scape cineva de porcăria asta şi să frece puntea cu leşie. Dimineaţă vom cerceta vasul de la un capăt la celălalt ca să vedem dacă mai găsim şi alţii.

– Vor fi mai mulţi, îşi asigură Cochran căpitanul. Vorbea precum un somnambul.

Patrick îl trezi pe bucătar şi îl trimise după apă clocotită. După aceea se întoarse înapoi la cabina sa, îşi scoase hainele şi se spălă din cap pînă în picioare. Desigur că nu scăpă de imaginea şobolanului infectat; era o imagine care îi stărui mult timp în minte.

Cînd termină cu spălatul, se îmbrăcă cu haine curate şi părăsi cabina din nou, ducîndu-se direct spre locul unde dormea Charlotte.

Ea încuiase uşa şi, deşi se gîndi că era normal ca o femeie să facă acest lucru pe un vas plin de bărbaţi, se enervă.

Îşi făcu mîna pumn şi bătu în lemnul uşii pînă cînd aceasta se clătină.

În cele din urmă, Patrick auzi zăvorul zăngănind prin interior şi uşa se întredeschise. Charlotte se uită atent prin crăpătură.

– Patrick? Vocea îi sunase ca şi cînd ar fi surprins-o mai puţin să întîlnească stafia lui Lincoln.

El împinse uşa deschizînd-o larg, păşi peste prag şi rămase în picioare, privind-o. Purta una dintre cămăşile lui drept cămaşă de noapte, părul de culoarea zahărului caramel îi atîrna neglijent pe spate şi peste umeri. Ochii ei aurii erau mari şi îngrijoraţi, dar, dacă nu greşea, era şi un anume triumf în ei.

Patrick nu-i putu povesti despre şobolan şi posibila implicaţie a unui asemenea eveniment. De fapt, nu se făcea să o sperie fără un motiv concret. Totuşi, nu o putea părăsi.

– Mi-a fost dor de tine, îi mărturisi el morocănos şi asta era adevărat.

El îşi regreta divorţul impulsiv de multe ori, în special în toiul nopţii, cînd simţea atît de tare nevoia să se întoarcă la ea, tînjea după mîngîierea dulce pe care numai ea i-o putea dărui.

Ea îşi încrucişă braţele şi îşi lăsă capul într-o parte.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, recunoscu ea. Dar...

El se gîndi la epidemiile pe care le văzuse, la oamenii morţi de plăgi şi de febre ciudate, atît de răspîndite la tropice.

– Vreau doar să te iau în braţe, o întrerupse el.

Spre infinita lui uşurare, Charlotte nu îl lăsă să o roage. Pur şi simplu, îl luă de mînă şi îl conduse spre pat. Începu iute să îi descheie cămaşa.

– Arăţi îngrozitor, Patrick. Ce te-a înspăimîntat în halul ăsta?

Patrick o trase mai aproape, o strînse tare pentru o clipă, ţinîndu-şi ochii închişi. Nu-i putea explica, nu încă.

– Charlotte, fu tot ce spuse.

După cîteva minute, îşi scoase cămaşa şi cizmele

apoi pantalonii, şi se strecură în pat. Charlotte veni imediat în braţele lui şi i se strînse tare la piept.

– Am nevoie de tine, zise el după un timp îndelungat, aşteptîndu-se ca ea să-l refuze şi chiar să-l insulte.

În schimb, Charlotte îşi plimbă mîna peste muşchii abdomenului său şi îi strînse membrul cu degete puternice. Patrick gemu în agonia uşurării pline de bucurie şi a pasiunii, la fel de iute precum un rîu tumultuos. Apoi o prinse de încheietura mîinii şi o ţinu strîns un timp.

– Te avertizez, Charlotte, se răsti el. Dacă doar mă întărîţi, opreşte-te. Acum.

Ea îi sărută bărbia.

– O să te fac să uiţi orice te frămîntă, îi promise ea.

Şi o făcu.

Charlotte îşi fredona sieşi în dimineaţa următoare, în timp ce se spăla şi se îmbrăca, amintindu-şi cum îl pusese pe Patrick pe jar cu o noapte în urmă. Bineînţeles că nu existase nici un orgoliu personal în treaba asta şi, pentru prima dată de zile, nu mai fusese torturată de coşmaruri.

Mîncă micul dejun în cabină, ca de obicei, apoi îşi luă blocul de desen şi creioanele şi ieşi pe punte.

Soarele era roşu ca un ou de prihor, dar vîntul nu bătea şi apa părea plană ca o gheaţă albastră. Tensiunea plutea asupra vasului precum o umbră nevăzută şi cînd Charlotte îşi ridică privirea, văzu că velele erau lipite de catarge.

– Sîntem ţintuiţi locului, îi spuse Tipper Doon, trecînd pe lîngă ea cu o găleată de apă fiartă. Şi sînt şobolani morţi peste tot. Mai bine te-ai întoarce în cabină şi ai rămîne acolo, doamnă Trevarren.

Charlotte se luptă să-l prindă din urmă.

– Cum adică sînt şobolani morţi peste tot? insistă ea.

Băiatul se opri şi-i întîlni privirea. Faţa lui tînără era mohorîtă în frumuseţea strălucitoare a acelei zile.

– Este o boală, doamnă, spuse el răbdător. Şobolanii au luat-o întîi, dar există şanse să se răspîndească curînd şi printre noi, oamenii.

Charlotte se dădu înapoi şi îşi apără automat copilul punîndu-şi o mînă peste pîntece.

– Dumnezeule mare, răsuflă ea. Nu putem face nimic?

– Doon! răcni o voce îndepărtată de pe punte.

– E mai bine să plec acum, doamnă, se grăbi Tipper să spună. Fin'că apa asta este prea rece ca să mai folosească la ceva.

Charlotte hoinări pînă cînd îl găsi pe Patrick. El era la pupă, scrutînd orizontul printr-un binoclu strălucitor de oţel suflat cu cupru.

Era evident că îi simţise prezenţa, dar întîrzie să o bage în seamă.

– Dacă ai venit să cauţi scuze pentru noaptea trecută, o informă Patrick uitîndu-se în depărtare, o să fii dezamăgită.

– Lasă naibii noaptea trecută, pronunţă Charlotte nedesluşit. Uită-te la mine!

El îşi întoarse privirea în direcţia ei.

– Ai aflat de şobolani, zise el, cu o notă de resemnare în voce.

– Ce înseamnă asta? Charlotte era plină de groază şi ştia bine că dezastrul pe care i-l preziseseră visele ei venise peste ei.

– Sînt infectaţi. Noaptea trecută, pe punte, Cochran a dat peste primul cu maţele scoase. Pînă să răsară soarele, oamenii au găsit încă vreo doisprezece în aceeaşi stare.

Charlotte se legănă uşor, se întinse şi se prinse cu mîna de balustradă, ca să-şi ţină echilibrul.

– Deci o să fie molimă.

– Fără îndoială, răspunse Patrick ursuz. Nu se mişcă să o atingă, dar ea dorea aşa de mult să fi găsit adăpost în braţele lui.

– Poate că am putea ancora undeva...

– Chiar dacă ar fi pămînt pînă într-o sută de mile, ceea ce nu este, nu le-am putea duce molima unor oameni nevinovaţi, Charlotte.

Ea tremură şi se cuprinse cu braţele.

– Copilaşul meu, şopti ea. O, Doamne din ceruri, copilaşul meu!

Patrick îmbrăţişă, dar vocea îi sună aspră atunci cînd vorbi:

– Şi al meu, zise el ascuţit.

Charlotte îşi odihni fruntea de umărul lui.

– Dumnezeu să ne ajute, spuse ea. Domnul să ne ajute pe toţi.

În dimineaţa următoare, primul marinar fu doborît de maladia pe care echipajul o numise febra sîngeroasă. Vasul era încă ţinut în loc şi lui Charlotte i se păru că *Enchantress* şi întregu-i echipaj aterizaseră în palma diavolului.

Cam pe la prînz, doi oameni fură duşi în paturi şi în amurg muri prima victimă. I se făcu o rugăciune şi fu aruncat peste bord, înfăşurat într-o pătură de pe patul lui. Lucrurile sărace ale omului fură strînse într-o cutie de alamă şi încuiate pînă cînd vor putea fi date familiei.

La început, Charlotte fu practic paralizată de teamă. Apoi îşi luă inima în dinţi şi judecă la rece. Coborî să ajute la îngrijirea bolnavilor şi fu îndepărtată repede şi violent.

Disperată să se ocupe cu ceva, încercă să deseneze, dar tot ceea ce produse peniţa ei fură capete de balauri, fantome şi alţi monştrii oribili. Cînd veni noaptea, puntea păru pustiită. Charlotte stătu uitîndu-se la stele şi rugîndu-se pentru viaţa copilului ei. O briză rece îi flutură prin păr şi auzi ţipătul unui bărbat din cabina echipajului.

– Vine vînt, ţipă el şi marinarii năvăliră pe punte, nerăbdători să întindă velele şi s-o pornească iar la drum.

Charlotte bănuia că-şi făceau speranţe să depăşească ciuma bubonică cumva.

În ziua următoare avură loc mai multe funeralii şi a

doua zi altele. Charlotte rămase optimistă şi tare, deşi nici măcar Patrick nu o putea feri de molimă. Şterse cu apă feţe febrile, scrise scrisori mamelor, surorilor şi iubitelor, dădu supă gurilor ostile, goli oalele de noapte. Cîntă cîntece duioase, strînse mîini, se rugă ca sufletele care plecau să fie primite în cer.

– Trebuie să te duci în cabina ta şi să te odihneşti, îi spuse Cochran într-o noapte tîrziu, după ce ea tocmai acoperise faţa slăbită a unui băiat ceva mai în vîrstă decît cel mai mare dintre fraţii ei.

– Trebuie să te gîndeşti la copilul tău şi la căpitan.

Patrick muncise la fel de neobosit ca şi Charlotte, dacă nu mai mult, din moment ce membrii echipajului său începuseră să se împuţineze şi vîntul bătea. Noaptea tîrziu, el căzu alături de ea în pat, îmbrăcat complet, dormi două ore, apoi se trezi şi o luă de la capăt.

– Nu am unde să mă ascund de febra asta, zise Charlotte. Patrick spune că a intrat şi în lemnăria vasului.

Cochran încuviinţă din cap. Era numai piele şi os şi barba îi crescuse ţepoasă pe obrajii pămîntiii.

– Am văzut vase venind la ţărm fără vreun suflet la bord, odată ce au fost loviţi de molimă.

Charlotte se cutremură şi îşi împreună mîinile în poală. Nu-şi putea aminti ce rochie purta şi nici nu se obosi să se uite.

– Refuz să mor, spuse ea, adresîndu-se atît destinului cît şi lui Cochran. Încă nu mi-am trăit viaţa.

– Dacă cineva poate supravieţui unei asemenea molime, aceea eşti tu, zise el. Se pare că zînelor şi spiritelor le place devotamentul tău.

Tipper Doon, răpus de boală în ultimele trei zile, gemea agitat în somn. Lacrimi de disperare îi umplură ochii lui Charlotte, în timp ce îi spela faţa.

– Să nu mori, Tipper, se încruntă ea, atît de îngrijorată, încît uită conversaţia cu Cochran în centrul vasului. Nici tu nu ţi-ai trăit încă viaţa.

Cu aceasta, Charlotte începu să plîngă sincer, aplecîndu-se înainte pînă cînd faţa îi atinse pieptul lui Tipper.

– Lydia, hohoti ea, incapabilă să se tragă înapoi. O, Lydia, te rog, ajută-ne!

Mîini puternice, de oţel o ridicară de pe taburet şi o îmbrăţişară. Patrick venise după ea şi ea plînse neajutorată, lipsită de orice speranţă, pe umărul lui, în timp ce el o scotea din cabina în care zăceau bolnavii.

În cabina lor o dezbrăcă şi o aşeză pe pat. Cînd ea refuză mîncarea, el îi dădu ceai slab cu polonicul.

– Dacă Lydia ar fi aici, spuse ea, conştientă de faptul că bătea cîmpii, dar incapabilă să se oprească. Ar fi ştiut ce să facă...

– Gata, acum, zise Patrick. Era alături de ea în pat, îmbrăţişînd-o.

– Sîntem doar la cîteva zile depărtare de insulă. Acolo te poţi duce la ţărm şi bătrîna Jacoba te va îngriji pînă cînd te vei însănătoşi din nou.

Cuvintele de-abia avură sens pentru Charlotte, dar înţelese un singur lucru: că insula era aproape. Se agăţă strîns de speranţa că vor ajunge la ea.

Charlotte dormi pînă a doua zi la prînz şi se trezi simţindu-se mai puternică. Era chiar şi puţin jenată că se lăsase aşa de repede pradă oboselii din noaptea

trecută şi le permisese lui Patrick şi celorlalţi să o vadă doborîtă.

După ce mîncă nişte pîine şi nişte fructe, se îmbrăcă şi se duse să vadă cum mai erau bolnavii. Dacă nu-l lăsa pe Cochran să se odihnească, se temea că acesta nu va avea timp să mănînce şi să doarmă şi depindeau mulţi de el.

Ajungînd în cabină, nu văzu nici urmă de primul ofiţer, dar căpitanul vasului stătea într-un scaun cu spătar lîngă patul unui bolnav, cu faţa îngropată în mîini.

Ea rămase în picioare în spatele lui Patrick, atingîndu-i umerii. Îi simţea disperarea, ştia că se simte vinovat de suferinţele echipajului său.

– Nu este vina ta, îi spuse ea cu delicateţe.

El se ridică din scaun, de parcă degetele îi arseseră pielea şi se clătină la atingerea ei. Stătea cu spatele întors la ea; trebuia totuşi să îi vadă faţa.

– O să ajungem curînd la insulă, îi zise ea tremurător, încercînd să îi ofere aceeaşi speranţă pe care i-o dăruise el cu o noapte înainte.

Patrick se răsuci, se înclină uşor şi o îndepărtă pe Charlotte cu un gest al mîinii, de parcă era o insectă.

– Mîine, îi confirmă el pe un ton pe care ea de-abia i-l recunoştea. Dar eu nu voi părăsi vasul pînă ce ultimul om nu va fi dus pe ţărm şi asta ar putea dura săptămîni la rînd.

– Dar ai spus...

El o privi în cele din urmă şi ea văzu boala răvăşindu-i trăsăturile.

– Am spus că tu te vei duce pe insulă şi te vei duce. A te trimite pe tine înseamnă să pun în pericol orice

viaţă de pe insulă, dar nu am încotro. Restul vom rămîne aici pînă cînd trece pericolul.

Charlotte se mişcă spre Patrick, simţind cam ce avea să se întîmple, dar înainte să ajungă la el, genunchii lui se înmuiară şi căzu pe podea cu o bufnitură. Ea ţipă pe loc şi se aruncă peste pieptul lui îndurerată amarnic, dîndu-le ceva de furcă lui Cochran şi mai multor bărbaţi să o îndepărteze.

Capitolul 15

Torţele ardeau pe tot cuprinsul insulei, strălucind de bun venit ca stele aurii în noaptea întunecată. Oricum, pentru echipajul şi pasagerii de pe *Enchantress* pămîntul ar fi putut fi şi lîngă rai, că tot nu îndrăzneau să părăsească vasul.

Charlotte rămase pe punte, obosită de lupta cu boala tenace care îi răpusese pe Patrick şi pe încă un număr de oameni şi privea cu jind la luminile care licăreau şi la copacii umbroşi.

– Oh, domnule Cochran, îi spuse ea bărbatului care stătea lîngă ea, tînjesc după mîncare proaspătă şi pămînt sub picioare. Vreau să dorm lîngă soţul meu într-un pat cu aşternuturi curate şi să miros parfumul florilor, în loc de putoarea acestei molime.

Primul ofiţer încuviinţă posac din cap.

– Ei, doamnă Trevarren, spuse el oftînd. Uneori se pare că sîntem condamnaţi să navigăm de-a lungul rîului Styx, eu şi cu dumneata, în timp ce Satan însuşi

rîde de situaţia dificilă în care ne aflăm.

Charlotte se aplecă uşor peste balustradă, aproape la capătul puterilor. Printr-un miracol, nu se îmbolnăvise, dar Patrick fusese inconştient timp de mai multe zile, iar ea nu putea şti dacă şi copilul nenăscut nu fusese afectat de maladie. Nu va avea pace pînă cînd nu-şi va simţi copilul mişcînd şi pînă cînd tatăl acestuia nu va fi din nou arogant şi irascibil, ca de obicei.

Îşi înălţă bărbia, hotărîtă ca de dragul copilului şi al bărbatului ei să nu cedeze.

Charlotte lovi cu furie şi putere balustrada şi-şi scutură pumnul.

– Asta-i pentru diavol, spuse ea deliberat. Apoi strigă în întuneric: Nu vei cîştiga, Lucifer, du-te înapoi în iad, acolo unde ţi-e locul şi lasă-ne în pace.

Cochran surîse şi era şi amuzament şi durere în acel sunet.

– Eşti, cu adevărat, atît de cutezătoare, doamnă Trevarren, încît să te lupţi cu însuşi diavolul?

– Da, replică ferm Charlotte, dar în momentul următor se înmuie puţin.

– E mai uşor dacă ai cu cine să te lupţi, chiar dacă acel cineva este diavolul, îi spuse ea trist prietenului ei. Apoi îşi ridică rochia şi se răsuci, pornind-o repede de-a lungul punţii, jos pe trepte şi prin hol, către cabina lui Patrick.

El zăcea inconştient, pămîntiu ca moartea şi în acelaşi timp scăldat în transpiraţie, în patul în care făcuse dragoste cu Charlotte cu atîta vitalitate şi neobosit doar cu cîteva zile în urmă. Flăcările candelelor dădeau luminii o strălucire obscură, funerară, care o făcu pe

Charlotte să tremure.

Aprinse una cîte una lanternele de kerosen şi suflă în candele. Apoi se duse pe marginea patului şi începu pentru a mia oară să-i spele faţa şi trupul cu apă rece.

– Patrick? Ea îi şoptise numele iar şi iar şi el nu-i răspunsese nici măcar cu o fluturare de pleoapă sau cu tremurul unui muşchi, dar de data asta deschise ochii.

Pe Charlotte nu o alină acest lucru, fiindcă îi vedea sufletul prin acele ferestre violete şi părea să renunţe să se mai întoarcă la viaţă. Lacrimile îi tremurau pe pleoape şi zîmbi luîndu-i mîna într-a ei.

– Ai ajuns acasă, spuse ea tandru. Sîntem ancoraţi doar la o aruncătură de băţ, de ţărmul insulei tale.

Patrick oftă.

– Bine, zise el. Se luptă vizibil să-şi adune puterile pentru cîteva clipe. Eşti sănătoasă, Charlotte? Copilul...

Ea se aplecă şi îi sărută fruntea palidă.

– Sînt bine, domnule Trevarren, şi copilul tău este aşa cum l-ai lăsat.

– Asta este bine, se chinui el să spună. Şi oamenii? Cîţi au supravieţuit?

Charlotte avu instinctul să-l ferească pe Patrick de adevăr, dar ştia că nu putea.

– Douăzeci şi şase, răspunse ea.

– Paisprezece au murit, deci, zise Patrick. Închise ochii încă o dată şi o singură lacrimă i se prelinse pe tîmpla dreaptă şi îi străluci în păr.

Ea îl prinse de mînă.

– Da, îi zise cald, dar se pare că tot ce a fost mai rău a trecut. Cinci dintre oamenii care s-au îmbolnăvit îşi revin acum.

Patrick se uită din nou la ea.

– Dacă mor, să mă îngropi pe culmea din spatele casei de pe insulă; Jacoba îţi va arăta locul.

– Să faci bine să nu mori, Patrick Trevarren, se încruntă Charlotte rapid, strîngîndu-i mai tare mîna dreaptă, de teamă că asta va însemna că se va duce chiar în clipa aceea. Eu una depind de tine, la fel şi copilul nostru. Îi apăsă mîna pe pîntece.

El îi duse degetele la buze, le sărută vîrfurile. Apoi închise ochii strălucitori de febră şi adormi.

Charlotte nu-i dădu drumul mîinii, ci o ţinu strîns într-a ei, în timp ce se ruga fervent pentru Patrick, pentru copilul lor. Cînd nu mai avu cuvinte, vise, speranţe şi rugi pe care să i le înfăţişeze Celui Atotputernic, Charlotte se întinse lîngă bărbatul al cărui suflet era legat de al ei şi adormi.

O trezi o bătaie în uşa cabinei; ţîşni în sus dintr-un somn profund şi trecu o clipă pînă să-şi dea seama unde se afla. Se răsuci către Patrick, văzu că respira liniştit şi se clătină sub un val de recunoştinţă.

– Doar o clipă, strigă ea încet vizitatorului care stătea de cealaltă parte a uşii. Ridicîndu-se, Charlotte îşi netezi părul şi rochia-i şifonată.

– Cine este, vă rog?

– Este domnişoara Jacoba McFaylon, veni replica dură. Am venit după căpitanul meu iubit şi nimeni nu mă va ţine departe de el, domnişoară, nici tu, nici căposul domn Cochran şi nici altcineva de pe vasul lui.

Charlotte deschise uşa şi găsi stînd în pragul uşii o femeie plinuţă, între două vîrste, arătînd la fel de hotărîtă pe cît îi fusese vorba. Purta o rochie proaspăt

scrobită de menajeră, avea părul grizonat şi un ochi inert. Celălalt ochi, căprui şi strălucitor ca de pasăre, o privea pe Charlotte cu o curiozitate ţîfnoasă.

– Domnul Trevarren a dat ordin să nu fie dus la ţărm pînă cînd nu trece pericolul, spuse Charlotte cumva violent, dîndu-se înapoi un pas ca să-i facă loc doamnei McFaylon, care intră ca vîntul.

– Oricum nu i-am urmat niciodată blestematele de ordine, spuse scoţianca. Se năpusti spre pat, ridică una dintre pleoapele lui Patrick şi îl cercetă atent.

– Dumnezeule mare, Jacoba, pufni el cu mai multă putere decît putuse vedea Charlotte de cînd se îmbolnăvise, ai băga pe cineva în sperieţi fără să te gîndeşti.

Jacoba dădu din cap cu înţelepciune.

– I-am spus domnului Cochran că te-aş putea ajuta şi am avut dreptate, zise ea. Gesticulă spre Charlotte. Şi spune-mi te rog, cine e dulceaţa asta?

Pe Charlotte o usturară vorbele şi tonul bătrînei care o făcură să se simtă precum o javră urît mirositoare.

Ochii lui Patrick părură să danseze pentru o clipă, în timp ce îşi muta privirea de la menajeră la Charlotte.

– Este soţia mea, într-un fel. Mi-e teamă că este o poveste lungă, o poveste pe care nu am puterea să ţi-o spun acum. Vreau să ai mare grijă de doamna Trevarren, Jacoba, indiferent ce se întîmplă.

Bătrîna se răsuci ca să se uite la Charlotte cu singurul ochi limpede.

– Doamna Trevarren, nu? Ei, ceilalţi nu vor fi încîntaţi să audă una ca asta, nu-i aşa?

– Ceilalţi? întrebă Charlotte.

Uşor, Patrick închise ochii şi se cufundă într-un alt somn profund.

– Care ceilalţi? insistă Charlotte, apropiindu-se mai mult de Jacoba.

Jacoba lăsă întrebarea în aer.

– Nu avem timp de asemenea prostii, replică ea. Trebuie să-l ducem pe căpitan în patul lui, unde să poată fi îngrijit ca lumea.

Nu trecuse nici o oră înainte ca Patrick să fie pus pe o targă şi dus pe ţărm cu barca. Charlotte merse cu el, avînd cu ea instrumentele de desen şi încăpăţînîndu-se să stea lîngă el. Nu se putea abţine să nu se uite în jur, fiindcă marea, insula şi cerul făceau un spectacol măreţ, cu albastrul şi verdele lor puternic, cu nuanţele de roşu şi de auriu. Papagalii şi alte păsări micuţe adăugau culori înnebunitoare; nuanţe de roşu şi galben, roz şi alb, varietatea părea fără sfîrşit. Florile erau înflorite peste tot, de un colorit şi mai îndrăzneţ şi o aromă dulce umplea aerul. Bărcuţa era manevrată de băştinaşi tuciurii şi cînd ajunseră la mal săriră în surf şi ridicară targa cu Patrick între ei, aşa cum cioclii cărau un coşciug. Căpitanul era doar pe jumătate conştient, dar într-un moment de luciditate răcni:

– Jacoba!

Scoţianca, care aştepta pe plajă, păşi înainte dar nimic din purtarea ei nu indica faptul că ar fi înfricoşată în vreun fel de ordinele lui bubuitoare.

– Sînt aici, căpitane, zise ea cu o demnitate care inspira teamă.

– Am dat un ordin, îi spuse Patrick luptîndu-se să se ridice de pe targă şi nereuşind. Trebuia să rămîn pe vas

pînă cînd nu mai exista pericolul de a aduce maladia asta pe ţărm.

– Şi aşa ai şi făcut, conchise Jacoba, dar pe multe din ordinele tale nu dau doi bani, domnule, şi ăsta este unul dintre ele. Îşi întoarse singurul ochi spre bărbaţii care stăteau la fiecare capăt al tărgii lui Patrick.

– Duceţi-l repede în apartamentul lui din casa mare. Pe sobă fierbe ceainicul cu una din supele mele speciale şi cu cît i-o băgăm mai repede pe gît, cu atît mai bine.

Charlotte fu uşurată şi tulburată pe loc. Avea noi speranţe pentru însănătoşirea lui Patrick şi era o bucurie sfîntă să imensă pămîntul sub picioare. Jacoba era o femeie pe care să contezi, dar Charlotte nu ştiu dacă bătrîna îi era prietenă sau duşmancă.

Se împletici în nisipul fin, ca să poată ţine pasul cu cărăuşii, atenţia fiindu-i fixată asupra lui Patrick. El era foarte slăbit şi oasele feţei i se vedeau clar pe sub piele, dar o zări şi îi zîmbi scurt, înainte să se cufunde din nou în somn.

Casa lui Patrick se ridica pe o colină, deasupra apei turcoaz a golfului, o clădire uriaşă, cu piloni albi, greceşti care susţineau acoperişul verandei. Charlotte era prea obosită ca să fie impresionată, deşi privind-o îşi strînse braţele în jurul instrumentelor de desen.

Traversară o pajişte întinsă, la fel de verde şi de îngrijită ca acelea din Anglia, şi intrară printr-o uşă mare, dublă. Podeaua holului de la intrare era de marmură verde şi un perete era acoperit cu o tapiserie care data în mod sigur din secolul al XVI-lea.

Lucrarea înfăţişa cîteva nimfe în rochii transparente,

stînd întinse în jurul unui bazin şi Charlotte îşi promise în tăcere că se va întoarce mai tîrziu şi va studia scena mai îndeaproape. Tapiseria, deşi frumoasă, o frămînta şi se încruntă urcînd scara largă, şerpuitoare, împreună cu ceilalţi.

Apartamentul lui Patrick ocupa întreaga faţadă a casei şi patul lui enorm, cu plasă împotriva ţînţarilor căzînd în cute graţioase, avea vedere spre mare. Trei seturi de uşi franceze separau camera de o terasă de piatră, destul de mare cît să aşezi o masă, scaune şi numeroase ghivece cu plante.

Insularii îl ridicară pe Parick de pe targă şi îl aşezară pe pat, cu tot cu hainele-i murdare.

– Nu plec de lîngă el, spuse Charlotte fără menajamente, văzînd provocarea din ochiul lui Jacoba.

Patrick i se alătură:

– Charlotte rămîne, decretă el.

Jacoba oftă din greu.

– Foarte bine, zise ea, deşi se simţea clar din tonul ei că făcea această concesie împotriva principiilor ei. O privi pe Charlotte lung şi meditativ.

– Arăţi la fel de slabă şi de pricăjită ca un pui de vrabie, decretă ea în final. N-o să-i fii de prea mare ajutor căpitanului dacă nu o să-ţi odihneşti oasele şi n-o să te hrăneşti, iar o baie bună nu ar face rău nimănui, dacă nu te superi că spun aşa.

Charlotte îşi ridică colţul gurii într-un zîmbet obosit.

– Ar conta dacă m-ar supăra spusele dumitale?

Jacoba îşi îngustă ochiul timp de o clipă, apoi izbucni într-un rîs care spulberă tensiunea.

– Nu, domnişoară, nu e aşa cum crezi dumneata.

Baia este într-acolo, şi o să văd ce haine curate o să-ţi pot găsi.

– Am o grămadă de rochii la bordul vasului...

Jacoba o întrerupse scuturînd din cap.

– N-are a face. O să scoatem febra prin fierbere din ce putem, restul lucrurilor vor trebui arse.

Charlotte nu vru să se gîndească la faptul că veşmintele ei frumoase vor fi aruncate în foc, dar nu cunoştea vreun alt mod care să reducă posibilităţile de epidemie printre oamenii de pe ţărm.

– Dar echipajul? întrebă ea. Mulţi dintre ei sînt încă bolnavi.

Jacoba vorbea distrată, mintea fiindu-i evident fixată pe următoarea sarcină a mîinilor ei ocupate şi competente.

– Este o cabană veche, jos pe plajă; oamenii căpitanului vor fi îngrijiţi pînă cînd vom fi siguri că molima a trecut.

Charlotte încuviinţă din cap şi îşi croi drum spre baia indicată, prea obosită să gîndească mai mult de atît. Luxul încăperii o mişcă, fiindcă nu văzuse aşa ceva nici măcar în palatul lui Khalif. Un bazin mare era zidit direct în podea şi avea pînă şi una din acele instalaţii moderne pentru ventilaţie. Plante luxuriante, înflorite în ghivecele lor de lut erau aliniate la perete şi acolo se afla o fereastră înaltă, arcuită cu vedere spre mare.

Charlotte îşi dezbrăcă rochia sfîşiată şi se spălă cu săpun parfumat. Intră o femeie cu pielea ciocolatie, aducînd prosoape şi o rochie albă de bumbac.

– Bună, spuse Charlotte recunoscătoare pentru zîmbet. Era o străină în paradis şi nu era sigură întru totul că era binevenită. Mă cheamă Charlotte Trevarren. O încruntătură îi încreţi fruntea. Sau încă era Charlotte Quade?

Servitoarea făcu o reverenţă, plecîndu-şi ochii.

– Eu sînt Mary Prinde-Peşte-Mult, zise ea. Domnişoara Charlotte doreşte de mîncare?

Stomacul lui Charlotte chiorăi la acest gînd.

– Oh, da, te rog. Luă unul dintre prosoapele de pe bancheta de piatră unde le pusese Mary şi se acoperi cu pudoare în timp ce urcă treptele bazinului.

Mary se înclină din nou.

– Aduc tava pe masa de afară, acum că domnul Soare se mută de cealaltă parte a casei. Cu aceste cuvinte se răsuci şi plecă.

Charlotte îmbrăcă rochia albă, care, deşi mare pentru ea, era curată şi comodă, găsi un pieptăn şi îşi descurcă atent părul ud. Cînd intră din nou în dormitorul stăpînului, Jacoba îi băga lui Patrick în gură nişte supă. Ochii lui, atît de înfundaţi în orbite în rarele ocazii în care îi deschidea, se luminară văzînd-o pe Charlotte apropiindu-se de pat.

Întinse o mînă şi Charlotte se duse spre el, ignorînd dezaprobarea făţişă a Jacobei.

– Şi el ar avea nevoie acum de o baie, interveni Jacoba pe un ton ridicat.

Patrick chicoti, lucru care o făcu pe Charlotte să tresară de bucurie.

– Probabil că miros ca o cămilă, zise el.

– Mai rău, îl asigură Charlotte, aplecîndu-se ca să-l sărute pe frunte. Un moment mai tîrziu, îşi ridică privirea ca să o întîlnească pe cea a Jacobei.

– O să mă îngrijesc eu de îmbăierea soţului meu, spuse ea. Tu poţi pleca cînd vei termina să-i dai supa.

Jacoba deschise gura ca să protesteze, aruncă o privire scurtă spre Patrick, apoi se gîndi mai bine înainte să vorbească.

Mary intră ducînd o tavă şi Charlotte îl sărută din nou pe Patrick, ca apoi să o urmeze pe servitoarea bine intenţionată pe terasă.

– Am nevoie de multă apă fierbinte pentru căpitan, te rog, zise Charlotte în timp ce se aşeză la masă într-o cascadă de raze catifelate. O aştepta o tavă plină cu fructe proaspete şi exotice, împreună cu pui rece şi un fel de mîncare de orez plăcut mirositoare.

– Da, domnişoară Charlotte, răspunse servitoarea cu încă o reverenţă.

Lui Charlotte îi era atît de foame încît tremura, dar mîncă, slăbiciunea îi trecu şi se simţi din nou în puteri, deşi obosită. Vederea cascadei solare o şi învioră puţin, deşi era bucuroasă că se afla din nou pe ţărm.

Refăcută, îi lăsă tava lui Mary şi se întoarse înăuntru. Apa cerută aştepta în vase înalte, care încă scoteau aburi şi i se aduseră haine şi prosoape. Nu era nici urmă de Jacoba şi Patrick căzuse iar într-un somn agitat.

Uşor, blînd, Charlotte îl dezbrăcă pe bărbatul care îi era tovarăş de suflet, dacă nu soţ, şi începu să-l îmbăieze. Asta îi luă destul timp şi Patrick nu se trezi, deşi uneori se agită. Poate că era supa Jacobei, sau poate că se afla din nou într-un loc sigur şi confortabil, căci culoarea începuse să-i revină pe pielea palidă şi Charlotte putea simţi cum el se întrema.

Cînd fu curat din nou, după ce părul bogat, negru

ca abanosul îi fu spălat, pieptănat uşor şi dat pe spate aşa cum îi plăcea lui, Charlotte se ghemui lîngă el, căscă şi îl urmă în somnu-i adînc.

Se trezi cînd simţi o mînă familiară pe sîn. Trezindu-se complet, se ridică într-un cot ca să se uite la faţa lui Patrick.

Camera era scăldată în lumina lunii şi cineva, probabil Mary sau Jacoba, coborîse plasa de ţînţari, conferind patului o intimitate confuză. Aerul era cald, noaptea străbătută de cîntecul greierilor, briza oceanului foşnea în palmierii din apropiere şi toate uneau inimile a doi îndrăgostiţi.

– Charlotte, zise Patrick, şi glasul lui sună de parcă rostirea numelui ei îl costa totul, dar merita preţul. Cu aceeaşi mînă cu care îi mîngîiase sînul, îi descheie fermoarul rochiei şi o dezbrăcă.

Ea ştia ce dorea el şi tînjea la fel de mult să-i dăruiască. Charlotte se trase lîngă el, îi mîngîie gura uşor cu sfîrcul sînului, iar el i-l cuprinse lacom şi îl supse cu putere, de parcă era înfometat după ea.

Charlotte strigă de plăcere involuntară, deoarece aţîţarea lui Patrick în acest mod o excitase întotdeauna. Îşi încolăci degetele în părul lui şi îl trase mai aproape. După un timp, ea îi dădu şi celălalt sîn, iar el îl savură la fel de lacom.

În cele din urmă el se retrase, scoţînd un sunet care ar fi putut fi geamăt sau rîs.

– Am început un lucru pe care nu sînt destul de puternic să îl termin, se lamentă el, cu ochii strălucindu-i în întuneric cînd o privi pe Charlotte, care stătea tremurînd lîngă el, cu rochia înfăşurată în jurul taliei.

Totuşi, aş vrea să văd plăcerea întipărită pe faţa ta pe cît de mult aş dori să văd soarele răsărind mîine.

Ochii lui Charlotte erau înecaţi în lacrimi, fiindcă se gîndise de multe ori că l-ar putea pierde pe acest bărbat care însemna mai mult decît însăşi viaţa pentru ea. Acum era clar că va trăi.

– Altă dată, spuse ea moale.

Dar Patrick scuturã din cap.

– Acum, răspunse el. Apoi îi luă mîna şi îi apăsă propriile degete pe buclele moi ale culmii dintre coapse. Mîna lui se mişcă deasupra ei, stabilind ritmul şi în acelaşi timp împiedicînd scăparea.

Charlotte gemu, desfăcîndu-şi picioarele, involuntar.

– Patrick, gîfîi ea, capul căzîndu-i deja pe pernă. Asta este... scandalos...

– Îhîmm, încuviinţă el. Scandalos. Eşti frumoasă, Charlotte.

Ea se convulsionă uşor sub degetele lui şi ale ei, dar valul pasiunii creştea tot mai mult.

– Pentru o presupusă soţie?

El înteţi ritmul şi făcu un mic semn de aprobare cînd ea îi răspunse.

– Pentru o vulpe obraznică, replică el. Pelvisul ei se încordă şi ea ţipă, năpădită de un val de plăcere.

– Doamne, Dumnezeule, Patrick – nu pot suporta – este prea puternic...

– Şi devine şi mai puternic, zise el.

Charlotte era înfierbîntată de o disperare delicioasă.

– Îmi vine...

– Da, încuviinţă el, şi cînd se aplecă să-i lingă sfîrcul uşor prezumţia lui Charlotte se adeveri şi ea explodă în

milioane de flăcări incandescente. Pe cînd tresărea în imensul pat al lui Patrick, acesta o privea şi îi savura fiecare răspuns.

Dimineaţa îl găsi pe Patrick mai puternic, dar şi distrat şi mult mai distanţat. Pe Charlotte o trimise afară din cameră şi discută timp îndelungat cu Cochran. Cînd primul ofiţer plecase traversînd holul mohorît, Charlotte se grăbi să se ducă la patul soţului ei.

Patrick stătea în şezut, cu pieptul gol, cu spatele sprijinit de un munte de perne. Se uita afară, prin uşile franceze care fuseseră deschise mării şi aerului curat, şi nu-şi mută privirea cînd intră Charlotte.

Ea îi urmări privirea, o văzu pe *Enchantress* legănîndu-se în flux la oarecare distanţă de mal, cu velele-i imaculate contrastînd cu diferitele nuanţe de albastru ale mării şi ale cerului. Deşi scena era incredibil de frumoasă, sau probabil din cauza asta, Charlotte simţi o groază teribilă.

– Membrii echipajului îşi revin?

Totuşi Patrick nu-şi întoarse ochii de la vas.

– Da, replică el. N-au mai fost morţi.

Camera era plăcută, cu acea căldură moale, tipică tropicelor, dar Charlotte tremura toată.

– Atunci de ce arăţi aşa? îndrăzni ea să întrebe. Cineva ar putea crede că ţi-ai pierdut cel mai iubit prieten.

– Poate că l-am pierdut, răspunse Patrick şi ea îi văzu puternicele trăsături ale feţei lui marcate de durere. Nici slăbiciunea şi nici paloarea nu puteau ascunde linia aristocratică a trăsăturilor lui.

– Poate că l-am pierdut.

– Ce tot spui? şopti ea.

El îşi întoarse ochii violeţi spre ea şi ea văzu disperarea din ei, împreună cu sănătatea şi aroganţa care îi reveneau şi pe care ea le iubea şi le ura.

– Molima asta blestemată nu va mai face nici o victimă, şopti el aspru. Apoi se uită spre *Enchantress* din nou, ca pentru a-i memora fiecare linie.

Charlotte îşi simţi genunchii înmuindu-i-se. Îşi îngropă faţa în mîini, amintindu-şi cum Patrick îi spusese că molima aceea groaznică se impregnase pînă şi în lemnăria vasului.

– Oh, nu, spuse ea. Nu!

– Se va scufunda după apusul soarelui, zise Patrick aproape fără glas, privirea rămînîndu-i lipită de preaiubita lui navă graţioasă care îl servise atît de credincioasă.

Restul zilei fu tensionat. Patrick dormi şi se trezi, dormi şi se trezi. Întotdeauna cînd era treaz se uita la *Enchantress* devorînd-o cu aceeaşi lăcomie cu care luase sînii lui Charlotte cu o noapte în urmă.

Cînd se lăsă noaptea, Patrick se îmbrăcă singur, cel puţin în parte, refuzînd orice ajutor şi ieşi afară pe terasă ţinîndu-se cu ambele mîini de zidul din piatră. Toată ziua bărci mici circulaseră încoace şi încolo, între vas şi ţărm, cărînd diagrame şi hărţi, centuri şi echipamente, tot ce putea fi salvat. Acum micile ambarcaţiuni

înconjurară din nou vasul cu torţe aprinse.

Enchantress era abordată; micile grupări de flăcări le spuseră acest lucru. Fusese udată cu kerosen, fiindcă aşa sunase ordinul lui Patrick, şi i se dădu foc.

Oamenii coborîră pe frînghii şi chiar săriră, ţipînd peste bord, în timp ce punţile mîndrului cliper luară foc. Charlotte îşi vîrî braţul pe sub cel al lui Patrick, ignorîndu-i rezistenţa, cînd flăcările cuprinseră catargele, dansară pe greement şi în cele din urmă prinseră velele.

Vasul era o privelişte grandioasă, aşa cum ardea profilat pe cerul întunecat şi în reflecţia luminii lui Charlotte i se păru că vede o lacrimă alunecînd pe obrazul palid al lui Patrick şi pierzîndu-se în părul ţepos şi negru al bărbii lui.

– Vikingii obişnuiau să-şi dea foc vaselor cînd acestea nu le mai puteau servi, spuse el aspru, după un timp îndelungat. Ce era mai rău se întîmplase: *Enchantress* era acum un schelet în flăcări, care de-abia plutea.

Charlotte îşi rezemă capul de braţul lui, incapabilă să îşi reţină hohotul care îi scăpă din gîtlej.

– O, Patrick, este ca şi cînd ai privi pe cineva drag murind, şopti ea. Ce te vei face fără ea?

– Nu ştiu, replică el mohorît.

Vasul arse în tot timpul nopţii şi Patrick refuză să părăsească terasa pînă cînd nu se sfîrşea totul. Cînd corabia se aplecă graţios înainte şi se scufundă, el scoase un sunet jos, plin de cea mai curată durere, se întoarse şi intră împleticindu-se în casă.

Căzu pe pat, întins de-a latul şi fu cuprins imediat de somn. Priveghiul îl sleise de puteri şi Charlotte ştiu că sufletul lui era răvăşit de disperare.

Îşi făcu loc lîngă Patrick cu stîngăcie, îi puse o mînă uşor pe spate şi închise ochii.

Se trezi în dimineaţa următoare în compania unui străin, care doar arăta ca Patrick. Sufletul lui părea să se fi retras, lăsînd un pustiu rece în loc.

– Patrick? zise Charlotte alarmată.

El stătea rezemat de tăblia patului, privind-o de parcă era o străină şi nu femeia cu care se luptase, cu care se iubise pătimaş şi care îi va dărui un copil.

– Pleacă, îi zise el rece.

Charlotte se ridică confuză şi rănită profund.

– Patrick...

El îşi trecu privirea violetă, periculoasă, peste ea.

– Am spus să pleci, mormăi el.

Hotărîtă fiind că unul dintre ei ar trebui să fie raţional, Charlotte se ridică cu demnitate, îşi ţinu bărbia sus şi vocea egală.

– Ai nevoie să suferi după *Enchantress* în singurătate, spuse ea şi pot înţelege acest lucru. Ea se întinse ca să-i atingă faţa, dar el îşi răsuci capul ca să evite contactul. Totuşi, ea găsi curajul să termine: Cînd îţi vei da seama că ai nevoie lîngă tine de o femeie reală, cu minte, inimă, mîini şi sîni şi nu una de lemn cu vele şi catarge, voi fi pe aproape.

Patrick nu spuse nimic şi nici nu o privi.

Charlotte îşi îndreptă umerii şi plecă fără să privească în urmă.

Capitolul 16

Neavînd nici un chef să rămînă în camera aceea şi să îndure tăcerea irascibilă a lui Patrick, Charlotte se decise să exploreze împrejurimile.

Jos, într-o bucătărie scăldată în soare, o găsi pe doamna McFaylon aranjînd felii de banane într-o tavă de plăcintă. Menajera severă îi mai aruncă o privire meditativă înainte să întrebe:

– Cum este astăzi?

Charlotte oftă.

– Ar fi trebuit să se îmbete ca să cadă în melancolie, spuse ea şi crezu că zărise o licărire de amuzament în ochiul Jacobei.

– O să treacă, domnişoară, spuse bătrîna. Căpitanul a iubit vasul acela mai mult ca pe oricare dintre femeile lui şi are nevoie să sufere după el un timp.

Bănuind că cuvintele „oricare dintre femeile lui" îi fuseseră aruncată drept momeală, Charlotte refuză să dea replica.

– Aş vrea să explorez casa şi împrejurimile un pic, zise ea. Nu întrebă dacă doamna McFaylon avea vreo obiecţie ci pur şi simplu întoarse spatele şi plecă.

– Vezi să nu hoinăreşti prin trestia de zahăr, domnişoară. Sînt şerpi veninoşi acolo. Charlotte se cutremură în mod involuntar. Ar fi ocolit cîmpurile, dar se uită peste umăr şi spuse satisfăcută:

– Mă îndoiesc că ar exista un şarpe mai veninos decît Patrick Trevarren în starea actuală, zise ea. Din nou văzu o umbră de zîmbet în înfăţişarea aspră a Jacobei. Parterul casei lui Patrick era elegant de simplu, atît ca structură cît şi ca decor. Camerele erau scăldate în lumină şi ferestrele ofereau peisajul lin al pajiştilor unduitoare, al frunzişului tropical şi al mării verzi-albăstrui. Charlotte era uimită de frumuseţea împrejurimilor şi de modul în care interiorul şi exteriorul păreau să fuzioneze.

Se simţi acasă şi lacrimile îi inundară ochii. Nu mai văzuse o insulă vreodată şi totuşi sufletul ei îşi amintea locul acesta şi tînjise după el.

Găsi biblioteca lui Patrick, care era ticsită de cărţi legate în piele, covoraşe persane scumpe, mobilă îmbrăcată în piele şi un şemineu din marmură. Biroul masiv era lucrat din mahon de calitate, minunat sculptat şi Charlotte se aşeză în scaunul confortabil un timp, doar savurînd personalitatea camerei care era însuşi Patrick.

Simpla atmosferă îi dădu noi speranţe, amintindu-i prin însăşi esenţa ei că Patrick era un bărbat puternic şi fizic şi psihic. Va deveni el însuşi odată ce se va consola cu pierderea lui *Enchantress.*

Frămîntată, Charlotte ieşi prin uşile franceze din cealaltă parte a camerei şi pătrunse într-o grădină liniştită. Aici se afla o curte interioară din piatră veche gri şi o fîntînă graţioasă din marmură, acoperită de muşchi. Grupuri de flori tropicale îşi înclinau capetele în lumina soarelui, neobrăzate ca dansatoarele de cabaret îmbrăcate în roşu, roz, nuanţe de galben, portocaliu, albastru-pal şi violet-închis.

Charlotte se apropie de o tufă plină de boboci de orhidee roz-ciclam şi o mirosi ca să descopere că nu avea miros. Această constatare o încurcă şi se încruntă trecînd mai departe.

Dincolo de grădină se întindeau pajiştile, apoi plaja argintie care strălucea în lumina zilei.

Charlotte lăsă la o parte decepţia provocată de flori, îşi ridică rochia de bumbac şi se îndreptă spre ţărm.

Nisipul era fin, foarte diferit de cel maroniu, cu granulaţie mare de la Puget Sound, în care Charlotte se jucase copil fiind. Era şi cald şi uscat, îmbiind-o să-şi scoată pantofii şi să meargă desculţă cu vîntul fluturîndu-i părul.

Pacea pe care Charlotte o găsise în biblioteca lui Patrick se adînci şi mai mult în timp ce se plimba, ascultînd muzica fluxului şi ciripitul plăcut hîrîit al păsărilor ascunse în frunzişul luxuriant. Cam după un sfert de oră, Charlotte ajunse într-un mic golf, un colţ de rai, un loc atît de frumos, încît trebui să se aşeze pe o stîncă mare, plată ca să îl cuprindă cu privirea pe de-a-ntregul.

Pe cînd stătea privind apa, cu genunchii sub bărbie, un cap ciudat, strălucitor ţîşni din apă, la cîţiva zeci de metri de ţărm. Creatura scoase un sunet repezit şi vesel

şi Charlotte rîse, apoi se apropie cu atenţie de mare, vrînd să vadă mai bine.

Delfinul o întîmpină rîzînd şi el, se ridică parţial din apă şi alunecă înapoi graţios.

Charlotte bătu din palme, neputînd să-şi reţină bucuria.

– Arată-te! ţipă ea bine intenţionată.

Creatura lucitoare, de un gri-perlat, murmură un răspuns, apoi dispăru la fel de rapid pe cît apăruse.

– Întoarce-te, şopti Charlotte mîhnită, dar ştia că o asemenea magie nu se arăta la comandă. Îşi odihni cîteva minute bărbia pe genunchi, sperînd că delfinul va mai apărea o dată, dar nu mai apăru.

În cele din urmă, Charlotte îşi continuă plimbarea.

Se minună de copacii care împrejmuiau plaja, unii încărcaţi cu nuci de cocos, alţii cu banane coapte. Charlotte luă una din acestea din urmă, care căzuse pe nisipul murdar. În timp ce îndepărtă coaja groasă şi galbenă, auzi un ţipăt înfiorător printre frunzele copacului imens.

Charlotte se opri şi curioasă şi alarmată în acelaşi timp şi se uită în sus ca să vadă o faţă mică, maronie şi păroasă privind-o pe furiş. Maimuţa ţipă din nou, ţopăind pe craca ei.

Mesajul nu ar fi putut suna mai clar nici dacă micul animal ar fi vorbit.

Charlotte muşcă hotărîtă din banană, stîrnind o nouă repriză de strigăte, apoi îşi puse mîna în şold.

– Încearcă să gîndeşti mai departe, îi spuse ea maimuţei. N-o să mori de foame fără banana asta, ştii. Copacii sînt plini de ele şi poţi mînca cîte vrei.

Micul animal vînjos sări din copac, apoi căzu la picioarele lui Charlotte tot atît de dramatic precum un pirat dintr-un musical de doi bani.

Zîmbind, Charlotte se lăsă pe vine.

– Bună, spuse ea oferindu-i mîna liberă.

Maimuţa se uită bosumflată la banana începută.

– O, bine zise Charlotte întinzîndu-i fructul.

– Mathilda, ţipă pe neaşteptate o voce de femeie, nu aşa se tratează un musafir.

Charlotte îşi ridică privirea surprinsă şi văzu o tînără foarte drăguţă, blondă şi cu ochi albaştri strălucitori doar la cîţiva metri depărtare. Purta o rochie simplă maron, de bună calitate.

– Bună, zise Charlotte, simţind şi teama ciudată şi bucuria de a întîlni o altă femeie de vîrsta ei. Jacoba era prea acidă şi imprevizibilă ca să fie o prezenţă plăcută, dar femeia aceasta avea un zîmbet receptiv.

– Eu sînt Charlotte Trevarren.

Cealaltă femeie păli uşor, i se păru lui Charlotte dar îşi reveni repede. Zîmbea mereu.

– Deci s-a căsătorit, spuse ea oftînd. Ei, cred că era de aşteptat. Pe mine mă cheamă Eleonora Ruffin, dar îmi place să mi se spună Nora.

Charlotte simţi impulsul să-i explice relaţia ei complicată cu Patrick, dar se abţinu.

– Locuieşti prin apropiere?

Nora aprobă din cap, indicînd un loc undeva în spatele umărului ei drept.

– Ceva mai jos pe plajă. Eu şi prietenii mei îi îngrijim pe bolnavii aduşi de pe *Enchantress* în cabana de acolo. E mai bine să stai departe.

Maimuţa smucea curioasă mîneca lui Charlotte şi morfolea banana începută.

– Nu li s-a agravat starea, nu?

Nora scutură din cap.

– Nu, zise ea rîzînd uşor.

Accentul ei avea un uşor ritm scoţian.

– Patrick şi domnul Cochrran au dat ordin ca echipajul să stea într-o izolare relativă pînă cînd trece perioada de infecţie.

Lui Charlotte i-ar fi plăcut să-i întîlnească iar pe primul ofiţer şi pe Tipper Doon, dar era dispusă să aştepte. Zîmbi spre maimuţa pe care Nora o numise Mathilda.

– Este prietena ta?

Cealaltă femeie rîse.

– Da. Matie ne-a adoptat din motive numai de ea ştiute. Ea este un gardian – mult prea sălbatică pentru a se comporta ca un cîine – dar noi o iubim.

– Noi? întrebă Charlotte. Stăpînită de interes şi de curiozitate nativă, se simţi neliniştită amintindu-şi prea bine de referirea Jacobei la „ceilalţi".

Nora îşi încrucişă braţele şi se rezemă de trunchiul unui copac. Părul blond îi cădea peste umeri şi îşi prinsese o floare crem la ureche.

– Deci Patrick nu ţi-a povestit despre noi, zise ea cu resemnare dar fără ranchiună. Nu cred că este surprinzător, avînd în vedere că este un tipicar.

Charlotte se gîndi că Patrick era orice numai tipicar nu, dar nu avea timp să discute despre asta.

– Nu, nu v-a menţionat, spuse ea demnă. Dar aş vrea să ştiu totul.

Nora se încruntă, meditînd.

– Sîntem patru, în afară de Jacoba, desigur. Stella, Jayne, Deborah şi eu. Îl iubim pe căpitanul Trevarren fără speranţă şi nu numai pentru că ne hrăneşte.

Nisipul păru să se cutremure violent sub picioarele lui Charlotte, dar îşi ţinu echilibrul, cel puţin aparent.

– Patrick vă ţine pe voi patru?

Drăguţa blondă rîse din nou.

– Cred că este o descriere exactă a situaţiei, dar nu sîntem chiar un harem.

Simplul cuvînt „harem" o izbi pe Charlotte, fiindcă ştia ce presupunea un asemenea stabiliment. Înghiţi cu greu, îşi reveni, apoi, fără să-i adreseze vreun alt cuvînt Norei, care trebuie să fi rămas perplexă, se răsuci şi se grăbi înapoi spre casă.

Charlotte nu se duse direct la Patrick cu întrebările şi îngrijorările pe care le avea în privinţa Norei şi a celorlalte, ci rămase pe banca de piatră de lîngă fîntîna din grădină pînă cînd reuşi să se calmeze.

Cînd respiraţia îi reveni la normal şi inima-i furioasă şi plină de teamă i se linişti, Charlotte îşi netezi părul şi rochia şi intră în casă. Se duse în camera lui Patrick şi îl găsi stînd în mijlocul ei, pe un scaun imens, arătînd la fel de impunător ca un rege pe tronul său.

Purta o pereche de pantaloni cafenii şi nimic altceva, iar Jacoba îl tundea cu foarfeca.

Charlotte iubea părul bogat al lui Patrick şi ţipă uşor, în semn de protest.

Patrick o fixă cu o privire goală.

– Credeam că ţi-am spus să pleci.

Lui Charlotte care provenea dintr-o familie nume-

roasă şi agitată nu îi erau străine conflictele şi confruntările şi nu se clinti din loc.

– Oricine altcineva de pe insulă poate să stea drepţi cînd pocneşti din degete, căpitane, spuse ea rece, dar mie una nu mi-e frică de tine.

El îşi îngustă ochii şi se aplecă uşor înainte, în timp ce Jacoba continuă să-l tundă.

– Ce vrei?

Charlotte se aplecă să culeagă o şuviţă de păr negru de pe podea pe care o vîrî în buzunar.

– Vreau, răspunse ea caustic, să fiu tratată cu minimum de curtoazie, dacă nu te superi. În fond, îţi sînt soţie într-un fel şi îţi port copilul, în caz că ai uitat.

Privirea lui Patrick poposi o clipă asupra mijlocului plat al lui Charlotte, apoi ridică despotic o mînă şi Jacoba părăsi camera imediat.

– Copilul a mişcat? întrebă Patrick, cînd rămase singur cu Charlotte.

În acel moment, Charlotte înţelese clar ceva nou. Lui Patrick îi era teamă de copil ca şi de ea şi se părea că această atitudine a lui venea din nevoia de a se distanţa.

– E prea devreme pentru asta, Patrick, spuse ea tandru. Şuviţa ascunsă în buzunar era mătăsoasă la pipăit. Copilul este încă mic.

El se încruntă şi-şi întoarse capul, iar Charlotte aşteptă în tăcere, cît el medită asupra acestei informaţii. În cele din urmă o privi iar.

– Iartă-mă, Charlotte.

Scuza o îngrozi.

– De ce?

– Cum poţi întreba asta? răbufni Patrick exasperat. Ai trecut prin iad din cauza mea.

Charlotte încuviinţă arătînd spre fereastră, unde marea, cerul şi nisipul se îngemănau în toată măreţia lor.

– Mie îmi pare paradisul, zise ea.

Patrick oftă. Părul îi cădea moale pe lîngă gît şi Charlotte tînji să-şi afunde degetele în bogăţia lui.

– Tu nu aparţii acestui loc, aşa cum nu aparţii nici haremului lui Khalif şi nici navei *Enchantress*.

– Bine, căzu ea de acord. Vocea îi suna egală şi calmă, lucru ciudat, deoarece simţea că îi vine să plîngă şi să urle de frustrare şi de teamă.

– Şi unde exact, aparţin?

El închise ochii o clipă, un muşchi încordîndu-i-se şi apoi relaxîndu-i-se din nou pe faţă.

– Probabil ar fi mai bine dacă te-ai întoarce acasă, la familia ta.

Charlotte simţi un cutremur de pămînt deşi ştia că podeaua nu se clintea sub picioarele ei. Îşi uni palmele, într-o rugă aproape imperceptibilă pentru echilibru.

– Şi copilul? întrebă ea, cu ceea ce credea a fi o înfăţişare rezonabilă. Nu vrei nici măcar să-ţi vezi propriul copil?

La aceasta, Patrick se ridică din scaun, apoi se aşeză la loc, slăbit. Părea să i se fi scurs toată culoarea din obraji şi pieptul larg i se mişcă vizibil în ritmul alert al respiraţiei.

– Dacă este băiat, spuse el după mai multe minute, uitîndu-se fioros la Charlotte, voi veni la el cînd va împlini şaisprezece ani. Va învăţa să conducă o plantaţie şi să navigheze.

Acum Charlotte fu cea care păli. O furie vulcanică mocnea în ea şi vocea îi ieşi şuierată.

– Mai bine să te văd în iad decît să-ţi dau fiul pe mînă ca să-l nenoroceşti, Patrick Trevarren. Şi cum îndrăzneşti să-ţi exprimi preferinţa pentru un fiu faţă de o fiică?

– La dracu', Charlotte, răcni Patrick, nu fac astfel de diferenţe; fata stă lîngă mama ei, asta-i tot!

Charlotte îşi încrucişă braţele la piept şi se pregăti de luptă. Mai tîrziu va plînge, fiindcă era clar că Patrick nu o dorea pe ea, ci numai pe moştenitorul pe cre i-l va dărui. Pentru moment, era hotărîtă să se comporte cu demnitate.

– Şi un băiat ar trebui să stea cu tatăl lui?

– Chiar aşa. Patrick îşi încleştă maxilarul.

– Nu îmi pot imagina să-mi dau copilul, fie el fată sau băiat, spuse ea. Şi dacă eşti îngrijorat de faptul că fiului tău i-ar lipsi influenţa masculină, nu mai fi. Tata şi unchiul Devon se pricep să crească băieţi.

Patrick se ridică din nou în picioare, de data asta mai precaut.

– Eu îmi voi creşte fiul şi nimeni altcineva.

– Dacă această iluzie te consolează, replică ea cu asprime, atunci agaţă-te de ea. Spunînd acestea, se răsuci şi părăsi camera.

– Charlotte, strigă Patrick pe un ton ameninţător.

Ea nu se opri pînă cînd nu ajunse în prag. Acolo, se

întoarse ca să îl privească din nou şi simţi un fier încins în inimă, văzîndu-l aşa distrus.

– Ce e? Ea vorbi răspicat în mod deliberat.

– Nu pleca atunci cînd îţi vorbesc.

Charlotte rîse, sperînd că Patrick nu îi va observa unda tristă din glas.

– Nu sînt servitoarea ta, domnule Trevarren, şi nici căţeluşul tău. Dacă tot ce îmi spui mi se pare inacceptabil sau jignitor, plec fără ezitare.

La aceasta, Patrick o privi ameninţător, apoi răcni o înjurătură şi lovi cu pumnul în braţul scaunului său.

– Fii amabil şi controlează-te, Patrick, se încruntă Charlotte vorbind calm, deşi fierbea pe dinăuntru. Nu ai nici un drept pămîntesc să-ţi verşi nervii asupra mea.

El o privi feroce şi Charlotte părăsi încăperea, închizînd uşa uşor în urma ei.

Cînd rămase singur, Patrick se învîrti de jur împrejur. Iată-l, încercînd să facă tot ceea ce era mai bine pentru Charlotte, ca şi pentru copilul lor nenăscut, iar ea îl trata ca pe un ticălos. Drace, ea nu putea vedea, după tot ce se întîmplase, că era periculos să fii iubită de Patrick Trevarren?.

Din clipa în care Charlotte îi fusese trîntită la picioare, precum un sac de cartofi, pericolul crescuse. Aproape că murise în deşert, încercînd să scape de bunele intenţii ale lui Khalif, şi scăpase dintr-un atac

pirateresc la bordul lui *Enchantress*. După aceea trecuse prin mica aventură din palat cînd Ahmed fusese eliberat din beci de către prietenii săi şi puţin lipsise să o violeze şi să o omoare. Şi ca şi cum aceste drame îngrozitoare nu ar fi fost de-ajuns, Charlote devenise imediat un pasager pe un vas al morţii.

Adevărat, ea personal scăpase de boală, dar asta nu însemna că micuţa fiinţă care creştea în ea făcea bine... Uneori moartea venea înainte de naştere şi Patrick nu putea suporta gîndul că fiul sau fiica lui ar putea avea un astfel de destin. Se ridică şi îşi croi drum încet, cu stîngăcie şi totuşi slăbit de febră, spre uşile franceze care dădeau afară, pe terasă. Jacoba se întorsese cu o mătură şi un făraş şi bombănea în timp ce mătura şuviţele negre de pe podea, dar ea era o slugă veche şi credincioasă şi avea mai multă minte decît să-l dezaprobe direct.

Patrick se ţinu de balustrada lată din piatră şi îşi îndreptă privirea spre punctul unde *Enchantress* se scufundase cu toată gloria unei vechi nave de război. Şi-o imagină cufundată în nisip pe fundul mării, începînd să se dezintegreze, şi durerea îl străpunse încă o dată.

Ăsta era destinul lucrurilor şi al oamenilor pe care îi iubea, se gîndi el.

Aşteptă pînă cînd ştiu că Jacoba plecase, fiindcă se simţea de parcă fusese jupuit de piele şi numai singurătatea îl putea salva.

Apoi, cu aceeaşi greutate, Patrick se întoarse în camera sa şi se aşeză pe marginea patului. Din sertarul noptierei luă un vraf de desene în tuş, toate lucrările lui

Charlotte. Un zîmbet trist îi miji în colţul gurii pe cînd se uita la profilul lui Brigham Quade, la cel al Lydiei, frumoasa lui soţie, la cel al lui Millie, atrăgătoarea ei soră, la cel al unchiului şi al verilor. Erau oameni puternici şi decenţi; Charlotte ar fi fost în siguranţă cu ei, la fel şi copilul.

Patrick puse desenele deoparte iar, apoi se întinse pe pat, prea obosit ca să mai stea în picioare. Îşi împreună mîinile la ceafă şi se uită fix în tavan, imaginîndu-se navigînd spre portul Quade peste şaisprezece ani de acum înainte.

Charlotte nu va fi mai puţin frumoasă ca acum, se gîndi el. Caracterul ei, deja dificil, va fi împlinit de o multitudine de experienţe, adăugînd graţia specifică a maturităţii feţei şi înfăţişării ei. Inima i se strînse, doar la gîndul primei revederi după o lungă despărţire; visul era dureros de real. Viziunea luă amploare în mintea lui şi incluse o fiică încîntătoare, cu ochii aurii ai lui Charlotte şi, probabil, părul lui negru. Fata va fi dezgheţată, normal, şi nu-i va folosi prea mult un tată care îi trimitea bani şi cadouri din toată lumea dar care nu o vizita. Clipi, imaginîndu-şi-o tînără şi dispreţuitoare.

Dar poate că Charlotte îi va dărui un fiu.

Patrick îşi imagină un băiat chipeş, lat în umeri ca el şi ca toţi bărbaţii Quade. Băiatul va avea ochii albaştri ai lui Patrick, decise el jucîndu-se de-a Dumnezeu, dar culoarea aurie a părului lui Charlotte. Probabil era prea mult să spere că fiul său va primi numele lui, din moment ce Charlotte va încredinţa băiatul tatălui ei din momentul în care el o exila.

Hotărî că băiatul va fi numit probabil Quade şi îi

plăcu asta. Quade Trevarren.

Ce va crede Quade despre tatăl său, crescînd lipsit de el?

Această idee îl făcu pe Patrick să-şi încleştеze maxilarul. Dacă băiatul îl moştenea, îl va scuipa în faţă şi îl va trimite direct la dracu'. Va fi format de bunicul şi de unchii lui, şi nu de tatăl care l-a zămislit.

Poate că Charlotte avea dreptate, conchise el trist. Poate că ar fi mai bine să se ţină departe de portul Quade şi de fiul său pentru totdeauna.

Perspectiva îl aduse la disperare şi adormi ca să scape de ea.

Charlotte merse în grădină şi plînse pînă cînd se uşură. Apoi o trimise pe Mary Prinde-Peşte-Mult sus, în apartamentul stăpînului, după blocul ei de desen şi nişte creioane. Femeia îi aduse cele cerute şi spuse repede:

– Căpitanul doarme. Mintea lui are nevoie de odihnă ca să se refacă, aşa spune domnişoara Jacoba.

Deşi nu-i ceruse vreun raport, Charlotte era mulţumită că Mary îi dăduse unul din proprie iniţiativă. Poate, se gîndi ea, Patrick se va răzgîndi în privinţa îndepărtării ei, odată ce îşi va reveni din efectele toropitoare ale febrei şi din şocul sacrificării vasului său drag.

Da.

Cu siguranţă va realiza, cînd îşi va mai reveni, că el

şi Charlotte erau făcuţi unul pentru celălalt, fie pe pămînt sau pe mare. În timp va înţelege că propriul lor copil, fată sau băiat, va avea nevoie de amîndoi.

Îşi luă hîrtia de desen şi se duse în locul magic, unde mai devreme îl întîlnise pe delfin.

Animalul nu mai reapăru, spre dezamăgirea ei, dar, după un timp, Mathilda veni şi se aşeză lîngă Charlotte care stătea confortabil pe o stîncă, de parcă erau cele mai bune prietene.

Deşi refuzul lui Patrick îi îndurerase sufletul, Charlotte nu putu să nu se amuze şi să nu fie înviorată de vizita maimuţei. Cînd Mathilda tot încerca să-i smulgă lui Charlotte hîrtia şi creioanele, ea îi dădu cîteva pînă la urmă.

Mathilda era comică în eforturile ei de a o imita pe Charlotte şi să deseneze şi în ciuda durerii din inimă şi a confuziei, doamna Trevarren rîse curînd cu lacrimi.

În acea noapte, după ce răsărise luna şi Mathilda dispăruse de mult în frunzişul de pe ţărm, Charlotte luă o cină delicioasă şi se întoarse în dormitorul stăpînului.

Nu era sigură de ce făcuse această alegere, în afară de faptul că o parte din ea nu o lăsa să îl abandoneze pe Patrick, chiar dacă dorinţa lui era clară.

În inima lui Charlotte, căpitanul Trevarren era tovarăşul ei de viaţă, dacă nu soţul ei legal şi faptul că îi zămislise copilul crease între ei o legătură indestructibilă. Îşi îmbrăcă una dintre cămăşile ei de noapte, pe care Jacoba şi Mary le fierseseră şi le uscaseră pentru ea în soarele după-amiezei, şi trase plasa contra ţînţarilor ca să se urce în pat.

Patrick dormea sforăind, cu capul pe spate şi

pieptul gol în lumina lunii. Pînă şi în această stare de slăbiciune arăta atît de măreţ, încît lui Charlotte i se tăie respiraţia şi se gîndi că se va sufoca înainte să-şi revină.

Charlotte dădu uşor la o parte aşternuturile subţiri şi se băgă în pat lîngă el. El era arogant, imposibil şi încăpăţînat, era adevărat, şi totuşi părea să-l iubească şi mai mult pentru defectele lui. Mîndria ei era nemărginită, la fel şi formidabilul ei simţ al onoarei şi Charlotte nu simţea nici o ruşine să-l iubească pe acest bărbat care în mod clar nu o iubea, ci doar o imensă părere de rău.

El se agită dar nu se trezi şi Charlotte îl înconjură protector cu un braţ peste mijloc. De dimineaţă, ar putea să tune, să-i vorbească arogant şi să o dea din nou afară, dar în noaptea asta ea stătea pe locul cuvenit. Îi trebui mult timp să adoarmă şi, în toiul nopţii, Patrick o trezi cu sărutări uşoare, insistente. Cînd ea îi răspunse, se urcă peste ea, desfăcîndu-i coapsele încet, cu o mişcare a piciorului său.

– Charlotte, şopti el, şi numele cuprindea o mulţime de sensuri. O rugăminte, o cerere, o predare şi o provocare.

Puterea îi revenea, o dorea şi pentru Charlotte şi trupul ei înflăcărat, aceste lucruri trebuiau sărbătorite. Îşi plimbă mîinile peste carnea tare, jilavă a spatelui său şi îi răspunse cu o invitaţie veche de cînd lumea, care nu necesita cuvinte.

Patrick gemu şi îi cercetă intrarea cu penisul.

Charlotte ţipă de plăcere şi îşi arcui spatele ca să îl primească.

– Am nevoie de tine atît de mult, spuse el fără voie în timp ce ea îl primi lin înăuntrul ei şi îl ţinu captiv pentru un interval minunat şi lung. El se sprijini în mîini pe saltea de o parte şi de cealaltă a lui Charlotte, ieşi, apoi intră uşor.

Charlotte scoase un oftat lung de plăcere, fiindcă în această arenă singulară şi intimă, Patrick îi era stăpîn. Îi vorbi încet, înfocat cînd el începu să se mişte deasupra ei, în ea, asaltînd-o.

Ea îşi întinse braţele deasupra capului, într-o predare completă, mişcîndu-şi şi coborîndu-şi şoldurile sub ale lui şi îi cîntă numele iar şi iar, într-o litanie nedomolită.

Dorea să-i dăruiască lui Patrick tot ceea ce avea şi să îi ia tot ceea ce el îi oferea, să facă dragoste cu el fără sfîrşit şi să culmineze într-o satisfacţie reciprocă. Se contrazicea, aşa cum se arcuia sub Patrick într-un abandon excesiv, şi în acelaşi timp simţea că din femeia fatală devenise îngerul favorit.

Charlotte era în al nouălea cer în astfel de momente şi scoase un ţipăt lung de uşurare cînd mîngîierea lui Patrick se dovedi a fi o rugă pasională.

Trupul lui puternic se îndoi peste al ei o clipă mai tîrziu şi scoase un ţipăt jos, răspîndindu-şi esenţa în adîncurile ei fierbinţi. După ce se eliberă, căzu alături de ea sărutîndu-i pleoapele. Trebuie să-i fi simţit lacrimile, să le fi găsit gustul sărat pe buze, dar nu pomeni de ele.

– O, Charlotte, spuse el cu infinită tristeţe, ce o să ne facem?

Ea ştia că el nu aştepta vreun răspuns şi nu putea

oferi vreunul. Întinse mîna peste abdomenul lui încordat, încă umed de la efort, şi îl mîngîie în tăcere. Curînd, somnul îi învălui pe amîndoi.

A doua zi dimineaţa, Charlotte se trezi şi îl găsi pe Patrick încruntîndu-se la ea, mai ursuz ca niciodată. Se purta de parcă ea îi răpise virtutea, sau ceva de genul acesta, iar ea se hotărî să îl pedepsească.

Îi prinse penisul în mînă.

Văzu pe faţa sa dorinţă şi încăpăţînare luptîndu-se; el dorea să reziste seducţiei ei şi totuşi trupul deja îi cedase, deja primise cu bucurie atingerea degetelor ei puternice, agile.

Cînd se aplecă să îl lingă cu limba, el murmură o înjurătură şi se întări.

Charlotte îşi ridică privirea, îi văzu mărul lui Adam urcînd şi coborînd. El închise pleoapele şi îi murmură numele, rugînd-o, dar ea nu era înclinată spre milă.

Capitolul 17

Charlotte îl lăsă pe Patrick să zacă năucit în pat şi ea se duse în camera alăturată să se îmbăieze. Mary şi Jacoba spălaseră şi călcaseră mai multe dintre hainele ei aduse la ţărm înainte ca *Enchantress* să fie distrusă şi îmbrăcă o rochie drăguţă din batist brodată cu flori mici roz. Fără să se uite prea mult în direcţia lui Patrick, trecu trufaşă prin dormitor ca să se ducă pe terasă şi să îşi perie părul în lumina soarelui.

Putea simţi cum iritarea şi nerăbdarea îi creşteau şi zîmbi cînd el ţipă într-un final:

– Charlotte!

Ea întîrzie să răspundă chemării lui. Cînd Charlotte se duse la picioarele patului lui Patrick, îşi prindea cosiţele într-o coroniţă, cu braţele ridicate.

Patrick îşi aţinti privirea pe sînii ei, înghiţi vizibil, apoi se răsti:

– Dacă îţi imaginezi că tot ceea ce mi-ai făcut va schimba lucrurile şi mă va face să nu te mai trimit

acasă, în portul Quade, te înşeli.

Charlotte roşi. Modul în care îl satisfăcuse pe Patrick era o chestiune intimă şi fu jenată că el se referise atît de direct la aceasta.

– Nu m-am gîndit la aşa ceva, zise ea. Şi era adevărat că nu plănuise, ci cedase unei dorinţe instinctive.

– Te rog, lasă-ţi braţele jos, se răsti el, mă înnebuneşti.

Ea se opri pentru un moment delicios de sfidare, înainte să i se conformeze şi îşi înfipse mîinile în şolduri.

– Ei, dar eşti foarte sensibil azi, căpitane, îl tachină ea.

El se luptă vizibil să-şi ţină firea, apoi continuă:

– Orice femeie poate face ce ai făcut tu. Aminteşte-ţi asta.

Charlotte rămase ţintuită locului, deşi dorea din tot sufletul să se arunce în pat ca o fiară şi să-l strîngă de gît.

– Orice bărbat poate face ce ai făcut tu, îi răspunse ea monoton. Aminteşte-ţi asta.

Gîtul lui Patrick se înroşi puternic.

– Destul de adevărat, adăugă el ursuz, după o tăcere lungă, apăsătoare.

Charlotte se aşeză la capătul patului, aranjîndu-şi rochia cu gesturi teatrale.

– Am întîlnit-o pe Nora Ruffin ieri, zise ea degajat, privindu-l printre genele lăsate.

– E bine? întrebă el.

Nici pentru toate insulele tropicale şi milioane de vase precum *Enchantress,* Charlotte nu l-ar fi lăsat să vadă că această întrebare a ofensat-o.

– Da, răspunse. La fel sînt şi Stella şi Jayne şi Deborah. Au grijă de oamenii care s-au îmbolnăvit pe vas.

Patrick oftă, întîlnind privirea fermă a lui Charlotte.

– Prespun că ai să-mi pui întrebări în privinţa Norei şi a celorlalte.

Charlotte fu surprinsă că era gata să vorbească despre un astfel de subiect incendiar, dar nu îi arătă.

– Îmi pare că Khalif nu este singurul care ţine un harem, spuse ea moderat.

El îşi dădu peste cap ochii minunaţi.

– Se poate, spuse el cîteva clipe mai tîrziu cu un soi de amuzament. Nora, Stella, Jayne şi Deborah sînt pupilele mele.

Charlotte îşi înclină capul, ca Patrick să nu vadă unda de incredibilă uşurare pe care o simţea.

– Aşa? întrebă ea, uitîndu-se la ţesătura rochiei ei.

– Au ajuns în grija mea în diferite moduri, îi explică Patrick în silă. Tatăl Norei a navigat cu mine şi a murit de cangrenă la picior în Fidji. Deborah şi Jayne sînt surori, singure pe lume, şi le-am cumpărat de la un pirat pe care l-am întîlnit acum doi ani în Riz. Cît despre Stella, a fost lăsată aici de către tatăl ei, care nu s-a mai obosit să se întoarcă pentru ea.

În cele din urmă, Charlotte îşi ridică privirea. Ştia că Patrick nu ar fi înflorit adevărul ca să îi cruţe sentimentele; evident, nu credea că îi datora atît de multă consideraţie.

– Atunci nu ai nici o amantă pe insulă? întrebă ea cu curaj.

– Nu am spus asta, replică Patrick brutal de sincer.

Înainte să-şi cîntărească reacţia, Charlotte sări în picioare.

– Întreţii o femeie aici?

El studie tavanul.

– Presupun că da, încuviinţă.

Din nou, Charlotte fu înclinată spre violenţă, dar printr-un efort suprem îşi domină impulsul. Nu se mişcă, ci îşi ridică bărbia.

– Să presupunem asta, răspunse ea cu răceală. Dacă îmi înşeli încrederea, domnule Trevarren, Rashad nu va fi singurul eunuc din cercul meu de prieteni.

Patrick o făcu să tresară, izbucnind într-un rîs răguşit.

– Oh, Charlotte, Charlotte! Uneori mă aduci la nebunie, dar nimeni n-ar putea spune că eşti obtuză.

Ea nu era dispusă să-i guste umorul.

– Odată mi-ai promis fidelitate, spuse ea calm.

– Asta, răspunse el oftînd, s-a întîmplat cînd încă eram căsătoriţi.

Exasperarea lui Charlotte era la limită.

– Da, îmi amintesc. Tot cînd eram căsătoriţi ai conceput şi copilul pe care îl port.

Spre onoarea lui, Patrick se întristă.

– Uitasem asta.

– Am observat, replică Charlotte cu severitate.

El se aplecă înainte, încruntîndu-se.

– Ce vrei exact de la mine? întrebă el. Credinţă veşnică? Bine. Cît timp sîntem împreună şi dormim în acelaşi pat vei avea asta.

– Şi după ce mă duci în portul Quade?

– Nu fi naivă, veni replica prompt. Te aştepţi să

rămîn cast pentru tot restul vieţii?

Da, se gîndi Charlotte nenorocită.

– Bineînţeles că nu, spuse ea tare. Nici eu nu intenţionez să mă ofilesc precum o violetă într-o zi fierbinte de august, odată ce navighezi fericit spre orizont lăsîndu-mă pe ţărm. Spre bine sau spre rău, Patrick, tu m-ai învăţat să mă bucur de atenţiile intime ale unui bărbat şi deci îmi voi lua un iubit. Nu te teme, voi fi discretă.

El se înroşi din nou, incapabil să-şi ascundă iritarea pe care i-o stîrnise remarca ei.

– Nu ar fi nimerit, îi arătă el. Crezi că vreau ca propriu-mi copil să fie crescut de o femeie cu proastă reputaţie?

Charlotte zîmbi elegant. Era teatru, desigur, dar Patrick nu avea de unde să ştie şi era clar că nu era îndeajuns de isteţ ca să ghicească.

– Nu dau doi bani dacă este nimerit sau nu şi nici pe ce doreşti sau nu doreşti tu.

– Charlotte! Patrick era evident scandalizat, fapt care o încîntă.

Începu să se legene înainte şi înapoi la picioarele patului, cu o expresie gînditoare.

– Nu cred că ar fi bine să îmi fac reclamă, meditä ea.

– Reclamă? gîfîi Patrick. Reclamă?

– A, da, răspunse Charlotte distrată, mîngîindu-şi braţul stîng cu degetele mîinii dprete. Vreau un anumit gen de bărbat: chipeş, inteligent, dar demonic cînd vine vorba să satisfacă o femeie.

– Dumnezeule mare, Charlotte! Strigătul lui făcu să zăngănească fereastra. Dacă spui asta ca să mă scoţi

din pepeni, atunci ai reuşit cu succes.

Ea zîmbi pisiceşte.

– Înţeleg, începu ea dulce, oprindu-se ca să se uite fix în ochii lui Patrick, că ai drepturi nelimitate cînd e vorba să te culci cu alte femei, dar eu trebuie să îmi păzesc virtutea pînă mă întorc în ţărînă?

Patrick se gîndi.

– Da, răspunse el în final, bosumflat ca un căţeluş.

– Mi-e teamă că aşa ceva e imposibil, răspunse Charlotte cu căldură. Apoi se răsuci şi părăsi camera. Fredonînd.

Patrick izbi cu ceva în uşă şi urlă ininteligibil.

Rămas singur în cameră, Patrick fu prea furios ca să se compătimească, dar încă mult prea nervos ca să se întoarcă la stilul lui normal de viaţă. Înjură în timp ce porni spre baia de alături şi începu să-şi scoată hainele.

Încercase să facă lucrurile mai uşoare pentru Charlotte – şi de ce nu, pentru el – enervînd-o cu discuţia despre alte femei. Presupusese că ea va plînge şi că va fi furioasă pentru un timp şi că apoi se va resemna să îşi trăiască viaţa în sînul sigur al familiei sale.

Gol, Patrick se cufundă în apa călduţă din cadă. În locul reacţiei la care se aşteptase, Charlotte îi răspunsese că-şi va lua un iubit.

Fumega, întinzîndu-se după o bucată de săpun, o strînse prea tare şi aceasta alunecă pe gresie. Nu

putea nega, Patrick se simţea mizerabil, spectaculosul său plan îi explodase în faţă ca un pistol cu apă şi oasele încă îi tremurau sub acel impact.

Se ridică din cadă, recuperînd săpunul şi începu să se spele. După ce se curăţă şi se şterse cu un prosop, Patrick îmbrăcă nişte pantaloni curaţi şi una dintre cămăşile largi care îi plăceau atît de mult. Nu îi plăceau veşmintele pentru înfăţişarea trăsnet pe care i-o confereau ci pentru că se putea mişca liber în ele, fără vreun sentiment de constrîngere.

Îşi perie părul scurtat şi se întoarse în dormitor ca să îşi tragă perechea preferată de cizme. Apoi, cu paşi nesiguri, dar fermi, Patrick merse spre hol.

Trebui să se oprească de două ori înainte de a ajunge în capătul scărilor, sprijinindu-se de perete şi trăgîndu-şi puterea de undeva din adîncul lui, dar în cele din urmă reuşi să coboare la primul etaj.

În biblioteca sa, Patrick se afundă recunoscător în scaunul de piele din spatele biroului său şi începu să treacă peste registrele contabile care conţineau date privitoare la recolta de trestie de zahăr din acel an. Tot timpul cît fu absorbit de acestea, nu se gîndi nici la vasul pierdut, nici la Charlotte, ceea ce fu o binecuvîntare.

După ce petrecuse o zi explorînd insula şi făcînd schiţe, Charlotte luase cina pe veranda de jos, cu

Cochran. Apoi, stătu singură în biblioteca lui Patrick, citind un roman savuros, scos dintr-un raft înalt.

Era tîrziu cînd se întoarse în dormitorul căpitanului şi prin uşile franceze putu vedea o lună argintie, strălucitoare, revărsîndu-şi lumina peste apele întunecate.

Căpitanul era calm, purta o pereche de ochelari cu rame roşii pe care ea nu-i mai văzuse înainte şi citea supărat dintr-un volum de Chaucer.

La vederea lui Charlotte, închise cartea cu zgomot, dar nu făcu nici o mişcare să se ridice din scaunul aşezat în faţa şemineului gol.

– Ai venit să mă sîcîi din nou? întrebă el.

Charlotte îşi ridică sprîncenele, îşi reţinu chicotitul din gît, apoi răspunse:

– Oricine citeşte Chaucer din proprie iniţiativă se sîcîie singur, fără ajutorul meu.

Un colţ al gurii lui Patrick se ridică, dar era clar că nu va permite ca umorul să stea în calea îmbufnării. Îşi îngustă ochii şi se aplecă uşor înainte.

– Ce faci aici? o întrebă.

– Credeam că îi este clar pînă şi cuiva obtuz ca tine. Am de gînd să-mi iau drepturile de soţie şi să trag un somn bun. Uneori Charlotte era uimită de îndrăzneala ei, dar îşi ascundea cu atenţie surpriza personală şi tristeţea.

– Drepturile de soţie, repetă Patrick, uimit de furie. Îţi amintesc domnişoară Quade – el puse intenţionat un accent răutăcios pe cuvîntul domnişoară – că nu mai sîntem căsătoriţi legal. Deodată, ea se simţi încîntată. Gesticulă spre pat.

– Întinde-te, Patrick. Te doresc.

Ea aproape că rîse la roşeaţa puternică ce cuprinse gîtul lui şi faţa. El era uimit, şi cînd începu să vorbească, se bîlbîi.

– Foarte bine, spuse ea calmă, răsucindu-se ca să-şi ascundă strălucirea din ochi. Dacă nu cooperezi, atunci va trebui să iau... problema... în propriile-mi mîini. Asta este.

Cartea căzu cu zgomot pe podea şi în aceeaşi clipă Patrick scoase un ţipăt slab, furios de uimire şi de furie. Se apropie de ea prin spate, o prinse de umeri şi o răsuci cu faţa spre el.

– Încerci să mă înfurii? întrebă el, şoptind năucit.

– Nu, replică ea. Era intimidată şi tocmai de asta îşi ridică bărbia şi se prefăcu a fi neînduplecată. Te tratez în felul în care bărbaţii le tratează pe femei în această parte de lume.

Acum Patrick părea şi perplex şi furios.

– Ce are a face cu...

– Are de-a face cu tot ce se întîmplă între noi, domnule Trevarren, îl întrerupse ea. Şi o ştii şi tu. Găsi o cămaşă de noapte, o întinse cu grijă pe pat şi începu să îşi descheie nasturii rochiei. Nici nu era şi nici nu părea conştientă în timp ce îşi scoase hainele. Ştiind că el era complet debusolat, schimbă subiectul.

– Am avut o discuţie plăcută în seara asta la cină cu domnul Cochran. Spune că oamenii îşi revin ca lumea.

Era limpede că Patrick dorea să se uite în altă parte dar nu putea. Îşi drese glasul în timp ce o privea lung pe Charlotte şi spuse răguşit:

– Ştiu asta. Cochran îmi dă raportul zilnic.

Charlotte se îmbrăcă lent. Întîi luă cămaşa de

noapte pe care o alesese mai devreme şi o ţinu ca pentru a-i reconsidera fermecul. Simţi privirea lui Patrick asupra ei de parcă ar fi atins-o.

– Atunci ţi-a spus, începu ea distrată, că bări şi bucăţi de frînghie şi astfel de lucruri au fost aduse la ţărm în ultimele zile? Cu colţul ochiului vedea că Patrick stătea cu braţele încrucişate la piept şi că se stăpînea cu greu.

– Da, răspunse el, apropiindu-se. Se pare că indică un vas cu probleme, de vreme ce nici una dintre rămăşiţe nu provine de la *Enchantress*.

Charlotte se răsuci şi îl privi în ochi cu o expresie serioasă.

– N-ar trebui să se ducă cineva acolo şi să se uite?

– Cu ce? replică Patrick nervos. Într-o barcă de pescuit? Sîntem blocaţi cu toţii aici, Charlotte, pînă cînd apare un alt vas. El îşi trecu degetele prin părul moale proaspăt tuns. Pot trece luni sau ani pînă apare cineva.

Perspectiva era îmbucurătoare din punctul de vedere al lui Charlotte.

– Îmmm. Deci asta îţi va îngreuna planul de a mă trimite acasă, nu?

– Deci ne-am întors la asta, nu-i aşa? Era încruntat.

Charlotte îşi aşeză mîinile pe pieptul lui, simţind un tremur şi o accelerare a bătăilor inimii lui în palmă.

– Am spus tot ce am avut în privinţa acestui subiect. Sărută-mă, Patrick.

El îi privi gura, îşi înclină capul spre ea într-un gest aproape imperceptibil, apoi se trase înapoi şi se uită urît.

– Nu devii una din acele femei moderne, nu?

Ea zîmbi, alunecîndu-şi palmele uşor spre gîtul lui şi împletindu-şi degetele pe ceafa lui.

– O, nu, Patrick, nu devin una din acele femei moderne şi violente. Am fost crescută să fiu unică.

El oftă.

– Bine, îi spuse exasperat, desfăcîndu-şi braţele lăsîndu-le apoi să cadă pe lîngă corp în semn de resemnare. Ai cîştigat – nu am putere şi inteligenţa pentru jocurile tale. Fă ce vrei cu mine.

Seriozitatea tiradei lui o făcu pe Charlotte să rîdă.

Apoi, ţinîndu-şi mîinile împreunate pe ceafa lui, îl trase în jos, într-un sărut plăcut. După asta, nu se mai putea spune care pe care.

Charlotte îşi lua singură micul dejun pe verandă a doua zi dimineaţă, cînd Cochran urcă poteca grăbit, avînd o expresie îngrijorată.

– Bună dimineaţa, doamnă Trevarren, spuse primul ofiţer. Deşi părea distrat şi un pic grăbit, ea fu încîntată că cineva îi recunoştea încă legătura cu Patrick.

– Căpitanul este pe-aici?

Charlotte se ridicase din scaun şi acum stătea ţinîndu-se de balustrada verandei. Peste umărul drept al lui Cochran, putu vedea mai mulţi localnici ieşind din desişul din partea de est a casei. Duceau un bărbat inert, pe jumătate dezbrăcat.

– Căpitanul Trevarren a hotărît să îşi ia micul dejun

în camera lui – a noastră, în această dimineaţă spuse ea. Deja îşi făcea loc să coboare treptele. Ce s-a întîmplat? Bietul om s-a înecat?

Cochran scutură din cap.

– Nu, doamnă, este un miracol. Doi pescari l-au găsit pe plajă de dimineaţă. Delirează. Primul ofiţer făcu o pauză, cu pălăria în mînă şi îşi drese glasul.

– Nu l-am fi adus aici, doamnă, dar este într-o stare aşa de gravă, încît m-am gîndit că nu ar fi înţelept să îl duc în cabană, alături de ceilalţi.

Charlotte încuviinţă din cap ridicîndu-şi fusta roz a rochiei ei de picnic, ca să poată traversa pajiştea şi să întîmpine grupul care se apropia.

Cochran intră în casă.

Charlotte îl studie pe bărbatul inconştient, care fusese adus la mal la fel ca şi lemnul plutitor şi inima i se înmuie de simpatie. Era întru totul diferit de Patrick, cu structura lui delicată şi părul castaniu, dar ceva la el o impresiona.

Jacoba sosi înainte ca grupul să ajungă în faţa verandei, vorbind repede şi agitîndu-se ca o găină care a găsit un pui îndepărtat de coteţ.

La ordinele menajerei, traduse de Mary Prinde-Peşte-Mult în propria lor limbă, pescarii îl aşezară cu atenţie pe străin într-un dormitor de la parter. Îşi pierduse o gheată şi pantalonii săi maron, vechi, nu fuseseră sfîşiaţi în apă. Începu să tremure violent cînd Mary şi Jacoba îl dezbrăcară de parcă hainele rupte îi ofereau căldură şi protecţie.

– Uşurel, călătorule, îi spuse Jacoba pe un ton pe care Charlotte nu-l mai auzise pînă atunci. Eşti printre

prieteni şi acum te vom îngriji. Se uită cu un singur ochi la Mary cea îndemînatică.

– Du-te şi adu apă caldă şi prosoape şi puţin din romul pe care îl păstrez pentru prăjiturile de Crăciun.

Charlotte se apropie de pat cînd Mary ieşi.

– Pot să ajut cu ceva?

Înainte ca Jacoba să-i răspundă, vocea lui Patrick răsună din prag, la fel de joasă şi de aspră ca a unui tunet.

– Poţi părăsi camera imediat, îi ordonă el rece.

Charlotte îşi privi fostul soţ.

– Am experienţă ca soră medicală, îi reaminti ea.

Patrick veni la picioarele patului şi o privi pe biata victimă a naufragiului cu o curiozitate calmă. Cuvintele îi erau adresate direct lui Charlotte.

– Jacoba i-a îngrijit pe bolnavi şi răniţi înainte să termini tu şcoala. Nu are nevoie de ajutorul tău.

Jacoba se uită de la căpitan la Charlotte şi zîmbi. Charlotte se înfurie la început, dar apoi recunoscu expresia bătrînei ca fiind una de amuzament, şi nu de triumf.

– Nu am nevoie să urli şi să dai ordine pe aici, Patrick Trevarren, spuse scoţianca. Mai bine nu mi-aţi mai sta nici unul din voi în cale, ca să-l pot îngriji ca lumea pe acest sărman. Of, uitaţi– vă la el. Tot ce nu este vînăt la el, este pămîntiu ca la un cadavru.

Dacă nu ar fi fost gravitatea situaţiei, Charlotte ar fi rîs de expresia de pe faţa lui Patrick. În mod clar, nu era obişnuit să fie dat afară ca un copil neastîmpărat şi Charlotte vru să-l întrebe cum o simte pe pielea lui.

Nu prea îndrăzni. Una era să i se opună lui Patrick

alta era să se împotrivească autorităţii Jacobei.

Ieşi într-un foşnet de fuste, cu bărbia sus, şi fu urmată mult mai încet de Patrick.

Căpitanul fusese foarte prietenos în timpul nopţii, dar dimineaţa cînd se trezise revenise la starea posacă şi recalcitrantă, motiv pentru care Charlotte îşi luă micul dejun singură.

Se întoarse pe verandă, se aşeză şi turnă ceai fierbinte în ceaşca chinezească pe care o părăsise emoţionată.

Spre plăcerea ei secretă, Patrick o urmă, neluînd loc pe scaun la masa albă de fier, ci sprijinindu-se de balustrada verandei cu braţele încrucişate.

Charlotte speră să nu i se vadă tremurul în timp ce duse ceaşca la buze şi gustă graţios din ea.

– Ce vă faceţi cu ăsta? întrebă Patrick, aproape răguşit, cînd ea nu începu nici o conversaţie.

Îşi ridică sprîncenele parcă năucită de sensul vorbelor lui, deşi ştia bine, desigur, că se referea la bărbatul care era îngrijit cu o asemenea grijă în casă.

Patrick părea necăjit.

– Fără îndoială că a fost un naufragiu.

Charlotte se lăsă pe spate în scaun, îşi şterse buzele cu un şerveţel şi se întinse după încă unul dintre biscuiţii dulci pe care Jacoba îi copsese în acea dimineaţă.

– Poate, încuviinţă ea, după ce păstră tăcere atît cît îndrăzni. Sau poate că vizitatorul a fost capturat de piraţi şi aruncat peste bord din cine ştie ce motive.

– Ai o imaginaţie bogată, o acuză Patrick, evident iritat.

Charlotte îşi mîncă biscuitele în linişte, apoi ridică dintr-un umăr şi replică:

– Nu neg asta. De parcă evenimentele recente nu mi-au dat motive să mă aştept la neaşteptat.

Patrick îşi îngustă ochii spre ea. Arăta diferit, cu părul scurtat şi cu trăsăturile cumva slăbite, dar Charlotte îşi dădu seama în acel moment că îl va iubi o veşnicie. Conştientizarea acestui lucru o alină, dar în acelaşi timp o umplu de o teamă primară, de neînţeles.

Cuvintele lui fură un şoc şi mai mare decît ceea ce simţea.

– Ştii, desigur, că tu şi copilul meu nu veţi duce lipsă de lux, chiar dacă aş fi la depărtare de o lume de voi?

Ea îşi plecă ochii, nevrînd ca el să vadă durerea pe care i-o provocase.

„Să-l ia dracu'! se gîndi ea. Este atît de orb încît nu poate ghici adevărul – că mai degrabă aş muri de foame lîngă el decît să trăiesc în lux pe alt continent?"

– Tatăl meu este un om înstărit, spuse ea vrînd să îl rănească pe Patrick, să îl atace făţiş, dar se forţă să vorbească pe un ton calm, elegant. Nici eu, nici copilul nu vom accepta un bănuţ de la tine, Patrick Trevarren. Odată ce ne părăseşti, nici să nu te mai întorci.

Urmă o tăcere dificilă, de-a lungul căreia inima lui Charlotte păru să tremure să se rupă. În cele din urmă, îşi ridică privirea spre acest bărbat pe care îl iubea atît de profund, atît de disperat şi atît de fără speranţă.

– Cine ştie? zise ea cu uşurinţă prefăcută. Poate că mă voi îndrăgosti de acel străin care a fost adus pe nisip în această dimineaţă. Ar fi romantic, nu crezi?

Patrick murmură o înjurătură, se desprinse de

balustradă şi intră ca vijelia în casă, trîntind una din imensele uşi masive după el.

Charlotte presupuse că triumfase, fiindcă îl enervase pe Patrick, dar în schimb îşi ascunse faţa în mîini, respiră adînc pînă cînd dorinţa de a hohoti îi trecu.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd Patrick părăsi casa în compania domnului Cochran şi a Jacobei care protesta în urma lor, Charlotte refuză să cedeze sentimentelor sale de neliniştе. În schimb, profită de ocazie ca să se uite la pacient.

Bărbatul care dormea era galben precum ceara, avea somnul agitat şi scotea uneori ţipete de disperare care o răscoleau pe Charlotte. Se duse la marginea patului şi-i luă uşor o mînă într-a ei.

– Susannah! ţipă el deodată, sărind în şezut pe salteaua cu aşternuturi apretate.

– Dumnezeule, Susannah!

Vocea lui Charlotte se gîtui de compătimire.

– Gata, spuse ea calm, aici eşti în siguranţă. Nimeni nu-ţi va face nici un rău.

Străinul se uită la ea ca un nebun, trăind un coşmar. Avea ochii de un verde-deschis.

– Ea s-a înecat, am încercat s-o salvez, am încercat din răsputeri...

– Ssss, spuse Charlotte, mîngîindu-i părul negru peste cap. Bineînţeles că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. Odihneşte– te acum. Ai nevoie de puteri.

El nu se relaxă, în schimb îşi lăsă capul să cadă pe pernă şi scoase un ţipăt sfîşietor de durere. Era mai rău decît un hohotit, mai rău decît un ţipăt de durere, acel sunet, fiindcă venea din străfundurile sufletului lui.

Instinctul o avertiză pe Charlotte să nu-şi lase pacientul să cadă în agonie dacă îl putea opri şi îl apucă strîns de umeri.

– Spune-mi cum te cheamă! îi ordonă.

Din nou ieşi geamătul îndurerat.

– Să nu îndrăzneşti să renunţi acum! ţipă Charlotte, îngenunchind pe saltea, afundîndu-şi degetele mari în muşchii braţelor lui. Este un miracol că trăieşti, mă auzi? Un miracol! Asta înseamnă că mai ai de făcut multe lucruri înainte să te duci, lucruri importante. Pe toţi dracii, domnule, întoarce-te acum!

Cu totul uimitor, el se linişti şi o privi pe Charlotte lung, de parcă tocmai se întorsese dintr-un loc îndepărtat.

– Cine eşti tu? întrebă el, cuvintele sunîndu-i ca o şoaptă răguşită.

Ea zîmbi, îi dădu drumul, coborî din pat şi îşi netezi rochia.

– Sînt Charlotte Quade Trevarren, zise ea.

– Susannah? El se uită peste umărul lui Charlotte. Soţia mea este aici?

Charlotte scutură din cap, înghiţi în sec şi încercă să zîmbească.

– Îmi pare rău.

În următoarele clipe, Charlotte află că pe străin îl chema Gideon Rowling. Era englez şi el împreună cu proaspăta lui soţie, Susannah, navigau spre Australia cînd vasul le-a fost asaltat de către piraţi. Unii dintre pasageri printre care şi ei, şi membrii echipajului au fugit cu bărcile de salvare, dar cei mai mulţi au fost ucişi. Vasul a fost prădat şi ars.

Bărcile de salvare s-au separat unele de altele în timpul furtunii şi în cele din urmă, barca pe care ei o împărţeau cu un bătrîn şi doi membrii ai echipajului a fost răsturnată. Ultima dată cînd Gideon o văzuse pe Susannah, ea îi întinsese mîna, ţipînd după ajutor.

Cînd termină povestea, Gideon căzu din nou în somn, fără îndoială fiindcă găsea realitatea insuportabilă şi Charlotte nu putea spune că îl învinuia.

Capitolul 18

– Febra aia trebuie să-ţi fi ars creierii, observă Cochran cu obişnuita lui francheţe, stînd alături de Patrick lîngă balustrada verandei. Amîndoi bărbaţii priveau spre mare, tînjind să simtă o punte sub picioare.

– O dată în viaţă, datorită faptului că zeii şi sorţii îţi sînt favorabili, întîlneşti o femeie precum Charlotte. Şi iată-te, gata să o depui pe treptele casei părinteşti ca pe o valiză veche. Primul ofiţer se opri, oftînd adînc. Dacă Brigham Quade este bărbatul pe care îl ştiu eu, te va împuşca exact ca pe un ticălos mîrşav.

Patrick oftă la rîndul lui. Oare nimeni nu înţelegea că era nobil, renunţînd la Charlotte şi la copil?

Se amăgise înainte, gîndindu-se că va fi fericit ca plantator, rămînînd toată viaţa într-un singur loc. Avea nevoie de emoţie, de aventură, chiar şi de o încăierare ocazională.

Mai pe scurt, viaţa lui consta dintr-un şir de aventuri periculoase. După socoteala lui, ăsta nu era un mod de

viaţă pentru o femeie şi un copil.

– Poate, domnule Cochran, spuse el mohorît, scrutînd orizontul şi încordîndu-şi degetele în timp ce strîngea balustrada verandei, ar fi mai bine să îţi vezi de treburile dumitale şi să mă laşi pe mine să îmi văd de ale mele.

Cochran scoase o ţigară de foi din buzunar şi o aprinse, iar fumul ei dens, dulceag îi învălui.

– Ştii, replică el cu tact, niciodată nu te-am luat drept prost. Acum sînt forţat să recunosc că am greşit.

Patrick rămase ca trăsnit dar nu îi arătă lui Cochran acest lucru. Îi aruncă în schimb o privire încruntată şi spuse:

– O ocazie destul de rară – tu să greşeşti, adică.

Impasibil, Cochran zîmbi pur şi simplu, ridică din umeri şi trase puternic din ţigara de foi.

– Parcă ar cădea cerul dacă ţi-ai recunoaşte acolo, două-trei greşeli, replică el.

Lui Patrick i se păru că era nimerit să schimbe subiectul chiar atunci.

– Ce crezi de tipul ăsta, Rowling, naufragiatul?

– Aş zice că aduce necazuri, replică Cochran imediat, cu o aluzie savuroasă. Nu din partea lui, desigur – el pare un tip de calitate. Cred că Raheem – sau un alt ticălos mîrşav – dă tîrcoale pe aici, aşteptînd să lovească insula ca un taifun. Dumnezeu să ne ajute pe toţi, dacă au aflat că *Enchantress* zace pe fundul mării. Şi sînt semne că se apropie o furtună pe mare.

Patrick simţi un junghi dureros la menţionarea numelui vasului său; îl plînsese ca pe o femeie, sau ca pe un copil, sau ca pe un prieten drag. Pentru moment,

trebuia să se gîndească la lucruri practice; cele şase tunuri salvate de pe puntea lui *Enchantress* trebuiau aşezate pe pămînt solid, în spatele casei, faţă în faţă cu golful. Pupilele şi marinarii care încă îşi reveneau după febră, trebuiau duşi în conac. De asemenea trebuia să ducă multă mîncare şi apă în conac, în cazul unei calamităţi sau al unui atac pirateresc.

Sau a amîndurora.

– La naiba, murmură Patrick, o undă de emoţie strecurîndu-se în groaza pe care o simţea. Pînă şi perspectiva unei lupte îl întări.

În zilele ce urmară, ultimele semne ale bolii lui Patrick dispărură, fiindcă nu era timp să lîncezească în pat sau pe verandă. Mai multe rămăşiţe fură aduse la ţărm, dar nici un pasager viu sau mort printre ele. Şi Patrick putea simţi cum nenorocirea se apropia, în ciuda apelor calme şi a cerului de un albastru-pal şi delicat.

O rafală de vînt trecu peste vîrfurile palmierilor şi Charlotte renunţă să mai deseneze, cel puţin pentru ziua aceea. Paginile blocului ei de desen fluturau, nelăsînd-o să se concentreze şi oricum alte gînduri îi frămîntau mintea.

Întîi, misteriosul Gideon Rowling, deşi Charlote nu simţea nici o atracţie care să-l facă pe Patrick să se uite agitat în direcţia ei, sau să-şi ridice sprînceana, domnul Rowling era totuşi o figură romantică şi plăcută.

Dormea în cea mai mare parte a timpului şi-i sfîşia inima sensibilă a lui Charlotte, strigînd-o repetat pe Susannan a lui şi avea frumuseţea delicată, fragilă, a unui poet înfometat. Era misionar creştin, întîmplător, şi împreună cu soţia sa se hotărîse să îşi dedice viaţa întreagă salvării băştinaşilor de la moarte.

Lui Charlotte i se păru că acest scop era splendid, deşi ambiţios.

Apoi, mai era Patrick, care nu îi părăsea gîndul nici clipă, într-un fel sau altul. Charlotte spera să fie iubită de căpitan – el nu încercase să-şi ascundă sentimentele cînd, în întunericul fierbinte al nopţilor tropicale, îi murmura numele şi jura pe toţi sfinţii că ea aparţinea numai sufletului său – şi totuşi Patrick persista în a se comporta ostil în timpul zilei. Se încrunta la Charlotte ori de cîte ori se întîlneau, ocazie destul de rară, pentru că el îşi dezvoltase o adevărată abilitate în a o evita. Cînd discutau, eveniment neobişnuit, el îi dădea clar de înţeles că intenţiona să o trimită pe ea şi pe copil în portul Quade.

Colac peste pupăză, pupilele lui Patrick se mutaseră în casa cea mare împreună cu marinarii care erau încă destul de bolnavi ca să stea izolaţi.

Tunurile fuseseră aşezate pe colină, iar marinarii şi băştinaşii avuseseră de lucru zile întregi ca să acopere cu scînduri ferestrele casei.

Toate, una peste alta, însemnau multe, chiar şi pentru mintea agilă a lui Charlotte.

Hoinărind prin casa care părea întunecată şi apăsătoare, acum că ferestrele fuseseră acoperite, se decise să-l viziteze pe domnul Rowling. Contrar lui

Patrick, puteai conta mereu pe conversaţia lui civilizată, plăcută, deşi încă era melancolic.

Stătea aşezat în salonul de la parter, ascultînd liniştit în timp ce Stella, una dintre pupilele lui Patrick, cînta la pian o melodie ciudată şi tristă. Charlotte s-ar fi retras văzînd că prietenul ei nu era singur, dar el zîmbi oarecum jalnic şi rugător cînd o văzu.

Se apropie, ignorînd privirea fioroasă a frumoasei şi brunetei Stella, şi se aplecă peste scaunul lui.

– Bună, spuse ea tandru.

El îi atinse părul, gest care, făcut de alt bărbat de pe faţa pămîntului l-ar fi adus în stare pe Patrick să îl decapiteze.

– Charlotte, spuse el cu o voce răguşită şi afectuoasă. Privirea îi alunecă peste tălpile ei goale, care abia se vedeau pe sub tivul rochiei. Rîse strîmb. Unde-ţi sînt pantofii?

– Nu ştiu sigur, mărturisi ea. Nu-mi amintesc exact unde i-am lăsat.

Domnul Rowling rîse, dar sunetul ieşi cumva dureros.

Stella îşi încheie recitalul muzical cu un acord bubuitor şi se ridică de pe taburetul de la pian ca o săgeată şi ieşi din cameră.

Charlotte clipi din ochi.

– Îmi pare rău dacă am întrerupt, spuse ea. Prietenul ei oftă.

– Tînăra domnişoară a hotărît să mă curteze, cred, mărturisi el cu un amuzament trist strălucindu-i în ochi. Nu cred că sînt prea mulţi bărbaţi, potriviţi pe insula asta.

Charlotte îşi feri privirea o clipă, fiindcă vorbele lui îi aduseră în minte imaginea lui Patrick ca pe o fiinţă magnifică, ce se ridica din mare.

– Este destul de curînd, nu – vreau să spun – să fii interesat de o femeie?

El ridică din umeri.

– A fi interesat de o femeie, este cu totul diferit de a fi îndrăgostit de ea, răspunse el, pe un ton grav. Voi cinsti memoria lui Susannah pînă ce ne vom reîntîlni în cer, dar marea mea slăbiciune este că nu suport singurătatea. Nu am nici un dubiu că mă voi recăsători cu prima ocazie şi Stella este o posibilă candidată.

Ea se ridică şi luă locul Stellei pe taburetul de la pian, rotindu-se iute într-o parte şi în cealaltă, aşa cum obişnuia să facă, copil fiind, în salonul tatălui ei.

– Bărbaţii sînt fiinţe capricioase, observă ea fără ranchiună.

– Şi ce îndreptăţeşte această observaţie, pot să ştiu? Întrebarea era pusă pe un ton plăcut şi calm.

Charlotte vru să zîmbească, eşuă şi renunţă la efort.

– Cu greu poate fi o femeie măgulită că bărbatul pe care îl iubeşte o înlocuieşte destul de repede cu alta.

– Acum cred că vorbim despre căpitan.

Ea îşi plecă privirea o clipă, dar îşi simţea obrajii aprinşi şi ştia că domnul Rowling îi vedea jena.

– Da, recunoscu ea, aş putea fi tăiată bucăţele de maimuţe şi tîrîtă pe toată insula, iar Patrick probabil că ar spune „Biata fată, ce păcat", după care, ar începe să caute pe cineva care să mă înlocuiască.

– Îţi subestimezi locul în inima domnului Trevarren, cred eu.

– Te înşeli, domnule Rowling.

– Gideon, o corectă el.

Charlotte simţi cum lacrimile îi inundau ochii şi le puse pe seama graviditătii şi a schimbărilor pe care aceasta i le adusese trupului şi sufletului ei.

– Gideon, repetă ea, acomodîndu-se cu numele. Într-un tîrziu, după cîteva clipe de tăcere stînjenitoare, ea se forţă să îi întîlnească privirea din nou. Ceva din el, din tandreţea înfăţişării sale invita la confesiune.

– Sînt într-o situaţie îngrozitoare, începu ea ştergîndu-şi ochii cu dosul palmei şi trăgîndu-şi nasul. Am mai fost căsătorită cu căpitanul Trevarren, înţelegi, şi acum nu mai sînt şi mai este şi un copil.

Gideon întinse mîna către Charlotte, iar ea trase taburetul pianului mai aproape, pe roţile lui de cristal verde, şi îi strînse degetele.

– Continuă, spuse el.

Ea îi relată întreaga poveste, începînd de la prima ei întîlnire cu Patrick, cu mulţi ani în urmă, la Seattle. Îl iubise pe Trevarren din clipa întîlnirii lor iniţiale, sus pe greementul lui *Enchantress,* mărturisi ea. Îi devenise soţie cu adevărat, cel puţin în inima ei, cînd Khalif îi declarase căsătoriţi. Patrick rupsese unirea lor – un nou şuvoi de lacrimi o podidi cînd îi povesti cît de uşor îi fusese să bată din palme şi să repete fraza divorţez de tine – dar pentru Charlotte legăturile erau mult mai strînse. Acum, mărturisi ea nenorocită, Patrick dorea să o abandoneze şi să o uite.

Cînd Charlotte termină povestea teribilă, neuitînd nimic, în afară de detaliile intime, văzu o nouă scînteie în ochii lui Gideon. Un muşchi al feţei i se încordă.

– Dar toate astea sînt absurde, răbufni el pe un ton furios. Omul a nesocotit toate poruncile lui Dumnezeu.

Charlotte înghiţi în sec, întrebîndu-se dacă oare spusese prea mult. Cu siguranţă că nu ar fi fost pentru prima dată.

– Nu cred că a intenţionat să facă asta, începu ea, dar Gideon o întrerupse imediat.

– Este inadmisibil, declară el. Charlotte, dacă Patrick nu se va căsători cu tine ca lumea şi nu vă va da ţie şi copilului numele său, o voi face eu.

Ea se simţi pălind. Gideon era un bărbat fin, bun, chipeş, dar, aşa minunat cum era, Charlotte se temea că nu-i va putea acorda privilegiile căsătoriei. În ciuda cuvintelor ei brave, spuse lui Patrick mai devreme, cum că îşi va lua un iubit odată ce o va lăsa în portul Quade, se pomeni că nu suporta ideea să fie atinsă de vreun alt bărbat.

Gideon se ridică pe jumătate din scaun şi depuse un sărut frăţesc pe fruntea lui Charlotte, după care se trase înapoi şi zîmbi iar.

– Deci aşa stau lucrurile, spuse el calm. Trimite-ţi căpitanul să discute cu mine, Charlotte. O să pun frica de Dumnezeu asupra lui.

Charlotte mări ochii.

– N-aş vrea ca Patrick să fie forţat să se însoare cu mine, şopti ea.

Gideon o bătu uşor pe mînă.

– Nu te agita, Charlotte. Nu cred că va fi necesar să folosesc forţa.

Charlotte porni imediat în căutarea lui Patrick şi îl găsi în biblioteca sa, uitîndu-se peste o serie de hărţi

împreună cu Cochran.

Vîntul care bătea în ferestre şi acoperişul mohorît, erau un fundal potrivit cu expresia acră a lui Patrick.

Poate acesta, se gîndi Charlotte cu resentiment, să fie acelaşi bărbat care m-a strîns atît de tare în braţe noaptea trecută, care mi-a turnat o dorinţă aprinsă în trup şi în suflet şi mi-a cucerit inima cu atingerea şi cuvintele lui?

– Ce este Charlotte? întrebă el aspru, privind-o rece ca gheaţa. Am treabă şi nu am prea mult timp la dispoziţie.

Ea rămase în pragul uşii duble, cu umerii drepţi şi bărbia ridicată. Chiar şi desculţă şi cu părul ciufulit, Charlotte ştia că întruchipa statuia demnităţii. Era un obicei pe care îl cultivase încă din copilărie.

– Gideon – domnul Rowling – doreşte să-ţi vorbească.

Patrick se încruntă, probabil fiindcă ea rostise numele de botez al musafirului şi lăsă harta pe care o examina să cadă cu un zgomot surd în cilindrul ei.

– O să trec mai tîrziu.

– Bine, încuviinţă Charlotte senină. Se răsuci să plece, ştiind că îl stîrnise pe Patrick, mulţumită de acest lucru.

Spre surprinderea ei, el o opri cu o întrebare concisă:

– Unde-ţi sînt pantofii?

Întîi Gideon se întrebase de ce era desculţă, iar acum dorea să ştie şi Patrick. Ea se uită la el peste umăr, timidă.

– N-aş vrea să te distrag de la treburile tale răspunzîndu-ţi la aşa o întrebare stupidă, spuse ea. Apoi plecă.

Îl auzi înjurînd şi zîmbi traversînd holul care dădea în spatele casei. Bucătăria se afla într-o clădire separată şi Charlote simţi brusc poftă de biscuiţii special ai Jacobei. Fredonă în timp ce traversa curtea de-abia observînd vîntul care îi dansa în păr şi care îi lipea rochia de picioare.

Patrick încercă să nu se gîndească la apelul musafirului său, misionarul care fusese adus la ţărm cu cîteva zile în urmă, dar modul în care Charlotte îi cîntase numele îi răsună în minte. Nu-şi putea permite să facă un plan de apărare pentru toţi cei de pe insulă cu mintea distrată.

În cele din urmă, murmură o scuză faţă de Cochran, care zîmbi iritat şi se duse încăutarea lui Rowling. Bărbatul se afla în salon, iar Stella şi cu Jayne se foiau ambele în jurul lui, turnîndu-i ceai, sporovăind ca două păsări tropicale. Patrick ţinea mult la ele – erau surorile pe care nu le avusese niciodată – dar atunci, dorinţa lor tinerească şi aprigă de a-i face plăcere lui Rowling îl enervă.

– Afară, spuse el fără vreo explicaţie în prealabil.

Jayne şi Stella schimbară priviri îmbufnate şi părăsiră camera.

Patrick închise uşile şi se sprijini de ele cu braţele încrucişate, avînd o expresie de orice fel, numai caritabilă nu. După părerea lui, salvase viaţa acestui om

oferindu-i sanctuarul casei sale şi ajutorul servitorilor lui şi nu îi mai datora nimic.

Celălalt bărbat oftă şi Patrick fu surprins şi iritat să se pomenească întrebîndu-se dacă Charlotte era atrasă de trăsăturile delicate ale lui Rowling, de manierele lui politicoase şi graţioase.

– la loc, îl invită Rowling de parcă acesta era salonul lui, iar Patrick era vreun servitor.

Mîndria lui Patrick nu-i oferi altă soluţie decît să rămînă în picioare. Îşi aţinti privirea asupra bărbatului mai scund şi aşteptă, lăsînd să i se întrevadă furia pe faţă.

Rowling zîmbi doar.

– Încăpăţînat, deci, comentă el mai mult ca pentru sine. Din cauza accentului britanic, felul său de a vorbi suna foarte rafinat şi Patrick spera că Charlotte avea destulă minte cît să vadă dincolo de aceste calităţi superficiale.

– Timpul meu este valoros, spuse el şi din cauza gîndurilor sale, vorbele sunară ascuţite şi nervoase. Reverendul oftă din nou.

– Da. Ei bine, nu mai are rost să o tărăgănăm, nu? Tu profiţi de o femeie nevinovată, iar eu, în calitate de om al lui Dumnezeu, nu pot să nu protestez.

Patrick se dezlipi de uşă, simţindu-se de parcă cineva îi aruncase o mănuşă peste faţă.

– Vorbeşti despre Charlotte? Era o întrebare prostească şi ştiu de îndată ce pronunţă cuvintele, dar acuzaţia lui Rowling îl prinsese cu garda jos şi nu avu timp de gîndire.

– Da. Minunată fiinţă, nu?

Patrick se gîndi la felul în care Charlotte îi hrănea

trupul şi sufletul în fiecare seară şi încuviinţă brusc din cap spre Rowling.

– Continuă, reverende. Nu vreau să îmi irosesc toată ziua.

Zîmbetul lui Rowling nu tremură, dar nici nu-i înlocui durerea atît de vizibilă din ochi.

– Ai lăsat-o să creadă că este soţia ta şi i-ai zămislit un copil, aşa este?

Patrick înghiţi în sec, începu să vorbească şi se opri. Nu se mai simţise atît de stîngaci de prima dată cînd fusese pus la şcoală să recite.

– Nu a fost aşa de simplu, reuşi el să bîguie în final.

– Apoi, continuă Rowling, de parcă Patrick nu vorbise deloc, ai divorţat de ea. Corect?

– A fost o căsătorie păgînă şi un divorţ păgîn, spuse Patrick răspicat.

– Nu şi pentru Charlotte, replică reverendul. Iar acum mai este şi copilul.

Patrick se simţi obosit şi micul perete pe care îl zidise în jurul inimii sale începuse să se fisureze.

– Da, începu el, toată disperarea fiind cuprinsă într-un singur cuvînt. Îşi dorea cu ardoare să fi fost genul de bărbat care să îşi trăiască viaţa pe uscat, între pereţii unei singure case şi în braţele unei singure femei, dar ştia că nu ea. Dorinţa lui de hoinăreală făcea parte din el, aşa cum făceau culoarea părului sau alinierea dinţilor.

– M-am oferit să mă căsătoresc cu ea, spuse misionarul. Nu poate fi vorba de dragoste între noi, firește, dar cel puţin onoarea îi va fi salvată în acest fel, iar cel mic va avea un nume de familie.

Mintea lui Patrick fu inundată de imagini. O văzu pe Charlotte stînd goală în patul bărbatului acestuia, arcuindu-se sub lovitura şoldurilor lui, cu pielea strălucindu-i din cauza acestui exerciţiu singular al pasiunii, cu părul bogat răsfirat pe perne. Îi auzi familiarul oftat de plăcere şi sunetele şi imaginile îl îndurerară în aşa hal, încît îşi mută gîndul în altă parte. Văzu o fetiţă, o versiune miniaturală a lui Charlotte, alergînd pe o pajişte verde, aruncîndu-i-se în braţe lui Rowling, rîzînd muzical şi strigînd delicios: „tată".

Patrick închise ochii.

– Charlotte a fost de acord cu căsătoria?

– Nu încă, replică Rowling, dar Patrick, nu fu consolat. Tonul musafirului său indica faptul că se aştepta să o implore pe Charlotte să îi devină soţie şi asta cît de curînd.

– Dar?

– Doar aştept să vină, odată ce condiţia ei va fi stabilită. Chiar şi pe o insulă îndepărtată, domnule Trevarren, graviditatea poate fi jenantă pentru o femeie fără soţ. Rowling se opri frecîndu-şi bărbia, în timp ce se gîndea. Următoarea remarcă explodă în cameră ca o dinamită: De vreme ce eşti căpitanul unui vas, domnule, ai şi autoritatea legală şi morală de a face un ceremonial de căsătorie. Mi-ar plăcea să ne uneşti pe mine şi pe Charlotte în sfînta taină a căsătoriei – odată ce ea mă va accepta.

Patrick se simţi de parcă o forţă subterană imensă stătea să izbucnească din el şi să erupă cu violenţă sălbatică. Vocea îi ieşi şuierată, ca un abur.

– Întîi să te văd în iad!

Rowling rîse.

– Poţi sfîrşi în focul iadului, căpitane, datorită naturii tale arogante şi egoiste, dar te asigur că nu mă vei întîlni acolo. Se opri, privindu-l pe Patrick cum se răzgîndea. Charlotte se va căsători cu mine. Şi voi da copilului numele meu. Îl voi iubi ca şi cînd ar fi al meu.

– Eşti foarte încrezător în farmecele tale, urlă Patrick cînd reuşi să vorbească – de-abia după ce traversă camera spre bar şi îşi turnă nişte brandy. Dar uiţi că sîntem blocaţi aici. Vor trece poate luni sau ani pînă cînd alt vas va ancora aici.

Rowling aşteptă pînă cînd Patrick îi întîlni privirea din nou, înainte să spună:

– Am chemarea să predic în Australia, spuse el, şi îi voi răspunde. Deja m-am rugat pentru un vas care să mă ducă acolo şi va veni unul cît de curînd.

Patrick scoase un sunet nepoliticos, de amuzament.

– Te-ai rugat...

– Da, îl întrerupse Rowling, destul de politicos. Şi cu rare excepţii, Dumnezeu îmi onorează cererile.

Mai tîrziu, Patrick regretă răutatea următorului lucru pe care îl spuse, dar se simţise mult prea furios şi prea încolţit ca să spună altceva.

– Te-ai rugat şi pentru soţia ta înecată, sau a fost una dintre excepţiile cînd Dumnezeu te-a ignorat?

Culoarea se scurse de pe faţa lui Rowling, dar îşi reveni repede. Era puternic, Patrick putea vedea acest lucru.

– În înţelepciunea lui infinită, Dumnezeu, trebuie să fi decis că Susannah şi-a îndeplinit misiunea aici şi a chemat-o acasă ca să o răsplătească.

Patrick se uită în altă parte. Vru să se scuze, dar îşi înghiţi cuvintele.

Rowling continuă pe un ton neîndurător:

– Charlotte va fi o misionară grozavă, cred...

Lui Patrick nu îi trebui pregătire teologică pentru a şti că fusese iertat într-un mod nobil şi acest lucru îl înfurie. Trînti paharul cu brandy pe suprafaţa dulapului de băuturi cu o asemenea forţă, încît piciorul se sparse şi paharul căzu ca un copac trăsnit.

– Destul! răcni el, întrerupînd discursul lui Rowling despre capacitatea lui Charlotte de a-i converti pe păgînii.

Celălalt bărbat zîmbi din nou, în felul blestemat şi blînd pe care Patrick începea să îl urască.

– S-a întîmplat ceva, căpitane?

– La dracu', normal că s-a întîmplat, zbieră Patrick. Charlotte este a mea şi va rămîne a mea.

Rowling vorbi cu blîndeţe:

– Atunci mai bine te-ai căsători cu ea aşa cum trebuie, căpitane.

Patrick îşi îngustă ochii spre predicator şi îl întrebă pe un ton jos, ameninţător:

– Charotte te-a pus să faci asta?

– Charlotte mi-a mărturisit necazurile ei, asta-i tot, răspunse Rowling. Mi s-a părut practic să îi propun căsătoria – cu verigheta mea pe deget va fi ferită de scandal, iar eu voi fi salvat de la singurătate. Crede-mă, cînd îţi spun că am fost sincer în comportament şi că, dacă m-aş ruga acum cum trebuie, valul de iubire se va întoarce asupra mea.

Era înduioşătoare încrederea oarbă a englezului în Cel Atotputernic. Cine se credea – Moise? David?

– Şi m-ai făcut arogant, pufni Patrick.

Rowling zîmbi din nou.

– „Rugăciunea unui om umil cîntăreşte mult", cită el cu credinţă oarbă. Iar eu sînt o persoană umilă, căpitane. Dacă îi cer lui Dumnezeu favorurile lui Charlotte, El mi le va da cu siguranţă.

– Nu te deranja şi nu-l deranja nici pe Dumnezeu pentru Charlotte, se răsti Patrick. Dacă mă vrea de soţ mă voi căsători cu ea. Se poate aranja imediat. Iar dumneata, domnule Rowling, te poţi ruga pentru un vas care să te ducă de pe insulă mai înainte să-mi ies din fire şi să te dau drept hrană peştilor.

Slujitorul Domnului nu părea impresionat, ci chiar amuzat.

– Eu şi cu tine ne-am deschis sufletele unul altuia, spuse el. De acum înainte cred că ne putem spune pe numele mic.

În acel moment, chiar cînd fu pe cale să explodeze, Patrick descoperi că îl plăcea pe domnul Rowling. Drace, dar voia să îl dispreţuiască total, însă nu reuşi.

Vîrfurile palmierilor loviră în ferestre, aplecate de vîntul rece dinspre mare. Patrick şi Gideon se uitară lung unul la celălalt, unul stînd jos, altul în picioare.

Charlotte le ajuta pe Jacoba şi pe Mary Prinde-Peşte-Mult la bucătărie, cînd Stella intră luptîndu-se să tragă uşa împinsă de vînt în urma ei.

– Patrick vrea să te vadă, spuse ea cumva iritată, privind-o pe Charlotte acuzator. În clipa asta, în biblioteca lui.

Charlotte simţi un fior de triumf, sigură că Gideon îi arătase lui Patrick unde greşise şi că totul va fi bine între ei.

– Ei, spuse ea destul de obraznic, se întîmplă să fiu ocupată acum. Patrick va avea de aşteptat un pic. Îi poţi spune asta.

Stella se aşeză, cu braţele încrucişate.

– Mai degrabă, aş lua ceaiul cu diavolul, răspunse ea. Căpitanul este nervos şi nu îl voi sfida singură.

Cu un oftat lung, plin de suferinţă, Charlotte îşi şterse mîinile pe un şorţ împrumutat – frămîntase cocă pentru pîine – şi o sorbi pe Stella din ochi. De fapt, le plăcea pe Stella şi pe celelalte, dar era precaută în a-şi arăta sentimentele, fiindcă nu ştia dacă le irita.

Patrick era singur în salon cînd ea sosi, stînd în faţa imensului şemineu de marmură, cu spatele lui lat spre ea. Îşi ridică privirea, văzu imaginea lui Charlotte în oglindă şi o îngheţă în loc cu o privire impenetrabilă.

– Te vei căsători cu Gideon Rowling şi vei pleca în Australia să salvezi suflete dacă el ţi-o va cere?

Charlotte medită, privindu-l încă pe Patrick în ochi. Totuşi, el nu se întoarse cu faţa spre ea.

– Da, îi răspunse ea după un interval lung de gîndire atentă şi sinceră. Înainte, fusese sigură că nu ar suporta atingerea altui bărbat pe trup, dar avusese timp să zăbovească asupra acestei chestiuni de atunci. Poate că nu aş accepta propunerea lui Gideon de prima, a doua sau a zecea oară, dar este un om bun şi

ştiu că va avea răbdare cu... cu repulsia mea naturală. Viaţa alături de el ar putea fi interesantă şi rodnică, sînt convinsă.

În cele din urmă, Patrick se întoarse cu faţa spre ea, deşi nu făcu nici un pas să se apropie. Îşi sprijini spatele de şemineu şi o privi pe Charlotte timp îndelungat.

– Te-ai putea duce la un alt bărbat după cîte am împărtăşit? o întrebă el pe un ton calm şi grav.

– Nu aşa de repede pe cît te-ai putea duce tu la altă femeie. Dar da, în timp, m-aş putea dărui lui Gideon.

Furtuna vuia în zidurile casei şi făcu ferestrele să zăngăne în rame. Timp îndelungat, Patrick şi Charlotte rămaseră tăcuţi, ascultînd, aşteptînd. Fulgerul lumină grădina şi strălucirea-i pală pătrunse în cameră chiar dacă geamurile fuseseră acoperite.

– Vreau să îmi fii soţie, zise Patrick după cîtva timp.

Charlotte simţi şi exaltare şi suferinţă în acelaşi timp. Dorea, tînjea după o căsătorie adevărată cu Patrick, şi totuşi ştia că el nu o cerea bucuros.

– Şi eu doresc să mă ceri ca lumea, îi răspunse ea cu o nepăsare pe care nu o simţea.

Pentru o clipă, furtuna păru să se localizeze în sufletul lui Patrick. Se apropie de ea, se lăsă într-un genunchi şi o privi în faţă.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă el cît de aspru putu.

Capitolul 19

– Da, răspunse Charlotte încrucişîndu-şi braţele şi răsucindu-se ca Patrick să nu îi vadă în ochi ofensa pe care i-o adusese cerînd-o aşa de dur.

– Mă voi căsători cu tine. Pentru copilul nostru, adăugă ea în gînd.

Simţi cum Patrick se ridică din genunchi în toată măreţia staturii lui.

– Căsătoria nu mă va face să mă răzgîndesc în privinţa trimiterii tale acasă, în portul Quade, o ameninţă el pe un ton grav şi rece. Oricum, tu şi copilul veţi purta numele meu, casa şi suportul material pe care ţi l-am promis.

Charlotte se aplecă, copleşită de durere. Vuietele vîntului umplură camera cu vaiete atît de ascuţite şi de chinuitoare, de parcă stafiile dansau pe acoperiş.

– De ce eşti de acord, Patrick, cînd se vede clar că sentimentele tale nu s-au schimbat?

El îşi ridică braţele brusc, ca pentru a-i atinge umerii

sau faţa, apoi le lăsă să cadă în părţi.

– Nu, Charlotte, replică el, sentimentele mele nu s-au schimbat. Şi să-mi ajute Dumnezeu nici să nu se schimbe vreodată.

Cu această afirmaţie, Patrick se răsuci şi porni să deschidă uşile duble ale bibliotecii ca să îl cheme pe Cochran. După ce făcu acest lucru, se întoarse ca s-o privească şi, cu aroganţa lui tipică, dădu un dictat regal:

– Cînd furtuna se va dezlănţui, va secera recolta de trestie de zahăr şi va dezrădăcina copacii pe jumătate. Orice prost care va hoinări pe afară va fi ucis cu siguranţă. Ai grijă să stai în casă şi să îţi alegi o rochie de mireasă. Privirea îi căzu pe tălpile goale. Şi m-ar plăcea să porţi pantofi la ceremonie. Am încredere că mă vei asculta măcar de data asta.

Charlotte zîmbi dulce şi avu grijă să vorbească pe un ton mult prea şoptit pentru urechile lui Patrick.

– Poate întîi să mor.

El o studie vreme îndelungată, apoi deschise uşa.

– Atunci vezi-ţi de treburile tale. Eu şi cu Cochran avem de lucru.

Charlotte mergea ca o prinţesă în spatele lui. Îl întîlni pe Cochran în hol şi fu încurajată de semnul cu ochiul pe care i-l făcu acesta.

Urcînd treptele spre dormitorul stăpînului, Charlotte începu să se uite printre rochiile splendide pe care i le făcuse Patrick în Spania. Cele care rezistaseră fierberii nu fuseseră aruncate în foc, ci căzură pe mîna eficientă a Jacobei, ca să fie aerisite, călcate şi atîrnate în dulapul enorm adus din altă cameră.

Furtuna năprasnică şi propriile-i emoţii o distraseră pe Charlotte, dar în final alese o rochie ivorie, decorată cu perle şi boabe de cristal. Decise să aşeze un batic de mătase drept voal şi stătea în faţa oglinzii probîndu-le, cînd auzi o bătaie în uşă.

– Intră, strigă Charlotte, aşteptîndu-se să fie Jacoba sau poate Mary Prinde-Peşte-Mult.

În schimb, le văzu pe cele patru pupile ale lui Patrick. Se răsuci ca să le întîmpine pe Nora, Stella, Jayne şi pe sfioasa Deborah, care o evitase pînă atunci.

Charlotte îşi adună puterile, aşteptînd un soi de înfruntare.

Stella, bruneta, care îl curtase pe Gideon, păşi în faţă.

– Jacoba spune că o să avem o nuntă, zise ea.

Charlotte încuviinţă din cap, aşteptînd. Stella se uită în spate, la prietenele ei, apoi reîntîlni privirea lui Charlotte.

– Patrick Trevarren ne-a fost ca un frate mai mare, protejîndu-ne cînd am rămas singure, asigurîndu-se că avem tot ce ne trebuie şi multe din cîte doream. Cred că sîntem aici ca să îţi spunem să nu-i faci vreun rău, fiindcă îţi vom da de furcă.

Aşteptîndu-se la ceva diferit, Charlotte răsuflă uşurată.

– Ce vă faceţi să credeţi că l-aş răni în mod deliberat pe Patrick? Îl iubesc.

– Ai petrecut jumătate de dimineaţă încuiată în salon cu Gideon Rowling, îi reaminti Stella.

Charlotte nu avea ce să-i explice; nu făcuse nimic rău. Aşteptă pur şi simplu, cu braţele la piept,

privindu-le pe celelalte.

Ceva se izbi tare de peretele exterior şi Deborah, cea mai tînără dintre pupilele lui Patrick, tresări violent şi scoase un ţipăt îngrozit. Nora, fata care o prezentase maimuţei Mathilda pe Charlotte, puse o mînă protectoare în jurul umerilor lui Deborah, liniştind-o.

Un minut mai tîrziu, Nora păşi lîngă Stella.

– Patrick crede că ar trebui să ne trimită pe toate să trăim în Anglia şi America, îi spuse ea lui Charlotte. Deşi Stella nu s-ar împotrivi să părăsească insula, noi celelalte dorim să rămînem aici. Vrei să vorbeşti cu Patrick pentru noi?

Charlotte oftă.

– O să încerc, dar căpitanul nu este prea maleabil acum. Este îngrijorat din cauza furtunii...

– Şi a piraţilor, o întrerupse Deborah, cea cu ochii albaştri precum cicoarea, măriţi de teamă, venind mai aproape de Jayne.

– Jacoba spune că dacă ne prind oamenii ăia, vom fi sclave ale păcatului pentru tot restul vieţii noastre.

Pe Charlotte o exasperă faptul că menajera sădea asemenea gînduri înfricoşătoare în nişte minţi atît de naive.

– Jacoba spune prea multe uneori. Nu trebuie să vă fie teamă. Probabil că nu există piraţi prin împrejurimi.

Jayne cea roşcată dădu din cap şi vorbi pentru prima dată.

– Asta ştii tu, spuse ea încruntîndu-se bine intenţionată. Domnul Rowling ne-a spus că vasul lui a fost asaltat de sălbatici...

– Oamenii ăia îngrozitori s-au dus demult, spuse

Charlotte ca să le consoleze. Şi dacă sînt aici, la o oarecare distanţă, îi vom extermina.

Jayne îşi dădu ochii peste cap.

– Există o serie de insule la o aruncătură de băţ cu multe golfuleţe tocmai nimerite ca să ascundă vase.

Înainte ca altcineva să poată vorbi, Patrick intră în mod imperios în cameră şi îşi trimise pupilele afară. Plecară nefericite, aruncîndu-i priviri pline de înţeles lui Charlotte.

Ea se uită în ochii lui Patrick şi hotărî să îi prezinte mai tîrziu motivele pentru care să le lase pe Deborah, Nora şi Jayne să rămînă pe insulă, în loc să le redea societăţii.

– Ce doreşti? întrebă ea cu răceală, întorcîndu-se la probarea baticului pe post de voal de mireasă.

Îi simţi zîmbetul în ceafă ca pe o rază de soare, îi auzi vocea.

– Cu regrete, dar nu avem timp pentru ceea ce doresc, replică el. Ne vom căsători într-o oră, dar deliciul consumării unirii noastre va trebui să aştepte pînă mai tîrziu.

Charlotte simţi o căldură în obraji şi se răsuci ca să se uite la el, voalul căzîndu-i graţios peste păr şi peste umeri.

– Acum? Ne căsătorim acum?

Patrick luă teatral ceasul din buzunarul de la pieptul cămăşii sale largi şi îl consultă.

– Cam în cincizeci de minute. Rowling a întocmit un certificat. El poate spune cuvintele, iar noi vom semna hîrtia şi toată treaba se va sfîrşi.

– Toată treaba? repetă Charlotte. Dumnezeule

mare, Patrick, nu ai nici măcar decenţa să pretinzi de dragul meu că aceasta este o căsătorie reală?

– Este destul de reală, spuse Patrick oftînd distrat. Grăbeşte-te, zeiţă. Am şi alte treburi de făcut.

Charlotte îşi dădu ochii peste cap, ştiind că nu avea rost să protesteze. Patrick Trevarren era, evident, la fel de sensibil şi de romantic precum vitele care cărau cheresteaua tatălui ei de la munte la moară. El îşi privi ceasul din nou, se încruntă parcă surprins să vadă că se schimbase ceva în chip fundamental şi ieşi din nou.

Charlotte se duse în baie, se spălă timp îndelungat, îşi puse o camizolă de tafta bleu-deschis. Adăugă desuurile necesare şi cămăşuţele voluminoase şi apoi îşi trase rochia ivorie peste cap.

Mary Prinde-Peşte-Mult apăru, de parcă fusese chemată, să-i închidă şirul de nasturi de pe spate, şi era nervoasă.

– Vîntul ăsta mare, spuse ea agitată, o să ne ridice de pe insulă şi o să ne arunce în mare.

– E zgomotos, încuviinţă Charlotte. De ore întregi, toată lumea din gospodărie trebuia să ridice tonul ca să se facă auzit peste vuietul furtunii.

Mary o aşeză pe Charlotte pe un scaun şi începu să-i împletească părul cu dibăcie. Mîinile ei rapide parcă zburau şi-i făcu un coc în onduleuri care-i încadrau faţa delicată. Deborah intră grăbită în cameră cu un coş plin cu orhidee roz, chiar cînd Mary îi prindea voalul improvizat.

Deşi Charlotte era încîntată de cadou, se temea că fata a riscat serios aducîndu-i-l.

– Oh, Deborah, şopti ea, minunate! Dar sigur nu

te-ai dus afară să le culegi?

Deborah zîmbi timid şi roşi. Era micuţă, cu păr şi trăsături delicate şi cîndva, cînd se va maturiza, va deveni foarte frumoasă.

– O, nu. Eu nu aş îndrăzni să-l sfidez pe Patrick astfel – m-ar fi pus să stau în camera mea şi să citesc cu glas tare, dacă aş fi făcut asta.

Charlotte zîmbi, cînd află metoda de disciplinare a lui Patrick. Ştia că el ar fi preferat ca ea să creadă că era mult mai sever.

– Atunci de unde ai luat florile astea splendide? întrebă ea, în timp ce Mary i le aranjă repede în jurul marginii voalului.

– Nora le-a adus, răspunse Deborah în şoaptă pe nerăsuflate, îngrozită, evident, de îndrăzneala fetei.

– Cînd s-a dus prima dată să o caute pe Mattie. Ştii, maimuţa.

Un fior de alarmă trecu prin mintea lui Charlotte.

– Prima dată? repetă ea.

Mary stătea acum nemişcată, cu mîinile în aer, ascultînd la fel de interesată ca şi Charlotte.

– Nu o să o pîrăşti, nu? Nora deja a mai trecut deja de cinci ori prin *Levitic,* aşa că Patrick s-ar putea să-i dea de citit întregul *Vechi Testament,* dacă aude despre asta.

Charlotte şi Mary schimbară priviri între ele.

– Deborah, spuse Charlotte calmă, încercînd să nu o sperie pe fetiţa timidă, spui că Nora s-a dus afară, în furtună nu o dată, ci de două ori?

Ochii calzi ai lui Deborah se umplură de lacrimi.

– Am băgat-o în încurcătură, nu?

– Deborah, insistă Charlotte.

– Da! ţipă Deborah. Da, e afară – am implorat-o să nu se ducă, dar a sus că nu o putea lăsa pe Mattie să moară în furtună...

Charlotte îi vorbi calm lui Mary Prinde-Peşte-Mult.

– Du-te şi spune-i căpitanului Trevarren despre asta, te rog. Cineva trebuie să se ducă şi să o aducă pe Nora înapoi.

Mary dădu din cap şi se grăbi să iasă din cameră. Lumea părea să se întunece în timp ce Charlotte stătea acolo, ascultînd vuietele furioase ale vîntului. Trebuia să fi fost un mare scandal jos, cînd lui Patrick îi ajunsese la urechi că una dintre pupilele lui nu numai că nu-i ascultase ordinele, dar îşi riscase viaţa, însă Charlotte nu auzi. Probabil că trecu un sfert de oră, cînd Jacoba veni după ea, ducînd o lumînare într-o mînă şi arătînd la fel de serioasă de parcă în acea casă aveau loc funeraliile stăpînului ei şi nu o nuntă.

– Nora a fost găsită şi adusă înapoi?

– Ea şi cu drăcoasa de maimuţă au venit acum cinci minute, răspunse Jacoba, conducînd-o afară din dormitorul stăpînului şi de-a lungul holului. Animalul nu a păţit nimic, dar cred că mirele îi dă domnişoarei Nora o lecţie pe care să o ţină minte toată viaţa.

Charlotte oftă. Îi părea rău pentru Nora, fiind şi ea pedepsită o dată sau de două ori de către Patrick.

Cînd ea şi Jacoba ajunseră în salonul principal, unde se aprinseseră candele ca să dea o lumină blîndă, tremurătoare, Nora stătea lîngă pian, smiorcăindu-se şi arătînd ca o pasăre colorată ale cărei pene fuseseră smotocite. Deborah, Jayne şi Stella o înconjurau, ferme

în a o sprijini deşi erau toate de acord că Nora fusese nesăbuită să plece din casă de dragul unei maimuţe.

Cît despre el, mirele, arăta mai ameninţător ca niciodată. Se uită scurt spre Charlotte, de parcă îndrăznise să-i reproşeze că îşi pedepsise pupila, iar ea nu îi acceptă provocarea. Nu o bătuse de fapt pe fată şi insula era proprietatea lui. În calitate de tutore natural, avea dreptul să stabilească reguli şi să se aştepte ca ele să fie urmate.

Gideon stătea oarecum tremurînd în faţa şemineului, îmbrăcat în nişte haine prea largi pentru el, de vreme ce nu erau ale sale şi ţinea în mînă o carte de rugăciuni. Volumul i-l dăduse Jacoba curînd după ce îşi recăpătase cunoştinţa, fiindcă pe al lui îl pierduse pe mare.

Charlotte şi Patrick îşi luară locurile în faţa lui, Charlotte simţindu-se la fel de timidă şi de stîngace ca o mireasă virgină, iar Patrick stînd drept. Cu colţul ochiului, Charlotte văzu că avea maxilarul încordat şi că era mohorît.

Gideon se uită la Patrick şi apoi, cumva cu tristeţe, la Charlotte.

– Eşti sigură că asta doreşti să faci? o întrebă el pe un ton calm dar puternic. Poţi opta, ştii.

– Începe ceremonia, se răsti Patrick, prinzîndu-şi mîinile la spate ca un soldat la o paradă.

– Charlotte? insistă Gideon, ignorînd cuvintele poruncitoare ale lui Patrick. Ea respiră adînc şi expiră încet, imaginîndu-se în Australia, ajutînd la convertirea băştinaşilor. Nu va fi o misionară bună, decise ea, din moment ce iubea luxul, ca de exemplu hainele

frumoase şi băile înmiresmate.

Totuşi, Gideon nu era un bărbat urît şi ar putea fi un soţ devotat, dacă nu pasionat, şi un tată ferm, minunat. Ar fi avut o viaţă interesantă alături de el.

Charlotte îşi ridică privirea spre Patrick; pe de altă parte, îl iubea pe el, pe Trevarren, cu tot sufletul, aşa imposibil cum era. Erau mai multe mistere în jurul lui pe care dorea să le rezolve, atîtea punţi intime de traversat şi atîtea insule interioare de explorat.

– Asta doresc, spuse ea în final, şi fu încîntată de uşorul oftat scos de Patrick la cuvintele ei.

– Foarte bine, atunci, spuse Gideon ursuz. Îşi drese glasul şi continuă: Prea iubiţilor, începu el solemn, ne-am adunat aici în faţa lui Dumnezeu...

Restul ceremoniei se desfăşură într-o grabă ameţitoare pentru Charlotte, furtuna se înteţi. Char cînd Gideon îi declară pe Patrick şi pe Charlotte soţ şi soţie, ceva uriaş bubui într-o fereastră şi în acoperişul ei protector, adăugînd un crescendo măreţ căsătoriei.

Charlotte nu se aşteptase ca Patrick să o sărute, din moment ce se grăbise aşa de tare să o termine cu nunta. Prin urmare, fu surprinsă cînd el o ridică pe vîrfurile picioarelor complet desculţe şi o sărută pe gură. Înainte să-i dea drumul, o cuceri cu limba spunîndu-i astfel că următoarea plăcere va întrece cu mult ceea ce învăţase ea pînă atunci.

Ea tremura de dorinţa de a se dărui acestui bărbat şi de furie că lucrurile stăteau astfel. Cît de uşor i-ar fi fost să-l iubească pe Gideon, cît de tandru şi de liniştit. Dar nu. Nu Charlotte. Ea trebuia să îl adore, chiar să-l idolatrizeze pe bărbatul care deja o lăsase o dată

într-un harem şi susţinea că el nu se va lega de nici o casă şi de nici o femeie.

Patrick îi întrerupse gîndurile cu un ordin dur.

– Jacoba, du femeile în pivniţă.

Se opri ca să-i arunce o privire lui Charlotte, apoi se uită îmbufnat în direcţia Norei.

– Veţi sta acolo, toate, pînă cînd trece furtuna. Nici măcar Charlotte, aşa întreprinzătoare cum era, nu se gîndi să-l sfideze pe Patrick după ce auzi tonul cuvintelor sale. Spusese „toate", şi va fi necesară o armată de îngeri ca să o apere pe cea care nu se va supune.

Charlotte gesticulă spre Nora şi spre celelalte să vină şi ele o urmară supuse pe Jacoba jos, pe scara de piatră din spate, într-o cameră întunecoasă, care îi aminti de beciul din palatul lui Khalif.

De fapt, amintirea palatului lui Khalif nu era cea la care se aştepta o mireasă în ziua nunţii ei.

– Erai frumoasă, spuse Deborah cu admiraţie, cînd fură aprinse mai multe lumînări şi se aşezară confortabil în beciul întunecat.

Nora se smiorcăi, cu faţa plină de umilinţă şi de furie. Maimuţa pentru care îşi riscase pielea venise ţipînd din întuneric şi i se aruncase în poală, precum un copil mic şi înspăimîntat.

– Sper că Patrick Trevarren să capete o nevralgie pentru tot restul vieţii, spuse Nora. Nu numai că a ţipat la mine pînă cînd am crezut că se dărîmă acoperişul – dar a spus că trebuie să copiez tot primul act al lui *Julius Caesar* pînă marţi. Cînd l-am întrebat ce o să facă dacă refuz, mi-a răspuns să fiu isteaţă şi să nu încerc să aflu.

Stella oftă şi practica Jayne îşi scutură frumoasa claie de păr spunînd:

– Nu te mai văita, Nora. Ai primit ce ai meritat. Scoţiancă proastă, ai fi putut fi suflată de o rafală de vînt!

Jacoba se încruntă la ambele fete.

– Jayne, ţi-aş mulţumi dacă nu ai înjura. Cît despre tine, Nora, eşti norocoasă că îl ai pe căpitan care să îţi poarte de grijă. Zăpăcite cum sînteţi, aţi fi ajuns de rîpă dacă nu ar fi fost el. În orice caz, aş îndrăzni să spun că îmi este suficientă casa asta care stă să se dărîme peste noi, fără ca voi să vă comportaţi ca nişte copii.

– Crezi că vom fi ucise? îndrăzni Deborah să întrebe, cu vocea slabă şi tremurătoare. Casa se va dărîma?

Charlotte se întinse şi o luă pe fată de mînă.

– Nu, iubito. N-o să fim omorîte. Jacoba exagerează acum – pereţii acestui loc sînt la fel de stabili ca şi insula.

– Cred că ar trebui să cîntăm, propuse Stella.

– Oh, Doamne, se enervă Jayne. Nu e destul de rău că ne adăpostim de taifun într-un beci urît mirositor, cu o maimuţă drept companie? Trebuie să ascultăm şi răgetele tale?

Charlotte zîmbi.

– Am putea cînta toate, propuse ea, ridicînd dintr-un umăr. Cîteva minute mai tîrziu, începură să cînte un cîntecel prostesc pe voci înalte – mai puţin Jacoba – inclusiv maimuţa.

Curînd veniră bărbaţii, cu excepţia lui Patrick şi a lui Cochran, aducînd pături, lumînări suplimentare, împreună cu nişte coşuri cu mîncare şi bidoane pline cu apă.

Trecuseră ore în şir pînă ce vîntul se potoli şi casa

cea mare încetă să se scuture din temelii. Charlotte stătea trează pe o piatră mare, înfăşurată strîns în pătura ei, cînd auzi uşa deschizîndu-se.

– S-a terminat, îl auzi ea pe Patrick. Părea obosit.

Ea se ridică, aruncă pătura deoparte şi se duse spre el.

– Ţi-e bine?

El se uită în depărtare şi ea văzu un muşchi zbătîndu-se pe faţa sa.

– Da, replică el răguşit, dar recolta de trestie de zahăr s-a dus, la fel şi toate construcţiile de pe insulă.

Charlotte îşi puse mîinile uşor pe braţele lui încordate sub cămaşa de ginere sfîşiată şi murdară. Îi spuse din priviri că dorea să îl ajute să uite de recolta pierdută şi de pagubele generale, cel puţin în noaptea asta.

– Am nevoie de tine, conchise el cu o privire.

– Toată lumea înapoi în paturile voastre moi, anunţă Cochran cu veselie. Răul a trecut.

Patrick rămase cu privirea coborîtă asupra lui Charlotte, apoi îi luă mîna într-a lui, o duse la buze şi îi sărută degetele uşor. Erau singuri – plecase pînă şi maimuţa – cînd el şopti:

– Oh, doamnă Trevarren, de ce trebuie să fii atît de frumoasă?

Ea îşi strecură braţele în jurul taliei lui.

– Nu am pantofi, şopti ea, lăsînd întrebarea în aer, fiindcă nu ştia cum să răspundă.

El rîse, îi ridică marginea rochiei şi văzu zece degete strălucind ca alabastrul prăfuit în lumina slabă a candelelor.

– Aminteşte-mi să-ţi fac o morală severă pentru

nesupunerea ta, spuse el ridicînd-o în braţe şi pornind spre uşă.

– Vorbind de asta, începu Charlotte încruntată.

Ea îi simţi oftatul în timp ce o ducea pe treptele de piatră şi prin latura principală a acelei case enorme.

– Nevastă, dacă ai de gînd să mă mustrezi pentru că am ţipat la Nora, mai bine taci. Cum să-i fi oprit pe ceilalţi să nu plece de capul lor ca să nu fie omorîţi, dacă ei i-aş fi permis să-şi pună viaţa în pericol? Sînt momente, iubito, cînd trebuie să dăm prioritate altor lucruri, în favoarea intenţiilor frumoase.

Charlotte nu-i putea tăgădui logica. În timpul calamităţii, viaţa tuturor de pe insulă depindea de colaborarea lor şi nu putea exista decît un singur conducător. Fără îndoială că acela era Patrick.

Îi sărută gîtul neastîmpărat, în timp ce el o ducea în braţe prin casa întunecoasă.

– Îţi pare rău că te-ai însurat cu mine? întrebă ea, necăjindu-l.

– Chiar acum, replică Patrick urcînd scara principală cu iuţeală, sînt foarte bucuros că eşti soţia mea, Charlotte. Am nevoie să mă pierd în tine, Charlotte, mai mult ca oricînd şi o pot face cu inima uşoară, fiindcă de data asta eşti într-adevăr doamna Patrick Trevarren.

Ea îi mozoli lobul urechii.

– Nu mă aţîţa, o ameninţă el, deschizînd larg uşa, dormitorului cu o mişcare bruscă a piciorului. Deja sînt ridicat cît catargul principal al unui vas şi tot ce pot face este să te duc rapid în pat înainte de a te avea.

Charlotte tremură de anticipaţie şi de neastîmpăr. Doar în această zonă a vieţii era dornică să i se supună

în cea mai mare parte a timpului.

– Atunci poate că ar trebui să fii satisfăcut imediat ca să faci dragoste cu mine ca lumea.

El o puse în picioare, ridicîndu-i bărbia cu o mînă.

– Eşti o vrăjitoare, îi spuse el cu vocea răguşită de emoţie şi de dorinţă. Doar cînd te ating ca acum, sau cînd stau aproape de tine, simt că îmi fierbe sîngele în vene. Ce mi-ai făcut, Charlotte Trevarren?

Ea îi descheie pantalonii nasture cu nasture, încetul cu încetul, oprindu-se să-i prindă penisul în mîini şi să-i asculte geamătul involuntar de plăcere. În cele din urmă, se răsuci cu spatele la el, cu un ordin mut să o dezbrace, iar el se supuse cu stîngăcie.

După ce îşi scoase rochia, Charlotte îşi dezbrăcă camizola şi jupoanele, apoi chiloţii. Patrick stătea uitîndu-se lacom la sînii ei ridicaţi, gata de intrare.

Charlotte îi dădu uşor jos pantalonii peste coapsele puternice, musculoase, apoi îl împinse într-un scaun fără să-l mai dezbrace şi de celelalte.

Charlotte era nestăvilită în bucuria ei şi veni să încalece genunchii lui Patrick, afundîndu-se în el puţin cîte puţin, vibrînd.

Patrick gemu şi îşi lăsă capul pe spate cît ea îl călări şi cînd încercă să mărească ritmul, ea se retrase. El o imploră răguşit, iar ea îi dărui plăcerea cu cumpătare.

– O, Doamne, Charlotte, gîfîi el în final, cînd ea îl supuse agoniei plăcerii.

– Te rog... dă-mi ce-mi trebuie...

Ea înţelese greşit în mod deliberat şi se aplecă înainte, să-i şteargă buzele cu sînul întărit. El îl apucă înfometat şi lacom. Charlotte fu copleşită de propriile-i

simţuri. Scînci cînd Patrick preluă comanda continuînd să geamă chiar şi cînd o lăsă pe spate şi îi invadă peştera mătăsoasă cu vîrfurile degetelor. Cînd el începu să o loveastă ritmic şi să se mişte cu ea, Charlotte fu înnebunită.

Patrick o excită un timp, în final îi dădu drumul sînului, îi prinse coapsele cu mîini puternice, o ridică şi o coborî pe penisul lui de-a binelea.

Chiar să fi vrut, Charlotte nu ar fi putut să tacă în abandonul ei, fiindcă plăcerea era prea intensă. O consumă ca un foc şi o făcu să implore răguşit după satisfacţie, apoi ţipă lung şi tare, pînă ce trupul i se flexionă repetat într-o furie graţioasă a pasiunii. Patrick veni violent cînd ea i se lipi de piept obosită, aplecîndu-se deasupra ei.

Stătură uniţi şi uşuraţi pentru o bună bucată de timp. Apoi, Patrick o aranjă din nou pe Charlotte în poala lui, penetrînd-o. Ea se arcui pe spate, susţinută de mîinile lui, în timp ce el îi săruta sînii şi le lingea sfîrcurile cu limba.

Curînd, Charlotte îl dori şi Patrick o avu din nou atingîndu-i părţile drepte şi curbate ale trupului şi şoptindu-i cuvinte tandre de mîngîiere cînd ea i se convulsionă deasupra.

Fu o noapte lungă şi delicioasă şi cînd Charlotte se trezi dimineaţa, soarele puternic pătrundea prin spaţiile înguste dintre scîndurile care acopereau ferestrele. Locul lui Patrick era gol.

Liniştită, Charlotte se întinse senzual, carnea încă fremătîndu-i de atenţiile unicului Patrick. De data aceasta căsătoria lor era legală şi înfăptuită în propria

lor religie, iar Patrick nu putea scăpa de ea după bunul lui plac. Copilul lor va avea o naştere onorabilă şi, cel puţin pentru o perioadă, Charlotte se declară fericită.

Nu se amăgi; Patrick nu-şi schimbae intenţia de a o trimite în portul Quade. Totuşi, ar putea trece luni de zile pînă ce vor fi în stare să părăsească insula, lăsînd la o parte ideea de a pleca în nordul teritoriului Washington şi de a-şi construi o casă. Charlotte se consolă cu faptul că avea timp berechet să îşi facă soţul să gîndească la fel ca ea.

După un timp se ridică şi se duse în camera alăturată să se îmbăieze.

Apoi, după ce se îmbrăcă, coborî treptele şi observă că Mary Prinde–Peşte-Mult şi chiar Jacoba o tratau cu o nouă deferenţă. O numeau acum doamna Trevarren şi insistară să îi servească micul dejun pe verandă, ca să se poată bucura de căldura soarelui.

Peisajul era o scenă devastată, acoperită cu palmieri dezrădăcinaţi şi crengi rupte. Charlotte se gîndi că Potopul lui Noe trebuie să fi fost aproape asemănător – căzuse şi o parte din acoperişul verandei. Oricum, fură îndepărtate destule rămăşiţe în celălalt capăt ca masa să poată fi aşezată.

– Unde este căpitanul în dimineaţa asta? întrebă Charlotte. Se întinse după ceainic, dar Mary îi dădu mîna la o parte şi îi turnă ceaiul personal.

– Se uită pe cîmpuri, cred, replică fata în casă. Trestia trebuie replantată, cred.

Charlotte roşi dîndu-şi seama brusc că nu se gîndise nici o clipă la băştinaşi, nici cînd taifunul se înteţise.

– Mary... poporul tău... ce s-a întîmplat cu el?

Mary ridică din umeri şi zîmbi luminos.

– S-au ascuns toţi în peşteri cînd au venit vînturile mari, ca întotdeauna, de cînd se ştiu. Vor fi bine.

– Casele lor?

– Îşi construiesc altele noi, spuse ea şi se năpusti înapoi în casă, la fel de veselă ca şi cînd nu ar fi avut loc nici o furtună.

Capitolul 20

Recolta de trestie de zahăr era distrusă, iar satul de băştinaşi de pe cealaltă parte a insulei era o ruină, şi totuşi soarele strălucea la fel de tare de parcă Dumnezeu îl trimisese să ardă tocmai în acea dimineaţă. Cerul era de un albastru-pal şi briza adia proaspătă şi rece peste cristalinul mării.

În timp ce Patrick inspecta tunurile salvate de pe punţile lui *Enchantress* înainte ca ea să se scufunde, se păru că toate armele rezistaseră intemperiilor naturii, reflectă asupra situaţiei.

Pierderea trestiei de zahăr în acel an îi va afecta cu siguranţă resursele, la fel ca şi distrugerea impusă a lui *Enchantress*, dar el ştia că putea acoperi ambele dezastre cu timpul şi prin multă muncă. În cele din urmă, părea să se întrezărească la orizont apropierea unui vas prieten şi rugăciunile lui Rowling să fie acum îndeplinite. El şi Charlotte – Patrick se opri să zîmbească, amintindu-şi ce tigroaică de nevastă fusese cu

o noapte în urmă – vor naviga spre Seattle, unde el putea aranja construirea unui alt vas. Dorea, de asemenea, să construiască o casă frumoasă în acea comunitate, una care să-i adăpostească soţia şi copilul în timpul lungilor lui călătorii pe mare. În acest fel, Charlotte îşi putea vedea familia adesea fără să fie prea aproape. Odată ce treburile vor fi aranjate în Seattle, puteau pleca amîndoi spre portul Quade în vizită. Charlotte ar putea rămîne cît de mult dorea, deşi Patrick va veni şi va pleca.

El se sprijini de ţeava rece de metal a tunului, zîmbetul pălindu-i. Desigur că Charlotte doar îl necăjise cînd îi spusese că îşi va lua un iubit dacă o va lăsa singură.

Nu va îndrăzni să facă aşa ceva, nu?

Se gîndi jenat la vremea cînd o întîlnise prima dată pe domnişoara Charlotte Quade; era la cincisprezece metri înălţime de puntea cliperului lui, îmbrăcată cu o fustă scurtă şi ţinîndu-se strîns de greement. La următoarea lor întîlnire, ea se aventurase în *souk* în Riz, un loc care ar fi înspăimîntat un înger sensibil.

Iad şi blesteme, se gîndi Patrick. Dacă ea îşi asumase riscul unor alte escapade primejdioase; cine sau ce ar putea-o reţine pe Charlotte să nu se dăruiască altui bărbat?

Patrick fierbea pe dinăuntru. Imaginea lui Charlotte împărţindu-şi favorurile cu un altul decît cu el era insuportabil de îndurat.

Deşi nu era genul de om care să îl intereseze părerile celorlalţi, se îngrozea de scandalul inevitabil. Fiecare vas, fiecare tren, diligenţă sau căruţă putea duce

cu sine vestea afecţiunii năbădăioase a lui Charlotte, pînă cînd n-ar mai fi rămas un suflet din emisfera vestică care să nu fi auzit detaliile sordide.

Patrick înjură şi se duse să inspecteze dacă tunul al doilea fusese avariat de furtună. Înfăţişarea i se lumină brusc gîndindu-se la tatăl lui Charlotte, la legendarul Brigham Quade. Patrick îl întîlnise o singură dată pe acest bărbat, dar îl cunoştea îndeajuns ca să fie sigur că Charlotte se va purta cum se cuvine fiind în grija acestuia.

Cochran urcă dealurile şi se scărpină în cap la vederea căpitanului său, care fluiera vesel de parcă se pregătea să îşi apere regatul mic dar perfect.

– De ce eşti aşa de vesel? întrebă primul ofiţer, gîfîind un pic din cauza urcuşului. Iată-ţi recolta la pămînt şi numai Dumnezeu ştie ce necaz ne mai aşteaptă odată cu venirea următorului flux...

– Ai uitat că mi-am luat mireasă? îl întrerupse Patrick, bucuros să fie distras de pe făgaşul gîndurilor lui. Şi noaptea trecută a fost nunta mea, nu?

– Uitasem, într-adevăr, recunoscu Cochran, ştergîndu-şi sprînceana cu dosul mîinii musculoase, arse de soare. Urechile i se înroşiră şi îşi drese glasul întorcîndu-şi neliniştit privirea spre mare.

– Cînd crezi că va apărea Raheem sau oricine ar fi ticălosul care stă la pîndă pe aici?

Patrick îndepărtă crengile de palmieri şi alte rămăşiţe de pe ţeava celui mai mare dintre tunuri.

– Probabil după miezul nopţii, replică el. De obicei, necazul te pocneşte cînd îţi revii după un alt gen de dezastru, Cochran. Tu ştii asta.

Cochran scuipă.

– Ei, băieţii sînt destul de pregătiţi, căpitane. Am avut grijă de asta. Se opri şi-şl drese glasul, jenat.

– Dar femeile? Nu ar trebui să le ascundem undeva? La urma urmei, dacă Raheem îmi dă fiori şi îmi zbîrleşte părul pe ceafă, este pentru că vine aici să o ia pe Charlotte.

Furia mugi înlăuntrul lui Patrick, dar şi-o controlă pe loc. Dacă trebuia să-şi ţină firea, acum era momentul. Încuviinţă din cap mohorît, amintindu-şi avertismentul lui Khalif, cum că piratul nu-şi va găsi liniştea pînă cînd nu îşi va face dreptate.

– Da, trebuie să încercăm să ţinem femeile ascunse. Deşi Dumnezeu ştie dacă vor sta ascunse.

– Nu vor dori să înfrunte aceeaşi uitătură urîtă ca domnişoara Nora, zise Cochran cu tărie, de parcă ar fi crezut o asemenea prostie.

– I-au dat atenţie, Cochran? se răsti Patrick. Nici una dintre femeiuştile astea nu ar îndrăzni să îmi sfideze cuvîntul dacă le disciplinez. Cîteodată îmi doresc să fiu genul care să le lovească peste fund – asta este unica metodă de a păstra ordinea, ştii – dar treaba este că nu mă lasă inima să o fac.

Cochran zîmbi şi îl bătu uşor pe Patrick pe un umăr.

– Nu fi prea sever cu tine, căpitane. Vremurile se schimbă şi oamenii de suflet ştiu că femeile sînt pentru a fi iubite şi nu bătute.

Patrick îşi ţinu gura. Putea filozofa acum despre desfăşurarea căsniciei lui. Ce s-ar întîmpla dacă s-ar întoarce într-o zi de pe mare şi ar afla că Charlotte se culcase cu un alt bărbat în aşternuturile lor, că alinase

un străin la sînul ei?

Se temea de ceea ce ar putea face în asemenea ocazii mai mult decît de trădarea lui Charlotte.

– Mi-ai văzut soţia în dimineaţa asta? întrebă el, după o scurtă pauză, lăsînd tunul ca să coboare uşor panta spre casă.

– Îhî, răspunse Cochran. Ea şi celelalte au plecat spre sat să dea o mînă de ajutor.

– O să le aducem înapoi chiar acum, mormăi Patrick, gîndindu-se cît de uşor ar putea fi pentru Raheem sau pentru oricare altul să vină la ţărm şi să-i răpească soţia şi pupilele din mijlocul băştinaşilor paşnici.

– Vă cer scuze, domnule, răspunse Cochran, dar nu le veţi putea aduce decît dumneavoastră. Mai bine m-aş lupta cu o haită de lupoaice decît să dau vreun ordin acelui grup.

Patrick înjură, dar nu-i mai dădu vreun ordin lui Cochran. Se duse drept spre mesele de piatră, care, ca şi casa, rezistaseră furtunii şi îşi înşeuă calul ca să meargă să viziteze satul pentru a doua oară în acea zi.

Deborah respiră adînc şi ţipă îngrozită atunci cînd împreună cu Charlotte, celelalte fete şi cu Mary Prinde-Peşte-Mult sosiră la micuţa comunitate de pe partea îndepărtată a insulei.

Charlotte era uimită că servitoarea îi vorbise atît de calm de dimineaţă devreme despre dezastru pe

veranda casei celei mari. Unde trebuia să fi existat şoproane înainte, acum erau doar cratere în pămînt – găuri umplute cu apă de mare.

Bătrînele stăteau cocoţate pe stînci, văitîndu-se, şi bebeluşii scînceau. Bărbaţii erau ocupaţi cu reparatul bărcilor de pescuit, în timp ce femeile mai tinere adunau crengi şi grămezi de lemn flexibil.

– Dumnezeule mare, respiră Charlotte. Catastrofa...

– Ce facem? întrebă Deborah, minunaţii ei ochi albaştri fiindu-i plini cu lacrimi de compasiune.

Charlotte deschise gura să vorbească, dar, înainte să scoată cuvintele, Jayne preluă sarcina.

– Stella, împreună cu mine şi cu Nora le vom ajuta pe celelalte să găsească mai mult material de construcţie. Charlotte... ăăă... doamnă Trevarren, ar fi mai bine ca tu şi cu Deborah să vă ocupaţi de copii. Deborah îi iubeşte pe cei mici şi ştie ce să le facă, şi, ei bine, nu cred că Patrick ar dori ca noua lui soţie să hoinărească prin junglă.

– Te rog spune-mi Charlotte, spuse dur doamna Trevarren. Şi opiniile lui Patrick în privinţa comportamentului feminin nu au ce căuta aici. O să am grijă de cei mici, dar asta nu pentru că încerc să mă conformez temperamentului soţului meu. Iubesc copiii şi asta este motivaţia mea.

Jayne zîmbi şi Charlotte ştiu în acel moment că ea şi cu celelalte vor deveni prietene pe viaţă.

– Bine, atunci, zise ea hai să ne suflecăm mînecile şi să încercăm să le fim de ajutor oamenilor ăstora.

În ciuda larmei bunicilor care îşi jeleau satul, chiar dacă nu se pierduse nici o viaţă şi a ţipetelor multor copii înfometaţi, asta era o bucurie pentru Charlotte. Ea îi strînse pe copiii dolofani sub braţul ei, încîntată de feţele lor frumoase şi tuciurii, iubindu-i pentru inocenţa lor. Ea şi Deborah le şterseră lacrimile şi le dădură lapte de cocos, în locul hranei pe care mamele lor ocupate nu le-o puteau oferi.

Între timp, Jayne, Stella şi Nora strînseră crengi, smicele groase de viţă şi crăci cu acelaşi zel ca oricare băştinaş. Toată lumea părea să se simtă foarte mulţumită de sine cînd Patrick apăru deodată călare de-a lungul plajei albe, părînd să aducă o veste. Cu un copil ghemuit pe sub fiecare braţ, Charlotte o porni cu picioarele goale prin zloata satului inundat şi îi ieşi în întîmpinare. Pielea scumpă de pe şaua sa trosni cînd el se răsuci ca să se uite spre mare, întorcîndu-şi apoi privirea din nou spre Charlotte.

Expresia lui, mohorîtă înainte, se înmuie vizibil.

– N-ar trebui să fii aici, spuse el. Este periculos.

Charlotte îi săltă pe copilaşii care scînceau mai sus pe umeri, rîzînd uşor.

– O, Patrick, totul este periculos. Dacă ar fi după tine, ar trebui să stau în salon zile în şir, alegînd eşantioane prosteşti şi aşteptîndu-te să te întorci acasă din cine ştie ce aventură nemaipomenită.

Patrick îşi aruncă iute un picior peste şa şi coborî, rămînînd în faţa lui Charlotte.

– Ar fi chiar atît de îngrozitor? întrebă el cu seriozitate.

Un junghi străpunse dulce inima lui Charlotte. Cît de mult îl iubea pe acest bărbat şi cum îşi dorea să nu-l fi iubit.

– Da, Patrick, răspunse ea cu blîndeţe. Aş fi ca o prizonieră aruncată în închisoare.

El oftă şi se întinse să-l prindă în braţe pe cel mai greu dintre copii.

– Nu o să înţeleg niciodată de ce înseamnă atît de puţin pentru tine să fii în siguranţă, recunoscu el.

Ea întinse mîna şi îşi trecu uşor vîrfurile degetelor peste nasturii cămăşii lui, încîntată de tremurul aproape imperceptibil cu care el îi răspunse.

– Patrick, dacă chiar vrei să mă protejezi, îl necăji ea pe un ton jos şi neastîmpărat, poate că n-ar trebui să mai faci dragoste cu mine. Charlotte se opri, se aplecă mai aproape de el, foarte conştientă că vorbele ei îl excitaseră şi că nu putea face nimic în privinţa asta. Îţi spun, căpitane, că inima mi-a luat-o la galop, nu mai pot să respir şi că mintea mi-o ia razna. Nu este sigur.

– Încetează! El se încruntă. Ceafa i se înroşi în timp ce vorbea.

Charlotte rîse şi Patrick înjură, în timp ce copilaşul lăsase o urmă de murdărie pe pieptul cămăşii lui. Ea încă rîdea cînd el murmură o altă înjurătură, îi trînti copilul înapoi în braţe şi se îndreptă spre un bazin ca să se spele.

Cînd se reîntoarse lîngă ea, Patrick era cu pieptul gol, fiindcă îşi spălase şi pielea şi cămaşa în apa sărată. Aceasta atîrna de o creangă din apropiere.

Charlotte se uită la el, amintindu-şi cîteva detalii din noaptea trecută, şi simţi cum se încordează. Îşi plecă privirea.

Patrick lucrase neobosit ca nimeni altul de dimineaţă, ajutînd la construcţia noilor bordeie pe dealul din spatele bătrînului sat. La prînz, după ce mai aruncă o privire îngrijorată spre orizont, dădu brusc ordin ca pupilele sale să se întoarcă iar în casa mare, spunîndu-le să se ţină departe de ţărm şi să se ascundă în locul arătat. Apoi îşi luă cămaşa uscată de soare, o sui pe Charlotte pe spinarea calului său, urmînd-o apoi şi el.

– Ce este? întrebă ea alarmată, simţind alerta lui.

Calul se unduia uşor sub ei în timp ce Patrick le vorbea sătenilor şi nu soţiei sale. Li se adresă în propria lor limbă şi cuvintele lui îi făcură să tremure. Îşi strînseră bebeluşii, copiiii mai măricei şi femeile gureşe şi dispărură în desiş.

– Musafiri, spuse Patrick, luînd un mic binoclu dintr-un toc de piele atîrnat de şaua sa, şi se uită spre linia verde-albăstruie, unde cerul şi marea se îngemănau.

Inima lui Charlotte bătu puternic şi se uită şi ea, incapabilă să vadă ceva în afară de un punct care se legăna pe valuri la capătul lumii.

– Astea sînt veşti bune, nu? Dacă am avea musafiri, adică. Acum nu ne-am mai mînji şi poate că Gideon s-ar putea duce în Australia ca să îşi înceapă convertirile.

– Gideon? reluă Patrick, arcuindu-şi o sprînceană. Îi înmînă telescopul scump de alamă.

Charlotte nu-i răspunse, dar în schimb se chinui să se uite prin lentilă. Cu oarecare dificultate, zări obiectul îngrijorării lui. Un vas de rău augur, pe al cărui catarg nu flutura nici un steag identificator.

– Piraţi? gîfîi ea.

– Raheem, replică Patrick, ca fapt divers.

Charlotte se cutremură în mod involuntar. Ştia prea

bine că atunci cînd fusese răpită în *souk* în acea memorabilă zi de iunie, trebuia să fie un fel de cadou pentru pirat. În schimb, oamenii lui Raheem o pierduseră la un joc de cărţi şi sfîrşise prin a fi livrată în cabina lui Patrick Trevarren într-un sac de pînză.

– Trebuie să fie un bărbat foarte răzbunător, observă ea, pe un ton oarecum semeţ, în timp ce Patrick ţinu calul în frîu cînd ieşiră din sat.

– Imaginează-ţi-l să vină în acest fel ca să răpească o femeie obişnuită.

Patrick chicoti pe un ton jos în urechea ei.

– Tu nu eşti o femeie obişnuită, zeiţă. Şi aş călători pînă şi mai departe ca să te iau. În privinţa asta nu îl pot învinui pe Raheem.

În ciuda pericolului şi a seriozităţii situaţiei, Charlotte simţi un val de plăcere la cuvintele lui Patrick. În cea mai mare parte a timpului dădea impresia că nu ştia cum să scape mai repede de ea şi recunoaşterea faptului că el o preţuia destul cît să călătorească peste mări ca să o găsească, îi ridică moralul.

Era romantic, precum o scenă din fanteziile ei, să alerge peste nisipuri pe spinarea unui cal, în braţele puternice ale bărbatului pe care îl iubea. Cînd ajunseră la grajduri, Patrick era preocupat de treburi.

Sări din şa, o săltă pe Charlotte după el, şi îi spuse grăbit:

– Du-te înăuntru şi ia-ţi locul lîngă celelalte. Jacoba îţi va spune unde să te duci.

– Mi-ar plăcea să sugerez cîteva locuri în care te-ai putea duce tu, replică dulce Charlotte. La ţintă, de exemplu.

– Charlotte, mormăi Patrick, trăgînd şaua de pe spatele armăsarului care tremura. Nu am nici timp nici răbdare pentru jocurile tale. Aşează şaua pe balustrada grajdului, îi arătă lui Charlotte spre casă, apoi îi dădu o palmă uşoară peste fund ca să o pornească din loc.

– Du-te, o avertiză el atunci cînd ea se înroşi şi începu să protesteze, furioasă

Ea oftă şi îşi dori să fi fost mai mare şi mai puternică pentru a-i trage lui Patrick un pumn şi a-i însîngera nasul, apoi renunţă şi se supuse ordinului lui. Jacoba aştept înăuntru şi o împinse imediat printr-un hol interior ce ducea într-o parte a casei pe care Charlotte nu o vizitase niciodată.

Cînd ajunseră la capătul holului, Jacoba mişcă un dulap din loc, dînd la iveală o uşă care nu făcu nici un sunet cînd fu deschisă. Balamalele, observă Charlotte, fuseseră bine unse.

De cealaltă parte a pragului se vedea o cameră surprinzător de binearanjată; era echipată cu sofale romane, scaune, candelabre, o mulţime de cărţi şi cu mîncare. Nora, Deborah, Stella şi Jayne stăteau în jurul mesei, preocupate de un joc de cărţi.

Întreaga scenă îi reaminti lui Charlotte de haremul lui Khalif. Locul acesta îţi oferea tot confortul dorit, fiind în acelaşi timp o închisoare.

– Joci cu noi, Charlotte? întrebă Deborah nerăbdătoare, dîndu-se puţin deoparte, astfel încît nou-venita să-şi poată trage un scaun lîngă ea. Îşi coborî vocea de parcă îi împărtăşea un mare secret.

– Şi pariem – eu nu mi-am pierdut toate fundele de păr pe care le aveam – şi va trebui să fii foarte atentă

fiindcă cred că Nora şi cu Jayne trişează.

Charlotte găsi un scaun şi intră în cerc. Nora şi Jayne, în loc să fie insultate de acuzaţia lui Deborah, erau doar amuzate.

– Întotdeauna ai fost o biată ghinionistă, îi spuse Nora fetei mai mici.

Jayne stătea cu un picior sub ea, absorbită în studierea cărţilor ei.

– Să nu ne certăm, doamnelor, spuse ea meditativ. La urma urmei, am putea sta închise aici zile în şir.

Charlotte roşi. În multe privinţe era vina ei că insularii erau în pericol şi că ea şi celelalte trebuiau să se ascundă în camera secretă. Ea începuse totul prin a se aventura în *souk* în acea zi cînd i se spusese să stea acasă.

– Îmi pare rău, zise ea.

Celelalte patru se uitară năucite şi surprinse spre ea.

– Îţi pare rău? reluă Nora. Pentru ce?

– V-am pus în pericol pe toate. Piraţii ăştia vin din cauza mea.

Ochii Norei se rotiră cu interes; aruncă toate cărţile pe masă şi se aplecă înainte.

– Ne necăjeşti, Charlotte Trevarren.

– Nu-i aşa? întrebă Deborah şovăitoare.

– Vin după tine? întrebă Jayne gesticulînd spre lumea din afară ca să indice necazul care se apropia.

Charlotte încuviinţă din cap, înghiţi şi le spuse povestea cu cuvinte întretăiate, începînd din clipa în care fuses răpită din piaţa din Riz, la scurt timp după ce *Enchantress* ancorase la ţărm.

– Drace! ţipă Stella cînd povestea se termină. Asta este splendid.

– Te-ai căsătorit cu Patrick de două ori, reflectă Deborah. Oh, ăsta este cel mai romantic lucru pe care l-am auzit vreodată.

Jayne, mai pragmatică, pufni pe nas într-o manieră neelegantă şi spuse:

– Romantic? Glumeşti desigur – el a divorţat de Charlotte într-o clipă de duşmănie, bătînd din palme şi spunînd cîteva cuvinte prosteşti. După părerea mea, Patrick al nostru ar trebui să ia două-trei lecţii de curtoazie.

Charlotte zîmbi, dar nu spuse nimic. Era prea ocupată cu gîndurile ei.

Jayne era o zvîrlugă, ca şi Charlotte, născută ca să acţioneze, mai degrabă, decît să stea deoparte să privească şi să aştepte, păstrîndu-şi hainele curate. Într-o izbucnire de revelaţie inspirată, Charlotte ştiu că Gideon ar trebui să o ia în căsătorie pe această roşcată energică, plină de păreri – cu condiţia ca Jayne să îl vrea de soţ. Era potrivită pentru viaţa în regiunea acoperită de tufişuri a Australiei, poseda tăria, hotărîrea şi căldura inimii, cerute pentru soţia unui cleric.

– De ce te holbezi la mine? întrebă posibila misionară în necunoştinţă de cauză.

– Făceam o mică comparaţie, recunoscu Charlotte.

Nora zîmbi visătoare şi scoase un oftat uşor.

– E îndrăgostită de Billy Piper, anunţă Deborah într-o şoaptă plină de importanţă, arătînd spre Nora cu o fluturare a mîinii. A fost pacientul ei favorit, atunci cînd el şi ceilalţi erau doborîţi de febră.

Charlotte nu jucase încă nici o mînă la cărţi şi deja se simţe aîncrezătoare şi neobosită. Voia să fie afară, cu bărbaţii, participînd la pregătirile pentru apărarea insulei şi a locuitorilor ei. Se ridică din scaun şi începu să păşească, cu braţele încrucişate.

Celelalte îi urmăriră gîndurile cu uşurinţă, ceea ce nu era ciudat deloc, fiindcă apropierea vasului pirat era în mintea tuturor.

– Crezi că vor fi omorîţi? întrebă Deborah plină de teamă, cu mîinile împreunate în poală.

– Bineînţeles că vor fi, vociferă Jayne şi, deşi ochii îi ardeau de emoţie, pielea îi era mai deschisă ca de obicei. Pistruii îi ieşeau în evidenţă din cauza contrastului.

– Or să tragă în noi şi noi vom trage în ei, iar noi, femeile, vom sfîrşi prin a ne pansa răniţii sau prin a fi luate drept prăzi de război.

Deborah se făcu pămîntie la faţă şi scoase un ţipăt uşor de groază, iar Nora se aplecă peste ea, cuprinzîndu-i umerii cu braţul.

– Ssst! se uită ea urît, încruntîndu-se la Jayne. Înspăimînţi de moarte bietul copil.

Jayne ridică din umeri.

– Mai bine ar înfrunta realitatea. Dacă Patrick şi ceilalţi nu fac faţă invadatorilor, dragele mele, ne putem lua rămas-bun de la virtutea noastră.

Deborah scoase un vaiet de disperare.

– Încă un cuvînt, ameninţă Nora arătîndu-i pumnul lui Jayne, şi o să-ţi învineţesc un ochi.

– Staţi, protestă repede Charlotte, înălţîndu-şi ambele braţe în semn de pace. Vă rog. Sîntem într-o situaţie cumplită. Nu trebuie să ne înverşunăm una împotriva alteia acum. Oftă, apoi adăugă: Patrick ne va ocroti.

După aceasta, deşi încercau să se concentreze asupra jocului de cărţi, camera era încărcată de tensiune şi orele treceau greu.

Camera deveni întunecoasă şi Charlotte aprinse candelabrele. Grupul de femei mînca ciocolată franţuzească, sandvişuri şi fructe, aşteptînd.

Chiar după apus, bubuiturile de tun făcură pereţii casei să se cutremure. Charlotte tînjea să fie în centrul evenimentelor, de unde putea vedea cu propriii ei ochi ce se întîmplă în loc să stea şi să presupună.

Oare Raheem ancorase pe latura îndepărtată a insulei şi îşi condusese oamenii prin junglă sau de-a lungul plajei? Sau pur şi simplu navigase pînă în portul principal şi deschisese de acolo focul asupra casei?

Plictisită să mai patruleze, Charlotte se duse spre uşă şi încercă să o deschidă. Fu iritată, dacă nu surprinsă, să o găsească încuiată. De vreme ce inspectase deja camera în căutarea unei posibilităţi de scăpare în timpul după-amiezei, Charlotte fu forţată să accepte că ea şi celelalte vor sta mult timp încuiate acolo.

Tunul bubui; războiul dintre invadatori şi apărători se desfăşura iute.

Deborah îşi acoperi faţa cu ambele mîini şi începu să plîngă cuprinsă de o disperare tăcută care îi mişcă inima lui Charlotte.

– Eşti fericită acum? o întrebă Nora cu glas ascuţit pe Jayne. Uite ce ai făcut, tot vorbind că vom fi răpite şi altele.

Jane arăta şi întristată şi vinovată, şi deschise gura

ca să vorbească, pentru a fi redusă la tăcere de un sunet de zăbrele din hol. În mod clar, dulapul care ascundea uşa fusese mutat.

Îşi ţinură toate respiraţia, inclusiv Charlotte, dar cel care li se alătură era Gideon Rowling, şi nu un pirat fioros.

Charlotte aproape că se aruncă asupra bărbatului, ţinîndu-l de vestă pe cînd îl privea în faţă.

– Ce se întîmplă? Patrick este în siguranţă?

Uşor, Gideon îi acoperi mîna cu a lui.

– Atît cît poate fi...

Deborah ţipă chiar atunci, în agonia fricii şi se ridică în picioare hohotind.

Fiind un om al lui Dumenzeu şi jurînd să aducă alinare, Gideon se îndreptă spre ea. Charlotte ezită doar o clipă, profită de neatenţia lui şi se strecură în holul întunecos. Casa reverbera de impactul ghiulelelor de tun şi o parte a ei dorea să rămînă în ascunzătoare. În cele din urmă, grija ei pentru Patrick şi curiozitatea arzătoare – care era slăbiciunea ei –, învinseră. Se grăbi din locul acela sigur şi luminos spre întuneric şi pericol.

Chiar dacă se mişca pe cît putea de atent, Charlotte se izbi de mai multe piese de mobilă pe cînd îşi croia drum spre partea din faţă a casei. Se lovi cînd ajunse la o fereastră din salon, uitîndu-se spre portul răvăşit încă de la furtuna din ziua precedentă. Printr-o crăpătură din scîndură nu văzu doar un singur vas în port, ci trei, şi flăcări purpurii luminîndu-le punţile cînd trăgeau cu tunul.

Charlotte era prea furioasă ca să simtă frica; ştiu că asta va veni mai tîrziu. De acum dorea, avea nevoie să

fie lîngă Patrick. În viaţă sau în moarte, locul ei era lîngă soţul ei.

Tocmai se întorcea de la fereastră cînd auzi brusc un zgomot asurzitor, apoi o absorbi o senzaţie de şoc inimaginabil, devenind parte a acelei forţe masive de lumină şi foc.

Patrick fu atras spre casă de pe culmea de unde supraveghea tunurile care apărau insula, de o cerere inexplicabilă a spiritului său. Fu întîmpinat la uşa din spate de Gideon, pe jumătate înnebunit.

– Mulţumesc lui Dumenzeu, că eşti aici, ţipă misionarul şi Patrick avu sentimentul neliniştitor că fusese adus de pe culme de către rugăciune. E Charlotte...

Doar aceste două cuvitne îl puseră pe Patrick din nou în mişcare; se aruncă pe uşa din spate, cuvintele lui Gideon vuindu-i în urechi precum bîzîitul albinelor într-o zi de vară.

– Eu sînt vinovat – Jayne este cu ea – s-a strecurat pe lîngă mine...

Patrick nu trebui să fie condus la Charlotte. Sufletul ei îl chemase telepatic pe al lui; ca puterea lui să fie alături ea.

Zăcea întinsă pe podeaua salonului, lîngă o fereastră distrusă. Jayne era îngenuncheată lîngă ea, ţinînd-o de mînă şi hohotind.

Inima lui Patrick tresări şi timp de cîteva clipe încetă să bată complet, apoi începu să bată din nou dureros. Căzu în genunchi lîngă Charlotte şi ar fi cuprins-o în braţe dacă Jayne nu l-ar fi avertizat că nu trebuia mişcată.

– Charlotte? Numele îi ieşi hîrjîit din gît.

Pleoapele ei fluturară, dar altceva nu se mişcă.

– O, Doamne, şopti Patrick! şi asta fu toată rugăciunea pe care o putu face. O, Doamne!

Gideon îi puse o mînă pe umăr.

– O să ne îngrijim noi de ea acum, spuse el. În jurul casei răsunau sunetele luptei, dar lui Patrick nu-i păsa de nimic în afară de femeia care stătea atît de liniştită în faţa lui.

– Tu ai grijă de Raheem.

Patrick deveni dur ca gheaţa la auzul acestui nume. Raheem, bărbatul care îi lovise sau aproape îi omorîse soţia, pe Charlotte şi copilul nenăscut.

Patrick se aplecă solemn şi sărută fruntea însîngerată a lui Charlotte. Apoi, fără vreun alt cuvînt, neuitîndu-se nici la Jayne nici la Gideon, se ridică în picioare şi ieşi din salon.

Charlotte era înconjurată alternativ de o lumină încîntătoare, de o bucurie pură şi de o durere înfiorătoare. Într-o clipă aflase totul, toate secretele universului, şi în alta nu mai ştiu nimic. Voia să se împartă cumva şi să călătorească în ambele direcţii. Apoi auzi pe cineva chemînd-o pe un ton răguşit şi îndurerat.

Încet, ca o floare care se răsucea după soare, Charlotte ieşi din lumea interioară şi urmă cărarea care ducea direct spre Patrick.

Capitolul 21

– Ai înnebunit? întrebă Cochran, cu ochii măriţi de uimire privind cum căpitanul îşi scotea cizmele şi cămaşa, strecurîndu-şi teaca de cuţit la cingătoare. Cei doi bărbaţi erau ascunşi în port de întuneric şi de un şir de stînci imense. Loviturile de foc ale tunului încetaseră cu o jumătate de oră în urmă, din ordinul lui Patrick.

Trevarren ridică o mînă ca să-şi facă prietenul să tacă, apoi ascultă. Insula era ciudat de liniştită, acum că exploziile încetaseră. Oricum, aşa cum se aşteptase, distinse curînd lovituri ritmice de vîsle în apă.

În cele din urmă, Patrick îi răspunse întrebării lui Cochran.

– Da, prietene, am înnebunit. S-a întîmplat cu mult timp în urmă, într-un loc îndepărtat. Îşi simţea sufletul rece şi nu îşi permise să se gîndească la Charlotte care zăcea în pat în casa sa, rănită şi poate moartă.

O porni spre apă.

– Iisuse Christoase, omule, se răsti Cochran, înşfă-

cînd braţul lui Patrick într-un efort zadarnic de a-l ţine lîngă el. Nu poţi risca astfel. Ea se va trezi şi va întreba de tine... vrei să mă laşi cu sarcina de a-i spune doamnei Trevarren că te-ai dus la fund cu *Enchantress*?

Zîmbetul lui Patrick păli; nu avea nici urmă de umor sau de veselie în acea seară.

– Calmează-te, Cochran, zise el. Începi să vorbeşti ca o babă.

Cochran era, evident, disperat.

– „Răzbunarea este a mea", a spus Domnul, zise el în timp ce Patrick intră în mare.

Cuvintele sfinte nu avură impact asupra lui Patrick, nici un sens. Îl apucase un soi de nebunie şi nu putea rezista pînă nu făcea ceea ce simţea nevoia. Ascultă din nou, auzind murmurul lin al fluxului, loviturile vîslelor şi bătăile propriei inimi.

Patrick ştia că Raheem credea că va cîştiga războiul la fel ca şi lupta, că forţele insulei fuseseră învinse şi că venea la ţărm ca să îşi revendice drepturile.

Era o prostie, reflectă Patrick mohorît, să fii atît de încrezător.

Cînd intră pînă la brîu în apa caldă şi calmă, Patrick se întoarse să se mai uite o dată înapoi, dincolo de înfăţişarea de nebun a lui Cochran, spre casa în care se odihnea Charlotte. Din cauza lui, a lui Patrick, ea putea muri chiar în noaptea asta şi copilul poate să fi pierit deja. Din moment ce nu se putea întoarce în timp ca să-şi îndrepte greşelile, îi va oferi singurul sacrificiu de care era capabil.

Răzbunarea.

– Patrick, şopti Cochran, mişcîndu-se nervos de-a

lungul ţărmului ca o pasăre agitată. Fir-ar al naibii! Încăpăţînat prost, întoarce-te.

Ochii lui Patrick erau îndureraţi de ceea ce îi făcuse lui Charlotte, iubind-o şi dorind-o. Îşi spuse că de vină era apa mării, apoi alunecă uşor în îmbrăţişarea ei tandră şi începu să înoate. Mişcările îi erau puternice, tăcute, în mod deliberat.

Vasul putea fi zărit uşor chiar şi în bezna nopţii, deoarece loviturile vîslelor în apă reverberau în urechile lui Patrick precum împuşcăturile. Discuţia şoptită, joasă a beţivilor care vîsleau răsuna ca nişte ţipete.

Patrick continuă să înoate şi în minte îi reveni imaginea plină de viaţă a lui Charlotte, chinuindu-l, conducîndu-l tot înainte. Ieşi la suprafaţă cam la cîţiva metri depărtare de ambarcaţiune şi nici unul din cei trei oameni nu se uită în direcţia lui. Ţinu ritmul cu ei şi, cînd vîslaşii se opriră lăsînd barca să plutească, Patrick le auzi conversaţia şi înţelese, deşi era în arabă.

– Nu-mi place, zise unul mic şi slăbănog; stătea pe latura dinspre port şi un turban îi acoperea capul. Asta era tot ce putu să audă Patrick pentru moment.

– Trevarren nu s-ar preda aşa uşor. Este o cursă.

Conducătorul grupului, Raheem, era cocoţat la pupa şi nu vîslea.

– Îl supraestimaţi. Este american; nu se poate gîndi decît la confortul şi la plăcerile lui. Se ascunde de noi chiar şi acum şi probabil că este consolat de femeie, ştiind că o va pierde în curînd.

Mintea lui Patrick se umplu de furie, dar nu scoase nici un sunet şi nu făcu nici o mişcare.

– Americanii îşi iubesc plăcerile, remarcă cel de-al

treilea bărbat, dar sînt ca şi cobrele cînd se trezesc; nimeni nu scapă şi lovitura lor este mortală.

Raheem scose un sunet de satisfacţie şi lovi apa.

Era calmă ca şi plapuma de pe patul unei femei, dar în adîncul ei se mişcau şi trăiau lucruri care puteau aduce moartea.

Patrick inspiră aer, îl reţinu şi alunecă sub ambarcaţiune. O răsturnă iute şi răcnetele furioase ale victimelor îi încîntară urechile ca muzica într-o seară de vară.

Îşi dădu capul pe spate ca să-şi scuture apa din păr şi din ochi, apoi se uită înapoi către cele trei vase care aşteptau mai departe, în port. Erau luminate şi oamenii se agitau pe punte, dar avea timp să-şi ducă planul la îndeplinire. Fusese extrem de simplu să îl distingă pe Raheem – el era cel care se îneca. Cei doi slugoi ai lui se ţineau de marginea bărcii şi ţipau înnebuniţi după ajutor aproape convinşi că vor fi devoraţi de vreo creatură uriaşă a adîncurilor.

Patrick trase cuţitul din teacă, sărind asupra lui Raheem care se lupta din răsputeri, înhăţîndu-l cu o mînă de gît. Cu cealaltă mînă, Patrick apăsă lama pe gîtul piratului. În acele clipe, în Patrick se dădea cea mai grea luptă. Ar fi fost atît de uşor, al naibii de uşor să taie vena jugulară a lui Raheem şi să-i vadă sîngele curgînd în mare, răzbunînd-o pe Charlotte şi pe preţiosul său copil care nu va cunoaşte niciodată plăcerea glorioasă şi durerea vieţii.

– Trevarren, spuse piratul cînd îşi recăpătă suflarea. Era mai calm acum chiar şi cu o lamă rece, ascuţită, de oţel la gît. Oamenii mei te vor ucide pentru asta, îţi jur pe Allah.

– N-aş fi crezut că eşti un om religios, replică Patrick, obosit de efort, dar neîngrijorat de ameninţare. Fără să retragă cuţitul, începu să înoate înapoi spre mal, trăgîndu-l pe Raheem după el. Nu răspunse ameninţării piratului, fiindcă nimic din lume nu-l înspăimînt mai mult decît ideea de a îmbătrîni fără Charlotte lîngă el.

Patrick făcu mult efort ca să ajungă pe plajă; odată, o asemenea escapadă de-abia i-ar fi diminuat energia, dar puterile îi fuseseră înjumătăţite de febră şi încă era în stadiul de refacere.

De două ori în timpul înotului, Patrick se opri să-şi examineze conştiinţa. Raheem era un pirat, pentru numele lui Dumnezeu, unul dintre cei mai periculoşi, chiar şi în acea parte de lume cu caracter trădător. Făcuse lucruri inimaginabile, lucruri care nu i-ar fi dat prin cap unui om normal. De ce atunci, se întrebă Patrick furios, nu-l ucidea pe ticălosul ăsta şi nu-l dădea peştilor?

Raheem se sprijini de el, poate inconştient, poate aşteptîndu-şi norocul. Judecînd după modul în care reacţionase cînd se răsturnase barca, probabil nu ştia să înoate. Patrick îi putea da drumul, lăsîndu-l să moară.

El, Patrick, nu-l putea omorî pe bărbat.

Înjură, îşi eliberă captivul şi privi fără emoţie cum Raheem plutea cu faţa în jos, nefăcînd nici un efort vizibil să-şi salveze viaţa.

Patrick se răsuci şi o porni spre ţărm, apoi se opri din nou, înjurînd. Citatul lui Cochran îi răsuna nemilos în urechi. „Răzbunarea este a mea", spusese Domnul. Dîndu-şi seama că încă mai ţinea cuţitul în mînă, Patrick îl aruncă, înjură şi înotă înapoi spre Raheem.

Piratul tocmai dispăruse sub apă; Patrick îl înhăţă de guler, cu o altă înjurătură, şi îl duse către ţărm.

Cochran aştepta acolo, bunul şi sensibilul Cochran. El merse cu greu prin apă cînd îl zări pe Patrick şi îi luă povara.

– Fir-aş al naibii, zise primul ofiţer, aplecîndu-se să-l examineze pe Raheem pe cît de bine putea în întuneric.

– Este Raheem, nu? De ce nu l-ai ucis?

Patrick era întins pe jumătate pe ţărm, gîfiind după aer şi gata fiind să vomite destulă apă sărată cît să înconjoare o balenă. El îşi îndepărtă părul de pe faţă şi îşi privi prietenul mai multe minute în şir pînă cînd îşi adună forţele să vorbească.

– Voiam să îmi prelungesc plăcerea, urlă el.

Raheem stătea întins pe plajă, tuşind violent, şi înjurînd în limba sa.

El îi vorbi calm piratului, într-o arabă colocvială pe care o învăţase de la Khalif.

– O să mori, îi spuse el. Într-un fel sau altul, de mîna mea sau spînzurat în laţ în Europa, tot aia este.

Raheem vomită puternic apoi izbucni:

– Să mori în focul iadului tău creştin, Trevarren.

Patrick nu-i răspunse, ci pur şi simplu se ridică în picioare cu ajutorul lui Cochran, trăgîndu-l pe Raheem după el.

– Uite, spuse Cochran rîzînd şi gesticulînd către vasele luminate care dominaseră portul toată ziua.

– Pleacă! Suflete loiale, piraţii ăştia, la fel ca şi căpitanul lor.

Raheem doar se încruntă la cuvintele lui Patrick, neînţelegîndu-le, dar realizîn destul de uşor priveliştea

celor trei vase ale sale, în retragere. Piratul scoase un răcnet de protest, dar în zadar. În acea noapte fu închis în pivniţa cu vinuri, şi cu excepţia raţiei de mîncare şi de apă, fu uitat acolo.

Charlotte simţea durere în fiecare părticipă a trupului ei, dar simţea minunata lumină a soarelui care umplea încăperea ca pe un balsam intangibil. Îşi ţinu respiraţia, amintindu-şi explozia – fusese noaptea trecută? – şi îşi întinse ambele mîini peste pîntece.

– Copilul? şopti ea. Nu putea vedea pe nimeni lîngă pat, dar percepea că nu era singură.

Jacoba se aplecă imediat deasupra ei.

– Trezeşte-l pe căpitan, îi spuse ea lui Mary Prinde-Peşte-Mult. Apoi îşi coborî privirea către Charlotte, cu o faţă deschisă şi bună.

– Copilul încă este cu tine, Charlotte, doamnă Trevarren, zise ea. Desigur, nu se poate spune dacă nu a păţit ceva. Trebuie să aşteptăm şi să vedem.

Se auzi zarvă, apoi Patrick apăru arătînd de parcă de-abia se întorsese dintr-o misiune în iad. Era slăbit, foarte palid şi avea părul încîlcit şi o privire ciudată.

Jacoba se strecură afară cu o graţie surprinzătoare pentru volumul ei, şi uşa se închise uşor în urma ei înainte ca Patrick să vorbească.

El veni spre marginea patului ei, îngenunche şi luă cu tandreţe una din mîinile julite ale lui Charlotte într-a sa. Apoi, spre uimirea ei, îşi lăsă capul peste ea şi

scoase un hohot răguşit.

Blînd, cu mîna liberă, Charlotte îi mîngîie părul. Inima îi era atît de plină de emoţie, încît nu putea vorbi şi lacrimile îi umplură ochii.

Patrick plînse, şi suspină timp de cîteva minute. Apoi, în cele din urmă, îşi înălţă capul şi îi întîlni privirea.

– Îmi pare rău, zise el răguşit. Îmi pare aşa de rău...

Charlotte era năucită. Îi mîngîie părul negru.

– De ce?

– Dacă nu eram eu, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat. Ar fi trebuit să te duc direct autorităţilor cînd mi-ai fost depusă la picioare în acea noapte, dar în loc să fac asta am găsit tot felul de scuze ca să te ţin alături de mine. Te doream pentru mine.

Charlotte reuşi să zîmbească.

– Ai greşit atît de tare?

El îşi odihni fruntea uşor pe a ei o clipă.

– Da. Acum ar fi trebuit să fii acasă, în siguranţă, alături de tatăl şi de mama ta vitregă care să te îngrijească...

– Patrick, îl întrerupse Charlotte plictisită. Nu sînt un copil care are nevoie de o dădacă. Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că, dacă nu aş fi dorit să fiu cu tine, nu aş fi rămas? Au fost cîteva dăţi, ştii, cînd aş fi putut pleca – în timp ce eram în Spania, de exemplu. Şi după asalt, cînd Khalif şi-a revenit şi mi-a oferit o casă în Franţa.

Patrick oftă adînc şi era dureros pentru Charlotte să-l audă.

– Nu pot schimba trecutul, spuse el, vorbind mai mult ca pentru el, se gîndi Charlotte, decît pentru ea.

Dar nu voi mai face aceleaşi greşeli în viitor.

Charlotte simţi deodată un fior rece şi teamă.

– Patrick... Ea încercă să se ridice în picioare, simţindu-se panicată, ştiind că el deja plecase de lîngă ea. Patrick, ţipă ea din nou, disperată.

Fără emoţie vizibilă, el o împinse uşor înapoi pe perne.

– Odihneşte-te, zise el. Doar odihneşte-te.

– L-am pierdut, murmură nenorocită Charlotte o oră mai tîrziu, cînd Jayne veni lîngă patul ei ca să-i ţină companie. Patrick este soţul meu, tatăl copilului, singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Iar el ar putea fi la celălalt capăt al lumii.

Jayne oftă.

– Patrick al nostru a suferit cîteva şocuri, în ultimul timp. Întîi a fost furtuna, apoi piraţii au atacat insula şi tu erai rănită atît de rău, încît am crezut cu toţii că vei muri... Se opri şi zîmbi. În afară de Gideon, desigur. Trebuie să fi spus o mie de rugăciuni pentru însănătoşirea ta şi cred că nu m-am îndoit o clipă că te vei face bine. Oricum, Patrick este încă zăpăcit de cele întîmplate. Are nevoie de timp ca să înţeleagă totul.

– Sper să ai dreptate, murmură Charlotte, dar îşi simţea inima în gît şi avu sentimentul teribil că, măritată sau nu, cu sau fără copil, legătura ei cu Patrick se sfîrşise de-a binelea de data asta.

În zilele însorite care urmară, Charlotte îşi reveni

încetul cu încetul, cel puţin psihic. În tot acest timp cît trupul i se fortifica, o parte vitală a sufletului ei se ofilea şi murea.

Nu fiindcă Patrick o evita. El stătea pe terasă ore întregi, citindu-i din Shakespeare, chiar jucînd anumite scene dramatice sau comice. Îi aduse fructe zemoase şi îi spuse poveşti din tinereţea lui.

Totuşi, cu toate astea, parcă era un străin, cineva angajat ca să amuze pacientul. Noaptea dormea în altă cameră, nu o săruta şi nu o strîngea niciodată în braţe pe Charlotte, nu se referea la pasiunea care odată îi legase.

Gideon îi fu un sprijin de încredere în acele zile dificile şi, deşi durerea pierderii lui Susannah i se citea în ochi, îl vedea apropiindu-se din ce în ce de Jayne.

Stella, care aspirase ea însăşi la o poveste romanţioasă cu Gideon, acceptă situaţia cu o bunăvoinţă surprinzătoare şi puse ochii pe unul dintre marinarii lui Patrick, la fel ca şi Nora. Deborah, cea mai tînără din grup, se mulţumea să îi iubească pe eroii îndrăz. care populau romanele pe care le citea.

După o lună, Charlotte era din noui pe picioare, dar, odată cu afecţiunea lui Patrick, toată bucuria vieţii o părăsi. Ea presupunea că într-o zi se va face bine, că va găsi un loc în lume pentru ea şi copilul ei, dar asta părea într-un viitor îndepărtat.

Patrick nu o mai supraveghea atent, acum că era bine şi copilul se simţea mişcînd în pîntecul ei. Lucra de la răsăritul pînă la apusul soarelui alături de oamenii lui, curăţind pietrişul de pe cîmpurile de trestie de zahăr şi pregătind pămîntul pentru o nouă însămînţare.

Într-o zi, cînd Charlotte era la capătul puterilor, hoinări prin aripa casei în care se afla camera lui Gideon şi rămase în pragul uşii lui deschise.

Pe patul lui se afla o geantă împrumutată, deschisă, şi Gideon îşi împacheta cămăşile şi pantalonii pe care Jacoba şi celelalte femei le făcuseră. Întoarse capul şi îi zîmbi lui Charlotte clipind din ochi.

– Bună, doamnă Trevarren. Arăţi foarte bine astăzi.

Charlotte oftă şi se ţinu de cadrul uşii. O durea în gît şi trebui să aştepte o clipă înainte să vorbească, ca să-şi poată controla emoţiile. Încercă să zîmbească.

– Australia este la oarecare distanţă de aici, zise ea în cele din urmă. Mult prea departe ca să înoţi sau să vîsleşti.

Gideon surîse şi arătă spre balansoar.

– Intră şi ia loc.

Charlotte se împotrivi.

– Nu este bine, protestă ea. Nu ar trebui să fiu aici.

Prietenul ei chicoti.

– De cînd, dulce Charlotte, te chinuie un concept aşa de modern ca proprietatea?

– Pleci, spuse ea, mutîndu-şi privirea spre sacul de voiaj.

– Vasul pentru care m-am rugat este pe cale să sosească.

Charlotte nu avu dubii că spusele lui erau adevărate. În cursul săptămînilor care trecuseră, avusese multe ocazii să vadă că Gideon era în termeni buni cu Dumnezeu. O dată, ea avusese asemenea dureri, încît de-abia le putea suporta, iar el o luase de mînă şi spusese cîteva cuvinte şi ea se simţse puţin mai bine.

– Crezi că te-ai putea ruga ca Patrick să mă iubească din nou? îndrăzni ea să întrebe.

Gideon încetă să se mai mişte prin cameră ca să vină lîngă ea pe balansoar.

– Ar fi ca şi cînd m-aş ruga să fie cerul albastru sau marea să fie adîncă, zise el blînd. Nici un bărbat nu a iubit vreodată o femeie mai total şi mai sincer decît te iubeşte Patrick pe tine.

Charlotte scutură din cap.

– S-a decis să nu îmi mai arate că ţine la mine, Gideon şi tu ştii cît de încăpăţînat poate fi.

Misionarul îi atinse obrazul cu gingăşie.

– În timp ce tu eşti dulce şi maleabilă şi rezonabilă, o tachină el.

Charlotte scoase un sunet ce părea să fie şi rîs şi oftat în acelaşi timp.

– Gideon, nu fi imposibil. Am venit la tine pentru alinare!

– Nu de alinare ai tu nevoie, draga mea, spuse Gideon oftînd filozofic, dîndu-se pe spate şi punîndu-şi mîinile pe coapse. Ci de răbdare. Patrick va reveni la sentimente mai bune cu timpul...

– Dar nu pot aştepta! şopti Charlotte.

Gideon chicoti.

– Îmi aminteşti de sora mea, Elizabeth, spuse el. Odată, copii fiind, bunica i-a dat nişte bulbi de flori şi un petec de pămînt care să fie al ei. Sora mea a plantat bulbii şi se ducea afară în fiecare zi ca să se uite la pămînt, aşteptînd să apară florile. După doar o săptămînă curiozitatea a înfrînt-o şi nu a mai suportat suspansul. A săpat după acei bulbi doar ca să vadă

dacă au încolţit şi după aceasta, evident, nu au mai putut creşte fiindcă îi omorîse.

Înainte ca Charlotte să-i răspundă, Jayne dădu buzna pe uşă, cu faţa-i încîntătoare roşie de emoţie şi lipsită de teamă, cu părul roşcat fluturîndu-i pe umeri.

– Este aici, ţipă ea! Vasul este aici! Patrick deja l-a văzut şi are steagul englez.

Gideon ridică din umeri apoi clipi spre Charlotte.

– Ei, Gideon Rowling, continuă ea, mai de gînd să te căsătoreşti cu mine şi să mă iei cu tine, sau nu?

Clericul rîse.

– O, da, îi spuse el. Lui Charlotte i se păru că îndrăgostiţii uitaseră cu totul de prezenţa ei. Dacă mă vrei, frumoasă Jayne, mă voi căsători cu tine.

Se întîlniră în mijlocul camerei şi se luară de mînă, iar Charlotte plecă, roşie la faţă, cu inima bătîndu-i şi de invidie şi de bucurie profundă că dragostea învingea pînă şi moartea.

Charlotte fugi de-a lungul holului, vrînd să vadă cu propriii ochi apropierea vasului, neînconjurată de pereţi şi de ferestre care să-i împiedice perspectiva. Ajungînd la scară, se decise că balustrada îi oferea un mijloc de locomoţie mai rapid, o încălecă, suindu-se cu fuste cu tot. La capăt nu fu oprită de familiarul stîlp spiralat, ci de un braţ puternic, musculos.

Se răsuci gîfîind şi se uită drept în ochii albastru-indigo ai lui Patrick Trevarren. Pentru o clipă văzu licărind în ei ceva, poate pasiune, poate amuzament. În clipa următoare, expresia dispăru şi Charlotte se temu că doar îşi imaginase.

– Îţi mulţumesc că te gîndeşti la sănătatea copilului

meu, o mustră Patrick cu răceală, dacă nu te gîndeşti la a ta.

Charlotte îl lăsă să o ia în braţe de pe balustradă, dar îşi ridică bărbia sfidător cînd o aşeză pe trepte, faţa venindu-i la acelaşi nivel cu a lui.

– Nu fi plicticos, domnule Trevarren. Nu m-am supus niciodată ordinelor tale şi nu voi începe să mă supun de acum înainte. Se mişcă să treacă pe lîngă el, dar el îi cuprinse braţele într-o strînsoare nedureroasă, dar fără scăpare, şi o ţintui locului.

– Vine un vas, spuse el. Probabil că este englez şi se îndreaptă spre Australia. Vreau să navighezi pînă la Sydney şi de acolo să traversezi spre Statele Unite.

Charlotte se holbă la el.

– Şi tu? întrebă ea. Unde ai de gînd să fii cînd eu voi face asta?

– Aici, zise el. Cochran va călători cu tine, ca escortă şi protector.

Genunchii lui Charlotte se înmuiară şi se aşeză pe o treaptă, simţindu-se dezolată. Patrick i se ghemui în faţă spre surpriza ei şi o atinse cu tandreţe.

– Ştiu că ţi se pare că sînt nedrept, spuse el răguşit. Dar crede-mă, Charlotte, va fi mult mai bine astfel pentru tine şi pentru copil.

Durerea creştea în ea, apoi se revărsă în lacrimi şi furie.

– Asta este doar părerea ta, Patrick Trevarren. Să fiu trimisă de lîngă tine este ca şi cînd nu voi mai vedea soarele din nou.

Durerea se întipări pe trăsăturile lui Patrick, dar nu îl putea întoarce de la decizia lui.

– Aşa vorbeşte o femeie modernă? Ce ar zice mama ta vitregă dacă te-ar auzi vorbind astfel?

Charlote hohoti.

– Nu-mi pasă de ce spun alţii, Patrick, am fost născută să fiu cu tine şi tu să fii cu mine şi dacă ne despărţim vom suferi amîndoi îngrozitor.

El o sărută pe frunte la fel de blînd cum ar fi sărutat-o tatăl sau unchiul ei.

– Cum poţi spune una ca asta? întrebă el. Ai uitat că necazurile tale au început cu mine?

– Luna va intra în nori şi marea va seca. Te rog... nu îmi face aşa ceva, nu îţi face aşa ceva.

Patrick oftă, o sărută din nou pe frunte, apoi se ridică în picioare şi o ocoli.

– Este cel mai bine.

Apoi plecă şi o lăsă acolo, să se ţină de balustrdă şi să se încordeze de parcă venea sfîrşitul lumii.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd soarele se scufundă în mare, vasul englez ajunse în port şi apărură mai multe bărcuţe mici. Vasul trecuse în fugă peste apa clară şi, văzînd luminiţe pe insulă, se opri să o viziteze.

Raheem fu scos din beci – acesta fu prima dată cînd Charlotte dădu cu ochii de străinul obsedat de ideea de a o poseda şi fu arestat de către ofiţerii de pe vasul *Victoriana.*

Echipajul îl duse pe pirat pe vasul cel mare, legat fedeleş.

„La urma urmei, eu şi piratul vom călători împreună", se gîndi Charlotte nenorocită. Patrick ordonase ca hainele ei să fie împachetate ca pentru o călătorie lungă, iar Mary şi Jacoba se supuseră posace.

Căpitanul Michael Trent era un bărbat fermecător, cu trăsături viguroase şi ochi de culoarea alunei, şi o privi pe Charlotte deschis şi apreciativ cînd fură prezentaţi unul altuia la cina oficială din sufrageria lui Patrick. Spunea că era bucuros să o ducă pe doamna Trevarren în siguranţă la Sydney. Odată ajunşi, se va îngriji să-i aranjeze traversarea spre America, alegîndu-i cel mai bun vas şi căpitan pe care îi putea găsi.

Ea va trebui să ajungă bine, sănătoasă în ţară, în cîteva săptămîni.

Patrick, care ar fi trebuit să pară încîntat că dorinţele îi fuseseră îndeplinite atît de uşor, stătuse încruntat pe toată durata cinei.

Tîrziu în acea noapte, cînd Charlotte stătea întinsă suferind în patul ei, Patrick veni la ea pentru prima dată de la explozia dezastruoasă care aproape că o omorîse. Tăcut, fără promisiuni sau scuze, el se dezbrăcă se întinse lîngă ea şi o luă în braţe.

Îl simţi tremurînd în timp ce o strîngea mai aproape.

– Nu mă goni, se rugă ea, cu demnitate calmă.

– Trebuie, răspunse el. Se rostogoli peste ea, ţintuind-o uşor sub el, vîrîndu-i un picior musculos între coapse. Spune-mi că nu mă vrei aici, Charlotte, zise el, şi plec.

Charlotte era furioasă şi frustrată, dar îl iubea pe acest bărbat cu o intensitate dureroasă.

– Rămîi, şopti ea, împletindu-şi degetele în părul lui şi coborîndu-i capul pînă cînd gurile li se atinseră şi se prinseră cu putere şi disperare.

Actul lor de dragoste fu diferit în acea noapte, deşi se consumă la fel de intens. De-abia vorbiră – de obicei

se tachinau şi se tentau unul pe celălalt pînă cînd se excitau la maximum şi nu mai aveau suflare – şi cînd trupurile li se uniră, satisfacţia deveni chin. Se luptară unul cu altul, ştiind că plăcerea era atît de amară încît devenise insuportabilă, apoi simţiră nevoia să se certe iar, de parcă nu existase nici o comuniune, nici o eliberare.

În cele din urmă, oboseala îi toropi. Charlotte, care se simţise în al nouălea cer în braţele lui Patrick, se simţea mai singură şi mai disperată ca niciodată. Plînse pînă adormi.

Dimineaţa şi-au luat rămas-bun în grabă de la toţi. Jayne cu Gideon şi Charlotte cu Cochran fură duşi spre *Victoriana* în bărci lungi, graţioase. Bagajele le fuseseră încărcate la bord cu o noapte în urmă.

Charlotte se uită înapoi lung spre insulă, nevenindu-i să creadă că marea aventură se sfîrşise, că Patrick nu fusese în stare să-şi ia rămas-bun de la ea ca lumea. Gideon o luă de mînă şi o ţinu strîns.

Restul dimineţii se scurse în ceaţă, cel puţin pentru Charlotte. Jayne şi Gideon fură căsătoriţi legal de către căpitanul Trent şi după multe pregătiri vasul se mişcă graţios spre marea largă.

Charlotte stătu lîngă balustradă, privind cum insula magică dispărea încet, împreună cu visurile ei de fericire.

Capitolul 22

Aprilie 1678 – portul Quade,
Teritoriul Washington

Millicent Quade nu era o femeie visătoare, dar în timp ce privea cum sora ei, Charlotte, acum vizibil însărcinată, îşi petrecea zilele se gîndea că parcă simţise prevestirea morţii.

– Charlotte moare, îi spuse Millicent soţului ei, Lucas, într-o dimineaţă luminoasă de primăvară, pe cînd stăteau amîndoi pe veranda scăldată în soare a casei lor situată vizavi de biserica presbiteriană.

Pastorul, un bărbat chipeş, cu bărbia pătrată şi privirea calmă, îşi lăsă jos ceaşca de ceai şi privi spre port. Millicent îi urmări privirea; ca de obicei, vederea apei gri-verzui, încadrată între vîrfurile munţilor veşnic acoperite de zăpadă şi a vegetaţiei veşnic verzi, o învioră.

– Trebuie să ai credinţă, draga mea, zise Lucas. O luă de mînă şi o mîngîie, iar ea era recunoscătoare, atît

de recunoscătoare pentru dragostea sigură, de nezdruncinat, a soţului său.

Charlotte merită un astfel de soţ, se gîndi Millie furioasă. Nu era drept ca o femeie de calitate ca sora ei să aibă inima frîntă din cauza unui ticălos de căpitan pe mare. Tata şi unchiul Devon se certau întotdeauna dacă să-l biciuiască pe căpitanul Patrick Trevarren în stradă, dacă ar îndrăzni vreodată să se arate în portul Quade. Millicent, în mod normal o persoană paşnică, spera ca Trevarren să-şi capete pedeapsa.

– Lydia spune că Charlotte plînge noaptea, continuă Millie cu inima sfîşiată. Mănîncă doar de dragul copilului, nu pentru ea şi se uită încontinuu în golf după vase.

Lucas oftă, dar nu vorbi. Una dintre marile lui calităţi era abilitatea de a asculta, netulburat, nejudecînd aspru nimic din ce se spunea.

Brusc, Millie începu să plîngă.

– Nu pot suporta, Lucas. Este prea îngrozitor să o văd pe Charlotte suferind în halul ăsta – ea a fost atît de tare întotdeauna, atît de plină de viaţă şi de pusă pe şotii.

– Iubito, spuse el înconjurînd-o cu un braţ puternic, Charlotte este acasă şi în siguranţă, printre oameni care o iubesc. Cu timpul va fi ea însăşi din nou.

Millie îşi şterse ochii cu podul palmei. Nimeni, cu excepţia lui Patrick Trevarren, nu o cunoştea pe Charlotte mai bine ca ea. Cu siguranţă că Charlotte era energică şi nu se punea la îndoială faptul că familia ei o iubea la nebunie. Datorită comunicării sufleteşti dintre ea şi sora sa, Millie era conştientă de un lucru pe care

ceilalţi nu îl puteau sesiza.

Lumina din sufletul lui Charlotte, esenţa ei, se întuneca, pe zi ce trecea.

Lucas rămase în picioare lîngă scaunul lui Millie, odihnindu-şi o mînă pe umărul ei.

– Am de făcut nişte vizite, spuse el.

Millie îşi întoarse capul, îi sărută mîna uşor şi încuviinţă fără să-l privească. După ce el plecă, strînse masa, aranjă vasele în chiuveta de la bucătărie, îşi scoase şorţul şi se duse către conac.

Charlotte stătea lîngă fereastra celui de-al doilea etaj din casa tatălui şi a mamei ei vitrege, ţinîndu-şi mîinile pe burta enormă. Un zîmbet tremurător i se ivi pe buze.

– Poate că va fi azi, îi spuse ea copilului ei nenăscut. Poate că tatăl tău se va întoarce la noi astăzi.

Auzi una dintre uşile franceze scîrţîind din balamale, se aşeză la loc în scaun cînd mama ei vitregă intră ca să îi ţină companie.

Lydia era o femeie izbitor de frumoasă, blondă şi cu un spirit puternic, o mamă bună pentru ceata ei de copii şi o bună soţie pentru tatăl ei. Mai mult, era o forţă demnă de luat în consideraţie în îndeplinirea obligaţiilor legate de afacerile cu cherestea ale soţului ei.

Ea stătea lîngă balustrada terasei înguste, şuviţele părului său blond fluturînd în briza ceţoasă şi sărată.

– Cel mai mult pe lume îţi doresc, Charlotte, să ai

parte de o dragoste aşa cum avem eu şi cu tatăl tău, îi spuse ea fiicei sale vitrege, fără să o privească. A noastră este un fel de uniune care hrăneşte sufletul şi ne ajută să fim noi înşine.

Charlotte o ascultă în tăcere. Lydia nu se lăuda, fiindcă pasiunea dintre Brigham Quade şi soţia lui le era vizibilă tuturor celor care îi priveau. Millie şi Lucas aveau acelaşi tip de legătură, deşi a lor era mai liniştită.

Lydia se răsuci, o privi pe Charlotte, care rămase în scaunul ei, stîngace şi iritată din cauza burţii mari.

– În mod normal nu aş vorbi astfel, ştiind cît suferi, dar simt că trebuie. Cred că tu şi Patrick Trevarren aveţi acelaşi gen de legătură. Dacă am dreptate, Charlotte, atunci va trebui să te pregăteşti să lupţi pentru mariajul tău.

Charlotte înghiţi. Patrick o părăsise şi pe ea şi pe copil. Dăduse comandă să se construiască o casă mare în apropiere de Seattle şi nu numai că două noi clipere fură construite pentru el, dar nici măcar nu-li făcuse o vizită şi nici nu-i trimisese vreo scrisoare.

– Şi eu credeam la fel, spuse ea. Nu trecuse nici un moment, nici o clipă de cînd se despărţise de Patrick în acea după-amiază în faţa scărilor casei de pe insulă, fără să tînjească după el.

În timpul călătoriei spre Sydney, se aşteptase ca el să vină cumva după ea – poate cu un alt vas care trecea pe lîngă insulă. Dar Patrick nu apăruse.

Ajunsă în Australia, ea şi cu Cochran îi conduseră pe Jayne şi pe Gideon în călătoria lor misionară şi se odihniră timp de cîteva zile, mergînd la teatru împreună şi explorînd ţara. Raheem a fost trimis înapoi în Anglia

ca să fie judecat. Charlotte îşi reveni curînd şi îl rugă pe căpitanul Trent de pe *Victoriana* să-i recomande un alt vas care călătorea în nord, spre San Francisco. Apoi, îşi luă rămas-bun de la Cochran şi călători cu alt vas, spre Seattle, unde tatăl ei, Lydia şi Millie o aşteptau.

Se aruncă în braţele puternice ale lui Brigham Quade pentru prima dată după atîtea săptămîni, înainte să înceapă să hohotească de durere şi amărăciune, dar o parte din ea încă credea că Patrick nu va fi în stare să stea departe de ea o veşnicie. Îi va lipsi marea aventură a vieţii în doi, aşa cum îi lipsea şi ei...

Privirea Lydiei arăta îngrijorare, dar nu compasiune.

– Eşti o Quade, Charlotte, şi ai fost crescută să fii puternică. Acum cînd mă uit la tine, văd o femeie care a renunţat. Eu şi cu tatăl tău sîntem disperat de îngrijoraţi.

Charlotte se încordă în scaunul ei, dar, înainte să poată răspunde, pîntecele o duru brusc şi violent. În port, o barcă a poştei zilnice îşi suna cornul, dovadă a lucrurilor obişnuite.

Lydia, care lucrase ca soră medicală în timpul rebeliunii din statele sudice şi îl ajutase pe doctorul Joe McCauley ani de zile, estimă situaţia şi acţionă fără panică.

– Deci a venit timpul, nu? întrebă ea blînd, ajutînd-o pe Charlotte să se ridice.

Charlotte gemu. Sprîncenele şi buza de jos îi erau umede de transpiraţie şi îşi simţea oasele şoldurilor de parcă fuseseră separate. Patrick, ţipă ea în adîncul sufletului său şi se gîndi, pentru o clipă, că îl auzise răspunzînd.

Din păcate, era doar fluieratul bărcii de poştă.

Brigham Quade îl recunoscu pe bărbatul înalt, cu umeri laţi de taur tînăr, în momentul în care îi deschise uşa de la intrare şi, dacă nu ar fi fost circumstanţele, l-ar fi dat afară şi l-ar fi pus la pămînt chiar acolo pe verandă.

Trevarren dădu din cap în semn de salut şi intră pe lîngă Brigham în holul răcoros şi umbros de la intrare.

– Unde e ea? Unde este Charlotte?

Exact în acel moment, un ţipăt ascuţit de durere veni de la etajul al doilea.

– Sus, răspunse Brigham cu răceală. Dă viaţă copilului tău.

Trevarren păli, scăpă elegantul sac de voiaj din piele şi Brigham se gîndi că ar mai putea fi o şansă pentru ştrengarul lup de mare. Bărbatul părea să mai aibă o urmă de decenţă în el.

– Unde? se răsti el.

– Prima uşă pe dreapta, răspunse Brigham, ursuz. Trevarren auzi un alt ţipăt pe cînd urca treptele şi Brigham clipi din ochi. Fusese destul de rău să stea neajutorat alături de Lydia în timp ce îi născuse cei cinci fii, dar era şi mai rău să îşi audă cea dintîi născută fiică suferind în halul ăsta.

Totuşi, Brigham zîmbi, ridicîndu-şi ochii în tavan şi amintindu-şi reacţia lui Trevarren la vestea că va fi tată. Bărbatul arătase ca şi cînd i-ar fi venit să leşine, apoi se reculesese şi urcase treptele alea de parcă tot ce conta

era să ajungă lîngă Charlotte.

Da, reflectă Brigham. Încă mai erau speranţe.

Charlotte îşi arcui spatele cînd durerea o cuprinse din nou şi crezu că are halucinaţii văzîndu-l pe Patrick dînd buzna pe uşă, trîntind-o cu putere de perete şi căzînd în genunchi lîngă patul ei.

Lydia, netulburată, nu încetă să vegheze travaliul.

– Dacă ai de gînd să o umileşti, Patrick Trevarren, îl ameninţă ea, te scot afară de aici.

Charlote orbecăi după mîna lui Patrick şi o găsi.

– Eşti aici, eşti într-adevăr aici? întrebă ea prosteşte. Din nou o contracţie o tortură, din nou îşi arcui trupul.

– Da, răspunse Patrick ţîfnos, după ce răul trecuse. Încă îi strîngea mîna puternic.

– Am încercat să stau departe, dar, Dumnezeu să mă ajute, nu am reuşit.

– Dacă ar fi să te ajute, căpitane Trevarren, comentă Lydia sec, examinînd-o pe Charlotte în acelaşi timp, mai bine te-ar lovi întîi cu lopata, ca să-ţi atragă atenţia.

Gura lui Patrick se ridică uşor la cuvintele Lydiei şi Charlotte îi sorbi zîmbetul familiar ca să-i uşureze durerile. El îi sărută vîrfurile degetelor şi zise:

– Poate că El m-a lovit, doamnă Quade, poate că m-a lovit.

– Nu mă părăsi, gîfîi Charlotte. Îi era ruşine că avea atîta nevoie de Patrick, dar asta era realitatea.

– Sînt aici, o asigură el, sărutîndu-i mîna din nou, de data asta în palmă.

Charlotte ar fi fost mai fericită dacă i-ar fi spus „Vom fi împreună pentru totdeauna", dar nu avea timp să recurgă la tertipuri. Durerea veni din nou, se ridică la

gradul de agonie şi ea trebui să ţipe.

Patrick nu tresări la ţipetele ei, ci o luă de mînă, îi mîngîie părul şi şopti cuvinte tandre de încurajare şi asigurare.

În cele din urmă, după ore întregi de travaliu, copilul ţîşni din pîntecele ei.

– O fetiţă, spuse Lydia, cu lacrimi de bucurie în ochi, în timp ce ştergea copilul. Doamne, am crezut că nu voi mai vedea vreodată o fetiţă bebeluş în familia asta.

Charlotte se uită la Patrick cînd fetiţa fu pusă între ei şi văzu că ochii îi erau umezi.

– Cum să-i punem numele? întrebă ea blînd.

El se uită fascinat la copil, de parcă nu mai văzuse niciodată un bebeluş în viaţa lui.

– Există un nume destul de frumos pentru o asemenea fiinţă? şopti el, dorind să mîngîie obrazul copilaşului.

Charlotte rîse.

– Da. Annie, cred. Annie Quade Trevarren.

Patrick încă se uita la copil, evident minunîndu-se.

– Noi am creat-o eu şi cu tine, împreună, zise el. Nu pot să cred – este un miracol.

Lydia părăsi camera, dar Charlotte îi auzi vocea în timp ce vorbea încet cu cineva în hol – probabil cu Brigham. Fără îndoială că şi Millie era acolo.

Patrick se aplecă grijuliu peste Annie ca să netezească părul încîlcit al lui Charlotte.

– De ce nu mi-ai spus că ştii să faci lucruri magice? o necăji el, ochii albaştri strălucindu-i în timp ce îşi privea soţia.

Un oftat de bucurie şi de uşurare se ridică în gîtlejul

lui Charlotte. Patrick era acolo; soarele va străluci din nou, luna se va învîrti în jurul pămîntului şi stelele îşi vor relua locul pe cer.

De acum înainte nu îi va mai permite să o părăsească.

– Te iubesc, spuse ea deschizîndu-şi sufletul în faţa lui.

El o sărută cu o pasiune respectuoasă, după cum cerea situaţia.

– Şi eu te iubesc, răspunse el.

Lydia se întoarse cu Millicent şi Patrick ieşi încet din cameră. În timp ce Millie legăna copilul, cu ochii strălucitori de încîntare, Lydia o îmbăia pe Charlotte cea extenuată, o ajuta să îmbrace o cămaşă de noapte curată şi îi puse aşternuturi noi pe pat. De vreme ce Charlotte nu avea încă lapte, Annie trebui hrănită cu biberonul.

– Dormi acum, zise Lydia cînd Charlotte fu din nou în pat, aplecîndu-se peste fiica ei vitregă ca să o sărute tandru pe frunte, ai avut o zi grea.

Charlotte îi dorea pe Annie şi pe Patrick lîngă ea, dar era prea obosită ca să protesteze. Închise ochii, doar pentru o clipă.

Camera era întunecată, cu excepţia luminii lunii care pătrundea prin ferestre, cînd Charlotte se trezi. Patrick stătea întins lîngă ea, ocrotind-o cu trupul şi puterea lui, luînd-o în braţe.

– Cum ai reuşit să ajungi aici chiar cînd aveam nevoie de tine cel mai mult? întrebă ea, ştiind că el era treaz, chiar dacă nu dădea semne.

Patrick îi sărută tîmpla.

– Nu am putut sta departe, spuse el răguşit. Ai fost la casa din Seattle?

Charlotte îşi reaminti toată singurătatea pe care o îndurase de cînd se despărţiseră şi se înfurie.

– Nu, zise ea. Ştiam despre ea, fiindcă avocaţii mi-au scris, dar sincer să fiu, nu am avut nici o dorinţă să văd locul.

– De ce nu? întrebă Patrick, deloc ofensat. Casa nu ar fi fost construită, dacă nu eraţi tu şi Annie. Trebuia să locuiţi în ea.

– Eu şi cu Annie nu sîntem figurine chinezeşti, ca să ne aranjezi într-o vitrină luxoasă şi să ne ştergi de praf din cînd în cînd, domnule Trevarren. Nu vom pune piciorul în casa aceea pînă cînd nu vom fi o familie reală.

– Dar cum putem fi altfel? întrebă Patrick încă pierdut. Annie este copilul nostru. Tu eşti mama ei, eu tatăl. Asta ne face să fim o familie.

– Nu, se împotrivi Charlotte. Asta – ceea ce au Lydia şi tata şi băieţii, în casa asta – este o familie. Locuiesc împreună, se iubesc şi se ceartă, rîd şi plîng, totul. Se opri, respiră adînc, ştiind că era cît pe ce să rişte tot, dar nu putea să evite.

– Dacă ai de gînd să pleci, Patrick, atunci va trebui să îţi cer să nu te mai întorci vreodată. Tata are prieteni puternici – poate aranja un divorţ discret.

Ea îl simţi pe Patrick încordîndu-se lîngă ea, la fel şi

îmbrăţişarea lui, dar nu îi făcu promisiunea pe care sufletul ei dorea să o audă.

– Pînă astăzi, am crezut că nu voi putea trăi fără tine, continuă ea, găsind putere chiar şi aşa, slăbită cum era. Cînd te-am văzut, am ştiut că te iubesc mai mult ca orice pe lume, că aveam nevoie de tine şi mai mult decît înainte. Dar apoi, din acea durere s-a născut Annie. Ea este un dar de la Dumnezeu, Patrick, un miracol, aşa cum ai spus. Şi pînă cînd mă voi mai întrema, ea va fi sensul vieţii mele.

Patrick întinse uşor o mînă peste faţa lui Charlotte şi fără îndoială că îi simţi lacrimile. Ea bănuia că şi soţul ei avea lacrimi în ochi în aceste momente.

– Dumnezeule mare, Charlotte, se miră el, după un timp. Cred că eşti, cu siguranţă, cea mai remarcabilă femeie care a existat vreodată.

Ea nu-i răspunse, dar fu destul pentru acea noapte. Charlotte îşi îmbrăţişă soţul, îl lăsă s-o strîngă la piept, apoi dormi liniştită pentru prima dată de luni de zile.

La o săptămînă după naşterea lui Annie, cînd putu fi sigur că şi soţia lui şi copilul erau bine, Patrick plecă spre Seattle ca să inspecteze casa enormă pe care o comandase cu mult înainte de sosirea lui în Statele Unite. Nici măcar nu se opri să verifice proiectul celor două vase ale sale; asta putea aştepta.

Reşedinţa din cărămidă se ridica pe unul dintre

numeroasele dealuri din Seattle, din faţa golfului. Fiecare cameră imensă părea să strălucească de soare şi Patrick se simţi fericit la gîndul că Annie va creşte aici. Fiind fiica mamei sale, se va da, fără îndoială, pe balustrade şi va patina în şosete peste podelele lustruite, din lemn.

Vocea lui Cochran nu îl făcu pe Patrick să tresară, deşi se crezuse singur.

– Spune-mi, încîntătoarea ta Charlotte a acceptat să te primească aici, în inima şi în patul ei, ori de cîte ori vii de pe mare?

Furia îl năpădi pe Patrick. Cochran era cel mai bun şi mai vechi prieten al său, şi avea talentul de a pune punctul pe I. Îşi întoarse faţa către primul său ofiţer.

– Nu, replică el cu răceală. Chiar mi-a spus, de fapt, să mă duc direct la dracu'. Zice că nu va locui niciodată aici fără mine.

– Şi?

– Şi nu i-am putut promite că voi rămîne. Eu şi cu Charlotte sîntem într-un impas.

Faţa de obicei jovială a lui Cochran se încordă de nerăbdare şi de mulţumire.

– Doamne, omule, nu mă pot opri să nu mă mir cît de prost eşti. Eşti doar pe jumătate viu fără Charlotte şi o ştii!

Patrick se îndreptă către o fereastră arcuită, care ţinea de la podeaua din lemn dur pînă la tavanul ornat cu stucatură.

Portul era inundat în lumină şi ticsit de vapoare.

– Ea este în siguranţă aici, lîngă tatăl ei. La fel şi Annie.

– Ţi-e frică, murmură Cochran parcă uimit de revelaţie. Pe tot timpul asocierii noastre, prietene, te-am privit ca pe un bărbat viteaz, un conducător, care merita titlul de căpitan, dar acum văd că am greşit – nu eşti altceva decît un laş.

– La dracu', răbufni Patrick exploziv, nu am motiv să-mi fie frică – doar că mai mult decît o dată Charlotte era să moară din cauza dragostei mele. Iar acum este şi Annie.

Cochran era de-a dreptul furios şi nu mai puţin compătimitor.

– Niciodată nu m-am gîndit că o voi spune, dar ar duce-o amîndouă mai bine fără tine. O adevărată doamnă ca Charlotte are nevoie de un bărbat cu care să-şi împartă viaţa şi nu de un băieţaş căruia îi e teamă să-şi asume riscurile.

– Ieşi afară! ţipă Patrick, gesticulînd sălbatic spre pragul în care trebuia să fie uşa dublă a salonului. Vocea lui răsuna în spaţiul gol.

– Bucuros, replică Cochran, rănindu-l pe Patrick cu răceala finală a tonului său. O să navighezi cu cele două nave frumoase şi noi fără mine, căpitane Trevarren. Nu primesc ordine de la un rătăcitor laş ca tine.

Patrick închise ochii de durere, fiindcă pierderea celui mai apropiat prieten al său era o lovitură puternică. Vru să îl roage pe Cochran să rămînă, să înţeleagă, dar mîndria lui nu îi permise să facă un asemenea gest.

Tresări cînd auzi uşa trîntindu-se în depărtare. După un timp, ieşi afară şi se plimbă pe pietriş. Aici va fi o grădină, acolo o fîntînă de marmură, dincolo un eleşteu strălucitor, plin cu peştişori aurii, care să-i încînte copilul.

Visuri, se încruntă Patrick. Ca şi fumul. Charlotte nu va locui niciodată în această casă, fiica lor nu va alerga, rîzînd, prin grădinile viu colorate. Îşi înălţă privirea spre ferestrele celui de-al doilea etaj, unde era un apartament imens, mobilat cu un şemineu vechi franţuzesc şi cu cămăruţe mai mici pentru baie şi budoar.

Charlotte nu va sta niciodată culcată sub el acolo, în patul imens pe care îl proiectase pentru ei, nu-i va descheia pantalonii, nu îl va primi în ea şi nu îl va călări în ritmul ei dulce şi nemilos. El nu-i va mai striga numele în dezlănţuirea pasiunii şi nici ea pe al lui.

Distrus, Patrick se răsuci şi traversă curtea întinsă, ieşi pe poarta unde calul şi vizitiul închiriaţi aşteptau. Nu se uită înapoi nici măcar o dată, dar în schimb o porni spre port, unde noile lui amante, vasele pe jumătate terminate, îl aşteptau.

În acea noapte, în loc să se întoarcă în portul Quade şi la Charlotte, cu barca, Patrick îşi luă cameră la hotel.

După şase săptămîni, Charlotte se înzdrăveni din nou. Îşi împachetă lucrurile ei şi pe ale lui Annie şi plecă spre Seattle, dar, desigur, nu în căutarea lui Patrick. Durerea pierderii lui o chinuia, dar întorsese o nouă pagină odată cu naşterea fiicei ei şi dorea să facă în viaţă ceva, cu sau fără Patrick.

Închirie o casă micuţă, nu departe de cea pe care o

construia Patrick, şi angajă o femeie tînără, pe nume Martha Landis, ca să fie guvernanta lui Annie. Acest lucru fiind făcut, Charlotte se întîlni cu avocaţii tatălui ei ca să aranjeze divorţul, apoi comandă mobilă şi alte lucruri şi mai multe haine decît putea avea nevoie o femeie. Pe acestea le trecu în contul lui Patrick, de vreme ce încă mai era soţul ei.

Îşi aşezase un şevalet pe fiecare verandă şi pictă portul, a cărui vedere era limitată, cînd însuşi Trevarren apăru conducînd ca un nebun. Abandonă vehiculul imediat şi ţîşni în stradă.

Patrick purta pantaloni gri-petrol şi o cămaşă largă de pînză, – exact aşa cum îl cunoscuse Charlotte prima dată – şi-şi lăsase din nou părul să crească. Era legat la spate cu o fundă neagră, îngustă.

– Ce dracu', mai e şi asta? întrebă el, fluturînd un vraf de hîrtii în timp ce urca treptele şi păşea pe verandă.

Intră ca rafala unui uragan şi Charlotte se întinse să îşi susţină şevaletul. Inima îi bătea foarte puternic, dar reuşi să zîmbească năucită şi-şi ridică o sprînceană, uimită.

– Văd că ai primit chitanţele de la hainele şi de la mobila mea, spuse ea absentă. Ei bine, cel puţin atîta poţi face, Patrick, avînd în vedere...

– Nu dau doi bani pe hainele şi pe mobila ta, Charlotte, spuse el, vocea fiindu-i şi şoaptă şi strigăt. Astea sînt hîrtiile de divorţ.

– Oh! Ea zîmbi şi-şi netezi rochia simplă, neagră. Părul îi era aranjat într-un nor pufos în jurul feţei, şi bluza i se potrivea, deşi era modestă.

– N-am fost niciodată de acord cu asta, Charlotte! Cum îndrăzneşti să trimiţi viermii ăia de avocaţi asupra mea?

Ea oftă şi se aşeză pe o canapea mică, sperînd că Patrick nu-i va observa tremurul.

– Ei, se părea că este singurul lucru pe care îl puteam face, datorită atitudinii tale. Pe lîngă asta, parcă nu ţi-aş fi menţionat de divorţ, domnule Trevarren. Am discutat chiar după naşterea lui Annie.

– Un lucru minunat! răbufni el, holbîndu-se la ea. Fiica noastră se născuse de cîteva ore şi noi discutam despre cum să ne separăm.

Charlotte îşi reţinu zîmbetul, deşi nu-şi imagina ce o făcea să rîdă. La urma urmei, situaţia nu era deloc amuzantă.

– Cred că eşti nerăbdător să te desparţi de mine în mod legal, spuse ea, netezindu-şi din nou fusta. E un lucru ştiut de toată lumea că vasele tale sînt gata de plecare şi se zvoneşte că te întreţii cu o femeie din San Francisco.

– Madeleine nu este o femeie, se răsti Patrick. Este un investitor. Doamne, Charlotte, ce fel de ticălos crezi că sînt?

– Genul care are nevoie de plăcerile lui. Au trecut luni de zile de cînd nu am mai fost împreună. Ea se opri – păru că şi inima îi stătu în loc. Doar nu vrei să spui că mi-ai fost credincios în tot acest timp?

– Am fost, replică Patrick cu atîta mîndrie şi vanitate masculină, încît Charlotte ştiu că spune adevărul. Stai liniştită, nu am spus că a fost uşor. Au fost dăţi, draga mea, cînd am crezut că voi înnebuni de tentaţie. Dar

ţi-am fost credincios.

Ea se feri ca să-i ascundă lacrimile de uşurare dulce care îi umpluseră ochii.

Spre surpriza ei, Patrick se întinse, o luă de mînă şi o ridică în picioare. Ea se apropie de el.

– Charlotte, zise el, împreunîndu-şi degetele la spatele ei şi căutîndu-i privirea, sînt atît de speriat.

– De ce? întrebă ea, sincer uimită. Înainte inima i se oprise, iar acum îi bătea nebuneşte şi tot trupul îi era slăbit de cît de mult îl dorea pe acest bărbat.

– Că te pierd pe tine. Că o pierd pe Annie.

– Patrick, vorbeşti fără sens. Ne-ai întors spatele şi acum îmi spui că ţi-e frică să nu ne pierzi?

– Charlotte, uită-te la tot ce ţi s-a întîmplat de cînd m-ai întîlnit: ai fost ţinută captivă în harem, aproape că ai fost răpită de piraţi, lovită în explozie...

Ea rîse.

– Şi toate au fost fantastice. Genul de aventură minunată la care toate femeile visează. O, Patrick, nu aş da pe nimic timpul ăla, nici pe durere, nici pe plăcere.

El o privi uimit.

– Charlotte Trevarren, eşti femeia cea mai dată naibii. Şi nu pot trăi fără tine.

Ea se lipi mai tare de el, lăsîndu-l să simtă promisiunea trupului ei, conştientă că era nerăbdător.

Patrick se uită adînc în ochii ei mult timp înainte să îi pună o întrebare:

– Vei naviga cu mine cînd mă voi sătura de pămînt şi va trebui să plec pe mare?

Charlotte se ridică în vîrfurile picioarelor şi îi sărută

gropiţa din bărbie.

– O, da!

El se încruntă.

– Dar Annie?

– Este fiica ta. Bănuiala mea este că se va simţi mai degrabă acasă pe mare decît pe uscat.

Patrick se aplecă încet, îşi ridică soţia în braţe şi o sărută într-un abandon complet, chiar acolo, pe verandă.

– Este cineva aici care ne îngrijeşte copilul? întrebă el cînd, în cele din urmă, îşi descleştară limbile. Există un prag peste care aş vrea să te trec, doamnă Trevarren şi un pat imens în care am visat să te am.

Ea roşi de plăcere, de anticipaţie şi de bucuria pură de a-l iubi pe acest bărbat minunat, enigmatic şi imposibil.

– Martha! strigă ea radioasă. Plec pentru un timp. Te rog, ai grijă de Annie cît lipsesc.

– Da, doamnă Trevarren, răspunse o voce feminină, de undeva din casă.

Patrick coborî treptele verandei şi începu să meargă, ducînd-o aşa cum un mire duce o mireasă. Oamenii se uitau pe furiş de la ferestre, dar Patrick nu le dădu atenţie.

Pur şi simplu continuă să meargă prin porţile deschise ale casei pe care o construise pentru Charlotte, ieşind din drum, traversînd veranda mare şi intrînd pe uşile din faţă.

Tocurile lui răsunau pe podelele goale, fiindcă mare parte a casei nu era încă mobilată.

– Patrick, sînt perfect în stare să merg, spuse Charlotte, cînd începură să urce maiestuoasa scară curbată.

– Îmmm, zise el, făcînd la dreapta în capătul scărilor.

Charlotte respiră puternic, cînd el o duse în dormitorul uriaş. Nu erau scaune, nici dulapuri şi, în mod sigur, nu pîlpîia nici o flacără în minunatul şemineu. Lîngă un perete se afla un pat imens.

Patrick o azvîrli pe Charlotte în pat fără jenă şi se aplecă peste ea, înfundîndu-şi mîinle în saltea, de o parte şi de alta a capului ei.

– Vei sta cu mine?

Ea aprobă din cap.

– Pentru totdeauna.

– Chiar dacă sînt dificil?

Charlotte rîse.

– Cînd ai fost altfel? îşi întinse braţele şi el veni nerăbdător spre ea, descheindu-i bluza şi dezgolindu-i sînii.

El se opri chiar cînd voi să apuce un sîn, dar se încruntă văzînd că Charlotte zîmbea amuzată.

– E-n regulă? O să te doară?

Ea îi atinse obrazul, aplecîndu-l uşor să îi ia sînul. El o linse pînă ce ea crezu că o să înnebunească de dorinţă, apoi îi ridică fustele.

– Ia-mă înăuntrul tău, o rugă Patrick, răguşit. Acum, Charlotte, te rog, acum!

Charlotte îi descheie pantalonii, îl eliberă şi îl introduse. Mai tîrziu va fi timp pentru dragoste tihnită, dar trecuseră luni de zile de cînd nu mai fuseseră împreună

şi Charlotte îşi dorea soţul la fel de urgent cum o dorea şi el.

Îşi arcui spatele în timp ce el îi trăgea chiloţii şi gemură amîndoi de plăcere cînd Patrick o pătrunse şi se cufundă adînc în ea.

În acel moment de foc şi glorie, viitorul lor începu cu adevărat.

SFÎRŞIT